

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

L. J. SHEN

Yaralı ŞÖVALYE

3 ALL SAINTS LİSESİ SERİSİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yaralı Şövalye

L. J. Shen

Orijinal Adı: Broken Knight

© 2023, Olimpos Yayınları

© 2019 Copyright BROKEN KNIGHT by L.J. Shen

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Çeviren: Aydan Yalçın

Son Okuma: Sevda Kul

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Nisan 2023

ISBN: 978-625-6411-29-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

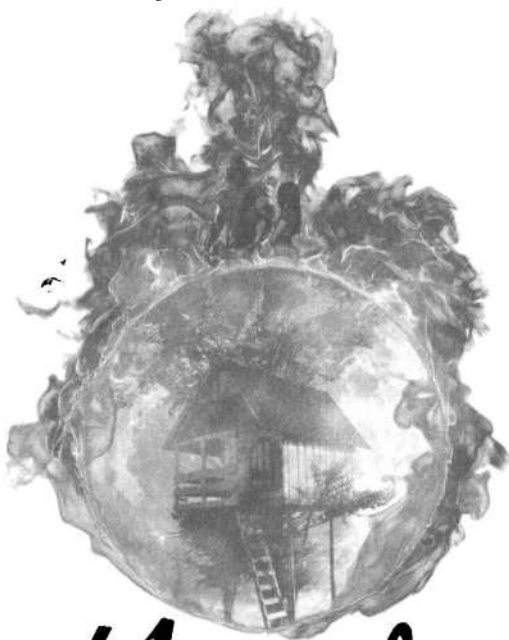
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No: 15 Kat: 4 Zeytinburnu/ İstanbul Sertifika No: 44064

L. J. SHEN

Yaralı ŞÖVALYE

Çeviren: Aydan Yalçın

Çok sevdiğim iki yetenekli kadın Betty ile Vanessa V.'ye
ve yeryüzündeki bütün Luna'lara.

Bütün aşk hikâyeleri aynı şekilde yazılmaz. Bizimkinin koparılmış bölümleri, eksik paragrafları ve acı tatlı bir sonu var.

Luna Rexroth içine kapanık ama aynı zamanda herkes tarafından sevilen biriydi.

Tatlıydı.

İlgiliydi.

Yardımseverdi.

Sessizdi.

Sahteydi.

Herkesin sevdiği (aynı zamanda acıdığı) uysal dış görünüşünün altında tam olarak neyi ve kimi –ağaç evde ona işaret dilinde küfretmeyi öğreten çocuğu– istediğini bilen bir kız vardı.

Ona gülmeyi öğreten.

Yaşamayı.

Sevmeyi.

Knight Cole herkesin en sevdiği futbol yıldızıydı.

Çok yakışıklıydı.

Atletikti.

Güçlüydü.

Popülerdi.

Yalancıydı.

Bu baş belası şeytan yalnızca bakışlarıyla ayağınızı yerden kesebilirdi ama gözleri sokağın karşısında oturan kızıdan, yani Luna'dan başkasını görmüyordu.

Fakat o artık eski Luna değildi. Knight'ın ona kol kanat germesine ihtiyacı kalmamıştı.

Hayat All Saints'in altın çocuğuna çelme taktığında şövalyelerin kahraman olmadığını öğrenmek zorunda kalmıştı.

Bazen en büyük aşk hikâyeleri trajediyle güzelleşirdi.

Bir zamanlar sevdiğim biri, bana içinde karanlıktan başka
hiçbir şey olmayan bir sandık verdi.
Karanlığın da bir hediye olduğunu anlamam yıllar sürdü.
–Mary Oliver.

Tema Sarkisi

“Dream On” - Aerosmith

Calma Listesi

“Enjoy the Silence” - Depeche Mode

“Just My Type” - The Vamps

“Who Do You Love?” - The Chainsmokers feat. Five Seconds of Summer

“I Wanna Be Adored” - The Stone Roses

“Beautiful” - Bazzi feat. Camilla Cabello

“Fix You” - Coldplay

“I Will Follow You into the Dark” - Death Cab for Cutie

“The Drugs Don’t Work” - The Verve

“I Predict a Riot” - Kaiser Chiefs

Knight, 9 yaşında

Luna, 10 yaşında

Knight

Meşe ağacına bir yumruk geçirmiş, parmak eklemlerimin yarıldığını, yeni açılan kesiğin o aşına yakıcılığını hissetmiştim.

Kanamak daha rahat nefes almamı sağlamıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama annemin kimsenin onu duymadığını zannederek banyoda ağlamasına neden olmuştu. Ne zaman kesikler içerisindeki yumruklarıma baksa gözyaşları sel olurdu. Bu olayın sonucunda her hafta bana duygularım hakkında sorular soran o takım elbiseli adamı ziyaret etmeye başlamıştım.

Kulaklıklarımı kuşların, cırcır böceklerinin ve ayaklarımdan altında çıtırdayan yaprakların seslerini duymamı engelliyordu. Dünya berbat bir yerdi ve ben onu dinlemekten bıkmıştım.

Limp Bizkit'den "*Break Stuff*"¹ kötü anlarda başvurduğum şarkıydı. Fred Durst başındaki şapkayla sike benziyor olabilirdi ama şarkıdaki sözlerinde haklıydı.

Güm.

Güm.

Güm.

Çoğu çocuk birbiriyle dövüşmeyi severdi. Ama ben değil. Ben yalnızca kendimi incitmekten hoşlanırdım. Çünkü vücudum ağrıdığı anda kalbimin ağrısını hissetmiyordum. Basit bir matematik hesabı ve oldukça iyi bir yöntemdi.

Kafama bir çam kozalağı düşünce gözlerimi kısıtım. Aptal komşum Luna ağaç evimizin önünde oturuyordu. Kürdan gibi bacaklarını kalın bir daldan sarkıtmış, başka bir kozalağı havaya atıp tutuyordu.

"Bu ne içindi şimdi?" Kulaklıklarımı kulaklarımdan çıkardım.

Yukarıya tırmanmam için başıyla işaret etti. Yerimden kımıldamadım. Eliyle beni yukarı çağırırdı.

"Hayır." Tükürüğümü toplamaya çalıştım ve yana doğru tükürdüm.

Bir kaşını kaldırdı. Bana, derdin ne senin, deme şekliydi bu. Luna meraklı biriydi ama yalnızca söz konusu bensem. Başımın belasıydı.

"Vaughn bisikletimi çaldı," dedim.

Kazara öldüreceğimden endişe etmeseydim o arkadaşım denilen Vaughn'ın ağzını burnunu dağıtırdım. Bana kendimi salmamı istediğini söylemişti. "*İçinden at.*" Bu ne demekse artık. Ne içi? O benim içimi nereden biliyordu ki? Ya da öfkenin ne demek olduğunu? Vaughn'ın mükemmel bir hayatı

1 *İng.* Bir Şeyleri Kır. -ç.n.

vardı. Ebeveynleri sağlıklıydı. Lev gibi sinir bozucu küçük bir kardeşi de yoktu.

Luna ikinci kozalağı attı. Bu kez onu yakaladım ve kolumu bir beyzbol oyuncusu gibi geriye savurup isabet ettirmemeye özen göstererek Luna'ya geri fırlattım.

“Sana *hayır* dedim.”

Üçüncü bir kozalak çıkarıp (davetsiz misafirlerin gelmesine karşı ağaç eve zula yapmıştı ama böyle bir şey hiç yaşanmamıştı) göstere göstere bana fırlattı.

Sonunda tepem attı. “Sen tam bir aptalsın!”

Gözlerini kırıştırdı.

“Bana öyle bakmayı kes!”

Bir kez daha kırıştırdı.

“Kahretmesin, Luna!”

Vaughn'ın ne dediği umurumda değildi. Bu kızı hiçbir zaman öpmek *istemeyecektim*. Tanrı beni Luna'nın onu öpmemi istemesinden korusun.

Tekerlek salıncağa tırmanıp ağaç evimize çıktım. Vaughn ağaç evler için fazla havalı olduğunu düşünüyordu. Fazla iyi. Burası onun dahil olmadığı, yalnızca Luna'yla bana ait olan bir diğer şeydi.

Luna daldan atladı. Yerde yuvarlanıp ninja gibi doğruldu ve yüzünde beliren memnun bir gülümsemeyle üstünü temizledi. Sonra bizim mahalleye doğru koşmaya başladı. Hızla.

Sanki cevap verecekmiş gibi arkasından, “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım.

Uzaklaşarak noktaya dönüşmesini izledim. Gitmesi beni hep üzerdi.

Zaten bunların hepsi çok aptalcaydı. Vaughn'ı kimse bir şey yapmaya ikna edemezdi. Luna *konuşamıyordu* bile. Konu kapanmıştı. Ayrıca Luna'nın yardımına ihtiyacım yoktu. Vaughn'dan uzaklaşmıştım çünkü aksi takdirde benden istediği

gibi onunla pis bir kavgaya tutuşacağımı biliyordum. Ben onun gibi değildim. Hayatımın tek amacı ailemi kızdırmak değildi.

Bir süre sonra Luna bisikletimi sürerek geri geldi. Ayağa kalktım ve elimi yüzüme götürerek gözlerimi batan güneşten korudum. Okyanus güneşi yutmak üzereyken hep daha parlak olurdu.

Luna aşağı inmem için el salladı.

Omzuna bir çam kozalağı fırlattım. “Rexroth.”

Ne? dedi kaşlarını kaldırarak. Bu kız sadece kaşlarıyla bana binlerce şey anlatabilirdi. Bazen sırf inat olsun diye o kaşları tıraş etmek istiyordum.

“İntikamımı her zaman alırım. Bunu unutma, tamam mı?”

Tamam, huysuzca gözlerini devirdi.

“Şimdi yukarı gel.”

Bisikletimi işaret ederek ayağını yere vurdu.

“Aptal bisikleti orada bırak.”

Ağaç evin içine kıvrıldık. Ona teşekkür etmek yerine –ki etmem gerektiğini biliyordum– daha önce yazdığım sayfaları çıkarıp aramızdaki tahta zemine yerleştirdim. Terli alınlarımız birbirine yapışmış hâlde kâğıtlara baktık. Ona işaret dilinde küfretmeyi öğretiyordum. Bu, babası ve terapistinin asla yapmayacağı bir şeydi.

“Burada *sik* diyor, yani her iki elinin işaret ve başparmaklarını c şekline getirip sağ elin başparmağını sol elin işaret parmağı ile birleştirerek s harfi yapacaksın.” Sayfalardan birinde bulunan görseli taklit edip arkasını çevirdim. “Ah, bak. *Siktir git* demek için yalnızca kaşlarını çatıp orta parmağını göstereceksin. Bu kadarı yeterli.”

Ona bakmıyordum ama alınlarımızın temas ettiğini hissedebiliyordum. Luna gerçekten hoş bir kızdı. Tek olumsuz yanı bazen gözleriyle çok fazla soru soruyor olmasıydı. Annem

Luna'nın beni önemseydiği için böyle davrandığını söylüyordu. İtiraf edecek değildim ama ben de onu önemsiyordum.

Omzuma dokundu. Başka bir sayfaya geçtim.

“Açık elini çenenin yanında ileri geri sallamak *kaltak* demekmiş. Dostum, baban sana bunu öğrettiğimi öğrenirse beni öldürür.”

Omzuma sert bir tokat atıp tırnağını etime batırdı.

Cümlemin ortasında ona baktım. “N’oldu?”

“*İyi misin?*” diye sordu işaret dilinde.

İşaret dilini pek kullanmazdı. Luna konuşamıyor değildi, *konusabiliyordu* ama konuşmak istemiyordu. Teknik olarak konuşabiliyordu yani. Şimdiye kadar bir şey söylediğini hiç duymamıştım. Ama annemle babam konuşabildiğini söylüyorlardı. Onun derdi sesiyle değildi. Dünyaylaydı.

Luna’yı anlıyordum. Ben de dünyadan nefret ediyordum.

Yalnızca farklı şekillerde ediyorduk.

Omuz silktim. “Evet.”

“*Arkadaşlar birbirlerinin küçük şeyler yüzünden üzülmesine izin vermez,*” dedi elleriyle.

Vay canına. Uzun cümle kurmuştu. Bu bir ilkti.

Hiçbir şekilde konuşmak istemiyorsa o zaman neden işaret diliyle konuştuğunu anlamıyordum ama onu kötü hissettirmek istemediğim için bunu dile getirmedim.

“Bisiklet umurumda değil.” Kâğıdı bıraktım ve kalkıp dala oturdum. Beni takip ederek yanıma oturdu. Bisiklete binmek hoşuma bile gitmiyordu. Erkeklik organım için işkence, vücudumun geri kalanı içinse sıkıcı bir aktiviteydi. Sadece Luna ile takılabilmek için bisiklete biniyordum. Boyamayı da bu yüzden yapıyordum. Ama aslında boyamadan *nefret* ederdim.

Başını yana eğdi. Neden diye soruyordu.

“Annem yine hastaneye kaldırıldı.” Bir çam kozalağı aldım ve ağacın kök saldıği tepenin üzerinde batmakta olan güneşe

doğru fırlattım. Çam kozalağının okyanusa ulaşip ulaşmadığını, şimdi ıslak ve soğuk olup olmadığını merak ettim. Benden nefret edip etmediğini de.

Luna elini benimkinin üzerine koyup avuçlarımıza baktı. Ellerimiz aynı boydaydı, onunki bronz, benimki ise yeni yağmış kar kadar beyazdı.

“İyiyim.” Burnumu çekip başka bir kozalak seçtim. “Sorun değil.”

“İyiyim kelimesinden nefret ediyorum,” dedi. “İyi değil. Fena değil. Önemli değil.”

Başını eğdi ve elimi tutup sıktı. Dokunuşu sıcak, elleri terliydi. Biraz iğrençti. Vaughn birkaç hafta önce bana Cara Hunting’i öpmek istediğini söylemişti. Bir kıza o şekilde dokunmayı hayal bile edemiyordum.

Luna elimi kalbinin üzerine koydu.

Utanarak gözlerimi devirdim. “Biliyorum. Yanımdasın.”

Başını salladı ve elimi daha sert sıktı. Bakışlarının yoğunluğu beni korkutmuştu. “Her zaman. Daima. Sonsuza kadar,” dedi işaret dilinde.

Sözleri üzerine iç geçirdim. Aptal bisikletimi Vaughn’ın aptal suratına çarpıp kaçmak istiyordum. Sonra da ölmek. Issız çöllerde ölüp toza dönüşmek, rüzgârın beni oradan oraya savurmasına izin vermek.

Annemin yerine ölmek istiyordum. Zaten hiçbir işe yaramıyordum. Oysa annem öyle değildi, pek çok insanın ona ihtiyacı vardı.

Babamın.

Lev’in.

Benim.

Benim.

Luna batan güneşi işaret etti.

“Gün batımı mı?” dedim.

Kaşlarını çattı.

“Kumsal?”

Gözlerini devirip başını hayır anlamında salladı.

“Yarın güneş yeniden doğacak,” dedi işaret dilinde.

Öne eğildi. Bir an için aşağıya atlayacağını sandım. Damalı Vans’ından bir çengelli iğne alıp işaret parmağının ucunu deldi. Tek kelime etmeden elimi tuttu ve benim parmağımı da deldi. Parmaklarımızı birleştirdi, kanlarımız birbirine karışırken ona baktım.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Dişleri çarpıktı. Biraz sivri. Eğri büğrü.

Parmak eklemelerimin hâlini görmezden gelerek kanımızla elimin arkasına *Ölene Dek* kelimelerini yazdı.

Benim için geri getirdiği bisikleti düşündüm ve gülümsedim.

Beni kendine çekip sarıldı. Kollarına gömüldüm.

Onu öpmek istemedim.

Göğsümü yarıp içime sokmak istedim.

Onu dünyadan saklamayı, benim olmasını istedim.

Knight, 12 yaşında

Luna, 13 yaşında

Luna

İsmimin anlamı aydı.

Babam tombul, göz kamaştıran bir bebek olduğumu söylerdi. Karanlığın içinde doğan bir ışık gibi. Annemin istemediği ve ne yapacağını bilemediği bir çocuktum. Babam buna rağmen –ya da belki *bu yüzden*– benim şimdiye kadar gördüğü en güzel ve en ilgi çekici şey olduğumu söylerdi.

Bir keresinde bana, *“Kalbim patlayacak gibiydi, üzüntüden değil ama seni görünce yüreğim o kadar büyülmüştü ki göğsüme daha fazla sığamaz olmuştum,”* demişti.

Bana sevildiğimi hissettirecek pek çok şey söylerdi. Elbette haklı sebepleri de vardı.

Annem iki yaşına basmadan bizi terk etmişti.

Yıllar içinde hiç ummadığım anlarda hafızamın kapısını çalar, asla hatırlamak istemediğim anılar ve asla bulmamam gereken saklı fotoğraflar ordusuyla içeriye akın ederdi. Annemin kahkahası –ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan atamadığım o kahkaha– bir alev gibi tenimde gezinirdi.

Durumu daha kötü kılan şeyse onun hayatta olduğunu biliyor olmamdı. Bir yerlerde, benimkiyle aynı gökyüzünün altında yaşıyordu, aynı havayı soluyordu. Belki de memleketi Brezilya'daydı. Aslında yanımda olmadığı sürece nerede olduğu önemli değildi. Benim için geri döndüğü o tek seferde bütün derdinin para olduğu anlaşılmıştı.

Bu olay yaşandığında beş yaşındaydım ve babam üvey annem Edie ile henüz tanışmıştı. Annem Val, babamdan ortak velayet ve küçük bir ülkeyi geçindirecek kadar nafaka istemişti. Benim sırtımdan zengin olamayacağını anlayınca da bizi yine terk edip gitmişti.

Geceleri babamla Edie'nin yetişkinleri ilgilendiren konularda sohbet ettiği mutfağa parmak uçlarında gitmeyi o sıralar alışkanlık hâline getirmiştik. Beni hiç fark etmiyorlardı.

Annem Val beni görmeyi bıraktığı andan itibaren görünmez olma konusunda ustalaşmıştım.

Babam, *“Onu evladımın yanında istemiyorum,”* demişti. *“Ben de,”* diye yanıtlamıştı Edie.

Kalbim eriyip sıcak yapışkan bir maddeye dönüşmüştü. *“Ama geri gelme ihtimalini düşünmemiz lazım.”*

“Ya ona zarar verirse?”

“Ya onu iyileştirirse?”

Tecrübelerim bana zamanın iki konuda işe yaradığını öğretmişti: İyileştirme ve öldürme. Her gün iyileşmeyi beklerdim. Dizlerimi pencere pervazımın altındaki dantelli minderlere gömüp gıcırdayan pencereyi açar, rüzgârın annemle ilgili anılarımı süpürüp götürmesi için dua ederdim.

Gitme diye ağladığım, yalvardığım ve çığlık attığım ama yine de beşiğimin önünde eşyalarını toplayarak çekip gitmesine engel olmadığım Valenciana Vasquez’den nefret edemiyordum.

O sahneyi ürkütücü bir netlikle hatırlıyordum. En erken anıların iki yaşından sonra başladığı söylenir ama benim fotografik bir hafızam, 155 IQ’m ve iyi ya da kötü her şeyi hatırladığımı gösterecek kadar çok testten geçmiş bir beynim vardı.

Kötü olan her şeyi.

İyi olan her şeyi.

Ve aradakileri.

Bu yüzden anılarım hâlâ tazeydi. Annemin koyu, çekik gözlerinde parlayan kararlılık. Tombul kollarımın altında beliren soğuk terler. Kelimeleri bulmak için beynimi zorlamıştım ve sonunda onları bulduğumda olabildiğince yüksek sesle çığlık atmıştım.

“Anne! Lütfen! Gitme!”

Kapıda duraklamıştı, kapı pervazını sıkıca tutan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Bir şey onu etkiler de geri dönüp beni kucaklar diye işini şansa bırakmak istemiyordu. Gözümü kırpmaya dahi cesaret edemediğimi hatırlıyordum, gözlerimi kırparsam annemin kaybolacağından çok korkmuştum.

Sonra bir an için annelik içgüdüleri galip gelmiş ve bana dönmüştü.

Yüzünü buruşturmuş, ağzını aralayıp dilini kırmızı rujunun üzerinde gezdirmişti. Bir şey söyleyecek gibi olmuş ama

sonra başını sallayarak çekip gitmişti. Radyoda melankolik bir melodi çalıyordu. Val ağlama sesimi bastırmak için sürekli radyo dinlerdi. Ailem birlikte yaşamıyordu ama velayetimi paylaşıyorlardı. Val telefonlarına cevap vermeyince babam birkaç saat sonra eve gelmiş ve beni yatağında bulmuştu, bezim o kadar kirlenmişti ki küçücük bedenimden daha ağır geliyordu.

Ağlamayı bırakmıştım. Artık ağlamıyordum.

Babam beni beşiğimden çıkardığında da ağlamamıştım.

Beni kapsamlı kontrol için acil servise götürdüğünde de.

Beni sevip öptüğünde, üzerime titredüğünde de.

Sıcak gözyaşları yanaklarından sessizce dökülürken bana ses çıkarmam için yalvardığında da.

Ağzımdan tek bir ses çıkmamıştı.

O günden beri seçici dilsizlik dedikleri şeyi yaşıyordum. Yani konuşabiliyordum ama konuşmamayı seçmiştim. Elbette ki çok aptalcaydı çünkü farklı olmak *istemiyordum*. Elimde olmadan *böyleydim*. Konuşamamam bir seçimden çok fobi gibiydi. İleri derece sosyal anksiyete teşhisi konmuştu ve bekleğimden beri haftada iki kez terapiye gidiyordum.

Genellikle seçici dilsizlik, bir kişinin kendini rahat hissettiği belirli durumlarda konuşabileceği anlamına geliyordu. Ama ben öyle değildim.

Annemin beni terk ettiği gün radyoda çalan o isimsiz melodi öfkeli bir yara izi gibi beynime kazınmıştı. Şimdi yeniden radyoda çaldığında bir kez daha aynı ânı yaşıyordum.

Arabada üvey annem Edie ile oturuyorduk. Yağmur beyaz Porsche Cayenne'inin camlarına vuruyordu. Radyo sunucusu Depeche Mode'un "Enjoy the Silence"² şarkısını çaldı. Görünürde hiçbir nedeni olmadığı hâlde sözcükleri söylemeyi reddeden ağzımın yarattığı ironi karşısında dilim damağım

2 *İng. Sessizliğin Tadını Çıkar. -ç.n.*

kurudu. Çünkü en son sözcükleri yüksek sesle söylediğimde bunlar annem için yeterli olmamıştı. *Ben* onun için yeterli olmamıştım.

Radyoda o şarkı çalarken buharlaşarak yok olmak istedim. Kendimi arabadan atmak. California'dan kaçmak. Edie'yi, babamı ve küçük kardeşim Racer'ı geride bırakmak... kaçıp başka bir yere gitmek. *Herhangi* bir yere. İnsanların beni rahatsız etmeyeceği, canımı acıtmayacağı bir yere. Sirk ucubesi olmayacağım bir yere.

"Tanrım, on yıl oldu. Neden hâlâ aşamıyorum?"

"Belki de annesiyle ilgili değildir. Babasını gördün mü? Genç metresini koluna takıp..."

"O hep tuhaf bir kızdı. Güzel ama tuhaf."

Kendi yalnızlığıma dalmak, annemin gözlerimin içine bakarak yeterli olmadığımı karar verdiği gerçeğinde derinlere batmak istiyordum.

Hüzünlerimde boğulmak. Yalnız kalmak istiyordum.

Radyoyu kapatmak için uzandığımda Edie suratını astı. "Ama bu benim en sevdiğim şarkı!"

Elbette öyleydi. Elbette.

Avucumla pencereye vurarak bıkkın bir inilti çıkardım. Kendi sesimin yabancılığı karşısında şiddetle titredim. Direksiyonun başındaki Edie gözlerini bana dikti; dudakları, kucak açan kollar gibi hep orada gezinen belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

"Baban Depeche Mode'la büyüdü. Bu onun en sevdiği gruplardan biri," diye açıkladı. Şu anda yaşadığım çöküşten beni uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Yolcu tarafının camına daha sert vurdum ve ayağımın dibindeki sırt çantamı teklemedim. Şarkı bedenime nüfuz ediyor, damarlarıma sızıyordu. Çıkmak istiyordum. Buradan çıkmam *gerekliyordu*. Akdeniz tarzındaki malikânemize doğru

köşeyi döndük ama yeterince hızlı gitmiyorduk. Şarkıyı kulaklarımdan atamıyordum. Valenciana'nın giderkenki görüntüsünü. Biyolojik annemin hatırasının her darbesiyle kalbimde oluşan o kocaman oyuğun yarattığı hissi atamıyordum.

Yavaşlayan aracın kapısını hışımla açıp tökezleyerek çıktığımda Edie radyoyu kapattı. Bir su birikintisinin üzerinden atlayıp hızla eve doğru koştum.

Garaj kapısı yukarıya doğru açılırken gök gürültüsü göğü deldi ve şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Açık penceresinden Edie'nin çığlıklarını duydum ama bu bağırışlar ender görülen Kaliforniya fırtınası tarafından yutuldu. Yağmur çoraplarımı ıslatarak bacaklarımı ağırlaştırdı. Garajdan bisikletimi alıp sokağa fırlarken koşmaktan ayaklarım yanıyordu. Edie arabayı park edip indi. Adımı seslenerek peşimden koştu.

Hızla pedal çevirerek çıkmaz sokaktan uzaklaştım... Hızla Followhilllerin evinin önünden geçtim... Spencerların malikânesi devasa görünümüyle önümü kararttı. İçlerinden en sevdiğim Coleların evi, bizimkiyle Followhilllerinkinin arasına sıkışmıştı.

“Luna!” Arkamda Knight Cole'un gür sesini duydum.

Şaşırmadım bile.

Yatak odalarımızın pencereleri karşılıklıydı ve perdeleri hep açık tutuyorduk. Knight beni odamda göremediğinde genellikle arardı. Tam tersi olduğunda da ben onu arardım.

Knight'ı görmezden gelmek üvey annemi görmezden gelmekten daha zordu. Edie'yi sevmediğimden değil tabii ki. Seviyordum. Onu yalnızca bir üvey çocuğun hissedebileceği vahşilikle seviyordum; aç, içten gelen bir sevgiyle ki bu daha iyiydi çünkü minnettarlık ve hayranlıkla beslenen bir histi.

Knight benim için tam olarak bir kardeş değildi ama onu ailem gibi görüyordum, ne eksik ne fazla. Yaralı dizlerime yara bandı yapıştırır, onun iki katı büyüklüğünde olsalar bile benimle alay eden zorbaları uzaklaştırırdı. Ne için olduğunu

ya da buna ihtiyacım olup olmadığını bilmeden benim için moral konuşmaları yapardı.

Knight'ın tek kötü yanı kalbimin bir parçasını rehin almış olmasıydı. Bu yüzden hep nerede olduğunu merak ediyordum. Onun iyi olması benim iyiliğimi de etkiliyordu. Bisikletimi tepeden aşağı sürüp yemyeşil mahallemizi çevreleyen siyah, dövme demir kapıya doğru ilerlerken onun da aramızdaki o görünmez ipliğin bizi birbirimize bağladığını hissedip hissetmediğini, ipi çektiğim için mi beni takip ettiğini merak ettim. Çünkü birimiz çok uzaklaşınca diğerrinin canı acıyordu.

“Hey! Hey! Hey!” Knight arkamdan bağırdı.

Edie onu yakalamıştı. Sanki tartışıyor gibiydiler.

“Onu ben sakinleştiririm.”

“Ama Knight...”

“Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.”

“Bilmiyorsun, tatlım. Sen yalnızca bir çocuksun.”

“Sen de yalnızca bir yetişkinsin. Şimdi *git!*”

Knight yetişkinlerle zıtlaşmaktan korkmazdı. Bense kurallara uyardım. Gerçek anlamda konuşmam beklenmeden benden istenen şeyleri söyleyerek, derslerimde daima başarılı bir öğrenci olup yabancılara yardım ederek her şeyi kitabına göre yapardım. Ben atmamış olmasam bile sokaktaki çöpleri toplar, her Noel’de bana gelen hediyelerin arasından seçtiklerimi ihtiyaç sahiplerine bağışlardım.

Ama sebeplerim safça değildi. Her zaman eksik hissettiğim için fazlası olmaya çalışıyordum. Akranım olan komşumuz Daria Followhill bana Azize Luna derdi.

Yanılmıyordu. Azize rolü oynuyordum çünkü Val yüzünden günahkâr gibi hissediyordum.

Daha hızlı pedal çevirdim. Perde gibi inen yağmur doluya dönüşmüş, buz gibi öfkesiyle tenimi dövüyordu. Gözlerimi kısarak mahallenin girişinden geçtim.

Her şey çok hızlı oldu: Yanıp sönen sarı ışıklar yüzüme vurdu. Araç diğer yöne doğru savrulurken metal, bacağımı sıyırdı. Ardından sağır edici bir korna sesi duyuldu.

Bir şeyin beni yün ceketimin yakasından tutarak neredeyse boğacak kadar güçlü bir şekilde geriye çektiğini hissettim ve daha ne olduğunu anlayamadan yol kenarındaki bir su birikintisine düştüm.

Tam o sırada kulaklarımda bisikletimin parçalanma sesi çınladı. Otomobilin çarpmasıyla parçalara ayrılmıştı. Selesi başımın birkaç santim ötesine fırlayıp gövdesi diğer yöne doğru kayarken yüzüm yere çarptı. Ağzım toz, çamur ve kanla doldu. Öksürdüm, yuvarlandım ve dünyanın ağırlığı gibi üzerime çöken şeyle savaşıırken bu şeyin, bacaklarıyla belime sarılmış Knight olduğunu fark ettim. Araba yolun sonuna doğru kayarak keskin bir U dönüşü yaptı ve mahallenin girişinden geri geçerek basıp gitti. Yağan dolu o kadar şiddetliydi ki bırakın plakasını, modelini bile göremedim.

“Göt herif!” Knight arabanın arkasından öyle büyük bir öfkeyle bağırdı ki benim bile ciğerlerim yandı. “Cehenneme git!”

Knight'ın ifadesini anlamaya çalışırken gözlerimi kırptırdım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, fırtınanın içindeki fırtına gibiydi. Benden bir yaş küçük olmasına rağmen daha büyük görünüyordu. Özellikle de şu anda. Alnı kırışmış, pembe, dolgun dudakları aralanmış ve yağmurdan ıslanan kapkara kirpikleri ağır bir perde gibi gözlerinin önüne düşmüştü. Bir yağmur damlası alt dudağından aşağı akarak çenesindeki gamzenin içinde kayboldu ve bu basit sahne kalbimin alev almasına neden oldu.

İlk defa en yakın arkadaşımın... Şey, yakışıklı olduğunu fark etmişim.

Aptalcaydı, biliyordum, özellikle koşullar göz önüne alındığında. Beni ölümden kurtarmıştı, hızla giden bir arabanın

önünden çekmek için üzerime atılmıştı ve şu anda Val, Edie, Depeche Mode ya da hayatın ne kadar kırılgan olduğunu değil, çocukluk arkadaşımın ne kadar büyüdüğünü ve neredeyse bir genç olduğunu düşünüyordum. Yakışıklı bir genç. Sakar çocukluk arkadaşını kurtarmaktan ya da ona işaret dilinde *şerefsiz* demeyi öğretmekten başka yapacak daha iyi şeyleri olan yakışıklı bir genç.

Valenciana'ya dair anıların hep kalbime kesik attığını düşünürdüm ama Knight'a baktığımda hissettiğim şiddetli kalp kırıklığının yanında bu hiçbir şeydi. Çünkü Knight'a bakarken ilk kez kalbimin rehin aldığı parçasını kırabileceğini fark ettim. Kötü niyetle değil, kesinlikle bilerek yapmazdı. Ama bunun bir önemi yoktu. İster vur-kaç ister yıldırım çarpması olsun, ölüm ölümdü.

Kalp kırıklığı ise kalp kırıklığı.

Tıpkı acının acı olması gibi.

“Lanet olsun, neydi o öyle?” diye bağırdı yüzüme doğru.

O kadar yakındı ki nefesinin kokusunu alabiliyordum. Şeker, kakao ve çocuksu kokuyordu. *Çocuksu*. Erkek gibi kokmasına daha birkaç yılı vardı. Dalgınlığım yüzünden öfkesi karşısında irkilemedim bile. Burnunun zarıflığını daha önce nasıl etmemiştim? Gözlerinin rengini... Koyu mavi benekleri olan daha önce hiç görmediğim parlak bir zümrüt yeşiliydi. Elmacık kemiklerinin muhteşem eğimleri, muzip yüzünü o kadar keskin bir şekilde çevreliyordu ki âdeta iki bin dolarlık altın bir çerçevenin içindeki modern sanat eseri gibi görünüyordu.

“Hay sikeyim ya cevap versene!” Yüzümün yanına, yere yumruk attı.

Parmak eklemleri artık golf topu kadar şişmişti. Son zamanlarda ciddi ciddi küfretmeye başlamıştı. Çok değil, sadece beni ürkütecek kadar. Bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim

için kararlı bir şekilde yüzüne baktım. Sağlam elini yaralı yumruğuna kapatıp acıyla inledi, sonra alnını benimkine dayadı. Nefes nefese kalmıştı. İkimiz de nefes nefeseydik, göğüslerimiz aynı ritimde kalkıp iniyordu.

“Neden?” Sesi şimdi yumuşak bir hırıltı hâlindeydi. Cevap alamayacağını biliyordu. Saçlarımız birbirine karışmış, bronz kahverengi saçları benim koyu buklelerimle bütünleşmişti. “Bunu neden yaptın?”

İşaret diliyle cevap verebilmek için bacaklarının arasına sıkıştırdığı kollarımı kıpırdatmaya çalıştım ama bacaklarını vücuduma bastırarak beni olduğum yere çiviledi.

“Hayır,” diye tersledi, sesi tok ve tehditkârdı. “Sözcüklerini kullan. Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Annem ve babam yapabildiğini söyledi. Bunu neden yaptığını söyle.”

Sorusuna cevap vermeye can atarak ağzımı açtım. Elbette haklıydı. Konuşabilirdim. Fiziksel olarak yani. Yapabileceğimi biliyordum çünkü bazen duştayken ya da tamamen yalnızken sevdiğim kelimeleri tekrar ederdim. Bunları yüksek sesle söyleyebildiğimi, konuşmamayı kendi isteğimle *seçtiğimi* kanıtlamak için. O sözleri tekrarlararken sesimin yankısı sırtımdan aşağıya küçük zevk ürpertileri yayardı.

Eski kitaplar.

Temiz hava (özellikle yağmurdan sonra).

Ayı izliyorum, ay da beni izliyor.

Denizatları.

Baba.

Edie.

Racer.

Knight.

Şimdi Knight ilk defa sesli konuşmamı istiyordu. Ben de konuşmak istiyordum. Dahası, beni duymayı hak ettiğini biliyordum. Ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Ağzım açık

kaldı ve aklımdan geçen tek şey şu oldu: *Yalnızca aptal gibi görünmüyorsun, aynı zamanda bir aptal gibi de davranıyorsun.*

“Söyle.” Knight omuzlarımı sarstı.

Dolu hafif yağmura dönüşmüş, görüşümüz açılmıştı. Knight’in gözleri kıpkırmızı ve yorgundu. Çok yorgun. Benim yüzümden. Çünkü hep başıma aptalca işler açıyordum ve o da beni başıma açtığım belalardan kurtarmaya çalışıyordu.

Kendime zarar vermeye çalıştığımı düşünüyordu. Ama öyle bir şey yapmıyordum. Ağzımı balık gibi açıp kapattıysam da kelimeler çıkamadı. Sözcükleri ağzımdan koparmaya çalıştım. Kalbim hızla atıyor, kaburgalarıma baskı yapıyordu.

“Ahh... ben... ihh...”

Ayağa kalkıp ileri geri yürüyerek parmaklarını gür, ıslak saçlarının arasından geçirdi ve hayal kırıklığıyla tutamlarını çekiştirdi.

“Sen çok...” Başını sallayınca damlalar etrafa saçıldı. “Çok...”

Kalkıp ona doğru koştum. Cümlesinin geri kalanını duymak istemiyordum. Benim hakkımda ne düşündüğünü öğrenmek istemiyordum. Çünkü çarpma umuduyla bisikleti arabanın üzerine sürdüğüme inanıyorsa hâlimin tahmin ettiğinden daha berbat olduğunu düşünüyor demekti.

Onu omzundan tutup kendime çevirdim. Kaşlarını çattı.

Başımı çilgınca iki yana salladım. “*Arabayı görmedim. Yemin ederim,*” dedim işaret dilinde.

“Ölebilirdin,” diye haykırdı yüzüme doğru. Yaralı yumruğunu kalbine vurarak, “Beni bırakıp gidebilirdin,” dedi.

“*Ama yapmadım.*” Onu inandırmak için ellerimi, kollarımı, parmaklarımı kullandım.

Dudaklarım titredi. Bu bizden de öte bir durumdu. Bu, annesi Rosie’yle de ilgiliydi. Knight insanların ondan gitmesini sevmiyordu.

İyileşmek için birkaç günlüğüne hastaneye gitmelerini bile.

“Teşekkürler,” dedim. “Beni kurtardın.”

“Her zaman, daima, sonsuza dek, hatırlıyor musun? Bu saçmalığa ne oldu? Pazarlığın sana düşen kısmına ne oldu?”

Sesinde küçümseyici bir tonla yıllar önce ona verdiğim sözü yineledi. Sarılmak için kollarımı açtım, o da kollarımın arasına girerek bana sıkıca sarıldı. İki farklı renk gibi birbirine karışarak eşsiz, gerçekçi bir ton oluşturduk; yalnızca bizim yaratabileceğimiz bir ton.

Knight yüzünü saçlarıma gömdü. Gözlerimi yumarak onu başka birine sarılırken hayal ettiğimde soğuğa rağmen öfkeyle yandım.

O benimdi.

Bu yalnızca bir düşünce değildi. Dudaklarım hareket ederek kelimeyi şekillendirdi. Kelimeyi neredeyse duyabiliyordum. Ona daha sıkı sarıldım.

“Ölene dek,” diye fısıldadı kulağıma.

Bu sözünde ciddi olduğunu biliyordum.

Bunun ne kadar adaletsiz olduğunun farkındaydım çünkü gerektiğinde benim onu kurtarabileceğimden emin değildim.

Knight gibi birinin kurtarılmaya ihtiyacı olursa tabii. Knight normal bir çocuktü. Konuşkandı. Atletik, dışa dönük ve kendinden emindi. Edie onun çok yakışıklı olduğunu söylerdi, model avcıları Rosie’yi alışveriş merkezinde durdurup ona kartvizitlerini vermiş ve Knight’ı temsil etmelerine izin vermesi için yalvarmıştı. Komik, çekici ve zengindi, hem de ne zenginlik. Dünya elinin altındaydı ve bir gün o dünyayı avuçlarının içine alacağını biliyordum.

Kollarının arasında ağlamaya başladım. Ben sulu gözlü biri değildim. Val gittiğinden beri ağladığım günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Ama kendimi tutamadım. Çünkü o anda sonsuza dek mutlu yaşayamayacağımızı anlamıştım.

Knight, ona nasıl hissettiğini dahi söyleyemeyen bir kızıdan daha iyisini hak ediyordu.

O kusursuzdu, bense kusurlu.

“Bana söz ver.” Dudaklarını şakağıma bastırınca sıcak nefesiyle vücudum titredi.

Farklı bir titremeydi bu, sanki karnımın alt kısmı alev topuna dönmüştü. *Ne için söz vereyim?* diye düşündüm. Her ne kadar cümlesini tamamlamasa da onu memnun etmek için başımı evet anlamında salladım. Dudaklarım hareket etti.

“Söz veriyorum. Söz veriyorum. Söz veriyorum.”

Belki de bu yüzden bana güvenmiyordu.

Bu yüzden o gece –ve sonraki altı yıl boyunca her gece– yatak odama gizlice girip gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için beni kollarına almıştı.

Bazen alkol kokardı.

Bazen başka bir kız gibi. Meyveli, tatlı ve farklı.

Çoğu zaman ise benim neden olduğum bir kalp kırıklığı gibi.

Ama her zaman güvende olduğumdan emin olurdu.

Ve babam beni uyandırmak için kapımı çalmadan önce hep gitmiş olurdu.

Knight sonraki altı yıl boyunca penceremden atlama-
dan hemen önce, tam da babamın günaydın öpücüğü verdiği
alnımdaki o noktaya bir öpücük kondurdu. Babam odaya
girdiğinde Knight’ın dudaklarının sıcaklığı hâlâ tenimi ve
yüzümü yakıyor olurdu.

Onu okulda görürdüm. Kendini beğenmiş tavrı, hazır-
cevap sözleri kızların gardlarını ve külotlarını indirmelerine
neden oluyordu. İnci gibi beyaz dişlerini ve sonsuz derinlikteki
gamzelerini göstererek parlak, dolgun saçlarını savururdu.

İki Knight Cole vardı.

Biri benimdi.

Diğeri herkesin.

Tatillerini hep benimle geçirmesine, daima beni korumasına, bana hep kraliçe gibi davranmasına rağmen onun herkesin kralı olduğunu biliyordum. Ben hayatının yalnızca küçük bir kısmında hüküm sürmüştüm.

Dolunayın penceremden bize göz kırptığı bir gece *benim* Knight'ım kulağımın altındaki hassas tenimi öptü.

"*Ayışığı,*" diye fısıldadı. "Karanlık boşluğu dolduruyorsun... tıpkı ayın gökyüzünün sahibi olması gibi. Sessiz. Parlak. Fark edilmek için bir alev topu olması gerekmiyor. Sadece var oluyor. Sonsuza dek parlıyor."

O günden sonra bana hep *Ayışığı* diye seslendi.

Ben ona hiçbir isimle seslenemedim çünkü konuşamıyordum.

Belki de bu yüzden onca yıl sonra bile yalan söylediğimi anlayabiliyordu, karşılık vermediğim için. O hiçbir şey değildi. Benim her şeyimdi.

Knight, 18 yaşında

Luna, 19 yaşında

Knight

“O burada değil. Vajinanı içeri sokabilirsin, Cole.” Hunter Fitzpatrick esneyerek elindeki kırmızı karton bardağı bir dangalağın kafasına fırlattı.

Bahsi geçen dangalak ikinci sınıftan bir amigo kızla ettiği sohbeti yarıda kesip arkasına döndü, kavgaya hazırды. Karşısındaki kişinin Hunter olduğunu görür görmez yanağının içini ısırarak sırttı.

Hunter, Joker’in *why-so-serious* sesiyle, “İyy. Neden bu kadar hazımsızsın?” diye homurdandı.

Gecenin beşinci birasını bitirip bakışlarımı ön kapıdan ayırdım ve boş şişeyi bir kızın kot pantolonunun arka cebine sokuşturdum. Kız arkasını döndü ve ben olduğumu görünce gülümsedi.

Ağızma yerleştirdiğim esrarlı sigaranın etrafını elimle kapatarak yaktım ve içime çektim. Bir duman bulutu üfleyerek

esrarı Vaughn'a verdim ve üst bedenimin büyük bir bölümünü yutan pelüş kanepeye gömüldüm.

"Git birinin aletini yala," dedim Hunter'a, dumandan dolayı sesim boğuktu.

"Profesyonel olan sensin, var mı bir tavsiyen?" dedi dalga geçerek ve "Sláinte" diye mırıldanıp elektrik mavisi bir şeyi kafasına dikti.

"Anneni arayıp sorayım," diye mırıldandım.

"Cuma annesi için yoğun bir gece; kız kardeşini arasan daha iyi olur," dedi Vaughn. Bir şekilde *hâlâ* en iyi arkadaşım unvanını elinde tutuyordu. Kartalı andıran yüzünün yanı sıra o kadar alçak bir sesi vardı ki konuşurken kulaklarınıza siyah duman sızıyormuş gibi hissederdiniz. "Dipnot: Knight kapıya bakmıyordu."

Bakıyordum. Ama aynı zamanda uçmuştum, sarhoştum ve biraz hazırlıksız yakalanmıştım. Birkaç zararsız flörtleşmenin çözemeyeceği şey yoktu.

Hunter Boston aksanıyla, "Tabii, tabii," dedi.

Kafasını yakalayıp kusursuzca şekillendirdiği buğday sarısı saçlarını karıştırdım.

Sarsılmaz, iyi huylu, milyon dolarlık gülümsememde ve sporcu seksi piç klişesi olan kişiliğimde sadece bir çatlak vardı. Neredeyse fark edilmeyen bir kesik. Sadece bir noktadan görebilirdiniz. Tek bir noktadan. O çatlak yalnızca Luna Rexroth odaya girip gözlerimiz buluştuğunda, her zamanki kendini beğenmiş sırtışım tekrardan yüzüme yerleşmeden hemen önce yalnızca yarım saniyeliğine görülebilirdi.

Bunun dışında –en azından başka birinin bildiği kadarıyla– denesenez bile beni sarsamazdınız. All Saints Lisesi'ndeki ölümlüler arasında dokunulmaz bir efsane olduğumu gören birçok insan bunu denemişti. Hem de sık sık.

Onun burada olacağını düşündüğüme inanamıyordum. İçtiğim bok belli ki çamaşır suyu ve deodorant karışımından bile daha kuvvetliydi. Ayışığı pek parti insanı değildi. Vaughn ve benden başka arkadaşı yoktu, bizimle de yalnızca kızlardan oluşan haremimiz ve bok kafalı maiyetimiz yanımızda değilken takılırdı.

Yaz tatili bitmek üzere olduğundan onun da partiye geleceğini düşünmüştüm. On sekizinci doğum günüm gelip geçmişti ve Luna üniversite konusunu ağırdan almaya devam ediyordu.

Babası, babama onu Kuzey Carolina'daki Boon Üniversitesi'ne gitmeye ikna etmeye çalıştığını söylemişti. Hafif düzeyde engeli olan üstün yetenekli öğrencilerle dolu bir okuldu. Luna için mükemmel bir yerdi. Ama Columbia, Berkeley ve UCLA'ya da kabul edilmişti. Şahsen Todos Santos'tan taşınmayı düşünmesi beni biraz rahatsız etmişti. Bize çok yakın olan San Diego'da onun için iyi olabilecek birkaç akademik kurum vardı. Neyse ki Ayışığı'nı tanıyordum, o asla evden ayrılmazdı. Bu yüzden tüm bunların aslında bir önemi yoktu.

“Birilerini becerme havamdayım,” dedi Hunter ve fazla derin düşüncelere daldığımı hissetmiş olacak ki bacağıma bir şaplak attı. Birasını almak için sehpa doğru eğilirken de Vaughn'a dirsek attı.

“Var mısın?”

Vaughn sanki cevabım belli değil mi der gibi ona boş boş baktı. Buz mavisi gözleri ve kuzgun karası saçlarıyla bir *Alacakaranlık* filminden fırlamış gibi görünüyordu, şaşırtıcı sayıda kızı kendine çeken bir havası vardı. Her şeyden öte ona basit bir soru sorduğunuz için sizi aptal gibi hissettirme sanatında ustalaşmıştı, tıpkı az önce Hunter'a yaptığı gibi.

Fitzpatrick bana döndü. “Cole?” Kaşlarını oynattı.

“Hatun zıplatmak benim işim,” dedim.

En azından resmî açıklamam buydu. Ayrıca beni arkadaştan öte bir şey olarak görmeyen, ıslak rüyalarımda bile platonikten öteye geçemediğim Luna Rexroth'a falan da takılmamıştım.

Benim gibi futbol oynayamayacak kadar kokoş, Vaughn gibi sanatçı olamayacak kadar yeteneksiz polo prensi Hunter iki parmağını ağzına götürerek müziği delip geçen bir ıslık çaldı. Etrafımızdaki çocuklar biralarını tokuşturarak heyecanlı artışıları bastırmaya çalıştılar. Birini becermek istediğimizde kızlar bize zevk sunmaya hazır ve nazır olurlardı.

“Bayanlar, eğlence odasına doğru sıraya girin. Tek sıra halinde. Tepişmek yok. Hadi bakalım. Sevimli, cüretkâr ve istekliyseniz, görmek istediğimiz bir adaysınız demektir. Unutmayın, yarın sabah sizi aramayacak, sosyal medyada takip etmeyeceğiz ve okul koridorlarında da görmezden geleceğiz. Ama sizi hepatit B virüsü gibi hep içimizde taşıyacağız.”

Üçüncü ve son sınıflardan bir yığın öğrenci kız birbirlerinin kulaklarına fısıldayıp kıkırdayarak Vaughn'ın malikânesinin merdivenlerini ikişer ikişer çıktılar. Vaughn iki haftada bir parti verirdi. O sırada ebeveynleri, Virginia'daki şatolarında yiyiştir olurlardı. Kızlar eğlence odasının dışında sıraya girdiler, dokulu gri duvara karşı çubuk gibi dimdik duruyorlardı. Sıra, sarmal merdivenin dibinden başlayarak ağır siyah kapılara doğru kıvrılarak ilerliyordu.

Vaughn, Hunter ve ben esrarlı sigaralarımızı dudaklarımızın arasına sıkıştırmış hâlde sessizce yanlarından geçtik. Beyaz, yıpranmış bir Balmain motorcu kot pantolonu ve üzerinde *Kız Arkadaşını Becerdim ve Bundan Hiç Zevk Almadım* yazan eski püskü bir tişört giymiş –bu bana bin dolara mal olmuştu–, bunları eski Gucci spor ayakkabılarımla ve gerçek bir tek boynuzlu at kürkünden ya da öyle bir şeyden yapıldığından oldukça emin olduğum bereyle kombinlemiştim. Vaughn'ın üzerinde hâlâ resim yaparken giydiği kıyafetler vardı ve bir

sonraki müşterisini bekleyen üçüncü sınıf bir fahişeden biraz daha pasaklı görünüyordu. Hunter ise tam teşekküllü bir takım elbise giyyordu; Tanrı onun tuhaf, Muhteşem Gatsby takıntılı kalbini korusun.

Kızlardan yükselen uğultunun arasında bir dua gibi inilti-tilerle fısıldanan isimlerimiz, duvarlarda titreşen öfkeli bir melodiyle boğuldu.

Vaughn'ın yüksek tavanlı, aile üyelerinin dev tablolarıyla dolu gotik koridorlarında ilerlerken duyulmaya başlayan Queens of the Stone Age'den "A Song for the Dead" melodisi midemde titreşti. Aslında ortam bir Stephen King romanından daha ürkütücüydü: Kaşlarını çatmış, gerçek boyutlarda bir Vaughn tablosu doğrudan size bakıyordu.

Kabul edelim, piç kurusu korkutuculuğuyla Azrail'e bile meydan okurdu. Üstelik o tablolarda daha bir ölü görünüyordu.

Daha soluk. Daha zalim. Daha *Vaughn* gibi.

Kızlar değerli itibarlarını lekelemeden bize açıkça teklifte bulunamadıkları için –bu arada *erkekler oyuncu, kızlar ise sürtüktür* çifte standardından da her zaman nefret etmişimdir– içkilerini yudumlarırken aralarında muhabbet ediyormuş gibi yaptılar.

Sırayı incelemek için durduk. Futbol ve polo takımının geri kalanı arkamızdaydı, uslu köpekler gibi sadık ve saldırıya hazır bir şekilde bekliyorlardı.

All Saints'in futbol takım kaptanı olduğum için o görkemli oyun kurucu unvanına ve arabada ön koltuğa oturma ayrıcalığına sahiptim. Vaughn âdeta Dracula'nın adını yaşıyordu, Hunter'ın ailesi ise Kuzey Amerika'nın dördüncü en zenginiydi; yani şunu söyleyebilirim ki üçümüzün de siki altın kaplamaydı ve bu gece bir kızın içine girecekti.

Hunter çenesini okşadı ve bunu tam bir gösteriye dönüştürdü. Bazen ondan gerçekten nefret etsem de çoğu zaman bu oyunlarına aldırış etmiyordum.

“Sen,” dedi perilerinki gibi sapsarı saçları ve kocaman ela gözleri olan Alice adlı kızı işaret ederek. İşaret parmağıyla kızı yanına çağırdı. Alice arkadaşlarıyla bakıştı, geniş göğsünden nefes nefese kıkırtılar koptu.

Kızlardan biri onu bize doğru iterek, “Aman Tanrım, Al. Haydi git!” dedi.

Esmer bir kız elinin içine öksürür gibi yaparak, “Fotoğraf çek,” diye mırıldandı.

Hunter çenesiyle Vaughn’a işaret etti. Vaughn donuk bakışlarını dikkatli ve kasıtlı bir şekilde sıradaki kızların üzerinde gezdirdi. Belirli birini arıyor gibiydi. Belli ki orada olmayan birini.

“Becerecek kız seçiyorsun, ev almıyorsun. Acele et.” Hunter gözlerini devirerek bir kolunu Alice’in omzuna attı. Kız ilgiyle mest oldu ve parlayan gözlerle ona baktı.

Vaughn, onunla konuşanların yüzde doksanına yaptığı gibi Hunter’ı da duymazdan ve görmezden geldi.

Sırayı inceledim, gözlerim Arabella adında bir kıza takıldı. Kocaman mavi gözleri ve bronz teni vardı. Son sınıftı. Bana biraz Luna’yı hatırlatıyordu, konuşmadığı zamanlarda yani. Ama liseli kızların olayı buydu, değil mi? O lanet çeneleri hiç kapanmazdı... Umutsuzca ağzından çıkacak sözleri duymak istediğim kişi dışında.

O benimle tek kelime konuşmazdı. Asla.

“Arabella, bebeğim.” Kollarımı ona doğru açtım.

Parlak pembe yüksek topukluları ve siyah mini elbisesiyle duvardan ayrılarak bana doğru yürüdü.

Vaughn nihayet bir kız seçti, gerçi seçimi konusunda tam bir mağara adamı gibi homurdanıyordu. Nedenini sormayı aklıma not ettim ama Vaughn asla kızlardan konuşmazdı.

Ya da duygularından.

Ya da, hani bilirsiniz, genel olarak hayattan.

Bu gece birini becermek istemiyorsa kimsenin onu zorlamadığını söylemek istedim. Ama açıkçası bu ikiyüzlülük olurdu. Ne kadar yapmacık olacağına değinmiyorum bile.

Odaya girmeden kızların telefonlarına el koyduk ve onları, havalı kalabalığa karışmak isteyen bir birinci sınıf öğrencisi tarafından korunan kapının yanındaki meyve kâsesine attık.

Vaughn'ın eğlence odasında olanlar orada kalırdı. İnsanların düşündüklerinin aksine biz kötü adamlar değildik. Bu odaya giren kızlardan hiç bahsetmezdik; ne kendi aramızda ne de başkalarına. Kızlar hava atmak istiyorlarsa bu onların kendi bileceği işti. Ama hiçbir zaman herhangi bir fotoğraf sızmadı, herhangi bir söylenti yayılmadı ya da herhangi bir dram yaşanmadı. Kurallar basitti: İçeri gir, eğlen ve pazartesi sabahı hiçbir şey olmamış gibi davran.

Çünkü bizce gerçekten de hiçbir şey olmuyordu.

Eğlence odasında Hunter Alice'i bilardo masasına karşı var gücüyle becerirken kızla yaz tatili hakkında medeni, ciddi bir tonda sohbet ediyordu. Mini elbisesini yukarıya sıyırmış ve üzerine abanmıştı, külotunu bir kenara kaydırmaya zahmet bile etmeden hem de.

Alice'in bekâretini birkaç hafta önce Hristiyan kampında bir dallamaya kaptırdığı ve bunun acısını çıkarmak istediği ortaya çıkmıştı.

“Sadece boşalmak istiyorum,” diye sızlandı.

“O zaman boşalana kadar buradan çıkamazsın.”

Parmakları bilardo masasının deliklerine gömülü, yarı çıplak göğüsleri yeşil, mat yüzeye sürtünüyordu. Hunter kızı

becerirken bir sigara yaktı ve bakışlarını önümüzde duran devasa düz ekran televizyondaki İngiliz komedisi *Spaced*'a çevirdi.

Bir de erkeklerin aynı anda birkaç işi yapamadıklarını söylerler.

Spaced'a sarmış olan Vaughn duvara yaslanmış, hiç tanımadığım bir hatunun aletini ağzına almasına izin veriyordu. Arabella yanımda durdu, benden bir işaret bekliyordu ama ben yalnızca omzumu duvara yasladım ve aramızdaki diz çökmüş kızı görmezden gelerek Vaughn'a doğru döndüm.

Bir eliyle önünde diz çöken kızın küllü saçlarını tutarken diğer eliyle telefonunu kurcalayan Vaughn, "Umarım bu eyaletten uzaklaşır," dedi.

Vaughn'ın herhangi bir sosyal medya hesabı yoktu ve tıpkı benim gibi birilerini bile isteye etkilemeye çalışmaya kesinlikle karşıydı. Bir keresinde onu bir hatunun Instagram'ını kontrol ederken yakalamıştım, gerçi fark eder etmez telefonunu kilitlemişti. Kim olduğunu hiç sormadım ama zaten sormak anlamsızdı.

Her neyse, Vaughn'ın şu anda bahsettiği kişi Luna'ydı. Dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Onunla Luna hakkında konuşmaktan nefret ediyordum.

"Bu bok yüzünden yıllarını yeterince boşa harcamadın mı?" diye sordu, telefonunu arka cebine sokarak.

Bu bok mu? Siktir git, Spencer.

"Ya sen?" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Kızlardan o kadar nefret ediyorsun ki onları becermiyorsun bile. İnsanların dokunuşuyla irkilmeden önce ancak sakso çekmelerine izin veriyorsun. En azından ben bir şeyler hissetmeyi becerebiliyorum."

"Ben bir şeyler hissetmeyi becerebiliyorum." Kendini beğenmiş bir şekilde tek kaşını kaldırıp esnedi. "Nefret. Kıskançlık. Küçümseme." Başını aşağı yukarı hareket ettiren kıza

baktı, buz gibi gözlerindeki kayıtsızlık o bakışların ardında kimsenin olmadığını doğruluyordu. “Ayrıca, karşılıksız aşk güzel bir uyuşturucu gibidir, sürmek yerine sırtında taşıman gereken bir araç gibidir. Dıştan güzel ve parlak ama tek başına üstesinden gelinmesi oldukça zor.”

“Geber.” Neşeyle gülümsedim.

“Sonunda hepimiz öleceğiz ama en azından ben bakir ölmeyeceğim,” dedi yumuşak bir şekilde, boya bulaşmış kaba ellerini sırf lekelemek için kızın ipeksi, temiz saçlarında gezdirdi.

Oral seksin ortasında Vaughn’ı kendinden geçirircesine pataklamak üzereydim ki Arabella tırnaklarını boynuma batırdı.

“Biraz gergin görünüyorsun. Seni gevşetmeme izin ver,” dedi. “Sapıkça eğilimlerinin olduğunu duydum, Knight Cole. Üzerimde denemek ister misin?”

Ona dokunmayı bırakın, yüzüne dikkatle bakmamıştım bile. Aptal değildim, buraya *benim* için gelmediğini biliyordum. Hepsi buraya hikâye çıkarmak için gelirdi. *Zafer* için. Seçildikleri sürece kapıdan kiminle girdiklerinin önemi yoktu.

“Havamda değilim. Ama...”

Onu çenesinden tutup kollarıma çektim. Dudaklarımız birbirine çarptığında inledi, zevk homurtusu ağzımda son buldu. Diliyle dudaklarımı aralamaya çalıştı ama dudaklarımı sımsıkı kapayarak olayın yanlışlığını görmezden geldim. Kızları asla ama asla böyle öpmezdim ancak şu an bunu umursayamayacak kadar sarhoştum. Ayrıca, yıllarca Luna tarafından reddedildikten sonra kararlılığımı yitirmeye başlıyordum.

Arabella’nın rujunu elimle yaydıktan sonra savaş boyası gibi yüzüne sürdüm, saçları sanki saatlerdir beceriliyormuş gibi görünsün diye parmaklarımı daldırarak karıştırdım. Sonra gülümseyerek geri çekildim. Ruj çenesine, burnuna ve yanaklarına bulaşmıştı. Benim de en az onun kadar dağılmış göründüğümü umuyordum.

“Belki başka sefere?” Gözleri umutla parladı, yeni keşfettiği bir güçle ağzı kulaklarında gülümsedi.

“Ne zaman istersen, bebeğim.”

Arabella peşinde olduğu hikâyeyi kapmıştı.

Ben de kendiminkini uydurdum.

Yirmi dakika sonra eğlence odasından çıkıp partiyi bitirmek üzere aşağı indik. Altıncı biramı almak için mutfağa uğradığımda Arabella’yı, Alice’i ve Vaughn’inkini mutfak adasına yaslanmış, kuzu gibi bakan arkadaşlarına yaşadıklarını abartarak anlatırken gördüm.

Sırrımın Arabella’da güvende olduğunu biliyordum. Hiçbir kız, bir All Saints efsanesi tarafından o odaya götürüldüğünü ama ona dokunulmadığını itiraf etmezdi. Gerçek şu ki diğer hatunların çıtayı yükseltmesini istemiyordum. Benim tek sapıklığım boğazlama sahneli pornolar izleme düşkünlüğümdü (beni yargılamayın).

Buzdolabını açtım ve Bud Light’ı aradım. Vaughn’ın Luna’nın başka bir yere gitmesi gerektiğine dair yorumları yüzünden hâlâ başım dönüyordu. Uzak bir yere. Onu unutabileceğimi düşünmesi Vaughn’ın hiç âşık olmadığıının kanıtıydı.

Başka bir şey daha vardı. Bu gece ölesiye sarhoş olmamın sebebi. Mutfak tezgâhında votka buldum ve bira aramaya devam etmeden önce büyük bir yudum aldım.

Sevgili hayat,

Sıkıntı yok. Üzerime dert üstüne dert göndermeyi kesebilirsin.

Zaten gırtlığa kadar derde batmış durumdayım.

Sevgiler,

KJC

Annemin ebeveynleri, Büyükanne Charlene ve Büyükbaba Paul bir araba kazasında ölüp annemi yetim bıraktıktan kısa süre sonra aklıma tuhaf şeyler olmaya başlamıştı. Bu, beş yıl önceydi. Onları kaybetmek beni pek sarsmamıştı; beni kahreden şey annemin yaşadığı acıydı.

Gizlice içmeye ilk o zaman başlamıştım ve ne var biliyor musunuz? O günden beri hiç durmadım.

Arkamda Arabella, “Duble büyüklükte bir dürüm gibi, şaka yapmıyorum,” dedi heyecanla, tezgâha oturmuştu ve yüzünü dramatik bir şekilde yelpazelerken iyice becerilmiş gibi görünüyordu.

Belli ki beni fark etmemişti ya da fark ettiyse de onu yalancı çıkarmayacağımı biliyordu.

“Çok büyük. İlk başta, Knight Cole içime nasıl sığacak? diye düşündüm. Buna hazır mıyım? Ama bana otuz dakika kadar oral yaptı. Dilindeki piercing klitorisime çarptığında akıcı bir şekilde İsveççe konuşmaya başladığıma yemin edebilirim.”

Odada nefes nefese, kıs kıs gülüşler ve detay isteyen sorular yankılandı. Buzdolabını kapatıp elimde birayla arkamı döndüğümde küçük bir şeye çarptım.

Küçük, bronz tenli bir şeye.

Erimiş gümüş rengindeki gözleri, burnundaki ve yanaklarındaki çilleriyle ezbere bildiğim bir yüz...

Luna Rexroth.

Başımı yana eğmeden önce takındığım maskedeki çatlama sesini duyar gibi oldum. Soğuk bira şişesinin tabanını Luna'nın burnuna dokundurdum bir su damlasının burnunun ucundan dolgun, tatlı dudaklarına düşmesini izledim. Merhaba demek için gözünün önüne düşen bukleyi çekiştirdim.

Luna Rexroth güzeldi. Elbette öyleydi. Diğer kızlar da güzeldi. Luna'nın onlardan farkı, güzelliğini ödünç bir şey gibi taşıyor olmasıydı. Dikkatlice ama gelişigüzel bir şekilde,

güzelliği konusunda yaygara koparmadan. Hiçbir zaman hiç kimsenin peşinde koşmazdı. Sessiz gururuyla yalnızca parlayarak göze çarpardı.

Luna kollarını sıvadiğı beyaz bir kapüşonlu kazak, boyfriend kot pantolon ve damalı, kirli bir Vans giymişti. Pürüzsüz yüzünde makyajdan eser yoktu. Trajik bir şekilde makyajlı diğer kızlardan *daha* güzel görünüyordu. Yüzündeki ifadeden mutfakta arkamdan konuşulanlara kulak misafiri olduğunu anladım. Bana her zaman böyle hayal kırıklığı dolu gözlerle bakardı. *Bundan daha iyisini yapabilirsin* bakışıydı bu.

Ama yapabileceğimi sanmıyordum. Çünkü daha iyisi –yani o– bana uygun değildi. Bunu bana mükemmel bir şekilde açıklamıştı.

Hem de üç kez.

Üç öpücükle.

Hepsi felaketle bitmişti.

Bir Numaralı Öpücük kabul edebilirim ki pek öpücük sayılmazdı.

Ben on iki yaşındaydım, o ise on üç. Bir su parkındaki dev mavi kaydırığın arkasındaydık. Gülüşüp birbirimize su sıçratıyorduk, her işi birdenbire yapan bir pislik olduğum için onu oracıkta öpmüştüm. O âna dek Luna ve ben fikri kafamda net bir şekilde gerçektir. Güllerin kırmızı oluşu, güneşin doğudan doğuşu, bir denizatının gözlerini zıt yönlerde hareket ettirışı (Ayışığı bunu bana bizzat söylemişti) kadar gerçektir. Luna Rexroth benim önce kız arkadaşım, sonra nişanlım ve ardından da karım olacaktı.

Ama Luna arkasını dönüp hafif bir nefes almıştı.

Konuşmadığı için –*konuşmadığı* için– sadece başını sallamakla yetinmişti. Sonra muhtemelen yüzümdeki acıyı görmüş ve yelkenleri suya indirip beni kollarına çekerek sarılmıştı.

Sıcak tenlerimizin hemen hemen her noktası temas etmişti. Onu *neden* öptüğümü ilk kez o an anlamıştım.

Çünkü ereksiyon olmuştum. Ki bu da... Pek harika bir şey değildi.

İki Numaralı Öpücük ben on dört yaşımdayken yaşandı, o zamanlar aletimin Luna'dan vücudumun geri kalanı kadar hoşlandığı gerçeğini tam olarak kabullenmiştim.

O güne kadar her gece birlikte uyuduğumuzdan üzerine atılmaktan kaçınmak için bir sürü taktik geliştirmiştim.

Ben lise birinci sınıf öğrencisiydim, Luna ikinci sınıfa gidiyordu. All Saints Lisesi'nde soyadım ve beceriksizlerle dolu futbol takımındaki top atma yeteneğim sayesinde popülerlik kazanmıştım.

Kızlar etrafımda pervane olmaya başlamıştı. Dolabımı her açtığımda dökülen notları Luna'nın fark etmesini umuyordum. Hâlâ yakın arkadaştık. Hiçbir şey değişmemişti. Benden başka. Kas yapmaya başlamıştım, birkaç büyüme evresinden sonra sanki bir gecede uzamış ve 1.80 olmuştum. Yıllardır her gece ailelerimiz uyuduktan sonra yaptığım gibi penceresine tırmandığımda çoktan gece olmuştu. Beni içeri almak için camı açtığında dudaklarımı onunkilere bastırarak, "İkinci öpücük," diye fısıldamıştım.

Yaptığım en boktan hataydı. Pencereyi neredeyse parmaklarımın üzerine kapamıştı. Son anda geri çekilebilmişim.

Mucize eseri duvardaki baca çıkıntısına tutunmayı başarmıştım. Luna'nın ne yaptığını fark etmesi bir saniyesini almıştı. Fark ettiğinde beni yukarı çekmiş ve ölümden kurtarmıştı.

O gece ben onun yatağında uyuyormuş numarası yaparken bana ciddi ciddi bir özür mektubu yazmış, bu mektupta beni sevdiğini ama bizi yalnızca arkadaş olarak gördüğünü açıklamıştı.

Bu kez kabul etmiştim. Uzun vadeli bir kabulleniş değildi elbette. Ama bunun benimle ilgili değil de Luna'yla ilgili bir sorun olduğunu biliyordum. Etrafımda kızlar varken, bana notlar gönderildiğinde, telefonum karşılık vermeyeceğim mesajlarla aydınlandığında bana nasıl baktığını görüyordum.

Gözlerinde açlık vardı. Çaresizlik... Size ait olan bir şeyin başkaları tarafından beğenildiğini gördüğünüzde ruhunuza sızan o sıcak, yeşil sıvı...

Ve böylece her gece odasına gizlice girmeye devam ettim. Anlıyordum. Zamana ihtiyacı vardı ve bende en bol olan şey neydi bilin bakalım? Zaman.

Ona takıntılı bir âşık olmadığımı göstermeye karar vermiştim. Onu aşabileceğimi de. Bunu ispatlamak için kızların ilgisini görmezden gelmeyi kestim. Onlarla çıkmaya, mesajlaşmaya ve flörtleşmeye başladım.

Onunla arkadaşlığımı koruyarak yakınında olmaya devam ettim. Ama bu sırada gelip geçen bir dizi kız arkadaşım oldu; doğru markaları giyen ve doğru şeyleri söyleyen parlak dudaklı güzellere dönüşen, çabucak sıkıldığım bir ordu. Onlarla okulda takıldım, aile barbekülerine götürdüm ve Luna'nın bana her baktığında onu öpmeye çalışmadığım için arkadaşlığımıza karşı hoşgörülü olmasını bekledim.

Ne ironiktir ki üç numaralı öpücüğe neden olan şey de bu oldu.

Üç Numaralı Öpücük o on yedi, ben on altı yaşındayken gerçekleşti. Ben buna Ölüm Öpücüğü diyorum çünkü ilişkimize verdiği zarar çok büyük oldu. Aradan bir buçuk yıl geçmesine rağmen hâlâ o yıkımın etkileriyle mücadele ediyordum. Örneğin, üç numaralı öpücükten önceki Luna bana Vaughn'ın partisine geleceğini söylerdi. Oysa üç numaralı öpücükten *sonraki* Luna ne yaptığı ya da nereye gittiği hakkında benimle neredeyse hiç konuşmaz olmuştu. Hâlâ çoğu

zaman birlikte takılıyorduk ama bunun bir anlamı yoktu, yalnızca kötü bir alışkanlıktı.

Öpücüğe geri dönecek olursak... O sırada Noei adında bir kızla takılıyordum. Ama yine de Luna'nın on yedinci doğum günü için günümü boşaltmıştım. Luna karnavallardan, hayvanat bahçelerinden, su parklarından ve insanların eğlencesi için hayvanların kapatıldığı her yerden nefret ettiği için şehirde karnaval olmasına rağmen bize müze bileti almıştım. Her şeyi planlamıştım. Luna vejetaryendi ve Todos Santos şehir merkezinde, müzenin tam karşısında bir vegan köri yeri açılmıştı. Ona Brandy Melville'den bir sürü tuhaf şey satın almış ve altındaki imalı mesajı anlayacağını umarak omurgama bir denizati dövmesi yaptırmıştım; onun benim belkemiğim olduğunu söylüyordum.

Luna denizatlarını ölesiye severdi. En sevdiği hayvandı, doğuran erkek denizatında onu çeken bir şey vardı... Annem dövme yaptırabilmem için onay formunu imzalamadan önce bana bir ton laf etmiş ancak bunun büyük bir planın parçası olduğunu bildiği için üstelememişti.

Bunlar yetmezmiş gibi tüm günü birlikte geçireceğimiz için duyduğum heyecanı bastırmaya çalışarak Luna'ya on yedi farklı doğum günü kartı hazırlamıştım.

Doğum gününe gelince, mükemmel geçmişti. Hatta o kadar mükemmeldi ki Luna'yı kapısına kadar bıraktığımda yüzümü avuçlarının arasına alarak bana gülümsemişti. Bir aptal gibi ona bakarken *Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım?* diye düşünmüştüm.

Sokağımıza karanlık çökmüştü. Ailelerimiz içerideydi, muhtemelen akşam yemeği yiyorlardı. Kimse bizi göremezdi, görseler bile umursamazlardı zaten. Luna Rexroth için kafa keseceğimi, güneşi söndüreceğimi herkes bilirdi.

Yine de ona bakmaya, yüzünde bir onay aramaya devam ettim. O zamana dek kızların gözlerine baktığımda aradığım onayı anlamakta oldukça iyi iş çıkarmıştım. Ama görünüşe göre Luna'da işe yaramıyordu. Gözleri her evet dediğinde geri kalanı hayır diyordu. Bu sefer her şeyi mahvetmeden ve Luna'nın babası Trent Rexroth beyzbol sopasıyla evime dalmadan önce Luna'nın onayını görmem gerektiğine karar vermiştim.

Elimi tutup gömleğinin içinden kalbinin üzerine bastırmıştı. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini göğüs kafesine geri sıkıştırmak için bana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Parmaklarım istemsizce göğsünün şişkinliğine doğru seğirmişti. Avucumun altındaki büzülmüş meme ucu neredeyse dizlerimi bükcekti.

Luna ince bir sporcu sütyeni giyiyordu. Onunla sürekli takıldığınızda karşınızdaki kızla ilgili böyle şeyleri bilirdiniz. Beynim kısa devre yapmıştı, vücudumda olup bitenleri anlatacak sözcükleri bulamıyordu. Demek istediğim...

Elim.

Memesinin.

Üzerindeydi.

Neden bu kadar harika hissettiriyordu? Aklımda, günde üç kez seviştiğimiz bir noktaya gelmiştik. Sabahları antrenmandan önce duşta otuzbir çekiyor, öğleden sonra antrenmandan döndükten sonra aletimi ovuşturuyor ve tabii ki yatma vakti gelip de penceresinden odasına girmeden önce gerginlikten kurtulmak için yine otuzbir çekiyordum. Müstehcen şeyler yaptığımızı hayal ediyordum, Luna'nın bırakın yapmayı, düşünmeyi dahi hayal edemeyeceği şeyler olduğuna kesinlikle emindim.

Bu arada, gerçek hayatta neredeyse memelerine dokunarak bile boşalacak kıvama gelmiştim. Erkekliğim için endişeleniyordum. Konu bu kız olunca akıl sağlığım için de...

“Hissediyor musun?” dedi işaret dilinde.

Gözlerimi sıkıca kapatıp burnumdan yavaşça nefes aldım. Gözlerimi açtım.

“Nasıl hissetmeyeyim, Ayışığı?” Sözcükler ağzımdan acıyla dökülmüştü.

“Kırmayacağına söz ver.”

Aptal ergen beynim bile durumun ciddiyetini anlamıştı. Bakışlarımı asla kaçırmadan elini kendi kalbimin üzerine koydum. Böylece kalbinden bir parça eksik olan tek kişinin o olmadığını hiç şüphesiz anlayacağını düşündüm.

“Söz.”

Luna çenesini dikleştirdi, bana peşinde olduğum o kahrolası onayı verdi ve bir yanım bunun bir rüya olduğunu umarak hamlesini yaptı. İşte böylece dudaklarım onunkilerle buluşmuştu. Nihayet. Onun da rızasıyla. Bu sefer kendini çekmedi.

Ağzlarımız buluşup birlikte hareket etmeye başladığında boğazımdan alçak, gırtlaksı bir inilti koptu. Luna bu öpücüğe sihrini katmıştı. Ondan önce düzinelerce kızı öptükten sonra haklı olduğumu görmek beni üzmüştü. Annem her tencere için bir sürü kapak olduğunu söylerdi. Ama bu tencere için yalnızca bir kapak vardı. O da *Luna*’ydı.

Dudakları da kendi gibi yumuşak, tatlı ve istekliydi. Hindistan cevizi, okyanus tuzu ve kurşun kalem tozu gibi kokuyordu. Cennet gibi. Dağınık bukleleri yüzümüzü çevrelemişti. Parmağıma bir bukleye doladım, beni yaşama bağlayan bir bağ gibiydi. En çok saçını seviyordum çünkü onu koridorlarda bu sayede ayırt edebiliyordum. Diğer herkesin saçы ya dümdüz fönlü ya da yıpranmış ve kabarıktı. Bazıları saç spreyiyle kusursuzca şekillendirdikleri bebensı bukleleri ile boşanmış süslü kadınlar gibi görünüyordu. Ama Luna’nınkı doğaldı. Ağaç evdeki yerimizden bütün ormanı görmek gibiydi.

“Knight. Jameson. Cole!” Havayı delen yüksek sesli bağırtı Luna’nın vücudunu benden ayırdı.

Öpücük yüzünden hâlâ sarhoş gibi hissederek başımı çevirdim. Noei kapımın önünde duruyordu, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı, bir eli belindeydi, ayağını da kapımın geniş basamağına vuruyordu.

“Biliyordum! Biliyordum işte! Hem de okulun ucubesiyle! Emma ve Jacquie bana söylediklerinde onlara inanmalıydım. Sen tam bir sahtekârsın.”

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır... *Hayır.*

Bunu yüksek sesle dile getirdiğimden oldukça emindim çünkü Noei, “Ah, evet, evet!” diye bağırması ve “Sana inanamıyorum”, “Hayallerimdeki erkek olduğunu sanıyordum,” demişti.

Dürüst olmak gerekirse talihsiz bir durumda olmasaydık buna gülebilirdim.

Noei’ye açıklama yapmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Onunla gerçek bir ilişki yaşamıyorduk. Arada bir toplum içinde takılmış olsam da onu hiç aramamış ya da mesaj atmamıştım. Noei’ye durumumun karmaşık olduğunu açıklamıştım. İlişki istemediğimi. Aklımda biri olduğunu ve bunun kendisi olmadığını da.

“Ayışığı, bekle...”

Evinin kapısına kadar uzanan yilankavi Arnavut kaldırımlı yolda en iyi arkadaşımın peşinden koşmuştum. Yeşil çitlerin arasında hızla ilerlemiş, yüzünü görmemem için başını öne eğmişti. Benden kalbini kırmamamı istemişti ama ben daha öpüşmemiz bitmeden gidip kalbini kırmıştım. Hışımla bileğini yakaladım. Arkasını döndü, gri gözleri ateş saçıyordu. Zihnimde yanık izleri bırakacağını biliyordum. Onu hemen bıraktım. Yaklaşmamam için uyarırcasına parmağını bana doğrulttuktan

sonra işaret dilinde daha önce hiç görmediğim kadar uzun bir konuşma yaptı.

“Seni seviyorum Knight Cole. Her şeyden çok. Belki kendimden bile çok. Ama sana kalpten güvenmiyorum. Beni böyle incittiğinde kendimi küçük düşmüş ve kindar hissediyorum. O kadar kindar ki konu ben olunca kalbine sahip çıksan iyi olur. Aramızdaki bu şey her neyse artık, o bizi öldürmeden bizim onu öldürmemiz gerekiyor, anladın mı? Birlikte olamayız.”

“Ama...”

“Arkadaşız.”

Bu kelimeyi sessiz bir şekilde dudaklarını oynatarak söylemişti. Neredeyse duymuştum.

“Dinle Luna, düşündüğün gibi değil.” Saçlarımı o kadar sıkı kavramıştım ki neredeyse kökünden sökecektim. Bu saçmalıktı. Bir şeyleri parçalamak istemiştım. Belki kendi tenimi.

“Knight, hayır. Bana söz ver.”

Arkamı dönüp gizlice eve dönmüştüm ve gün böyle bitmişti.

O zamanlar azla yetinemeyeceğimi düşünürdüm.

Şimdilerdeyse başka seçeneğin olmadığı azın bile yeterli olacağını fark ediyordum. Lanet olsun, bu çok can yakıyordu.

“Ayışığı. Sana bira getirmemi ister misin?” Koca vücudumla Vaughn’ın mutfağındaki diğer kızlara giden yolu kapatırken piercingli dilimi alt dudağımda gezdirdim. 1.80’lik zamanlarım çoktan geride kalmıştı. Artık 1.90’ları geçmişim ve sanayi tipi bir çamaşır makinesi genişliğindeki vücudum tepeden tırnağa sıkı ve kaslıydı.

Bu kızlar Luna’dan nefret ediyorlardı. Mezun olana kadar okulun en popüler çocuklarıyla, yani Vaughn ve benimle takılmıştı. Yaz tatillerini ve Maldivler gezilerini bizimle ve All Saints Lisesi mezunu Ana Kraliçe Daria Followhill’le geçirirdi.

Luna arkadaşlık ilişkilerinde berbattı ve lanet olsun ki böyle kalmak için de çok uğraşıyordu.

Luna ve Vaughn'ın yakın olması beni rahatsız etmiyordu. İkisine de güveniyordum. Benim dışımdaki herhangi bir adamın yanında aldığı her nefes bana hâlâ hafif bir acı veriyordu ama yıllar içinde bunu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmiştim.

Çoğunlukla.

Luna arkamdaki kızlara orta parmağını gösterdi. Tepkisizliklerine bakılırsa ya görmediler ya da cevap verdiklerinde gazabımdan asla kurtulamayacaklarını biliyorlardı.

“Seni aslanın inine getiren ne?” Yaralı parmak boğumlarımı yavaşça yanağında gezdirirken boynundaki tüylerin diken diken olmasını keyifle izledim.

Elimden birayı kapıp küçük bir yudum içti, sonra şişeyle beni işaret etti. Mutfaktaki tüm gözler üzerimizdeydi, ben seyircilere alışkındım ama Luna pek değildi.

“İkinci raundumuz için onu zamanında geri getirdiğinden emin ol!” diye bağırdı Arabella, bu gece üzerimde hak iddia ediyordu.

Yanındaki mini etekli klonları sırtlanlar gibi güldüler.

Luna ona sert bir bakış attıktan sonra parmağını ağzına sokarak kusuyormuş gibi yaptı. Gülümsememi bastırdım. Bana döndü.

“Spencerların yatak odası. Beş dakika sonra.”

Spencerların yatak odası ses geçirmezdi, bu yüzden Hunter’la bir olup Vaughn’la sürekli dalga geçerdik. Baron’un Vaughn’ın babası olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu; annesinin, komşuları uyandırmamak için özel duvarlara ihtiyaç duyacak kadar sık becerildiğini bilmek berbat olmalıydı.

Luna’nın sesini duyamasam da sinirlendiğini biliyordum. Nazik kaşlarını çatışından anlamıştım. Gerçi bana kızmaya hakkı yoktu. Benim açımdan bakarsak beni reddetmişti; bir

değil, iki değil, tam üç kez. Bu odadaki her ağzı becermek istesem bile ona neydi ki? Birlikte değildik sonuçta.

“Birazdan geliyorum,” dedim. İçkimden bir yudum aldıktan sonra Vaughn’dan ebeveynlerinin yatak odasının anahtarını istemeye giderken Arabella’nın kışına bir şaplak attım.

Luna’ya karşı biraz kinci davranıyordum ama içinde bulunduğum koşullar nedeniyle buna hakkım vardı.

Şu an kibrit çakılsa alev alacak kadar içkiliydim. Ailemde madde bağımlılığı yaygındı, bu yüzden partilerde kendimi bir içki ya da birayla sınırlamaya çalışıyordum.

Ama annemin akciğer nakli bekleyenler listesinden çıkarıldığını öğrenmek her gün karşılaştığım bir şey değildi. Bugün bunu öğrenmiştim. Bu, doktorların aslında ondan umudu kestiği anlamına geliyordu.

Annem hastaydı. Çok hasta. Rosie’de kistik fibroz vardı. Birkaç yıla geçmesi şöyle dursun, kırk yaşına geldiği için şanslı sayılırdı. Son zamanlarda tedavileri daha yoğun, daha sık tekrarlanır olmuştu. Hastanede daha uzun süreler kalıyordu. Hatta bazen haftalarca. Ciğerleri hastalığa dayanamıyordu. Vücudunun geri kalanı da pek iyi durumda değildi. Dışarıdan iyi görünüyordu. Hatta muhteşem. Sağlıklı. Ama içeriden ciğerleri ve böbrekleri iflas ediyordu. Ailemiz de aynı şekilde.

Açıkçası bunu duyduğunda babamın kendi ciğerlerini söküp annemin boğazından aşağı tıkmaya çalışmamasına şaşırmıştım. Annemin haberini almak bu akşam alkolün bokunu çıkarmama neden olmuştu, kontrolümü az da olsa kaybetmiştim. Tek bildiğim, akciğer nakli yapılamayan annemi babamın ofis masasında iki buklüm oturmuş ağlarken görmenin acısını dindirmem gerektiği idi.

Beş dakika sonra yatak odasının kapısını açarak Luna’nın içeri girmesine izin verdim ve kapıyı arkamızdan kilitledim. Spencerlar hayatımda gördüğüm en çılgın yatak odasına sa-

hipti. *Pimp My Ride*³ ve Buckingham Sarayı'nın bir çocuğu olsaydı bu oda olurdu. Odayı kaplayan battal boy yatağın mavi döşeme başlıklarıyla uyumlu kraliyet mavisini perdeler tavandan tabana pencereleri kapatıyordu. Geri kalan her şeyin rengi altın ya da koyu kan kırmızısıydı, duvarlarda görmememiz gerektiğine inandığım, Spencer çiftinin seksi pozlarda oto-portreleri vardı. Evde yokken bu lanet odayı kilitlemelerinin sebebi buydu.

Luna'nın yatağa yığılmasını ve tavana bakarak çarşafın üzerinde kar meleği yapmasını izledim. Uzaklara dalmıştı. Omzumu yatağın direklerinden birine yasladım ve kendimi savunmaya hazır bir şekilde onu izledim.

"Neden seks talep eden herkesle beraber oluyorsun?" Bunu sorarken gözbebekleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Geçen yıl kızlarla yaptığım –aletimin ön planda olduğu– soytarılıkları görmezden gelmeyi abartan Luna'dan böyle bir şey duymak ilginçti. Başımı yana yatırarak onu inceledim. Ben bir pislik değildim, hele ona karşı hiç değildim. Hatta normalde de hiç değildim. Ama boş zamanlarımda neyle ya da kimle ne yaptığım konusunda söz hakkı olduğunu düşünüyorsa ciddi anlamda haddini aşıyor demektir.

Omuz silktim. *"Çünkü bundan zevk alıyorum."*

Bana pek de zevk alıyormuş gibi görünmüyorsun bakışı attı.

"Kıskandın mı?" Sırıttım.

Gözlerini devirdi.

"Etrafta takılacak çok kız var. Biri bana seks daveti gönderiyorsa bunu memnuniyetle kabul ederim."

Üniversite eğitimine başlayıp beni görmezden gelmesine haftalar kala egoma bir darbe daha –bir haftada dördüncü kez yapmıştı– indirmesi için riske giremezdim. Artık onun üzerinde

3 2004-2007 yılları arasında MTV Music Television'ın yayımlamış olduğu bir modifiye araba programı. –ç.n.

bir etkim yoktu. Herkesin korktuğu ama aynı zamanda hayran olduğu All Saints'in kahramanı Knight, Luna'yı okulda koruma işinden resmen emekli olmuştu. Onu yakınımnda tutmak için kartlarımı daha dikkatli oynamam gerekiyordu.

"Ne zaman bu kadar cinsiyetçi bir pislik oldun?" Gözlerini kıstı.

"Doğumumda. Erkek olmak böyle bir şey."

Luna'nın bundan nefret ettiğini bile bile kendimi itibarımdan ibaretmişim gibi gösteriyordum. Sonuçta o, herkesin garipsediği bir dilsizdi. İnsanların gördüğüyle gerçek kişi arasında bir uçurum olduğunu ve bu uçurumun dibinde gerçeklerin yattığını biliyordu.

Havayı yumuşatmaya çalışarak, "Bana güvenme. Ben aletimin tam zamanlı çalışanıyım, emri doğrudan ondan alıyorum," diye şaka yaptım.

Alaycı bir kahkaha atıp başını salladı. Bacaklarını yatağın kenarına indirdi ve kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Güzel sohbetti, Knight."

Vay be. Orada. Dur. Bakalım. *Nasıl ya?*

Beni iki bininci kez geri çevirip ardından ben hayatıma devam etmeye çalıştığımda sinirleniyordu. Ya da öyleymiş gibi yapıyordu.

Bileğini kavradım ve bana dönmesi için onu çevirdim. "Buraya bana bok atmak için mi geldin?"

Sesimde hafif öfkeli bir ton vardı ve bu ona daha çok kızmama neden oldu. Nasıl bir ilişkimiz olsun istiyorsa dileklerini yerine getirmek için çok uğraştım. Öpücük istediğinde onu öptüm. Arkadaşlık istediğinde arkadaşı oldum. Peki ya benim ondan istediklerim? Benim *ihtiyaçlarım?*

"Çünkü özür dilememi gerektirecek bir şey yok. Kavga çıkarmaya geldiysen parti bitene kadar bekle. Odana gelirim,

o zaman bu saçmalık hakkında konuşabiliriz. Ah, doğru ya. Sen konuşamıyordun.”

“Kapa çeneni, seni aptal. On sekiz yıllık arkadaşlığımızı sarhoşluğunla mahvetmeden önce kapa o çeneni.”

Gözleri öfkeyle parladı, silkinerek elimden kurtuldu.

“Neden bekliyorsun?” diye sordu. *“Araya başka bir kızı sıkıştırmak için mi?”*

İşaret diliyle konuşurken elleri hızlı hareket ediyordu. Luna normalde işaret diliyle bile konuşmakta isteksizdi, anlaşılan bu akşam Öfkemetresi zirve yapmıştı.

“İki.” Ona göz kırptım. Ağzımdan çıkan her kelimeden daha sonra pişman olacağımı bilsem de kendimi durdurumuyordum. “Ben aynı anda birden fazla şey yapabilen bir insanım, konu biz olduğunda lanet bir korkak gibi davranmasaydın bunu bilirdin.”

Konuşan biraydı, ben değil. Ama gerçekçi olalım; sorun birada değildi. Sonuna kadar biranın arkasındaydım. En azından o benden daha cesaretliydi.

Tokadı önce duydum sonra hissettim. İlk defa bir kızdan tokat yiyordum. Şimdiye kadar oyuncu değil hep koç olmuştum. Oyunun tüm kurallarına uymuş, kimseye umut vermemiştim. Şartlarımı reddeden Noei dışındaki kızlar detaylardan nefret etseler bile çoğunlukla anlayışla karşılıyorlardı.

Luna elini ağzına kapatarak bir adım geri çekildi. Bakışlarımı arkasındaki duvara dikmişim. Yanağımı bile ovmadım. İçimde uyandırdığı duygu her neyse bunu ona belli etmedim. Dedğim gibi, maskem som altından yapılmıştı. Hiçbir şey içeriye sızamıyor, hiçbir şey dışarıya yansımıyordu.

Sarhoştum ve annemin durumu nedeniyle çok korkmuştum. Hayatımda bir şeyi daha mahvetmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Dramatik şekilde iç çektim.

“Ayışığı, bebeğim, bunu daha önce de konuşmuştuk. Bir dahaki sefere taşaklarımı hedef al. Oyun kurucular darbe yemekte iyidir. Tokadını hissetmedim bile,” dedim.

Özür dilercesine elini kaldırdı, ardından başını eğip gözlerini sımsıkı yumdu. Luna karıncayı bile incitmeyen bir kızdı; karşısındakini önemserdi, grubun annesiydi. Vaughn ve Daria onun iğrenç bir şekilde tatlı olduğunu düşünürdü ama ben Luna’nın tatlılığını diğer kızların kararmış kalplerine tercih ederdim.

“Unut gitsin.” Elini tuttum ve boğumlarını öptüm. Luna Rexroth’a aptal gibi âşıktım. Hak ettiğinde bile ona kızamıyordum.

Benden uzaklaşmak için bir adım daha atıp arkasındaki yatağa çarparken yaptığı şeyin dehşeti hâlâ yüzünden okunuyordu. Benden korkmuyordu, bunu biliyordum. Tekrar tokat atmaktan korkuyordu.

“Neden buradasın Luna?” diye sordum usulca.

Yutkundu, bakışlarını kaçırarak pencereden dışarı baktı. Spencerların evi karanlık bir kaleydi, yeni yapılardan oluşan bakımlı mahallede yırtık dondan çıkmış gibi duran büyük, eski bir mülktü. Luna’nın yıllar önce o arabanın önüne atladığı gibi camdan atlamak isteyip istemediğini merak ettim. Ayrıca doğruca arabanın üzerine sürmesinin gerçekten kaza olup olmadığını da merak ettim. Yıllardır arkadaş olmamıza rağmen zamanın yüzde doksanında aklından neler geçirdiğini bilmiyordum.

“Seninle üniversite hakkında konuşmaya geldim. Bir karar vermeye hazırım.”

Başımla onayladım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak duvara yaslandım. Babası ne isterse istesin Luna’nın buradan ayrılma imkânı yoktu. Ailesi olmadan pijama partisine bile gitmezdi. Korkuyor olmasından hoşlanmam manyakça mıydı?

Kötü şeylerden kendini korumasından? İçine kapanmasından? Çünkü bu, onunla daha fazla vakit geçireceğim ve daha az rakiple uğraşacağım anlamına geliyordu.

Evet, pislik. Her şekilde yanlış, dedi içimden bir ses.

Yine de doğruluğunu değiştirmiyordu. Kararını bildirmesine bir hafta kala zorla burnuna dayamasını geçtim kızına eyalet dışında bir üniversite önerdiği için bile Trent'in deli olduğunu düşünüyordum.

"Ee," diye sordu. *"Ne düşünüyorsun?"*

"UCLA uzaktan."

Şu anda gerçekten üniversite hakkında mı konuşuyorduk? Bu saçmalıklar bir Hooters garsonunun memelerinden daha sahteydi.

"İyi bir yaratıcı yazarlık programları var," diye devam ettim. *"Ayrıca ayrılman gerekmeyecek, yani burada kalacak ve Racer, Edie ve babanla birlikte olacaksın."*

Ve benimle.

Başıyla onaylayıp pencereye döndü, parmaklarını camın üzerine koyarak dışarı baktı. Beni erkek orospusu olmakla suçladıktan sonra tokat atmıştı. Ama gerçek şu ki hamle yapmak için bir parça kıskançlıktan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Birçok kez reddedilmiştim ve ona, onu ilk günden beri seven o zavallı piç olduğumu söylemeden önce bana en azından elle tutulur bir şey vermesi gerekiyordu. Keşke aksi olsaydı ama sevsem de sevmesem de ben ona aittim. Tanrı biliyor ya bundan artık hiç hoşlanmıyordum. En azından bir süredir.

"Sarhoşsun," dedi suçlarcasına.

Beynim alkol yüzünden uyuşmuş olabilirdi ama aletim tüm niyet ve amaçlar için ayıktı ve en yakın arkadaşımın alingan doğasına hayrandı.

"Haklısın, Azize Luna," Daria'nın onun için kullandığı lakapla saldırdım.

“Belki de ön lobun az gelişmiştir. Bu yüzden çok ileri gidiyorsundur.”

Boş boş konuşuyordu. Bırakın lanet loblardan ya da her neyse ondan bahsetmeyi, normalde hiç diyalog kurmazdı.

“Tıbbi değerlendirmen için teşekkürler ama bende az gelişmiş herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama tabii ki öğrenmektense beni tokatlamayı tercih edersin, değil mi? Kendine bir şeyler hissetmek için izin vermektense her şeyi yaparsın.”

İyi huylu gülümsemem yüzüme yayılırken kapıya doğru ilerledim. Niyetim eşikte durmaktı ama durmadım. Bira, esrar ya da her neyse o şey kontrolü ele aldı ve bana Luna’nın kendi zehrini tadabileceğini söyledi. Derhâl partiye döndüm, tokat yüzünden yanağım hâlâ sızlıyordu.

Peşimden gel, diye yalvardı yüreğim. Sana ihtiyacım var. Annem çok kötü durumda. Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorum. Sana ihtiyacım var.

Arkama baktım. Luna orada değildi.

Mutfığa girer girmez Arabella’yı kalçasından yakaladım ve onu kendime çekip kasıklarımı kasıklarına dayadım. Aslında Luna bana dokunduğu için sertleşmişim ama Arabella’ya sırtırtırken bu gecelik onunla idare edebileceğimi fark ettim.

“İkinci raund için hazır mıyız?” diye mırıldandı.

Yıllardır ilk kez herkesin ortasında açık açık biriyle kırıştırmak için Arabella’ya doğru eğildim. Kızları toplum içinde öpmezdim. Benim hakkımda ne hissettiğini söylemeye cesaret dahi edemeyen bir kıza karşı anlayışlı davranmak toplum içinde yapmadığım birçok şeyden biriydi.

Vaughn ve Hunter haklıydı. Ben Luna’ya aittim. Yine de onunla büyümüş olmam hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Birlikte olamayacağımız gerçeğini kabullenmeliydim.

Gözlerimi kapattım ve işin geri kalanını Arabella yaptı. Şehvetli öpüşmemiz arkadaşlarının heyecanlı sesleri, sağır edici müzik ve insanların yanından geçerek kapıya doğru giden Luna'nın ayakkabılarının gıcirtısı tarafından bastırıldı.

Benden kaçarken çıkardığı bu sesi ana dilimmiş gibi biliyordum.

O gece bir daha onun peşinden koşmayacağıma yemin ettim.

Luna

Aptal, aptal, aptal.

Vaughn'ın evinden hışımla çıkarken alnıma bir tane vurdum. O kadar utanıyordum ki kusmak istedim.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Cesaretimi toplayıp oraya gitmem ve ona Kaliforniya'da kalmak istediğimi söylemem gerekiyordu. Yakın olmak için. *Ona*. Rosie'ye. Ve değer verdiğim herkese.

Bütün yaz boyunca bu konuyu açmasını bekledim ama ne zaman üniversite planlarım hakkında konuşsak Knight esneyerek başka bir ne yiyoruz sorusu yöneltmişti. Tavrında bana itici gelen bir küçümseme vardı. Sanki ona uzay kovboyu mu yoksa tek boynuzlu at veterineri mi olmam gerektiğini soruyormuşum gibiydi; sanki üniversite için başka bir eyalete gitme fikri bana o kadar uzaktı ki bunu gülünç buluyordu.

Bizimle ilgili tek bir kelime bile etmemişti. Belki de artık *biz* diye bir şey yoktu. Belki de sonunda *biz* fikrinden vazgeçmişti. Bu konuda kendimden başkasını suçlayamazdım. Kendi ellerimle yapmıştım. Onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Beni en çok mahveden şey, içten içe onun haklı olduğunu bilmemdi. Bu gezegende geçirdiğim süre boyunca tek başıma hiçbir şey yapmamıştım. O ya da ailem yanımda olmadığına huzursuz ve korkmuş hissediyordum, tamamen bağımlı olmuştum. Hiç arkadaşım olmadan, o ve ailelerimiz dışında hiçbir insanla iletişime geçmeden, dünyayla minimum düzeyde bile bağlantı kurmadan yaşamayı başarmıştım. Daha iyi tanımlayacak olursam ben bir fanusta el bebek gül bebek yaşayan bir kızdım. Knight arkadaşımdı ama benim bakıcım da olabilirdi. Bu yüzden ona –tek gecelik ilişkileri, beni olduğu gibi kabul ettiği ve güvensizliklerim konusunda haklı olduğu için– kızgın olsam da beni ciddiye almamasına gücenemezdim.

Tavrımı koyarak yanıldığını ispatlamak ve Boon’a gitmek istedim.

Zaten ayrı düşmüştük, artık tamamen farklı yönlere gidiyorduk.

Ben daha derin kökler salarak kendimi yerime zincirlerken o göğe doğru büyüyordu.

Ayrıca burada kalmanın ne anlamı vardı? Asla birlikte olamayacaktık.

Etrafı hep kızlarla çevriliydi. Benden daha güzel kızlarla. Sesli sözcüklerle konuşan –hatta bazılarının sesi muhteşemdi– kızlarla. Makyaj yapan ve modaya uygun kıyafetler giyen, parlak saçlarını kıvrıp düzleştiren kızlarla. Erkeklerle seks yapan ve vücutlarını onları baştan çıkarmak için kullanmayı bilen kızlarla.

Arabella gibi kızlarla.

O kızlar hep orada olacak, onun etrafını saracak, dikkatini çekmek için yarışacaklardı. Daha fazlasını sunabilecek rakiplerim tarafından canlı canlı yenmeden kendimi onunla birlikte hayal edemiyordum. Sorun şu ki onunla *olmamak* da pek bir fark yaratmıyordu. Kıskançlık pençelerini boynuma

dolamıştı ve ne zaman Knight'ın diğerlerine ne kadar büyüleyici davrandığını görsem boğazımı daha da sıkıyordu.

Mesela onu Arabella ile gördükten sonra tokatlamıştım. Utanç ve mahcubiyet yanaklarımın yanmasına neden olmuştu. Yemyeşil çimenlerin üzerinde sevişen insanları geçerek Spencerların ön bahçesine koştum. Knight'ın beni takip edip etmediğini görmek için başımı arkaya çevirdiğimde sert bir göğse çarptım. Geriye doğru tökezledim, başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm kişi tabii ki Vaughn'dı. Kaslı omzuna yeni bir bira fıçısı atmıştı, kirli siyah gömleği yukarıya doğru sıyrılmış, alt karın kaslarını ve kırmızı rujlu öpücüklerle lekelenmiş muhteşem baklavalarını ortaya çıkarmıştı.

Ne şanslısın, Luna.

Vaughn fıçıyı diğer omzuna alıp beni kapıya doğru hafifçe dürttü. Her zaman tatsız bir ifadeyle kıvrılan dudakları alaycı bir gülümsemeyle seğirdi.

“Acelen ne, Rexroth?” Cevabımı sabırsızlıkla bekledi.

Vaughn işaret dili biliyor, dudaklarımı ve ellerimi kolayca okuyabiliyordu. Ailemin tüm arkadaşlarının çocukları benimle iletişim kurmayı öğrenmişti. Genel olarak insanlara ne kadar az değer verdiğini kimselerden sakınmayan Vaughn'ın bu çabayı göstermesi beni hep şaşırtmıştı. Gerçi bu onun için pek de çaba sayılmazdı. Annesi ona bir gün bir işaret dili kitabı vermiş, Vaughn da ertesi hafta sonuna kadar akıcı bir şekilde işaret dili konuşacak duruma gelmişti.

Omzumun üzerinden baktı. İçgüdüsel olarak bakışlarını takip ettim. Knight mutfağa açılan cam kapıdan bize bakıyordu, bir elinde bira vardı, diğerini Arabella'nın omzuna atmıştı. Kız onun boynunu öptü, elini pantolonunun içine sokup aşağıya doğru... Bakışlarımı tekrar Vaughn'a çevirerek gözlerimi sımsıkı yumdum.

Vaughn kendine özgü o alaycı sesiyle, “Ah, acelen buymuş demek,” dedi.

Kusmak istedim. Yanından geçmek için yana doğru bir adım attım ama kasvetli bir itiraz sesiyle omzumu kavradı.

“Şövalyemiz prensesini kurtarmak için burada olmadığına göre haydi biraz konuşalım.”

Ensemdeki eliyle beni kapana kısıtılmış bir hayvan gibi Arnavut kaldırım avluya kadar sürükledi. Malikânesinin yüksek duvarları arasında karanlık bir köşede, dikkatle kırılmış pembe gül çalıları arasına yerleştirilmiş kavisli bir taş oturağa oturttu.

Spencerların malikânesinde havuz yoktu. Bunun yerine Versailles’ın manzarasını sollayacak güzellikte bahçeleri vardı. Ancak Spencerların malikânesiyle ilgili en güzel şey, peyzaj mimarlarının titizlikle ektiği kiraz ağaçlarıyla çevrili, beyaz bir çardağı olan, cennet gibi yemyeşil çimenlerdi.

Vaughn arkadaş değil de bir baba figürü gibi önümde çömeldi. Ama o benim için hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı. Knight’ın kuzeni ve en iyi arkadaşıydı. Bana olan düşkünlüğünün ya da benden ölesiye nefret etmemesinin sebebi daha çok Knight’la olan yakınlığı ve dayanışmasıydı. İnsanların sandığı kadar yakın değildik. Sadakatinin neye bağlı olduğunu biliyordum. Beni önemsiyordu ama Knight’ı incitirsem beni uzuvlarımdan ayırıp geri kalanımı kaza süsü vererek bir yol kenarına atardı.

“Henüz bir üniversite seçmedin,” dedi.

Ona bakarak sadede gelmesini bekledim. Bakışları altında cezalandırılmış bir çocuk gibi hissediyordum. Genelde onunla Knight yanımdayken takılırdık. O yanımdayken Vaughn tavırlarına dikkat ederdi. Şimdi yalnızdık ve bu, deniz mavisi gözlerinin arkasında gizlenen şeytanları serbest bırakması için ona fırsat veriyordu.

“İngiltere Kraliçesi’nden özel davet mi bekliyorsun?” diye sordu her zamanki ciddi aristokrat tavrıyla.

Vaughn’ın beni korkuttuğunu yalnızca kendi içimde kabul edebilirdim. Pek çok temel duygudan yoksun görünüyordu. Onu doğduğundan beri tanıyor olmama rağmen ağladığını hiç görmemiştim. Dolu dolu, kaygısızca, düşünmeden güldüğünü hiç duymamıştım. Hiç âşık olmamıştı ve hiç kızlar hakkında ya da kızlarla konuşmazdı. Birçok açıdan Lut’un karısı gibiydi. Tuz ve taştan yapılmış bedeniyle bir uçurumun ucunda duygusuzca dikiliyor ve günahkârlar tarafından Sodom’un –ya da Todos Santos’un– ateşe verilmesini keyifle izliyordu.

Vaughn’ın sorusuna tam bir zavallı gibi görünmeden cevap veremezdim.

Knight’in kalmamı söylemesini bekliyorum.

Bunu yapabileceğimi.

Taşınabileceğimi.

Onu bırakabileceğimi anlamasını bekliyordum.

Yapabilirim, yapabilirim, yapmalıyım.

Hiçbir şey söylemeyip kısa üstümün kumaşındaki görünmez bir ip parçasına dokundum. Vaughn ağırlığını ayak parmaklarına vererek öne eğildi. Boştaki eliyle çenemi tutarak bakışlarımız buluşacak şekilde başımı kaldırdı. Gözbebekleri benimkileri delip geçiyor, zihnimin karanlık ormanını didik didik ediyor, sırlarımı ve gerçekleri bulmak için her taşın altına, her ağacın arkasına bakıyordu. Gözlerimi kırpmak istiyordum ama diğer herkes gibi onun önünde sinmek istemiyordum. Bu yüzden çenemi dik tutup gözlerimi kırpmadan ona baktım.

“Nasıl bir oyun oynuyorsun, Luna Rexroth?” diye fısıldadı. Yutkunup tek kaşımı kaldırdım.

“Güç oyunu mu? Kontrol mü? Olayın ne?” Pembe dudaklarına soğuk, cansız bir gülümseme yayıldı. “Onunla asla birlikte olmayacaksın. Buna cesaretin yok.”

İçimden ona susması için bağıırıyordum. Ama sözlerindeki hakikati inkâr edemezdim. Knight'la birlikte olmayı planlamıyordum. O önüne gelenle birlikte olurken değil. Vaughn artık çenemi kavramıştı, nazik değildi ama beni incitmekten de uzaktı. Bana dikkatle dokunuyordu. Tıpkı bir doktor gibi.

“Kuzey Carolina'ya taşın ve buradan uzaklaş. Boon'a git, Luna,” dedi öfkeli bir sesle. “Luna Rexroth ve Knight Cole arasındaki bu hiç bitmeyen boktan oyuna son ver. Kedi artık yoruldu, fare de hasta. Bu, birçok saçma yöne kayan ve sonunda komik bir hâl alan masalsı bir aşk hikâyesiydi. Genel varsayıma göre bir kalbim olmadığını biliyorum. Belki de doğrudur. Ancak beynim tamamen işlevini koruyor ve aranızdaki bu şeyin tam olarak nereye gittiğini görebiliyorum. Lisenin geriye kalan günlerinde Knight'ı rahat bırak. Artık son sınıf öğrencisi. Seni aştığına dair işaretler gösterdiği anda huzurunun içine etmeyeceğin bir yere git. Bırak hayatına devam etsin. Sana gelecek olursak, kendini keşfetmeye bak. Hayatını yaşa. Kendini ebeveynlerinizden ve ondan uzaklaştır. Artık vakti geldi, Rexroth.”

“Ama ben...”

Yumruk hâlini almış ellerimi tutup göğsüne çekti ve uzun, solgun parmaklarını etraflarına sardı. Göğsü sıcaktı. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Mezar taşı gibi soğuk görünüyordu. Onu her zaman soğukkanlı bir yaratık olarak görürdüm. Acımasız, duygusuz bir timsah.

“Dur artık,” diye tısladı. “Sen iyi birisin, Luna. Bunu bir kilometre öteden bile herkes görebilir. Barınaklarda gönüllü olarak çalışıyorsun. Sevdiklerinin her yardımına koşuyorsun. İnsanlara karşı hep nazıksın. Bahse girerim o lanet annen ortaya çıksa sen ona da iyi davranırsın.”

Val'den bahsettiğinde irkildim.

“Sana *acıyor*.” Dilinden dökülmesine izin verdiği sözcükler aramızda bir sis bombası gibi patladı ve kendimi öksürürken buldum. “Sen de ona aynı şekilde merhamet göstermelisin.”

Vaughn’ın benden istediği şeye inanamıyordum. Ama inanmalıyım. Gardımı indirip Knight’ı kabul edersem beni kullanıp terk edeceğinden ve ondan kaçamayacağımdan korkuyordum çünkü o her yerdeydi. Birlikte büyümüştük ve ailelerimiz çok yakındı. Ailelerimiz başlangıcı, ortası ya da sonu olmayan sıkı bir Fransız örgüsü gibi birbirine kenetlenmişti. Burada kalırsam aynı şeyleri yaşamaya devam edecektik; birbirimizin etrafında dönüp duracaktık. Aynı evrende olsak da asla aynı gezegende olmayacaktık.

Yüzümdeki değişimi fark edince Vaughn’ın suratında kur-naz bir sırıtış belirdi. Boon Üniversitesi’nin iyi bir yaratıcı yazarlık programı vardı. Yazarlığın en büyük tutkum olduğunu biliyordu ve tabuta son çiviye çakmıştı.

“Sanatçılar genellikle hiçbir şeyden memnun olmazlar. Hayattan. Sevgiden. İşlerinden. Sen de işkence çekmekten hoşlanıyorsun, değil mi, küçük Luna? Üzüntü ağzımızda acı tatlı bir tat bırakıyor. Devam etmemizi sağlıyor.” Esrarlı sigarasını yaktı. “Sanatçı olmak mutsuz eden bir iştir. Sırf ortaya bir eser çıkarmak için geceni gündüzüne katarsın. Bir yıl boyunca dikkatle atılan her fırça darbesi, sadece başka birinin senin yarattığın tabloyu satın alması içindir. Sen mutsuzluğunu her yerde yaşayabilirsin, Luna. Ama ya Knight? O mutlu olabilir. Tam da burada.”

Bir yanım ölesiye korkuyordu. Ya Houston’daki Fanus Çocuk gibiysem. Fanusundan ilk kez annesi ona dokunsun diye çıkmış ve birkaç dakika sonra da ölmüştü. Ya fanusumun dışında hayatta kalamazsam?

Öte yandan özgür kalmak istiyordum. Kendi seçimlerimi yapmak istiyordum. Sırf Knight’a hayatında kalıcı bir figür, bir

mobilya parçası gibi olmadığımı göstermek için bile olsa bunu yapmak istiyordum. Kibirli pislik Vaughn Spencer'ı susturmak için bunu yapmak istiyordum.

Gerçi haklıydı. Knight'ı hak etmenin tek yolu ona ihtiyacım olmadığını göstermekti.

“Kendiñi sefaletinden kurtar.” Doğruldu. Kıyafetleri de neredeyse kalbi gibi delik deşikti. “Çünkü Knight bunu asla yapamayacak.”

O gece Knight bana sarılmak için odama gelmedi.

Beni korumak için.

Beni kurtarmak için.

Ay parlıyor ve bana bakarak neden diye soruyordu?

Aya sırtımı döndüm ve ısrarcı sorusunu duymazdan geldim.

Yarın güneş doğacak, diye hatırlattım kendime. Doğmalı.

Luna

Eylül, bir ay sonra

“İşaret dilinde bile pek konuşmuyor. Dostum, *hiç* konuşmuyor. Güven bana. Denedim. O bir ucube. Dahi bir ucube çünkü lanet olsun, neredeyse hiç ders çalışmamasına rağmen ne hikmetse bütün derslerden geçiyor. Kızın duvarında bir denizati posterı var. Ondan aldığım çılgın *Yağmur Adam* havasına girmiyorum bile. Eyvah, sanırım kapıda biri var. Gitmeliyim. Hoşça kal.”

Tiz sesli oda arkadaşım April kapıyı açtı. Elimde anahtarla beni görünce yüzü düştü.

İlk başta rengârenk saçlı oda arkadaşım için biraz endişelenmiştim. Buraya gelişimden önce babam ve Edie üniversiteye haber vermişti, bu yüzden beni annesi sağır olan biriyle eşleştirmişlerdi. April işaret dilini akıcı bir şekilde konuşuyordu. Sapsarı kaşları olan küçük bir Montana kıızıydı. Dierks Bentley’yi ve Afrika mutfağını seviyordu, çekici çocukların arkasından yüksek sesle ıslık çalıyordu ki bunu hem korkunç hem de eğlenceli buluyordum.

“Bu kadar erken döneceğini düşünmemiştim.” Beni içeri almak için kenara çekilmedi.

Telefonumdan saati kontrol ettim ve omuz silkerek yanından geçtim. Danışmanım Malory ile günlük görüşmem iptal edilmişti. Görünüşe göre midesini üşütmüştü. Ama kim bilir? Belki o da benimle iletişim kurmaya çalışmaktan bıkmıştı.

Kendimi yatağıma atıp Knight’ın mesaj kutusunu açtım.

Hiçbir şey yazmamıştı.

Beni en çok şok eden şey neydi bilmiyordum: o adımı atıp Boon’a gelmiş olmam mı yoksa Knight’ın o günden beri sesinin çıkmaması mı?

Aklımdan atamıyordum. Saplantı hâline getirmiştım. Saplanıp kalmıştım.

Bacaklarımı iki yana açarak daktilomun önüne oturdum. Babam, okula gitmeye karar verdikten sonra geçen yaz bana yazarlık konusunda ilham verir umuduyla almıştı. Daktilolar, dizüstü bilgisayarların olmadığı her şeydi: bir hata yaptığı-
nızda affetmezdi, otantik ve romantikti. Bir kelimeyi yanlış yazarsanız baştan başlamanız gerekirdi.

Babam zorluklara meydan okumayı sevdiğimi bilirdi ama şu anda hiç öyle bir şey yapacak hâlde değildim.

Yaz.

Bildiklerini yaz.

Seni rahatsız eden şeyleri.

Sevdiğin şeyleri.

Nefret ettiğin şeyleri.

Yalnızca yaz.

Parmaklarım tuşların üzerinde gezindi. İçimi boşaltmaya ihtiyacım vardı. April sanki yurt odasına girmiş vahşi bir rakunmuşum gibi gözlerini kısarak dikkatle beni inceliyordu.

“Peki. Ben çıkıyorum, Raymond. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Atacağından değil tabii, seni küçük vampir seni.”

Aynı cümlede hem beni Dustin Hoffman'ın *Yağmur Adam*'daki karakterine benzetmiş hem de *Alacakaranlık*'ı anmıştı. Harika. Bunun hem otistik insanlara hem de bana karşı ne kadar saldırganca bir tutum olduğunun farkında mı diye merak ettim.

“Hey. Dünyadan Raymond'a.”

Bu kadarı da fazla ama. Ona orta parmağımı gösterdim. Canı cehenneme.

“Vay canına. İşte kendini gösterdi. Hayatta ve saldırgan. Tepki veriyor.”

Boş sayfama bakarak onu elimle kışkıışladım.

“Tamam. Tamam. Gidiyorum.”

Yata Khanemizin dar koridorundan yıldırım hızıyla geçerken telefonda kahkahalar attığını duydum ve kendi kendime gülümsedim. April çok mutluydu.

Belli ki bir sanatçı değildi.

Ekim

Anksiyetem bacaklarıma bir sarmaşık gibi dolanmış, boynuma kadar tırmanmıştı. Bazı günler nefes alamıyormuşum gibi geliyordu. Danışmanımınla günlük görüşmelere katılmaya devam etsem de bütün derslerimde online eğitime geçmiştim.

Malory'ye verdiğim sözlerden biri de haftada en az iki kez derslerimi Starbucks'ta yapmaktı. Dışarıda ve sosyal ortamda. Dünya'nın bozulmamış, korunaklı hayatımı lekelemesine izin vermem gerekiyordu.

Knight'tan hâlâ ses seda yoktu. Mesajlarıma cevap vermiyordu. Tek ihtiyacı benden biraz uzaklaşmaksa eğer gerçekten de hayatına devam edip etmediğini merak ettim.

Edie'ye her hafta bir e-posta gönderdim ve her hafta ondan bir tane e-posta aldım, hep aynı şeyi söylüyordu:

Hata yap.

Özgür ol.

Cesur ol.

Gençliğini yaşa, Luna.

Seni seviyorum,

E

Hayat bensiz devam ediyormuş gibi hissettim, fanusum yalnızca çatlamamıştı...

Âdeta yüzüme doğru patlamıştı.

Malory, ısrarla April'i öğle yemeğine davet etmemi söyledi.

Aksi takdirde harika notlarıma rağmen kayda değer bir ilerleme kaydetmediğimi aileme bildirmek zorunda kalacağını belirtti.

İlerlememle ilgili o olumsuz, işe yaramaz raporu öne sürerek bunu uzun süredir terapistim olan Sonya'ya da göndermekle tehdit etti.

April'i bir taco restoranına götürdüm ve menüdeki her şeyden iki tane sipariş ettim. Sonra Knight'ın on sekizinci doğum günümde şaka olsun diye yaptırdığı sahte kimliği göstererek ikimize margarita aldım. Onunla işaret dilinde konuşmak için çaba sarf ediyordum çünkü karşılıklı oturup mesajlaşmak çok garip görünüyordu. Hatta gülümsedim. Kuyruğumu bacaklarımanın arasına sıkıştırıp eve dönmek için çaresizce mücadele ediyordum. Bu yüzden başarana kadar numara yapmaya karar verdim.

İşe yaradı.

April restorandan ayrılırken sırtıma vurdu. "Kafa birisin, Raymond. Kimin aklına gelirdi? Benim değil, orası kesin."

Konuşmaktan zihinsel olarak yorulmuştum. Gözlerimi yummam ve bir iki aylığına kendimi dünyaya kapatmam gerekiyordu.

“Hey, arkadaşım gelecek hafta parti veriyor...” diye başladı. Yalvaran bakışlarımı ona diktim.

Onlarla partiye gitmemi isterse ölürdüm. Başımı yavaşça hayır anlamında salladım.

April kahkahalara boğuldu. “Ah, hayır, benim küçük çekirgem. O düşünceyi hemen aklından at. Ben yalnızca sana bira ya da başka bir içki alman için para verebilirim diye düşünüyordum.”

Başımla onayladım. Bunu yapabilirdim.

Sırıttı, gözleri haylazlıkla parlıyordu. “Eninde sonunda gevşemen gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bilmiyordum ama insanlar gevşememi imkânsız hâle getirmeye başlamıştı.

Kasım

Sonra bir çocukla tanıştım.

Gerçek bir çocuk.

Uzuvları falan olan. Gerçek bir çocuk. O da beni fark etti.

Josh: Bu akşam partiye var mısın?

“Parti pantolonunun içinde mi ve yanımda birini daha getirebilir miyim diye sor.” April, omzumun üzerinden telefonuma gelen kısa mesaja bakıyordu. “Her fırsatta yağmur ormanlarını kurtarmaya girişen bir ağaç kucaklayıcısı gibi Josh’a tırmanabilirim.”

Kıkırdayarak telefonu kotumun cebine geri soktum.

“Haydi ama.” Yatağımın üzerine atladı –ranzalarda yatıyorduk ve tabii ki birinci gün alt ranzayı almayı kabul etmişim– çoraplı ayaklarını havaya dikti. “Aylardır buradayız ve sen *bir* partiye bile gitmedin. Bu resmen gördüğüm en üzücü şey.”

“Gerçek anlamda üzücü şeylerle karşılaşmak zorunda kalmadığına sevindim,” dedim işaret diliyle.

Son zamanlarda çok fazla işaret dili kullanıyordum. Yıllarca Todos Santos’ta kullandığımdan çok daha fazla. Babamın buraya gelmem için neden bu kadar uğraştığını nihayet anlamıştım.

Beni kabuğumdan çıkmaya zorlamıştı.

Söz konusu kabuğu cam bir küre kırar gibi kırmıştı.

Gerçek şu ki işaret dili *kullanmadan* hayatımı sürdüremiyordum. Yiyecek almam gerekiyordu. Çevremdeki insanlarla iletişim kurmam. Öğretmenlerle konuşmam. *Hayatta kalmam.*

“Yetiştirmem gereken bazı ödevlerim var,” diye yalan söyleyip kafamı MacBook’uma gömdüm. Yanındaki daktilo tozlanmaya başlamıştı.

April gülerek bana yastık fırlattı. “Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. Tüm derslerinden geçtin ve yarın sabah da eve uçuyorsun. Yapacak bir işin yok. Partiye gel de eğlen. Ve Josh’a doğru düzgün bir şans ver.”

Josh’ın adını andığında midem kasıldı. Ondan hoşlanmadığımdan değil. Aslında tam tersi. Josh dilsizdi, çocukken geçirdiği araba kazasında ses telleri zedelendiği için artık konuşamıyordu. Hassas arkadaşlığımız konusunda kendimi garip bir şekilde savunmacı hissediyordum.

Josh’ı ilk kez üç ay önce kampüsteki kafeteryada görmüştüm. Pürüzsüz, çocuksu bir yüzü, koyu teni ve dikkat çeken hatları vardı. Binici gömleği ve kapüşonlu üst giymişti. Bir kız sürüsü etrafını sarmıştı. Josh’ın sessizliğine karşılık onlar çok sesliydi.

Sanki adını seslenmişim gibi kafeteryanın karşısından gözleri benimle buluşmuştu. Kitaplarımı göğsüme daha sıkı bastırıp kafeteryadan kaçmıştım.

Kendimi aslında beni fark etmediğine, artık Knight'tan ilgi görmediğim için ilgiye susayarak hayal görmeye başladığıma ikna etmeye çalışmıştım.

Sonra bir gecede her yerde Josh'ı görür oldum; kampüsün ön bahçesinde, Starbucks'ta, kütüphanede, üç farklı derste ve devam eden hayvan terapimin bir parçası olarak gönüllü olduğum harada. Nereye gidersem gideyim oradaydı. En sonunda birbirimize gülümseyerek merhaba demekten başka çaremiz kalmamıştı. Birbirimizi tanıdığımızdan değil, birbirimizin yüzüne aşına değilmişiz gibi davranmak anlamsız olduğundan.

April ve arkadaşları onun hakkında çok konuşuyordu, bu yüzden adını ve özel ilgiye ihtiyaç duyan çocuklara haftada üç kez at binmeyi öğrettiğini öğrendim. İşaret diliyle konuştuğunu ilk fark ettiğimde kalbim tekledi, hatta neredeyse tamamen duruyordu.

Beni fark etmemiş, April'le konuşmasına odaklanmıştı. Koridorun karşısında, varlığımdan habersiz durmuş konuşuyorlardı. Dilsizliğini bir dezavantaj olarak görmüyor gibi rahat, öz güvenli bir gülümsemesi vardı. April'in benim için yaptığı gibi o da bazen oda arkadaşı Ryan'a tercümanlık yapıyordu. Bazen de telefonuna yazarak iletişim kuruyordu. Ama hep engellenemez birinin öz güveniyle yürürdü. Bana ilham veriyor ve günün birinde belki ben de onun gibi hissedebilirim diye düşünmemi sağlıyordu.

Bir gün yollarımızın çakışacağını adım gibi biliyordum. İkimiz de birinci sınıftaydık, Kuzey Carolina'da küçük bir üniversitede okuyorduk ve ikimiz de dilsizdik. Onunla ilk kez karşılaşmamdan yaklaşık dört hafta sonra içgüdülerim haklı çıktı.

Yağmurdan kaçmak için Starbucks'a koştum, atkımı ve kabanımı pencerenin yanındaki bir masaya atıp kendime bir sıcak çikolata aldım ve barista Nicole'a Malory'nin bana verdiği çizelgeyi imzalattım: Haftada iki kez buraya gelip terapi kurallarına ayak uydurduğuma dair bana şahitlik ediyordu. Starbucks ziyaretlerimi hep mümkün olduğu kadar kısa tutuyordum, Malory'nin benden istediği yirmi dakikayı tamamlayıp sonra yurda dönüyordum.

Ama bu sefer yerime geçmek için arkamı döndüğümde Josh'ı masamdaki bir sandalyeye oturmuş buldum, binici gömleği giymiş ve kalpleri eritebilecek bir gülümseme takınmıştı. Gergin ama özgüvenliydi. Kendine güvenmesi hoşuma gitmişti ama yine de çekiciliği konusunda Knight'taki kadar emin olamıyordum.

"O kadar mı görünmezim?" Beyzbol şapkasını hafifçe aşağıya çekştirip onu anlayacağımı bilerek bana işaret dilinde söylemişti bunu.

Midemde bir şey harekete geçmişti. Tam olarak kelebekler kanat çırpıyor değildi ama erkekler –yakışıklı olsalar bile– benimle konuştuğunda hissettiğim o sıradan boş uğultu da değildi. Kaşlarımı kaldırdım.

Yapabilirdim. Ona cevap verebilirdim. *Gençliğimi* yaşayabilirdim.

"İçeri girdiğimde burada değildin," dedim işaret dilinde ve alt dudağımı sarkıttım.

"Kanıtla," diye meydan okudu, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Uzun boylu ve zayıftı, yakışıklıydı ama endişe edilecek kadar değildi. Alışveriş merkezine giden annesine eşlik eden ya da Xbox oynayan biri olduğunu hayal edebiliyordum. Teknik olarak Knight'ın da yaptığı şeylerdi bunlar ama onun yakışıklılığı dokunulmaz ve zahmetsizdi.

“Bu çok saçma,” dedim ellerimle.

Kendime nefes almayı hatırlattım. Yapıyordum. Sohbet ediyordum. Bir yabancıyla. Bu bir ilerlemeydi.

“Kim diyor?” diye sordu.

“Ben diyorum.” Neredeyse burnumdan gülüyordum.

“Haklılığını kanıtlaman gerek yoksa inanmam. Hukuka giriş dersleri alıyorum.”

“İçeceğin nerede o zaman? Buraya benden önce geldiysen bir şeyler sipariş etmişsindir.” Dudağımı ısırdım.

Kaşlarını o kadar kaldırdı ki asker tıraşlı saçlarına kadar yükseldi.

İçini çekti. *“Beni gafil avladın. Sadece seninle konuşmak için bir fırsat buldum ve bunu değerlendirdim. Açıkçası, planım kusursuz değildi.”*

“Beni mi takip ediyorsun?” diye sordum, aslında şaka yapıyordum ama elimde olmadan midemde aşına bir çekim ve panik hissettim. Doğru bir kafa yapısında değildim.

Knight’ı aklımdan atamıyordum ve her ne kadar onunla değilsem bile Josh’la konuşmak sanki onu aldatıyormuşum gibi geliyordu. Üniversiteye başladığımdan beri Knight’ı defalarca Skype’tan aramayı denemiştım ama cevap vermemiştı. Bazen bana mesaj atıyordu, Vaughn’ın partisinde yaşadıklarımızdan sonra özellikle daha derin bir anlam arayarak mesajlarını tekrar tekrar okuyordum.

Tokat hakkında hiç konuşmadık. Bunu gündeme getiremeyecek kadar utanıyordum. Knight bugünlerde bana karşı çok dikkatliydi, kendini manasız zevklere kaptırmış gibi görünüyor ve gerçek bir konuşmadan kaçınıyordu.

Knight: Orta parmağımı kırdım. Maçta atağa geçerken. Geçiş yüzdemi mahvettim. Daha çok sayı yapmam gerek. Ve daha az mesaj atmam. Kendine dikkat et. X

Knight: Üzgünüm cevap veremedim. Dinlenmeye ihtiyacım var. Okul nasıl?

Knight: Aramanı yine kaçırdım. Üzgünüm. X

Luna: Orta parmağını nasıl kırdın?

Knight: Yanlış deliği parmaklayarak.

Knight: Şaka yapıyorum. Antrenman yaparken.

Luna: Seni özledim.

Knight: xx.

Luna: Rosie nasıl?

Knight: İyi.

Luna: Bu kelimeyle ilgili ne düşündüğümü biliyorsun.

Knight: Özür dilerim. Annem idare ediyor. X

Bazen neyin daha çok canımı yaktığını merak ediyordum: Birini uçak kazasında aniden kaybetmek mi yoksa Knight gibi yavaş yavaş kaybetmek mi? Bir zamanlar yatakta yanında yatan sıcacık bir bedenin soğuduğunu hissetmek gibiydi. Sırtımdan bir ürperti geçti. Onu düşündüğüm zamanların yarısında kusmak istiyordum.

“Seni takip mi ediyorum?” Josh kollarını kaldırıp öfkeliymiş gibi davranarak dikkatimi çekmeye çalıştı. “Bilgin olsun diye söylüyorum, evet, seni takip ettim. Ama yalnızca birazcık. Yalnızca ikimiz de dışarıdayken. Nerede yaşadığını ya da bunun gibi ürkütücü şeyleri bilmiyorum. Hastalanan oda arkadaşıma tavuklu şehriye çorbası almak için ana caddede yürüyordum, seni içeri girerken gördüm ve işte fırsat diye düşündüm.”

Ona gülümsedim. Gerçekten gülümsedim, uzun zamandır ilk kez böyle bir tepki veriyordum. Çekici, hoş ve *normaldi*. Evet. Onunla ilgili en çok sevdiğim şey buydu.

“Luna,” dedim işaret diliyle, sonra elimi uzattım.

Elimi tuttu.

“Josh. Joshua. Bana nasıl hitap etmek istersen edebilirsin. Yeter ki et.”

Josh daha sonra yurt odasından atılmadan önce oda arkadaşına o çorbayı götürmesi gerektiğini söylemişti.

“Buraya çok sık geliyorsun,” diye gözlemini dile getirip şapkasını ters çevirdi.

İtiraz etmedim çünkü istesem de istemesem de beni buraya gelmeye Malory zorluyordu. Omuz silktim.

“Bir ara ben de seninle burada takılsam sorun olur mu?”

Onu geri çevirme dürtümle savaşılarak tekrar omuz silktim. Vaughn haklıydı. Kendi arkadaşlarımı, ilişkilerimi ve hayatımı kurmanın zamanı gelmişti.

O günden sonra Josh her gün kafeye gelmişti, ben orada olmasam bile. Biliyordum çünkü baristalar söylemişti.

Bazen Josh’ın işaret dili konuşan diğer çocuklara ahırları çalı süpürgesiyle süpürmeyi öğretişini izlerdim. Bazen benim için sıcak çikolata alır ve bana bir şeyler verilmesinden ne kadar utandığını bildiğinden onu kapının önüne bırakırdı.

Biz sadece arkadaştık. Memleketimdeki bir çocuğa takılıp kaldığımı hemen belli etmiştim. Josh’a Knight’ın eski erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Guinness Rekorlar Kitabı’na girebilmek için sağda solda sürterek her gencin hayalini yaşayan çocukluk arkadaşıma umutsuzca âşık olduğumu söylemekten daha az acınası gelmişti.

Ondan tamamen vazgeçmeden önce Knight’ı birkaç kez daha Skype’tan aramıştım. Şükran Günü’nde birbirimizi görecektik. Ailelerimiz Şükran Günü’nü her zaman birlikte geçirirdi, bu yüzden Knight ne kadar korkarsa korksun konuşmaktan daha fazla kaçınmazdık.

Aklımdaki düşüncelerle yaptığım uzun yolculuktan döndüğümde April’i yatağымda buldum, başını geri attı ve Josh’ın ne kadar seksi olduğunu söyleyip inleyerek bir o yana bir bu yana döndü.

Öyleydi. Ama bir Knight değildi. Yine de kendime Knight'ın beni unutup hayatına devam ettiğini hatırlattım. Aktif bir Instagram hesabı yoktu ama bazı geceler gizlice, onunla aynı okula giden kızların hesaplarına bakıyor ve Knight'ın partilerden, futbol maçlarından fotoğraflarını görüyordum. Mutlu görünüyordu ve bu, mutsuz hissetmeme neden oluyordu. Sonra bu beni mutsuz ediyor diye *daha* da mutsuz oluyordum.

“Dur söyleme.” April oturma pozisyonuna geçti ve mor buklesi yüzüne düştü. “Gitmek istemiyorsun çünkü o zaman Josh sonunda seni öpebilir ve memleketteki aptalın sana geri döneceğine dair umudunu kaybetmene neden olur.”

April de Knight'ın benim eski erkek arkadaşım olduğunu düşünüyordu. Yalan dallanıp budaklanıyor, arşa yükseliyordu. Durum ciddileştikçe April ve Josh'la gerçek bir arkadaşlık kurma düşüncesinin içimde yarattığı huzursuzluk artıyordu.

“Boş ver artık, Luna. Önümüzdeki birkaç yılı bu adamdan uzakta geçireceksin. Konu kapanmıştır.”

Sandalyemde döndüm ve ona bir bakış attım.

“*Mesele bu değil,*” dedim ellerimle.

Belki de öyleydi. Ama her iki durumda da sosyal toplan-tılar beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Ancak Josh ve April oradayken yalnız olmayacağımı biliyordum.

“Josh’a hayır demeden önce bir şeyi göz önünde bulundurmanı istiyorum.” April ranzamdan fırladı ve üzerimden eğilerek dizüstü bilgisayarına uzandı. “Sana bunu göstermek istemiyordum ama sanırım başka seçeneğim kalmadı.”

Kalbim ağzıma geldi. April eğilip arama çubuğuna bir Instagram adresi yazarak aşına olduğum bir hesabı açtı. Knight'la aynı okula giden popüler son sınıf kızlarından biri olan Poppy Astalis'in hesabıydı. Knight'la arkadaş olduğumuz süre boyunca ondan hiç bahsetmemişti ama elbette haftalık aramalarım da onu da görüyordum. Tam bir İngiliz gülüydü; dikenleri yoktu,

tatlı, narin ve uygun yerlerden budanmıştı. Babası dünyanın en tanınmış heykeltıraşlarından biriydi ve annesi öldükten sonra danışmanlık yapmayı kabul ederek Todos Santos Sanat Okulu'nun açılmasına yardımcı olmuş, Poppy ve küçük kız kardeşi Lenora'yı Londra'daki yerlerinden etmişti.

Poppy güzeldi ama zengin Todos Santos kızlarıyla aynı kadife, lekeli kumaştan yapılmamıştı. All Saints Lisesi'nde birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca bana her zaman iyi davranan başarılı bir öğrenciydi. Akordeon çalardı, çoğu partiyi es geçer ama önemli olanlara mutlaka katılırdı, duyduğuma göre sarhoş olan kızlar aptalca bir şey yapmadan onları evine bırakma görevini hep o üstlenirdi.

“Belki bu sana o sik kafalıdan vazgeçmen için ilham verir.” April, Poppy'nin Instagram hesabındaki en son paylaşılan gönderiye tıklayınca kalbim boğazımda atmaya başladı.

Tam bir Pinterest resmiydi: Poppy boş bir sahada Knight'ın kaskının üzerinde duruyordu, kollarını Knight'ın boynuna dolamıştı ve ikisi de derin, tutkulu bir şekilde öpüşüyorlardı. Knight'ın üzerinde hâlâ forması vardı, kirli ve terliydi. O kadar canlıydı ki neredeyse ekrandan çıkacaktı. Muhteşem. Galip. Gökten inen bir tanrı gibi. Cuma gecesi ışıkları çiftin üzerine vuruyor, Knight'ın parlayan, dağınık saçlarını öne çıkarıyordu. Arka plandaki gece göğü ve boş tribünler eşliğinde liseli kraliyet üyeleri gibi görünüyorlardı.

Açıklamada şunlar yazıyordu:

Kazandık! #HâlâGerçekFutbolunDahaİyiOlduğunuDüşünüyorum #HayırOnaAyaktopuDenmiyor #KnightColeBaşkanOlsun #BenimBenimBenim

Çiğnediğim kalem parmaklarımın arasından kaydı ve onu almak için eğildiğimde başımı masamın köşesine çarptım. Dengemi kaybettim. Alnımdaki taze kesiği bile hissetmemiş-

tim. Alnımı ovdum, buklelerimin arasında sıcak, yoğun bir sıvı hissettiğimde şaşırdım.

“Tanrım, Luna! Başın kanıyor! Revire gitmelisin.”

Hemşire kafamı sardı ki bu elbette pek eğlenceliydi. Sonra bana ağrı kesici verip bir dahaki sefere daha az sakar olacağıma söz vermemi istedi. Başımla onayladım –başka ne yapabiliirdim?– dikkatli düşününce benden daha az sakar olmamı istemesi kadar saçma bir şey olamazdı. Kimse sakar olmayı *tercih* etmezdi. Bu, herhangi birinin başarılı olmaya çalıştığı bir özellik değildi.

Ama elbette daha az sakar olmaya çalışırdım.

Daha az sessiz.

Daha az boktan.

Daha normal.

Daha az içten içe ölen. Çünkü Knight’ın hayatına başka bir kızla devam ettiğini görmek tam da böyle hissettiriyordu.

İçkiye ihtiyacım vardı. Hem de çok ihtiyacım vardı.

Knight’ın bir kız arkadaşı vardı. Elbette olacaktı. *Elbette*. Yoksa onu ulu orta öpmezdi. Herkes ünlü HotHoles’un ulu orta yapılan sevgi gösterileriyle işi olmadığını bilirdi. Evet, onlar da tıpkı babaları gibiydiler; seksi şerefsizler. İsimleri bile öyleydi.

Knight, Vaughn ve Hunter, cinsiyet eşitliğine tamamen ters bir üçlüydü. En azından insan içinde. Knight sıradan bir kızla sevgili olmazdı. Poppy âşık olunacak bir kızdı. Güzel, nazik ve tatlı. Muhtemelen bana mesaj atmayı bırakmasının nedeni de oydu. Tanrım, ne aptalmışım. Özlediğimi söyleyerek bana cevap vermesi için onu ikna etmeye çalışmıştım.

April'le birlikte revirden odamıza döner dönmez telefonumu çıkardım ve Josh'a mesaj attım.

Luna: Bir şeyler içmeye ihtiyacım var.

Ben daha telefonumu indiremeden mesajım görüldü.

Josh: Parti davetimi kabul etme şeklin bu mu?

Luna: Evet.

Josh: Daha iyi bir fikrim var. Ahırda buluşalım.

Luna: ...

Josh: !!!

Luna: Orada olmamıza daha saatler var.

Josh: Bana gençliğini yaşamak istediğini söylemedin mi?

Luna: Evet. Üvey annem bana hep öyle yapmamı söyler.

Josh: Haklı. Bana güveniyor musun?

Garip ama ona güveniyordum. Bir yabancıya güvenmem delilik miydi? İşin sonunda dilim yanacak mıydı?

Luna: Güveneceğim ama biraz zaman alabilir.

Kendimi ortak duşlara sürükledim. Sıcak su vücuduma değerken midem kasılıyor, Knight'ın Poppy'yi öptüğü Instagram fotoğrafı aklımda dönüp duruyordu.

Doğruca gidere kustum, suyun sesi öğürtümü bastırdı.

Hara, ana binalarının arkasında, su kulesine bakan yeşil bir tepede alçak bir ahşap çitle çevriliydi. Kırmızı çatısı ve kuğu beyazı duvarlarıyla neredeyse sıradan bir eve benziyordu. Oraya doğru pedal çevirirken karanlıkta âdeta parlıyordu. Bisikletimi çite yaslayıp üzerinden atladım. Boş mideme bir korku dalgası yayıldı. Her yer karanlıktı, sessizdi ve ıssızdı.

Hep utangaç ve çekingen davranırdım ama asla temkinli olmazdım. Aslında tam bir oğlan çocuğu gibi büyümüştüm. Edie bana küçük yaşta yüzmeyi ve sörf yapmayı öğretmişti.

Babam beni rahat olmaya ve risk almaya teşvik ederdi. Kendimi savunabilmem için beni dövüş sanatları dersine kaydettirmişti ve erkeklerden korkmamamı söylerdi, bu yüzden onlardan hiç korkmadım.

Josh'la buluşacağımı öğrenseydi babamın benim için te-zahürat yapacağını biliyordum.

Edie sevinirdi.

Ama Knight? Sinirlenirdi. Öfkelenirdi. İhanete uğramış gibi hissedirdi. Her ne kadar Josh tam ihtiyacım olan şey olsa da. Belki daha fazla risk alıp hayatıma daha fazla Josh ve April katsaydım Knight ve ben bugün birlikte olurduk. Ama o zaman Josh ve April ile hiç tanışmazdım, hatta evden bile ayrılmazdım.

Knight büyümemi istememiş ve beni yanında tutmak istemişti. Benim aptallığım ise onun bunu yapmasına izin vermemdi.

Ama artık izin veremezdim.

İlişkimizde romantizm parçalarını kırılmış cam misali toplamaktan tükenmiş, en yakın arkadaşım ile kısacık etki-leşimlerde bulunmaktan bile bıkmıştım: Tamamlanmamış öpücükler, uzun uzun dostça sarılmalar. Üniversiteye gitme-den kısa bir süre önce, bir sabah birlikte yatarken ereksiyonu bacağıma değmişti. Ereksiyonunu ilk hissedişim değildi ama ilk kez o zaman benden uzaklaşmamıştı. Penis uyluğuma değerken ikimiz de aynı anda gözlerimizi açmış ve bir an için birbirimize bakmıştık. Ereksiyonunu bir kez bana sürttükten sonra tembel bir gülümsemeyle benden uzaklaşmıştı. Gerilmişti. Esnemişti. Âdeta az önce olanları inkâr etmişti.

Ama Josh öyle değildi. Josh'ın dünyalar kadar derdi yoktu.

Ellerimi mavi All Saints kapüşonlunun ceplerine soktum (bulduğum nispeten temiz olan tek şeydi) ve sonra ahıra doğru

koştum. Kapıyı arkamdan kapattım, kendi bölümlerinde devasa bedenleriyle ısı yayan hayvanların sıcaklığının tadını çıkardım.

Haraya girer girmez bir şeyin çıtırdadığını duydum ve nefesimi verdim. Josh'ın bana burada olduğunu gösterme şeklinin bu olduğunu biliyordum. Konuşamıyordu ama yine de benimle iletişim kurmanın yollarını bulmuştu. Ahırın diğer tarafında Onyx adında güzel, siyah bir Arap atının yanında duruyordu. Haradaki en genç attı, ne zaman buraya atları temizlemeye veya beslemeye gelsem hep diğerlerinden daha fazla okşanmak isterdi.

Josh'ın üzerine atlayıp onu kucaklayarak kendimi şaşırttım. Şimdi onun kollarındayken ona sarılmaya, basit bir fotoğrafla kırılan kalbimin yapıştırılmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anladım.

Geri çekildiğimde gözlerimi kırptırdım.

Josh elinde tuttuğu bir şişe Everclear'i havaya kaldırdı.

"Randevuna merhaba de." Göz kırptı.

Sırıtarak, *"Bu kadar mı? Akşam yemeği yok mu? Doğrudan konuya mı giriyoruz?"* dedim işaret dilinde.

"Ne ima ediyorsun?" Gözleri irice açıldı.

"Hiçbir şey. Asıl sen ne ima ediyorsun?" Kıkırdadım.

Eğlenceliydi. Kolaydı.

Güldü, başını iki yana salladı ve arkasından bir şişe kızıl-cık likörü ve iki karton bardak çıkardı. Her bardağa biraz alkol, ardından da kızıl-cık likörü doldurdu. Telefonunu eline alıp bir şarkı açtı. Grubun adı Drum Kithead'di. Şarkıcının kaymak gibi bir sesi vardı ve Josh başını küçük bir gülümsemeyle salladı, içinde bir gram bile öfke yoktu. Bardağını benimkiyle tokuşturdu.

"Bu akşam biniyoruz."

Onu reddetmek istemedim, şu anda birlikte olabileceğim tek kişi oyken yapamadım. İçkimden bir yudum aldım. Berbattı ama boğazımı yakan acılığı görmezden geldim.

“Eyersiz⁴,” diye ekleyince içki boğazıma kaçtı.

“Çünkü öyle daha doğal,” diye açıkladı.

“Nasıl bineceğimi bilmiyorum.”

“Ben sana öğretirim. Doğuştan at binmeyi biliyor gibi görüneceksin.”

“Nereden biliyorsun?”

Bana o kadar yoğun bakışlarla baktı ki içimi gördüğüne inandım.

“Çünkü sen sürekli bisiklet biniyorsun. Denge kurmayı biliyorsun. O yeteneğe sahipsin.”

İçkilerimizi bitirdik ve Onyx’i dışarı çıkardık. Yaptığımı-
zın yanlış olduğunu, sahipleri öğrenirse Josh’ın kafasını kesip
beni gönüllü işimden kovacaklarını biliyordum. Ama eksik
hissettiğinizde bir şeylere karşı koymak zorlaşıyordu; aklımız-
dan geçeni konuşma yeteneğimiz, seslerimiz ve normallliğimiz
elimizden alınmış, eksik bırakılmıştı.

Beni ata bindirdi ve tırmanarak arkama yerleşti. Botunu
atın yanına bastırıp kafasına dokunarak Onyx ile iletişim kurdu.
Adrenalin damarlarımdan akıyordu. Onyx çok büyüktü ama
nazikti. Dört nala ilerlerken Josh’ın göğsü sırtıma değdi ve
arkadaşımın arkamdan sessizce tısladığını duydum. Kasıkları
arkadan bana çarpıyordu. Tekrar, tekrar ve tekrar. Çarpmayı
bırakıp sürtünmeye başladı. Bilerek yaptığını sanmıyordum.
Yutkundum, hislerimi çözmeye çalıştım.

Gücenmiş miydım? Hayır.

Kızmış mıydım? Ona da hayır.

Korkmuş muydum? Kesinlikle hayır.

4 Yazar “bareback” kelimesinin bir diğer anlamı olan “korunmasız seks”
olayına gönderme yapıyor. —f.n.

Henüz ilk aşamaya bile gelmeden üçüncü aşamaya geçtiğimiz için utanmak yerine... heyecanlanmıştım.

Güzel bir histi. Sıcak bedenini sertçe bana bastırması. İlk başta geri çekilmeye çalışıp aramıza mesafe koydu. Ama ben bilerek kıcıımı kıpırdatıp omzumun üzerinden ona gülümseyerek baktığımda geri durmayı bıraktı ve seksi bir şekilde bana sürtünmek için sokuldu. Göğsümü ateş bastı, alt karınma yayılarak bacaklarımın arasında alev aldı. Kendimi öne doğru eğilirken buldum, böylece popom ona doğru kalkmıştı. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde inledim. Konuşamama nedenlerimden hiç bahsetmemiştik. Sesimle ilgili değil de kafamla ilgili bir sorun olduğunu bilmiyordu.

Onyx'ten indiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kapüşonumun eteğini alt vücudumu örtmek için aşağı çektişirdim çünkü kotumda kafam kadar şehvet ıslaklığı olup olmadığını bilmiyordum. Josh, Onyx'i ahırına geri götürdü ve geri döndüğünde ağırlığını bir ayağından diğerine vererek önüne baktı. Üstünde yaşananlar için attan özür dilemem gerektiğini hissediyordum. Kasıtlı olduğundan değil ama yine de öyle hissediyordum.

"Sarılmak ister misin?" Her şeyden öte, bunu muhtemelen arayı yumuşatmak için sormuştu.

"Lütfen." Gülümsedim.

Josh bana sıkıca sarıldı. Tıpkı bir ebeveyn gibi. Rahatlamak için, rahatlatmak için yapılan bir kucaklaşmaydı.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye fısıldadı kalbi, elleri hareket ederken.

Josh'ı akıcı bir şekilde anlayabiliyordum çünkü mücadelesini hissediyordum. O, içine gömülmek istediğim mükemmel bir açık kitaptı.

Gözlerimi kapattım. Vaughn'ın sözlerini tekrar duydum. Edie'nin. Babamın sözlerini.

Hayatını yaşa.

Gençliğini yaşa.

O mutlu. Sen de mutlu ol.

Bir sonraki hamlemde hiç kötü bir amaç yoktu, bir gram bile art niyet ya da kin yoktu. Yine de Josh'ın elini tutup göğsüme bastırdım, nefesimi tuttum ve kendimi toparladım. Dünya sarsıldı, baş aşağı döndü, midem altüst oldu. İtiraf etmem gerekirse Josh neredeyse bana ilaç kadar iyi geldi.

Bir gözümü açtığımda kafamın arkasındaki hafif ağrı kafatasıma yayıldı. Everclear'ı hatırlayarak irkildim. Sarhoş bile değildim, bu yüzden aramızda olanlar yüzünden alkolü suçlayamazdım. Ayıktım, kalbim çok kırılmıştı ve Josh... *Josh'dı*. Mükemmel, güvenilir ve güzel.

Tanrım. Ne yaptın sen?

Bıkkın bir şekilde yüzümü ovuşturarak çevremi inceledim. Duvarlarım, masam, lacivert çarşafly yatağım.

Bir dakika... *Lacivert* mi?

Bir anda doğrulup dimdik oturdum, vücudum boğazıma yükselen safrayla tepki verdiğinde iniltimi bastırdım. Bu, herhangi bir miktardaki herhangi bir içki türüyle yaşadığım deneyim eksikliğimden olmalıydı. Sağıma baktım, çıplak göğsüyle Josh yanımda usulca horluyordu. Kolunu kalçamın üzerine atmıştı ve aşağıya baktığımda kendimin de çıplak olduğunu fark ettim. Dün gece yaşananları tam olarak hatırlayabilmek için etrafıma çılınca göz gezdirdim. Knight'ın Poppy'ye bunu yaptığını hayal ederek meme ucumun Josh'ın ağzında kayboluşunu hayranlıkla izlediğimi hatırladım. Sinir bozucu görüntüyü aklımdan atmak için Josh'ı daha yakına çekip bacaklarımı

onun için açmıştım. Emin olup olmadığını sorarken elleri kapüşonumla uğraşmayı kesmişti. Başımınla onaylamıştım.

“Bakireyim ama bunu istiyorum.”

“Luna...”

“El üstünde tutulmaktan yoruldum, Josh.”

Düşüncelerimle baş başa kalmak istememiştim. Josh’ın ağzı ve elleri dikkatimi dağıtmak için yeter de artardı. Beni yurt odasına gizlice sokmuştu, içeri girdiğimizde ayakkabılarını çıkarmış ve kendi içinde bir savaş veriyormuş gibi çoraplı ayaklarına bakmıştı.

Başını hafifçe sallayıp kendi kendine kıkırdamış ve kapıya doğru yürümüştü. Ardından çoraplarından birini çıkarıp kapı koluna asmıştı.

Öpüşmeye başlamıştık. Sonra beni sırtüstü itmiş ve birlikte yatağa düşmemize neden olmuştu, sonra diğer şeyleri yapmaya başlamıştık. Bana tekrar emin olup olmadığını sormuştu, gözlerimi devirerek hissettiğim sersemliği ve huzursuzluğu bastırmaya çalışmıştım.

Gördüklerimden sonra Knight Cole’un izlerini vücudumdan silmek istemiştim. Kendimi Josh’la doldurmak istemiştim. Güvenilir, tatlı Josh’la. Şükran Günü’nden sonra yanına geri döneceğim kişiyle. Onunla Onyx’e binebilir, Starbucks’ta ders çalışabilir ve bir çift olabilirdik. Normal bir çift. Varlığımın onun için ne ifade ettiğini merak etmem gerekmezdi.

“Bunu fazlasıyla ciddiye alıyorum,” demişti işaret dilinde.

Birdenbire ben de fazlasıyla ciddiye almıştım. *Bizi*. Aramızdaki her şey taze, yeni ve karmaşıklıktan uzaktı. Onu başka kızları öperken, onlarla flört ederken ya da mesajlaşırken görmemiştim. Kasabanın futbol kahramanı, her prensesin hayalini kurduğu şövalye değildi. O sadece *Josh’tı*.

İçime ilk girdiğinde gözlerimi kapatıp omuzlarını sıkmıştım. İkincisinde aklım yerine gelmişti, tek düşünebildiğim

paylaştığımız andı. Üçüncüsünde, şüphesiz ki bunu onunla yaparak kaderimi yeniden yazdığımı biliyordum. Knight, paylaştığımız her şeyin bir gün son bulacağını biliyor olmalıydı.

Ve acı vereceğini. Sanki bir parçamı kaybetmişim gibi; beni yere demirleyen kocaman bir parçamı. Ama aynı zamanda... Kendi başıma verdiğim bir karar olduğu için rahatlamış ve güçlenmiş hissediyordum. Knight elimi tutmadan. Soğuk bakışlarında sessiz bir onay aramadan.

Gerçekliğe, bu yabancı odaya, bu ayak, tıraş losyonu ve ter kolan yabancı çocuğa döndüğümde gözlerim kapısının yanındaki çöp kutusuna ilişti. Battaniyeyi kenara çektim ve parmak uçlarımda çöp kutusuna doğru yürüyüp içine baktım. Üzerinde kan izleri olan düğümlü prezervatifi ve içinde yüzen beyaz, yoğun sıvıyı gördüm.

Yapmıştım. Seks yapmıştım. İşte buradaydım ve seksi, cüretkâr ve *normal* davranıyordum. Memleketteyken hiç bu kadar ileriye gidememiştim. Ne Kinght'la. Ne de bir başkasıyla.

Sonra yaptığım şeyin bütünüyle farkına vardım ve bunu Knight'la yapmadığımı fark ettim.

Knight'la yapmalıydım.

Gözlerimi kapattım, *hayır* kelimesini o kadar yüksek sesle söyledim ki uyanık olsa Josh'ın beni duyacağını düşündüm.

Hayır, Knight bu ânı da mahvetmeyecekti.

Hayır, o beni istemiyordu. Poppy'yi istiyordu. Güzel, çekici Poppy'yi.

Hayır, bunu yaptığıma inanamıyordum.

Hayır, hayır, hayır.

Komodinin üzerindeki telefonum bipledi. Josh'ın yurt odası benimkinden çok daha büyüktü. O ve Ryan'ın ayrı komodinleri vardı ve küçük bir gardırobu paylaşıyorlardı.

Knight Cole'dan bir tane Skype araması vardı.

Ve üç yeni mesaj.

Knight: Parmağım daha iyi. Kalbim hâlâ bok gibi. Konuşmamız gerek.

Knight: Artık oyun oynamak yok. Yüzleşme zamanı.

Knight: Sana sarılmak için sabırsızlanıyorum. X

Neden bahsediyordu, bana sarılmak mı? Neden bir kız arkadaşı yokmuş gibi konuşuyordu? Poppy'yle hiç öpüşmemiş gibi? Hayal gücüm çığırından mı çıkmıştı? Hayır. April de görmüştü.

Poppy'nin Instagram hesabını tekrar açtım ve evet, fotoğraf hâlâ oradaydı. Hem de üç yüz bin beğeni almıştı. Liseli bir kız için çok fazlaydı. Poppy'nin yalnızca on bin kadar takipçisi vardı. Bu durumun mantıklı hiçbir yanı yoktu.

Josh'a eve dönmek için uçağa yetişmem gerektiğini –ki bu yalan değildi– ve iner inmez ona mesaj atacağımı söyleyen bir not yazdım ve kendime bunun da yalan olmayacağına söz verdim.

Dönerken Josh'ın yurdunun yakınındaki kafeteryanın yanından geçtim. Ryan'ın masanın üzerinde uyukladığını gördüm, muhtemelen odayı bir geceliğine Josh'a vermişti. Kruvasan ve kocaman bir fincan kahve alıp baristadan ona götürmesini istedim. Sonra kendime gelmiş geçmiş en yağlı ızgara peynirden yapılmış bir sandviç aldım ve akşamdan kalmışlığımla baş edebilmek için iki litre su içtim. Yurda gizlice girerek kendimi duşa attım, vücudumun sabundan başka bir şey kokmadığından emin olana kadar huzur bulamadım.

Ama bir şey kokuyordu.

Hissetmemem gereken bir şey.

Atamadığım ekşi, keskin bir koku.

Hata kokusu.

Dördüncü BÖLÜM

Knight

Kırk dakikadır bitkileri suluyordum. Orosu çocukları su gölünde boğulmuştu. Dikkat etmeseydim ön bahçemizde ikinci bir havuz oluşacaktı.

Dün bütün gün yağmur yağmış, maç vaktine kadar saha çamur gölüne dönmüştü. Ama hiçbirinin önemi yoktu çünkü Luna bu akşam eve dönüyordu. Yaklaşık bir saattir Rexroth-ların boş garajını izliyor, arabadan çıkan Ayışığı'nı görebilmek için en büyük çocuğuyla dönecek olan Trent'in Tesla'sını yakalamayı umuyordum, böylece sıradan davranacak ve sanki tüm dönem boyunca onu beklememişim gibi *ah, seni yeniden görmek güzel* diyebilecektim.

Bu zamana kadar Luna'yı görmeden iki haftadan fazla zaman geçirmemiştim –bir defaya mahsus bir tatil bile olsa– ki bu, çocuk tacizcilerine uygulanması gereken türden ağır bir işkence yöntemiydi. Peki onu aylarca görmeyince ne mi oldu? Aramızdaki boktan mesafe beni mahvetti.

Üniversite için Kuzey Carolina'yı seçmesi beklenmedi. Öyle bir hâldeydim ki ilk ay yokluğunu kabul edemeyecek kadar öfkeliydim.

Şaşırtıcı şekilde diğer herkes bu saçmalığı normal karşıyor gibi görünüyordu.

Vaughn kararını duyunca omuz silkip kabullenmişti, annemle babam ise bunun harika olduğunu söylemişti.

Harika.

Harika bir ilerleme kaydediyor.

Bu onun için harika.

Harika falan değildi.

Bense hiç iyi değildim. Luna benim merkezimdi. Yakıtımdı. Şu an boş depoyla çalışıyordum. Annem olmasaydı kendi kendimi imha ederdim. Ama onun için ayakta kalmalıydim. Bu yüzden otomatik pilotta çalışıyor, her şey yolundaymış gibi davranıyordum ama hafta sonu geldiği anda ölümüne içiyor, gittiğim partilerde denk geldiğim türlü çeşit hapları mideye indiriyordum.

Bakın, çok kızmıştım, tamam mı?

Pekâlâ, ölümüne öfkeliydim demek daha doğru olabilir.

Luna gitmişti. Öylece çekip gitmişti.

Ona tek *bir* lanet gece sırtımı çevirmiştim, bunu da kıskançlık krizine girip bana tokat atmasının hoş olmadığını göstermek için yapmıştım. Ama o ne yapmıştı? Siktirip. Gitmişti.

Tıpkı biyolojik annem gibi.

Val gibi.

Tıpkı *nefret* ettiğimiz insanlar gibi.

*Pekâlâ Debbie Downer, eğlence polisi gelip seni içeri tıkma-
dan kendine acıma partisine son verme zamanı.*

Mutfak penceresinden bana bakan anneme, "Bir saniye," diye söylendim.

Muhtemelen ön bahçede neden bu kadar oyalandığımı merak ediyordu. Annem demişken, aslında bana seslenmemiştii. Tongaya düşmüştüm. Ama artık gelmiş ve kapı çerçevemize yaslanmıştı, üzerinde kahverengi puantiyeli bir elbise vardı, ensesinde gevşek bir şekilde bükerek topladığı saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Rosie Leblanc-Cole bana turuncu bir tep-siden balkabaklı kapkek ikram etti. Başımı iki yana sallayarak hortumu kapattım.

“Çok belli ediyorsun.” Parmağını yarı pişmiş kekin içine daldırıp hamuru yaladı.

Yarı pişmiş şeyleri severdi. Kek hamuru için yaşırdı. Kusurlu şeyleri sevmesi hoşuma gidiyordu. Beni gerçekten sevdiğine inanmamı kolaylaştırıyordu.

“Öyle mi?” Bakışlarımı Rexrothların açık garajından ayırıp ona baktım.

Normalde böyle gözetlenmekten hoşlanmazdım ama annemin çok fazla boş vakti vardı. Keşke iyi bir evlat olduğum için böyle davrandığını söyleyebilseydim. Gerçek şu ki suçlu olduğum içindi. Belirli bir yanlış yaptığımdan değil tabii ama annemin durumu ve diğer şeyler söz konusu olduğunda sarhoşun teki olmak gereksiz ve yanlış geliyordu.

“Her an gelebilir.” Annem sırtıttı, blöfümü görmüştü.

Gri Gucci eşofmanımın ceplerini karıştırdım. “Tüh, sikleyecek hiçbir şeyim kalmamış, görüyor musun anne?”

“Çok komik, sikleyecek çok şeyin var gibi görünüyorsun. Yoksa neden dört saattir burada dikilesin?”

Dört saat kırk dakika. Kim sayıyordu ki? Ben değil, orası kesin. Kaliforniya’dan özür diliyorum. Kuraklık yaratmış olabilirim.

“Bana ön bahçeyle ilgilenmemi söylemedin mi? Hatta bunun için *yalvarmadın* mı?”

Yalvarmasına gerek yoktu. İyi günde kötü günde, ben tam bir ana kuzusuydum. Ailelerini hafife alan insanlardan nefret ederdim. On üç yaşındaki kardeşim Lev ve ben o lükse sahip değildik. Lev, annemle babamın biyolojik çocuğuydu. Ben değildim. Bunun canımı acıtmadığını, onu benden *biraz* daha fazla sevip sevmediklerini merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. *Sırf* istediğim için All Saints Lisesi'nin oyun kurucusu olmuştum, babamın geleneğini sürdürmek istediğimden değil. Kıyafetlerim, serseri tavrım ve hatta yakıcı gülümsemem bile babama benzemek için yaptığım bir şey değildi.

Asıl sorun da buydu.

Kaderin o kadar çarpık bir mizah anlayışı vardı ki dış görünüşüm bile üvey annemle babama benziyordu. Dean Cole ile aynı yeşil gözlere, Rosie LeBlanc-Cole ile aynı açık, bakır rengi saçlara sahiptim. Ebeveyn kaybı, öz annem benden vazgeçtiği için aşına olduğum bir kavramdı. Annemi kaybetme fikri... Evet. Aklıma bile getirmek istemediğim bir şeydi.

“Poppy ne olacak?” Kaşlarını çatı.

Of, annem bugün zorluyordu.

“Ne olmuş ona?”

Ailem bütün maçlarıma gelirdi. Lev de aynı şekilde ama o Jaime ve Melody Followhill'le otururdu çünkü kızları Bailey'ye yanıktı. Küçük kardeşime en iyi arkadaşına âşık olmanın boktan bir şey olduğunu söylemeye dilim varmamıştı. Bu, kendini ömür boyu hapse mahkûm etmek gibiydi. Luna Rexroth'la hiç tanışmasam daha iyiydi.

Annem, “O öpücük gerçek görünüyordu,” dedi.

Hortumu yere attım ve onun durduğu kapıya yöneldim. “Keyfinin içine etmek istemem ama gerçek değildi. Poppy'yi doğru düzgün tanımıyorum bile. Ve evet, Luna'yı kapıda yakalamak güzel olurdu ama resmî geçit yapmasını beklemiyorum.”

Eve girdim, üst kata çıkarken kıyafetlerimi çıkarmaya başlayıp yere attım. Luna'ya zaafım olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Acınası ve engellenemez bir durumdu. Onu aşip hayatımı yaşamayı sayısız kez denemiştım, özellikle de son birkaç ayda. Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu anlamasını beklemekten zevk alsam da bir aziz değildim.

Duş aldıktan sonra yatağıma atladım ve odasının ışığının açık olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Penceresine gizlice bakmak yerine (kötü anlamda) telefonumdaki e-postaları kontrol ettim. Gitmeyi düşündüğüm birkaç üniversiteden e-posta gelmişti, hepsi yakınlardaydı. Annemin yanında olmak zorundaydım. Bu da üniversitedeki futbol bursuna veda anlamına geliyordu. Ancak bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Futbolda iyiydim –hatta mükemmeldim– ailem yükseköğrenimimi fazlasıyla karşılayacak durumdaydı ama ben burs fırsatını ihtiyacı olan birinin elinden almak istemiyordum. Futbol oynamak istemediğimden değil tabii. Çünkü istiyordum. Sadece bir başkasının boktan ev ortamından kurtulma şansını elinden almaya yüreğim el vermiyordu.

Aile konusunda piyango kazanmış evlatlık bir çocuk olarak ihtiyacınız varken önünüze çıkan fırsatı değerlendirmenin ne demek olduğu hakkında bir iki şey biliyordum. Kaderin iğrenç bir mizah anlayışı vardı.

“Hey, öz annenın boktan biri olduğunu biliyorum, al sana hayatında bir kez rastlayabileceğin harika bir anne. Ama olay şu ki evlat, o sana geçici bir süre annelik yapacak. Yakında ölecek. Bu da sana insanların kıymetini bilmeyi öğretecek!”

Sikerim kaderi.

Hem de kışından. Kayganlaştıracısız. Tükürmeden. Hiçbir şey olmadan.

Ekranımı kaydırdım, birbiri ardına üç kısa mesaj vardı.

*Poppy Astalis: Yani, bu oldukça garip ve çok utanç verici ama... Bir dondurma kuponum var. Dondurma alabilmek için kupona ihtiyacın olduğundan değil elbette. Sporla falan ilgilendiğin için şeker tüketip tüketmediğini bile bilmiyorum. Ama kuponun boşa gitmesini istemiyorum ve Lenny meşgul, babam da... Bilirsin işte, her zamanki gibi. Düşünüyordum da belki... Of ya. Sana bu mesajı göndermemeliydim. *kahkaha* Açık konuşmak gerekirse bu çok aptalca. Üzgünüm. Ama madem bunu okumayacaksın... O zaman, şey, senden çok hoşlanıyorum. Cuma günü çok güzeldi. Aslında olması gerekenden de güzeldi. Tamam. Hoşça kal."*

Poppy Astalis: AMAN Tanrım. LÜTFEN MESAJLARI GÖRMEZDEN GEL. KIZ KARDEŞİM GÖNDERMİŞ ÇÜNKÜ CESARETİMİ TOPLAMAM GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORMUŞ. LÜTFEN, LÜTFEN, LÜTFEN MESAJLARI GÖRMEZDEN GEL.

Burnumdan güldüm. Poppy'yi olabildiğince kibar bir şekilde geri çevirmeyi aklıma not ettim. O, Arabella ile aynı kumaştan değildi. Sosyal statü ya da sansasyon yaratmak için benimle çıkmak istemiyordu. Yalnızca içimde gördüğü bir şey hoşuna gitmişti. Beni manipülatif bir şerefsizden öte herhangi bir şey olarak gördüğü için birkaç tahtasının (hatta belki birkaçtan da fazlasının) eksik olduğunu düşünsem de Poppy tatlı bir kızdı.

Üçüncü mesaj Luna'dandı. Derin bir nefes aldım ve kendime, onun son birkaç ay hariç hayatımın her gününü birlikte geçirdiğim en iyi arkadaşım olduğunu hatırlattım.

Luna: Ne zaman hazır olursan.

Ayaklarıma Prada spor ayakkabılarımı geçirip dışarı çıkmam için ihtiyacım olan tek davet buydu.

Ay, gün batımının son ışıklarını ardında bırakan bulutların arasından bizi dikizliyordu, bunun duruma çok uygun olduğunu düşündüm.

“Bu beyzbol sopası nasıl sence?”

Trent Rexroth kapıyı açıp elindeki sopayı sağa sola çevirerek inceledi. Luna’dan hoşlandığım ortaya çıktığından beri beni ağır nesnelerle tehdit etmesi ailelerimizin arasında devam eden bir espriye dönüşmüştü.

Hoşlanma kelimesini kullanıyorlardı çünkü *deli gibi âşık* sevimli gelmiyordu. Ama herkes tavuk kanadından ve vintage Tumblr pornolarından *hoşlandığımı* bilirdi, Luna’dan değil. Söz konusu Luna olduğunda ben *her şey* olabilirdim. Âşık. Şehvetli. Takıntılı. İstedığınızı seçin.

Ona bunların hiçbirini söylemedim tabii ki.

Bildiğinden bile emin değildim.

Rexrothların evine girerek Trent’in rastgele nesnelere şaka yollu salladığı beyzbol sopasını görmezden geldim. Trent’le aramız iyiydi. Aslında babamla sıkı dostlardı. Hatta beni futbolla Trent tanıştırmış ve zamanında Küçükler Ligi’nde oynadığım takıma koçluk bile yapmıştı. Yumruklarımı kapüşonlunun üzerine giydiğim deri ceketin ceplerine sokup peşinden içeriye girdim. (Okul ceketlerini sevmiyordum. Kaptan olsam bile o ceketler modaya hakaretti.)

“Orta parmağın nasıl?” diye sordu.

“İşlevini görmeye devam ediyor, efendim. Orta parmak demişken, babam onu aramanızı istedi.”

Ayaküstü sohbet mi ediyordum? Sanırım öyle yapıyordum. Ama neden? Anlaşılan gerçekten gergindim.

“O zaman babana söyle o lanet telefonuna baksın,” diye karşılık verdi.

Karısı Edie üst kattan seslendi, “Konuşmana dikkat et!”

Trent'e doğru kaşlarımı kaldırdım ve Luna'nın yedi yaşındaki kardeşi Racer, oturma odasından fırlayıp merdivenlerden kayarak oyuncak arabasını yüzüme sokarken ikimiz de güldük.

"Knight! Bak! Bak ablam bana Boon'dan ne getirdi! Beş tane var ve bir de Noel hediyem gelecek."

"Bu harika, dostum. Ablan çok nazik bir kız." Kıvırcık saçlarını karıştırırken sorgular gözlerle Trent'e baktım.

Benim kadar iri pek az erkek vardı ve Trent onlardan biriydi. Üst katı işaret etti.

"Bol şans."

"Neden şansa ihtiyacım olsun ki?"

"O ergenliğinin son demlerini yaşayan bir kız. Şansın zararı olmaz, evlat."

Gerginliğimi bastırmaya çalışarak başımı salladım. Kızgındım. Dört ayımızı bir sanal saklambaç oyunu oynayarak geçirdiğimiz için çok kızgındım. Hâlâ tenimde hissettiğim o tokat yüzünden çok kızgındım. Lanet Kuzey Carolina'ya bile kızgındım. Ve Poppy Astalis'i tüm dünyanın gözü önünde öptüğüm için de çok kızgındım. Luna öğrenirse hareket eden her şeyi becerdiğimi düşünürdü.

Bu, son dört ayı nasıl geçirdiğimin özeti değildi ve bunu bilmesini istiyordum. Öte yandan, bunu bilmemesini de istiyordum çünkü o kadar trajikti ki sanki lanet ruhum bana eşek şakası yapıyordu.

Merdiveni çıkıp Luna'nın kapısını çaldım ve cevap beklemeden içeri girdim. Yatağında oturuyordu, kucağında MacBook'u vardı ve başını kaldırıp bana baktığında tıpkı hatırladığım gibi görüldüğünü fark ettim. Mükemmel gri gözleri, mükemmel bronz teni ve mükemmel dudakları... o hafif eğri dişleri, onu tipik bir güzelden çok nefes kesici bir sirene dönüştürüyordu. İlişki dediğimiz bu arapsaçında sevindirici bir şey olmamasına rağmen yüzüm gülmeye başladı.

“Ya müsait olmasaydım?” dedi işaret diliyle ve sırıttı.

“Öyle olmasını umuyordum.” Piercingli dilimi alt dudaklığımın üzerinde gezdirdim.

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Durumu düzeltmek için asla geç değil.”

“Çok kötüsün.” Kıkırdayıp başını iki yana salladı.

“Çok iyisin.”

“İyi olmanın nesi yanlış?”

“Yozlaşması daha kolay.”

Sessizlik.

“Tekrar sor,” dedim.

“İyi olmanın nesi yanlış?” Gözlerini devirdi.

“Hiçbir şeyi,” diye sessizce cevap verdim. “İyi olmanda hiçbir yanlış yok, Ayışığı.”

Luna’nın gergin ifadesi anında eridi. Dizüstü bilgisayarını yatağına koyup ayağa kalktı ve bana doğru geldi.

Kollarımı etrafına sardım ve şampuanının, teninin, tüm varlığının kokusunu içime çektim. Gözlerimi sımsıkı yumarak yuva diye düşündüm. Nasıl yuva gibi bir his verebiliyordu? Kollarıma yığıldı, titrediğini hissettim. Hıçkırıyordu. Geri çekildiğinde yüzü acıyla buruşmuştu ama gözyaşı yoktu. Kaşlarını çatıttım.

“İçini kemiren ne? Lütfen ben olayım.”

Gülmeye çalıştı ama boğazına takıldı. “Sana bir şey söylemem gerek.”

“Benim de. Önce hanımlar.”

Ona şunları söylemek istedim: *Geri dönmen gerek. Belki uzak mesafeli bir ilişki deneriz. Umurumda değil. Bana attığın o tokat var ya, onun bir anlamı vardı. Umursadığını gösteriyordu.*

Ayrıca şunları söylemek istedim: *Bunun işe yarayacağına inanmadığını biliyorum ama denememek artık bir seçenek değil. Dört aydır sana bu ültimatoma vermek istiyordum ancak bunu*

Skype üzerinden yapmak doğru gelmedi. Artık buradasın ve bu işi çözmeden gitmene izin vermeyeceğim.

Sonra şunları eklemek istedim: *Herkesin önünde başka bir kızı öptüm ve seni aldatmışım gibi hissettim.*

Ve ona şu sözü vermek istedim: *O öpücüğün hiçbir anlamı yoktu. Poppy hiçbir şey ifade etmiyordu.*

Ayıışığı, işaret parmağıyla bacağının yanına vurup söyleyeceklerini düşünürken Edie'nin aşağıdan gelen sesi aramızdaki sessizliği bozdu.

“Luna! Aşağıya gelebilir misin, lütfen? Babanla Racer, Theo'yu kamptan almaya gittiler ve Noel için Racer'a mini araba seçme konusunda bana yardım etmeni istiyorum.”

Theo, Edie'nin kardeşiydi. Yüksek düzeyde otizm spektrum bozukluğu vardı. Hayatı Orange County'deki bir gelişim merkeziyle Rexrothlar arasında geçiyordu. Luna onunla çok iyi anlaşıyor, Theo da onu çok seviyor ve Luna'yla yakın olmama zor tahammül ediyordu. Luna bana mahcup mahcup gü-lümsedi ve beni odasında bırakarak aşağı indi.

Turkuaz duvarlı odada volta attım. Yatağının arkasında bir yazı tahtası vardı ve üzerine bir sürü şey karalanmıştı. Tamamlanmamış birkaç yapılacaklar listesi. Racer, Theo, Edie ve Trent ile çekilmiş bazı fotoğraflar. Ve *ben*. Benim de birkaç fotoğrafım vardı. İki yıl önce, Six Flags'te dönme dolaptayken ciğerleri sökülürcesine haykıran Luna'nın yanağını yüzümde haylaz bir gülümsemeyle yalarken çekilen o fotoğraf da dahil. Luna, o pahalı fotoğrafı almayı hiç istememişti ama ona vurgun olan ben iki kopya almış ve birini Noel kartımla beraber posta kutularından içeriye atmıştım. En net hatırladığım şey, Luna'nın çığlık atarkenki sesi ve o sesin kulağıma nasıl geldiği idi.

Tok, eğlenceli, seksi ve... Şey, lanet olsun. Sertleşmişim. *Üzücü şeyler düşün, Knight. Üzücü şeyler.*

Luna'yı çok nadir duyduğum zamanlardan birine ne dersiniz? Sadece incindiğinde, şaşırdığında ya da gerçekten korktuğunda çıkardığı ses. (Bu çok sık olmuyordu, belki birkaç yılda bir. O kadar güçlüydü ki.) Görüyor musunuz? Ereksiyonum kontrol altına alındı. En azından artık yarı serttim. Pantolonumu düzelttim ve panosunu incelemeye devam ettim.

Gittiği hayır etkinliklerinin biletleri, dünyanın dört bir yanındaki seçici-dilsiz mektup arkadaşlarından gelen mektuplar ve yuva bulmasına yardım ettiği arama-kurtarma köpeklerinin yeni aileleriyle çekilmiş fotoğrafları vardı.

Büyük boy yatağına yürüyüp kendimi üzerine bıraktığımda telefonunun gelen mesajlarla yanıp söndüğünü fark ettim. Her ne kadar hayatının bu bölümünün bir parçası olamamak beni delirtse de yaşadığı yeni yerde arkadaşları olması hoşuma gitti. Hayatının her noktasında olmak istiyordum. Onun için kaçınılmaz biri olmak istiyordum. Tıpkı onun benim için olduğu gibi.

Bipleme.

Bipleme.

Bipleme.

Bipleme.

Görünen o ki üniversite arkadaşları lanet birer sülük gibiydi.

Gerçi Luna'nın kocaman kalbi ve sıcak gülümsemesi insanı bu hâle getiriyordu. Yapmamam gerektiğini bilsem de irademi kaybederek telefonuna baktım.

Ayıışığı'nın sosyal medya hesabı yoktu. Ne Facebook'u ne Twitter'ı ne Instagram'ı ne de Pinterest'i vardı. Bize haftalık e-postalar göndererek nasıl olduğundan bahsediyordu, bazen oda arkadaşı April'le çekilmiş fotoğraflarını da ekliyordu. Bir keresinde siyah bir atın fotoğrafını göndermişti. Onyx'i biraz kıskandığımı hatırlıyorum, o anda takıntım için profesyonel yardım alma zamanının gelip gelmediğini merak etmiştim.

Ama onun hayatını aslında ne kadar iyi biliyordum ki? Sadece benimle paylaşmaya gönüllü olduğu kadarını.

Ayrıca lanet olası mesajları *açacak* değildim. Telefon hâlâ kilitliyken ekranına bir göz atacaktım. Tek yapmam gereken telefonu eğmekti. Bir santim kadar eğdiğim için suçlanacaksam buyurun suçlayın. Ama bunu yapmak zorunda bile kalmadım. Ekran, dokunmadan önce gelen başka bir mesajla aydınlandı ve beni (neredeyse) tüm suçluluğumdan kurtardı.

Josh: Seni şimdiden özlemem çok mu saçma?

Josh: Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmeden edemiyorum.

Josh: Bana en değerli hediyeni verdiğin için teşekkür ederim.

Benim için anlamı dünyalara bedel.

Josh: Uçaktayım, annemle babamı görmek için güneye gidiyorum. Bana Şükran Günü masanızın fotoğrafını gönder. Ben de aynısını yapacağım. Seni düşünüyorum. X

Şu anda oturmuyor olmasaydım kışımın üzerine düşerdim.

Gözlerim kısa mesajların üzerinde tekrar tekrar gezinirken yerin yarılmasını ve beni yutmasını bekledim. Çenemi o kadar sıkıyordum ki dişlerimin âdeta ufalanıp toza dönüştüğünü hissettim.

Bu siktiğimin Josh'ı da kimdi? Nereden çıkmıştı? Josh diye birinden bahsedildiğini duymamıştım. Neredeyse her gün Edie ve Trent'le konuşuyordum. Luna ona tam olarak ne vermişti? Bekâretini mi? Yaa, tabii. İmkânı yoktu. O bana aitti.

Yine de mesajlar ortadaydı. Açık ve net. Birlikte geçirdikleri gece için ona teşekkür ediyordu. Ona verdiği *değerli* hediye için teşekkür ediyordu. Bunun lanet olası Target'tan bir hediye kartı olmadığını tahmin edebiliyordum.

Luna başka biriyle yatmıştı. Josh adında başka biriyle. Bu herif ona dokunmuş, öpmüş, bacaklarını aralamış ve parmaklarını içine sokmuştu...

Gitmem gerekiyordu.

Bu çok açıktı. Josh'la ilgili hikâyenin tamamını duymak istemediğimden değil, Josh'tan kurtulmak için eğitilmiş bir suikastçı dışında kimseyle konuşacak durumda olmadığımı bildiğim içindi. *Josh*. Lanet olası basit bir ismi vardı. *Josh*.

Joshua.

Kahretsin.

Git, Knight. Çek git. Aksi takdirde kendimi kaybederdim ve sonrasında yapacaklarımı kestirmenin yolu yoktu. Luna'yı asla fiziksel olarak incitmezdim ama onu yerin dibine sokacak bir şey söylememe konusunda kendime güvenmiyordum. Evini taş üstünde taş bırakmayacak şekilde yıkmama ve hayatındaki her şeyi tıpkı beni mahvettiği gibi mahvetmeme konusunda kendime güvenmiyordum. Ancak aşağı inip tam bir drama kraliçesi gibi kapıdan fırlayarak gidemezdim. Nihayet aklım başıma gelmişti ve Luna şu anda yüzümdeki yıkımı görmeyi hak etmiyordu.

Tak tak!

"Merhaba, kim o?"

"Gerçeklik. Bil bakalım ne oldu, seni salak? Luna farklı değildi. Senin üzgün kıcını tahmin ettiğin şekilde istemiyordu."

Kendimi acınası, insanlıktan çıkmış ve yarı işlevsel hissederek daha önce binlerce kez yaptığım şeyi yaptım: Penceresini açıp kaçtım.

Sözcükler beni ta odama kadar kovaladı.

Seni özledim.

Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmeden edemiyorum.

Bana en değerli hediyeni verdiğin için teşekkür ederim.

Kapıyı çarpmanın bile yardımı olmadı. Kısa mesajlar çatlaklardan içeri sızıyordu. Onları gözlerimle görebiliyor ve hissedebiliyordum. Telefonumdan bildirim sesleri gelmeye başladı.

Luna: Knight?

Luna: Neredesin?

Luna: Eve mi döndün? Neden?

İleri geri yürüyerek parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve birkaç tutamın koptuğunu hissedene kadar çektim. *Sakin ol, pislik. Sakin ol.* Vücudum adrenaline yanıyordu ve eğer çökersem ardından yıkımın geleceğini biliyordum. Bir an önce patlamam gerekiyordu. Fakat Luna'ya patlayamazdım. Şu an ondan ne kadar nefret etsem de, benimkini kırdığı gibi kalbini kırmayı ne kadar istesem de bunu yapamazdım.

Birkaç dakika sonra Luna iki ile ikiyi bir araya getirdi.

Luna: Aman Tanrım.

Luna: Çok üzgünüm.

Luna: Böyle öğrenmeni istemezdim.

Luna: Neden telefonuma baktın ki?

Öğrenmeni istemezdim mi? Neyi öğrenmemi? Erkek arkadaşı olduğunu mu? Hayatına devam ettiğini mi? *Âşık* olduğunu mu? On yaşındayken Lilith Blanco kız arkadaşım olmak istediğini belirten bir not bıraktığında ona asla ciddi olmayacağımızı söylemiştim çünkü her bir parçam zaten Luna Rexroth'a aitti. Ben sekiz yıl boyunca onu beklerken, peşinden koşup acı çekerken o üniversitede başka bir adamı becermişti. Telefonumu kapatıp spor çantamın içine attım ve kapımı açtım.

“Ziyaretçi istemiyorum,” diye bağırdım. “Soru sormanızı da.”

Babam kızarak bağırمامamı söyledi. Annem öksürerek en sevdiği psikopat olduğumu ve konuşmak istersem yanımda olduğunu dile getirdi. Lev koridorun karşısındaki odasındaydı, muhtemelen Bailey'yle telefonda konuşuyor, onun saçma sapan bale hikâyelerini dinliyordu.

Seni yalnızca arkadaşı olarak görüyor, kardeşim. Aletin o çizgiyi geçemeyecek. Bailey kendine bir Joe, Josh ya da öyle bir SİKİK bulmadan önce kır zincirini.

Tam o sırada kapı zili çaldı ve babamın Luna'ya pek iyi hissetmediğini söylediğini duydum.

Kahretsin, gerçekten de pek iyi hissetmiyordum. O kadar kötüydüm ki lanet olası cehennemi yaşıyordum. Luna'nın tepkilerini buradan anlamak zordu çünkü işaret dilinde söylüyordu ama babam ona her şeyin yolunda olduğundan emin olduğunu ve benim huysuz bir *piç kurusu* olduğumu söyleyip durdu ve Todos Santos'ta tatilinin tadını çıkarmasını, benim için endişelenmemesi gerektiğini ekledi.

On dakika sonra penceremden gıcırtilar geldiğini duydum. Sırtım hâlâ cama dönüktü, karşımdaki duvara bakıyor, ahşap mı yoksa beton mu olduğunu merak ederek yumruklarsam tüm parmaklarımı kırma ihtimalini hesaplıyordum.

Çizilme sesleri darbelere dönüştü.

“Git.” Sesim benim bile duyamayacağım kadar kısıktı.

Arkamı dönmedim çünkü dönersem onun yüzünü göreceğimi ve bunun bana öfkemi unutturacağını biliyordum. Beni üç kez geri çevirmiş, diğer kızlarla takıldığım için bana tokat atmış ve sonra gidip bir pislikle yatmıştı. Öfkelenmeye hakkım vardı. Anlayışlı, yedekte bekleyen yakın arkadaş olmaktan bıkmıştım.

İyi ki bize kalpleri ve tek boynuzlu atları olan dostluk bilekliklerinden almamıştı. Muhtemelen yüzünü güldürmek için o boku da takardım.

Pencereme bir kez daha vurdu.

“İlgilenmiyorum. Sağır değilsin tatlım, dilsizsin. Aslında dilsiz bile değilsin, değil mi?”

Sırf ellerimi meşgul tutmak için spor kıyafetlerimi spor çantama doldurmaya başladım. Ne diyordum ben? Ağzımdan çıkan saçmalıklara bile hâkim olamaz hâle gelmiştim. Daha şimdiden pişman olmaya başlamıştım. Ne yapmış olursa olsun bu bel altı vurmaktı. Ona göre ben şehrin neredeyse

yarısını birkaç pozisyonda becermiştim, bu yüzden anlıyordum. Benimkisi ikiyüzlü bir bakış açısydı. Ama sorun şu ki umurumda değildi.

Haklı olmak istemiyordum.

Kızmak istiyordum.

Luna'ya, sevdiğim tek kıza, beni arkadaştan öte görmediği için kızmak istiyordum. Üstelik bunu bir erkekle ilişkiye girmek gibi fazla içsel bir sorun yüzünden değil, her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım ve bu yüzden benden o şekilde hoşlanmadığı için yapmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ pencereme vuruyordu.

Eylemlerime, düşüncelerime *veya* duygularıma tamamen hâkim değildim, bu yüzden dünyadaki en aptalca şeyi yaptım. Ona cevabını duymaya hazır olmadığım bir soru sordum.

“Bak ne diyeceğim, anlayış mı istiyorsun? Bir kereliğine benim yöntemimle yapalım. Eğer başka biriyle yatmadıysan iki kere tıklat, ben de arkamı dönüp seni içeri alayım. *Josh'la* yattıysan üç kere tıklat ve asil bir davranışta bulunarak git, beni rahat bırak. Çünkü bunu hak ediyorum, Luna. Bunu *hak* ettim.”

Ayıışığı ilk kez tıklattığında sırtım hâlâ pencereme yaslıydı. Kalbim kor alevlerle yandı. Spor çantamın kayışını kavradım ve sıktım. Sonra ikinci tıklama geldi. Nefes alıp başımı eğdiğimde sıktığım yumruğumun titrediğini fark ettim.

Bir tıklama daha. Bir tıklama daha. Yapma Luna. Yapma.

Üçüncü vuruşun içinde çaresizlik vardı. Özür. Sessiz bir yakarış.

Spor çantasını düşürüp gözlerimi sıkıca yumdum.

Pencereme birkaç kez daha vurdu ve çok nadir çıkan bir çığlık duydum. Yardım için yalvaran vahşi bir hayvan sesi gibiydi. Camı kırmaya çalışırken birbiri ardına darbeler indirdi. Çantamı alıp kapıya doğru yürüdüm ve arkamdan kapattım.

Luna'yı tanıdığım on sekiz yıl boyunca ilk kez düzeltmeyeceğim bir şeyle karşı karşıyaydım. Düzeltmek istemediğim bir şeyle.

Artık yorulmuştum.

Luna

Banyo aynasında kıpkırmızı gözlerimi inceleyip dudaklarıma başka tonda bir kırmızı ruj sürdüm.

Sanırım insan üç günü uykusuz geçirince bu hâle geliyordu; kıpkırmızı gözler ve aynı renkte dudak. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım Knight'a ulaşamadım. Her sabah onu kapısının önünde bekledim. Genellikle telefonu kulağına yapışmış hâlde varlığını görmezden gelerek yanımdan geçip Aston Martin'ine gitmişti. Bir keresinde penceresine tekrar tırmanmaya çalışırken neredeyse düşüyordum. Ulaştığımdaysa pencerenin sıkı sıkı kapalı olduğunu gördüm. Onu spor salonunun resepsiyon alanında yoga dersleri hakkında bir broşür okuyormuş gibi yaparak beklemiştim, sonra güvenlik personelinin göndermiş ve beyefendi arabasına gidebilmek için binayı terk etmenizi istiyor, mesajını iletmişti.

Knight bana sıradan bir sapıkmışım gibi davranıyordu. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse biraz öyleydim. Ama yalnızca beni dinlemesini istiyordum.

Spencerlardaki geleneksel Şükran Günü yemeğine gidiyorduk, Knight istese de istemese de aynı yerde, aynı masada yemek yiyecektik. Onun yanında mı yoksa karşısında mı oturacaktım, sonunda yüzünü gördüğüm için mutlu mu olacaktım yoksa orada gördüğüm ifadeden korkacak mıydım bilmiyorum.

Tezgâhın kenarındaki telefonuma gelen mesajları görmezden gelerek lavabonun kaliteli, krem rengi seramiğine dokundum ve yerden ısıtmalı siyah beyaz damalı mermer zeminde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Josh: Her şey yolunda mı?

Josh: Muhtemelen meşgulsündür. Vaktin olduğunda iyi olduğunu haber ver yeter. ☺

Babam aşağıdan, “Bebeğim, geç kalmak istemiyoruz. İşin bitti mi?” diye seslendi.

Aynı anda Racer da banyo kapısını tıklatıp, “Luna, Luna, Lunatic⁵! Haydi ama!” diye bağırdı.

Edie aşağıdan seslenerek, “Seni serseri, ablanla öyle konuşma,” diye araya girdi.

Edie’yle baş başa kaldığımızda sözlerine gerçekten cevap verdiğim hâlde seçici dilsizliğimden çok emindi. Gerçi çoğunlukla *evet* ve *hayır* diyordum. Yine de onun yanında neden bu kadar rahat hissettiğimi bilmiyordum. Bir yanımda Edie’nin, annemden hiç sevgi görmediğimi bildiği için beni bu kadar çok sevdiğini düşünüyordu.

Gözlerimdeki kızarıklığı geçirmeye çalışmaktan vazgeçip kapıyı açtım ve küçük kardeşimi yakasından tutup kendime çekerek kucakladım. Edie’den ödünç aldığım etek ucu fırfırlı lavanta rengi anvelop bir elbise giyiyordum. Elbiselerden nefret ederdim. Mobilyalarla uyum sağlayarak görünmez olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Ama umutsuz zamanlar

umutsuz önlemler almayı gerektiriyordu. Knight'ın bana nefret ve tiksinti dışında herhangi bir ifadeyle bakmasını sağlamak için dekolte, dar bir elbise giyecek kadar alçalmıştım.

Pekâlâ. Yine de kendimi teşhir ediyordum işte.

En iyi arkadaşının dikkatini çekmek isteyen birinin ihtiyaç duyacağı kadar.

Racer belime sıkıca sarılarak başını kaldırıp iri kobalt mavisi gözleriyle yüzümü inceledi. "Vay be, Lunatic. Gerçekten çok güzel olmuşsun."

Elini tuttum ve beraber merdivenlerden indik. Beni görünce babamla Edie'nin gözleri parladı ama makyajım ya da elbisem hakkında yorum yapmadılar. Bana sorunun ne olduğunu ve neden Knight ve Vaughn'la takılmadığımı sormaktan bıkmışlardı.

Kahretsin, Vaughn. Onun bu gece sorun yaratabileceğini unutmuştum. Knight ona Josh ve benden bahsetmiş miydi? İçimden bir his hayır diyordu çünkü Knight bana karşı aşırı korumacıydı. Öte yandan, son birkaç günkü davranışlarına bakılırsa aramızda bir uzlaşma olması mümkün görünmüyordu. Kesin olan bir şey vardı, o da Vaughn biliyorsa bu gece öğrenirdim. Kendisi pek uzlaşmacı biri değildi.

"Çok güzel olmuşsun." Babam alnımı öperken sesindeki hassasiyetin keyfini çıkardım.

Beni bıraktığında, Edie beni ekstra sıkı bir kucaklamayla karşılamak için bekliyordu.

"Neler oluyor bilmiyorum ama konuşmak istersen buradayım." Beni göğsüne çekip kulağıma fısıldadı, "Her zaman burada olacağım. Seni seviyorum."

Üç kap yemek ve beş şişe şarapla Spencerlara vardık. Babam bu gece için özel olarak Los Angeles'tan tatlı sipariş etmişti. İçinde oda sıcaklığında tüketilmesi gereken dondurmali kekler vardı. Ailem ve arkadaşlarının ev sahipliği yaptığı Şükran

Günü şölenleri böyle geçirdi; cömert, abartılı ve görsel olarak mükemmel.

Mükemmel ev, mükemmel yemek ve etrafımı saran mükemmel insanların dahil olduğu bu karede tek kusurlu şey bendim.

Spencer ailesinin kapısından girdiğimiz anda sarılmalar ve kısa hoş sohbetler başladı.

Jaime ve Melody Followhill, kızları Bailey ve Daria ile çoktan gelmişlerdi. Daria'nın nişanlısı Penn ve kız kardeşi Via da oradaydı. O ikisi Followhilllerin evlatlıkları gibiydiler ki bu da Daria ve Penn'in aşk ilişkisini biraz yasak hâle getiriyordu ama onları yargılamıyordum. Knight'la birlikte olmamızın da her zaman çok garip olacağını düşünürdüm.

Çünkü birlikte büyümüştük. Onun altı bezli hâllerini görmüştüm.

Hijyenik ped kutusunun arkasındaki talimatları dehşet dolu gözlerle incelerken yanımda durmuş ve nasıl kullanıldığını denemeye çalışmıştı. Sonunda iki büküm hâlde kahkahalarla gülmüştük.

Üzerine tam oturan takımı ve balkabağı rengine elbisesi ile Baron ve Emilia Spencer Oscar törenine gitmeye hazır görünüyorlardı; Emilia'nın elbisesi yerlere kadar uzanıyor, omuzlarını açıkta bırakıyordu. Serseri gibi görünmekten zevk alan Vaughn, beni yarı mesafeli yarı kurnaz bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Bu, Knight'la aramda olup bitenlerden kesinlikle haberdar olmadığı anlamına geliyordu.

İçime bir umut damlası süzüldü. Vaughn bilmiyorsa Knight'la ilişkimiz kurtarılabilir demektir, değil mi?

Knight, Vaughn'ın bana kötü gözle bakmasına neden olacak hiçbir şey söylememişti.

Hâlâ beni koruyordu.

Bense henüz amacımın ne olduğunu bile bilmiyordum. Üç gün öncesine kadar Knight'la aramızdaki bu şeye bir şans vermek istiyordum. Yirmi dört saat kadar önce ise Josh'la bir gelecek planlıyordum; son üç gündür mesajlarını görmezden geldiğim, ona dikkat edemeyecek kadar histerik olduğum Josh'la. Birdenbire dileklerim değişmişti. Ne diliyordum? Knight'ı geri kazanmayı mı? O zaten hiç benim olmamıştı ki. Bağışlanmak için ona yalvarmalı mıydım? İstedığımız kişiyle takılmakta özgür olduğumuzu söyleyen oydu. Yine de benden izahat bekliyordu. Kendimi suçlu hissettirmişti. Ama şu anda, burada durup cezamın kesilmesini beklerken neden mahkemeye çıkmayı kabul ettiğimden bile tam olarak emin olmadığımı anladım.

Knight bir sürü kızla yatmıştı. Flört etmiş, onlarla çıkmış ve Vaughn'ın eğlence odasına kapatarak karanlık, ahşap kapıların arkasında onlara akılalmaz şeyler yapmıştı. Sonra her yerinde o kızların tatlı, çiçekli, aciz kokusuyla yatağıma gelmişti.

Neden bu kadar üzüntü ve pişmanlık duyuyordum? Knight'ın yaralı egosunu yatıştırmak için neden Josh'la aramızdaki bu şeyi bozacaktım? Sırf yeni hayatım hoşuna gitmiyor diye neden son dört aydır kaydettiğim bütün ilerlemeyi engellemesine izin vermiştim?

Hatalı olduğum tek şey ona tokat atmaktı ve bu aylar öncesinde kalmıştı. Tabii ki öyle bir şey yapmamalıydım ve bunun için özrü hak ediyordu. Ama hepsi bu kadardı.

Spor salonundan atılmam, penceresinden neredeyse düşüyor olmam... Neden kindarlığına bu kadar takılıyordum?

Birden içimde öfke kaynamaya başladı. Bunca zamandır birbirimize yakın yaşarken Knight'ın her gün gözüme soktuğu bir şey için özür dilemeye çalışıyordum.

Yetişkinlerden izin isteyip yanlarından ayrıldım ve Spencer'ların mutfağına doğru yürüdüm, Portekizli şarapçıları tarafından özel olarak hazırlanmış baharatlı kırmızı şaraptan bir bardak aldım çünkü elbette bir Spencer olduğunuzda kendi şarapçınızın olması *önemli* bir şeydi.

Sarışın, uzun boylu ve gerçek görünmeyecek kadar Gigi Hadid'e benzeyen Daria ile Leonardo DiCaprio'nun 1996 yılındaki hâline benzeyen Penn'i mutfakta yakaladım. Tezgâha dayanmış öpüşüyorlardı. Onların bu güzel ânını görmemiş gibi davrandım. Tam o anda arkamızdan kapı zili çaldı. İkili homurdanarak ayrılıp nefes nefese birbirlerine gülümsediler.

Şarabımın içine kusmak istedim. Onları sevmediğimden değil, severdim, ailemin bir parçasıydılar. O kapıdan neyin ve kimin girdiğini bildiğimden.

"Knight geldi! Onu görmek için can atıyordum." Daria sevinçle alkışladı, bana selam bile vermeden yanımdan geçip gitti.

Penn'le birbirimizi başımızla selamladık. Mutfak tezgâhına yaslanıp çenesiyle beni işaret etti.

"Üniversite nasıl gidiyor?"

Gülümseyerek elimle onu işaret ettim.

Omuz silkti. "O neredeyse ben orada mutluyum." Bakışlarını Daria'nın bir saniye önce işgal ettiği yere çevirdi.

Bu tam da Josh'ın söyleyebileceği bir şeye benziyordu. Birden onu özlediğimi fark ettim. Tek günahı Knight'la aramızdaki anlaşmazlığın sebebi olmasıydı.

Telefonumun kilidini açtım ve mesaj bombardımanına cevap olarak kısa bir mesaj gönderdim.

Luna: Her şey harika. Cevapsız bıraktığım için üzgünüm, burada bir sürü şey oluyor ama artık daha iyi. Yemeğe başlamak üzereyiz. Ben de seni özledim ve Boon'a dönmek için sabırsızlanıyorum. x

Başımı kaldırdığımda mutfağın aniden insanlarla dolduğunu fark ettim, aralarında Knight, annesi (Rosie), babası (Dean) ve küçük kardeşi (Lev) de vardı. Lev ve Racer, peşlerinde Bailey'yle gizlice büyük salona girdiler.

Rosie beni hırıltılar gelen göğsüne doğru çekip başımın üstünü öptü. Dean gözlerini şaka yollu kısarak baktı ve son birkaç saattir düzeltmeye çalıştığım saçlarımı karıştırdı.

“Boon’da eğleniyor musun, Lu?”

İşaret parmağım ve başparmağımla OK işareti yaptım.

“Güzel, güzel.”

Knight’ın bana selam verme sırası geldiğinde tüm gözler üzerimizdeydi. Sadece çenesini kaldırarak selam verdi. Elbise, makyajlı yüzüme ya da süslü saçlarıma dönüp bakmadı bile. Bana kayıtsızca göz kırptı ve şaraplara yönelerek kendine büyük bir bardak doldurdu. Yanaklarındaki kızarıklar, buraya gelmeden önce bir ya da dört tek attığını gösteriyordu. Beyaz V yakalı tişört, lacivert blazer ve devetüyü rengi dar bir kot pantolon giymişti. Saçları hoş bir şekilde dağınıktı. Telefonunu kurcalamaya başladı, kimseye dikkat etmiyordu, alışılmışın dışında dalgındı.

Yanımda duran Vaughn ikimize bakıp aramızda neler olduğunu sorarcasına boğazını temizledi. Knight kaşını kaşdı, telefonunu havaya atıp çevik ve kusursuz bir hareketle yakaladı.

“Benimle paylaşacak bir şeyiniz var mı?” Vaughn homurdandı.

Bizimkiler bakmazken Knight bütün içkisini kafasına dikti, dilini şeytani bir sırıtışla şaklattı. “Üzgünüm, paylaşmayı sevmem. Ne boklara karıştığını bilemezsin sonuçta, değil mi?”

Vaughn ıslık çalarak ikimize baktı. “Demek bu küçük masum yaratığın dişleri varmış. Olay daha da sertleşiyor.”

Yutkundum.

Knight sırtıttı. “Burada sertleşen biri var ama bunun olayla ilgisi yok.”

“Kıcını eline vermişler,” dedi Vaughn.

“Yoo. Bu sıkıcı yemekten sonra Arabella’nın partisine gitiğimizde elime verilecek tek kış içine gireceklerim olacak.” Knight, bu geceyi *sıkıcı* kılan benmişim gibi o kelimeyi üstüne basa basa söyledi.

Öfkemin ayak parmaklarımdan yükselerek vücudumdaki her hücreyi yakmaya başladığını hissedebiliyordum. *Arabella mı? Peki ya Poppy?* Ciğerlerim sökülene kadar bağırmak istedim ama bunun yerine çocuklara göz kamaştırıcı bir şekilde umurumda bile değilsiniz gülücüğü atmaya karar verdim.

Kahverengi, el boyaması porselenler, Lev ve Bailey tarafından boyanmış balkabakları, sarı mumlar ve gerçek altın ipliklerle dikilmiş el yapımı peçetelerle süslenen uzun yemek masasına oturduğumuzda öfkem zirve yapmıştı. Herkes sohbet ediyor, gülüyor, sıcak elma şarabı ve üzüm şarabı içiyor, tereyağlı hindinin tadını çıkarıyordu. Knight yanıma oturdu –aksi hâlde soru bombardımanına tutulacağını bildiği için yapmıştı muhtemelen– ve sohbe katılmadan masanın altından mesaj atmaya devam etti.

Bir noktada Dean, “Telefonu bırak, evlat,” dedi ama Knight ekrandan başını bile kaldırmadı.

Dean elindeki su kadehini masaya koydu –alkol kullanmıyordu– ve gökyüzünü ateşe verecek bir adamın tanıdık öfkesiyle doğrudan Knight’a baktı.

“Tatlım,” diye araya girdi Rosie, ağzının kenarlarını peçeteyle silerken.

Knight bu kez başını kaldırıp telefonunu ön cebine soktu. Knight hakkında en sevdiğim şeylerden biri buydu. Annesine karşı daima saygılı ve sevgi doluydu.

“Üzgünüm anne.”

“Üzgün kelimesi kulağa uygun geliyor,” diye mırıldandı Dean bir çatal dolusu beyaz kuşkonmazı ağzına götürürken.

“Katılıyorum. Kulağa harika geliyor. Bu kelimenin çıkardığı tınıyı seviyorum.” Knight kollarını havaya kaldırdı ve günlerdir açlıktan ölüyormuş gibi aniden yemeğine yumuldu. Yanındaki sandalyemde küçüldüm, yeterince yalvarırsam yemeğim bana yardımcı olacakmış gibi gözlerimi tabağıma diktim. Knight’a söyleyecek çok şeyim vardı ama bunu masada yapamazdım.

Edie çatal bıçağını tabağına atıp külyutmaz tavrıyla araya girerek, “Söyleyecek bir şeyin mi var?” dedi ve Knight’a bir bakış attı.

“Çok şeyim var, Bayan Rexroth. Söyleyecek çok şeyim var,” dedi Knight.

Diğerlerinden saklayabilmesine rağmen sarhoş olduğunu biliyordum. Yine. Knight Vaughn’ın partisine kadar alkol konusunda hep çok dikkatli olmuştu, bu yüzden şu hâli endişe vericiydi.

Gerçi son birkaç aydır burada değildim. Belki de bu onun yeni normaliydi?

Dean onu herkesin önünde, “İnce bir buz tabakası üzerinde yürüyorsun,” diye uyardı ki bunun Knight’ı daha da kışkırtacağını biliyordum. Babasının karbon kopyasıydı. Üzerine gidildiğinde karşılık verirdi. Knight gülümsedi, ağzına bir parça kızartılmış tatlı patates attı ve çiğnedi. “Son zamanlarda bir şeyleri kırmakta uzmanlaştım. Bir buz tabakası daha eklense bir şey olmaz.”

Masadakilerle Knight arasında patlak vermek üzere olan tartışmanın üzerine Emilia, “Tamam, pekâlâ,” diye seslendi. “Konuyu değiştirelim. Luna üniversiteye dönmeden önce ilginç bir şeyler yapma planınız var mı?” Knight ve Vaughn’a baktı.

Tam orada, o anda ölmek istedim. Emilia belli ki ortamdaki genel havaya dikkat etmemişti. Knight bir kahkaha patlatıp başını iki yana salladı. Kaşlarımı çatarak onunla yüzleşmek için döndüm. Bu geceyi kimse için mahvetmek istemiyordum ama sabrımın sonuna gelmek üzereydim.

Knight dört gündür ilk kez doğrudan bana bakarak beni şaşırttı.

Gözlerimle ona susmasını söyledim.

Dürüst olmak gerekirse neredeyse ağzımla da söyleyecektim.

“Ah, bakın. Luna yavru köpek bakışları atıyor. En sevdiğim suçluluk ifadesi.” Sırıttı, arkasını döndü ve tüm masaya hitap etti. “Soruna gelecek olursam Emilia teyze, Luna gitmeden önce güzel bir şey yapıp yapmayacağımızdan emin değilim ama Luna’nın geçen hafta sonu güzel bir şey yaptığını kesinlikle biliyorum. Hatta o kadar güzel ki partneri değerli hediyesi için ona teşekkür etti. Bu var ya, her zaman çok hayırsever olmuştur.”

Suyum boğazıma kaçtı, yanlış borudan süzülen sıvıyı dışarı atmaya çalıştım.

Masadaki bütün çatal bıçaklar bir anda tabaklara düştü. Biri şok içinde nefes aldı. Bir sandalye arkaya doğru kaydı ve ayağa kalkanın babam olduğunu fark ettim. Edie hemen arkasından doğruldu ve uyarır gibi omzunu kavradı.

Baron Spencer masanın başındaki sandalyesinde arkasına yaslandı.

“*Evlad*. Seni sıkan tek şey o aptal kot pantolon değilken kalk masadan.”

“Memnuniyetle, *Vicious* enişte.” Knight gülümsedi, ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürümeden önce eniştesinin tehlikeli itibarını hatırlatan o lakabı ortaya attı.

Babam Knight’ın peşinden gitmek için hamle yaptığı sırada Dean’in de ayaklandığını görünce bacaklarım beni yukarı itti

ve uyarıda bulunmak için elimi kaldırdım. Onunla konuşmam gerekiyordu. *Yalnız.*

“Onu öldüreceğim,” diye söylendi babam, sesi o kadar hiddet ve öfke doluydu ki Knight’ın yaşlarındayken nasıl biri olduğunu merak ettim.

Bunu söylediğinde gözlerinin içine bile bakamamak canımı acıttı çünkü tek düşünebildiğim seks yaptığımı bilmesiydi.

“Öldür,” dedim sessiz bir şekilde ağzımı oynatarak. *“Ama önce onunla ben ilgileneyim.”*

Masada olanları sindirmeye çalışarak Knight’ın peşinden gittim. Resmen masadaki tüm yakınlarımıza biriyle yattığımı söylemişti. Beni ispiyonlamıştı. Merdivenden yukarı çıktım ve peşinden geleceğimi bilerek açık bıraktığı eğlence odasının kapısından içeri girdim.

Acı acı gülerek pencerenin yanındaki bara doğru yürüdü ve mini buzdolabından bir şişe su aldı. Kapağını açmadan önce onu yakaladım, omzundan çekip döndürerek yüzüme bakmasını sağladım. Onunla işaret dilinde konuşmaya yeltendiğim anda iki bileğimi birden yakaladı ve beni, sırtım duvara hafifçe çarpana dek iterek şok etti. Gözleri bomboş bakıyordu.

Şok içinde nefesimi zor tuttum. Knight bana hep sıcak, hafif ve tamamen rızam dahilinde dokunurdu. Gülümsemesi, bu yeni dokunuşuna inanamadığımı fark ettiğini gösteriyordu. Artık farklı kurallarla oynuyorduk. Gözleri benimkiler kadar kırmızıydı –belli ki o da pek uyuyamamıştı– ama asıl okuyamadığım diğer her şeyiydi. Adil olup olmamanın önemli olmadığını fark ettim; Knight acı çekiyormuş taklidi yapmıyordu. Yıkılmıştı, dışarıya yansıtma konusunda ne kadar ikiyüzlü olursa olsun duygularını inkâr edemezdi.

Kalp, hisler söz konusu olduğunda kimseden izin almazdı. Yalnızca hissederdi.

“Dur bakalım, Ayışığı, sen pek sevgili erkek arkadaşın Josh Cooper gibi değilsin. Senin ses tellerin var ve eğer onları kullanamayacak kadar korkaksan belli ki aramızı düzeltmek için yeterince istekli değilsin.”

Josh Cooper. Josh’ın soyadını biliyordu. Nasıl öğrenmişti? Gerçi önemli değildi. Önemli olan ellerimin hâlâ avucunun içinde duruyor olmasıydı. Onları kurtarmaya çalıştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacağını düşündüm. Damarıma basıyordu. Bana meydan okuyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama dökülmelerine izin vermedim. Odanın kapalı kapılarının ardında tartışan insanlar duydum. Parmakları etimin etrafında sıkılaştı.

“Bizi rahat bırakın,” diye bağırdı Knight kapıya doğru ama hâlâ bana bakıyordu.

Biraz daha tartışma duydum, sonra Vaughn kapıyı açtı ve başını uzattı. Sanki hangi tatlıyı yemek istersin demeye gelmiş gibi bir umursamazlıkla doğrudan bana baktı.

Gözünün önündeki sahneyi görünce sıırıttı. “Sonunda, biraz sert aşk göreceğiz demek.”

“Kapa çeneni,” diye bağırdı Knight.

“Loon, iyi olup olmadığını bilmek istiyorlar,” dedi Vaughn açıkça.

Başımı iyiyim anlamında salladım. Neden başımı salladığımı bilmiyordum. İyi değildim. Aksine iyi olmaktan çok uzaktım. Ama sonuç ne olursa olsun Knight’la bu işin sonunu getirecektim.

“Unutma Knight. Konuşabiliyor. *Konuştur* onu.”

Vaughn kıkırdayarak kapıyı kapattıktan sonra hissettiğim kadar korkmuş görünmediğimi umarak Knight’a baktım.

“O haklı.” Knight dudaklarını yaladı ve öfkeyle, “Konuşabilirsin ve konuşacaksın. Beni hayatında istiyorsan yapacaksın,” dedi.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Şeytanca gülümsedi. Knight’ın böyle birine dönüşebileceğini hiç bilmiyordum. Soğuk. Acımasız. Tam bir zorba.

“Konuşmaya hazır değil misin, Ayışığı? Başka bir taktik deneyelim. Oğlan iyi miydi bari?” diye alay etti, sesi kasvetli ve boğuktu, nefesi nazikçe yüzüme değiyordu. “Boşaldın mı?”

Davranışı yüzünden o kadar incinmişim ki söylediğini düşünüyormuş gibi yaptım. Bu arada, cevap hayırdı. Sorun Josh’ın iyi ya da nazik olmaması değildi çünkü hem iyi hem de nazikti. Sadece çok acıtmıştı. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak.

Ama Knight’ın ifadesinin kendini beğenmişlikten özgüvensizliğe dönüşmesini izlemek buna değdi. Onu tanıdığımdan beri ilk kez acısından zevk aldım ve bir güç pınarı misali ondan içtim.

O beni incitmişti, ben de onu.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim ama çenemi kaldırıp meydan okurcasına ona baktım. İfadesi değişti, bana doğru eğildi ve burnunu yanağıma sürttü.

“Seni becerdiğinde beni düşündün mü?” Dudakları öyle bir sırtışla kıvrıldı ki bunu midemin çukurunda hissettim.

Vücudum yaprak gibi titrerken çenem kasıldı. Dizim kasıklarına yakındı. Onu bu açıdan tekmeleyebilirdim. Tekmelemek istiyordum. Burnunu baştan çıkarıcı bir şekilde kulağıma sürttü, dilini tenime değdirdi, piercinginin sıcak metalini kulak mememde hissettim.

“Söylesene, seni sert mi yoksa yavaş mı becerdi? Muhtemelen yavaştı, değil mi? Josh Cooper iyi bir adama benziyor. İyi, kusursuz...”

Kendimi kaybettim. Dizimi taşaklarına geçirdim. Ama muhteşem bir atlet olan Knight'dan daha hızlı olamadım. Tam zamanında dönerek dizimin arkasını tutup beni yerimde döndürdü ve kollarıyla beni arkadan kafesleyerek duvara dayadı.

Hapsolmuştum. Bu dev adamın kolları arasında tuzağa düşmüştüm. Karşımda artık pek tanımadığım, hatta güvenmediğim bir adam vardı.

“Hata yaptım!”

Bastırıldığım duvara vurdum, kelimeler boğazımı deldi, yoğunluğu ve ağırlığıyla gırtlığımı yaktı.

Döndüm. Beni serbest bıraktı. Gözleri aniden genişçe açıldı. Ona istediği şeyi, sözlerimi vermiştim ve şimdi bununla ne yapacağını bilemiyordu.

Açıkçası ben de bilemiyordum.

Kahretsin, konuşmuştum.

Knight'la konuşmuştum.

Bir şey söylemiştim.

Ağzımdan kelimeler çıkmıştı.

Yüce İsa. Başarmıştım. *Yapmıştım.*

Ama ona onu sevdiğimi, onu istediğimi, yıllardır onun için acı çektiğimi söylememiştim. Kavga ediyorduk. Ayrılıyorduk. Henüz başlamamış olan bir şeyi bitiriyorduk.

Ağzımı tekrar açtım, kelimelerin izini sürdüm. Bu kez daha sessiz çıktılar.

“Bu. Bir. Hataydı. Josh’a bir şans verdiğim kısmı değil ama bunu yanlış nedenlerle yapmam bir hataydı.”

Gülümsemek istememişim. Durum kesinlikle bunu gerektirmiyordu. Ama kendime hâkim olamadım. Onlarca terapistle görüşmüş, bu seviyeye ulaşmaya çalışmışım ama tam da Luna Rexroth tarzıyla, mümkün olan en kötü zamanda ortaya çıkmıştı.

Knight bir adım geri çekildi, ifadesi hâlâ kasvetliydi ama aynı zamanda bir şekilde o da eğleniyordu. O bana dünyaları verecek, bana karşı olumlu hislerle savaşıacak, sert bir devin içine gizlenmiş çocuktü.

“Bilincin yerinde miydi?” Sesi gergindi.

Yalan söylemek istemedim.

Başımlla onayladım.

Burnunun kemerini sıktı. “O zaman aslında bir hata değildi. Bacakların açık bir şekilde aletinın üzerine düşmediğın sürece kasıtlı olduğuna eminim. İnsanın sakarlığının da bir sınırı olur. O kişi *sen* olsan bile.”

Gülümsemem soldu, kaşlarımı çattım.

“Knight...” diyerek adını sesli söyledim. Başka bir kelime daha. Yıllarca gizli gizli alıştırma yaptığım o kelime.

Elini saçlarının arasından geçirdi ve sakinleşmek için nefes aldı. Acısı, özensiz bir tablo gibi yüzünün her yerine bulaşmıştı. “Hayır. Sorun değil. Benim hatam. Senin için hissettiklerimi birinin en iyi arkadaşına hissetmesi tam bir aptallık.”

Hissettiklerimi. Geçmiş zaman.

Ama benim için bir şeyler hissetmiş miydi? Ona doğru bir adım atıp yanaklarını avuçlarımin arasına aldım ama Knight ellerimi yüzünden çekti. Az önce sarf ettiğı sözler yüzünden dudaklarım titredi. Gözleri parlıyordu, onu ilk kez ağlamaklı görüyordum.

“Beni öldürüyorsun, Luna Rexroth.” İnledi ve taşaklarına tekme attığımda çıkacağını düşündüğüm o sesi çıkardı.

“Seni öldürüyor muyum, Knight? Peki, hiç durup senin beni uzun zaman önce öldürmüş olabileceğini düşündün mü?”

Kelimeler ağzımdan taştı. Kendimi canlanmış hissettim. Saf. *Gerçek.* Şimdiye kadar sahte hissettiğimi bile bilmiyordum.

“Her gün okulda kolunu farklı bir kızın omzuna attığında? Telefonuna sırtarak bakıp başka birilerine mesaj attığında?”

Onuncu sınıfta, Jaime Percy kafeteryada bağırarak bekâretini arabanın arkasında bozduğunu söylediğinde. On birinci sınıfta, iki son sınıf öğrencisiyle üçlü yaptığına dair söylentiler etrafta dolaştığı için ailen okula çağrıldığında. O güzel, lekeli kalbinde ufacık bir acıya sebep olmadan önce ben binlerce kez öldüm.”

Fotoğrafik bir hafızaya sahip olmak berbattı. Hayatımızla ilgili her ayrıntıyı hatırlıyordum ve sözler kontrolsüzce ağzımdan dökülüyordu. Artık kendimi durduramıyordum. İstesem bile. Ki susmak istiyordum. Hem de çok.

“Bir sürü kızla yattın, Knight. Arabella. Shay. Belle. Dana. Fiona. Ren. Janet. Staci. Düzinelerce kız. Yoksa yüzlerce miydi? Bekle, Hannah da vardı. Kristen. Sarah. Kayla...”

“Yeter!” diye kükredi.

Knight bir iblis gibi gözümün önünden kayboldu. Arkamı döndüğüm an Xbox’a doğru atıldığını, yuvasından çıkarıp duvara fırlattığını gördüm. Televizyonu duvardan koparıp kanepeye atarak parçalamadan önce geriye doğru kaçtım. Sonra bana döndü ve sanki bir gösteri sunuyormuş gibi kollarını iki yana genişçe açtı.

“Komik bir hikâye anlatacağım, Luna. Bunu oturarak dinlemek isteyebilirsin. Ortada başka bir kız falan *olmadı*. Hiç. Aslında ben hep seni bekledim. Ben. Lanet. Olası. Bir. Bakirim! Şimdi bir saniye sus ve bunu sindir.”

Sesi o kadar gür çıkıyordu ki alt kattaki ve kapının ardındaki herkesin onu duyduğundan emindim.

“Duyduğun o hikâyeler var ya? Tam olarak öyleydiler. *Hikâye*. Kendimi tıpkı Jonas Kardeşler’den biri gibi sana sakladım. Senin bitmek bilmeyen sessiz taleplerini mucizevi bir şekilde tahmin etmeye çalıştığım yıllarda bekâret yüzüğü takmadığım ve itibarımın ağzına sıçtığım için beni affet.”

Parmakları havada dans ediyordu, sanki isteklerim ve ihtiyaçlarım onun deşifre edemediği bir tür kara byymş gibi konuşuyordu.

“Kızlarla takılmamın tek nedeni arkadaşlarımın lafını sözünü işitmemek ve senin üzerindeki baskıyı azaltmaktı; beni alıkoyduğunu falan düşünmeni istemiyordum. Çünkü aslına bakarsan yleydin. O kadar uzun zamandır kendimi alıkoyuyordum ki zincirlenmiş gibi hissediyordum. Ağır, metal bir zincirle. Seni üzerimden söküp atmak istiyordum Luna Rexroth. Uzun zamandır senden ayrılmak istiyordum ama sen benden de güçlüsün. Bundan” –aramızdaki boşluğu işaret etti– “daha güçlüsün,” dedi ve sonra eskimiş kanepeye çöktü, bitkin düşmüştü.

Dilim tutulmuştu, biraz incinmiş ama fazlasıyla gururlanmıştım. Kalbim göğüs kafesinde o kadar şişmişti ki neredeyse tüm bedenimi kaplayacak noktaya geldi.

Sözlerinin artık değersiz olduğunu fark ettiğim anda da balon söndü. Geçmiş zaman kullanmıştı. *Beklemiştim* demişti. Ama artık beklemiyordu. Artık benimle işi kalmamıştı. Neden kalsındı ki? Sessiz anlaşmamızı bozmuştum. Artık bkire değildim.

“Kendini benim için saklamana minnettarım ama ben bunu nasıl bilebilirdim ki? Telepati gücüyle mi? Dedikodular çok acımasızdı ve sen Arabella’yla gözümün önünde kırıştırıyordun. Lanet olsun, Poppy’nin dilini boğazına o kadar sokmasına izin vermişsin, tek bir fotoğraf karesinde bile bademciklerinin çıkacağından korktum. Poppy Instagram’da paylaşmış. Peki ya geceleri uyumak için evime geldiğinde üzerinden kokularını aldığım o kızlar? Senin yürüyen, konuşan, cinsel yolla bulaşan bir hastalık taşıyıcısından başka bir şey olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yoktu.”

“Arabella bir defaya mahsustu. Sarhoştum, öfkeliydim ve hayal kırıklığına uğramıştım. Diğer kızların kokusu mu? Ben sadece onlarla *takılıyordum*. Başka hiçbir şey olmadı. Vaughn ve Hunter’a sorabilirsin. Bana kefil olurlar çünkü bu yüzden sürekli benimle dalga geçip duruyorlardı. Poppy’ye gelince...”

Ayağa kalktı, bana doğru bir adım attı ve kocaman, sıcak avuçlarıyla yüzümü kavradı. Nedense bu hareketini pek güven verici bulmadım. Ardından gelecek sözlerle beni ezeceğinden emindim. Efsanevi Knight Cole’u aptal konumuna düşürdüğümde ya da daha kötüsü aptal gibi hissettirdiğimde tam olarak kime dönüştüğünü bana gösterecekti.

“Poppy ve ben kistik fibroz için bir hayır işi yaptık. Annem için. All Saints Lisesi’ndeki ebeveynler, Instagram üzerinden aldığı her beğeni için bir dolar bağışlayacaklardı. Öğrenci topluluğu tarafından rastgele seçildik. Onu iki hafta öncesine kadar tanıımıyordum bile ve *kesinlikle* onunla çıkmıyorum.”

Dizlerimin üstüne çöküp af dilemek, ona Josh’ın harika olduğunu ama bir Knight olmadığını söylemek istedim. Benim için o kişinin *kendisi* olduğunu. Niyetini anladığımı. On yedi yıldır ilk defa ona bütün bunları sesli olarak söyleyebilirdim. Kimseyle konuşmasam bile Knight’la konuşabilirdim. Dürüst olmak gerekirse ondan başka konuşmak istediğim kimse yoktu. O benim dünyamın merkezidi.

“Onu seviyor musun?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Josh’ı sevmiyorum. Çok tatlı biri ama...”

“Bana Josh’ı övme, Küçük Bayan Her Şeyden Habersiz. Telefonunu ver.” Elini bana uzattı.

“Neden?” Sesim biraz kısık, bir hayli feminendi.

Knight’ın bu konuda ne düşündüğünü merak ettim. Konuştuğumda aşağı baktım ve kollarındaki tüylerin diken diken

olduğunu gördüm. Aramızdaki şeyin düzeltilebilir olması bana aptalca bir umut verdi.

“Asla seçmek istemediğin güvenli seçenek olmaktan yorulдум.”

Sen asla güvenli bir seçenek olamadın. O kadar riskliydin ki seninle olma düşüncesi bile kalbimi sıkıştırıyordu.

Ona telefonumu vermeye yeltendim ama Josh’ın mutfaktayken ona gönderdiğim kısa mesaja cevap vermiş olabileceğini fark edince durakladım. Knight haklı olduğumu kanıtlamak için yapacağım açıklamayı duymak istemiyordu. Bu kavganın asıl sebebi birbirimize karşı dürüst olmamamızdı, bu yüzden telefonuma göz atması bu saçmalığı daha kötü hâle getirecekti. Bana karşı güvenini sarsacaktı. *Hayır, bunu istemiyordum.*

Knight’ın yüzü, kıyametin yaklaştığını bilen ve ormanların, okyanusların ve şehirlerin üzerine vuran güneşin alevlerini izleyen bir adamın hüzünlü zaferini yansıtıyordu.

“Hayır.” Sesim yalnızca bir soluk gibiydi. “Çok üzgünüm, Knight. Ya beni dinleyeceksin ya da bu odadan eli boş döneceksin.”

Dudakları tiksintisiyle kıvrıldı, böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. “Hayatın boyunca benimle ilk kez konuşuyorsun ve onda da kalbimi kırmaya karar veriyorsun. Çok uzun bir süre seni düşünmemeyi diledim. Seni sevmemeyi. Seni solumamayı. Sanırım sonunda yapabiliyorum.”

Bana doğru uzanıp dudaklarını alnıma bastırdı. Artık kızgın görünmüyordu ama bu beni korkuttu. Odadaki eşyaları kırdığında en azından öfkesini attığını biliyordum. Öfkesini kustüğünü. Karşı karşıya olduğumuz bu şeye karşı mücadele ettiğimizi.

Şimdi, cildime attığı taze kesik öyle yakıyordu ki son birkaç ayda olanların ciddiyetini fark etmeye başlamıştım.

En iyi arkadaşımı kaybetmiş ve yerine düşmandan kötü bir şey kazanmıştım; umursamaz birini.

Yaşlı gözlerle birbirimize baktık. Ne var ki o gülümsüyordu, bense kendimi ölümün eşiğinde hissediyordum.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen, Knight.”

“Çok güzel bir sesin var.” Eli yanağımdan kayarak çenemi kavradı. Gülümsemesini tam olarak görebilmem için çenemi yukarı kaldırdı.

“*Lütfen,*” diye tekrarladım yalvararak. Bunlar boşa sarf edilen kelimelerdi. Soygunun ardından yerlere saçılan elmaslar kadar önemsizdi. Onları yerden toplayacak kimse yoktu.

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Sana intikamımı her zaman alırım dediğimi hatırlıyor musun?”

Gözlerimi kırıştırdım. Bunu ne zaman söylemişti? Ağaç evde. *Evet.*

Yenilgiyle başımı evet anlamında salladım.

“Eh, Ayışığı, intikam vakti geldi.”

Luna

“**A**cele et, geç kalacağız!” April kabanımın kolunu çekiştirerek beni kapıdan geçirdiği sırada Knight’a sesli mesaj bırakmış, telefonu kapatıyordum.

Drum Kithead konserine yetişmek için kalabalık koridorda öğrencileri omuzlaya omuzlaya koşturduk.

Normalde partilemezdim ama bu grubun bir daha bu boktan Kuzey Carolina üniversitesine gelme ihtimali kaçtı? Ayrıca, Boon’a geri döneli daha üç hafta olmuştu ve zamanımın büyük çoğunluğunu Knight’a mesaj atarak, arayarak ya da e-posta göndererek geçirmiştım. Neden huzursuz olduğumu ben de bilmiyordum. Bana asla dönmemişti, telefonlarımı bile açmamış, sesimi duyma fırsatını elinin tersiyle itmişti.

Neden Knight’la konuşabilmişim? Bu soruyu kendime tekrar tekrar sordum ve hep aynı sonuca vardım; hayatta kalmak gibi geldiği için. Yaşama tutunmak için bir yakarıştı. Ama yine de o da tıpkı Val gibi çekip gitmişti. Knight’la yeniden irtibat kurmak için can atıyordum... ve onunla tekrar

konuşup konuşamayacağımı bilmek için. O akşam şans eseri mi konuşabilmişim?

Konuşmamak, dünyaya karşı kalın bir koruma katmanı olan kar küresinin içinde yaşamak gibiydi. Konuşabileceğimi biliyordum ama bunu bu noktada yapmak neredeyse abartılı geliyordu. Kimse konuşmamı beklemiyordu. Bir bakıma tek kelime etmediğim her gün bir şeyleri başarmış gibi hissediyordum. Bu, ben ve kendim arasında bir rekabetti.

Ama Knight’la bütün kuralları çiğnemiştım. Dikkatini çekmek, beni affetmesini sağlamak için. Onun her şeyini istiyordum.

Şükran Günü yemeği dediğimiz o facianın ardından eve döndüğümüzde Edie beni bahçeye çekip bir kadeh şarap ikram etmişti. Reddetmişim.

“Sana fikrimi söyleyebilir miyim?” diye sormuştu.

Başımı sallamıştım. Fazla seçeneğim yoktu ve ayrıca her şeyi, eve girip babamın yüzünde belirecek, muhtemelen tanımadığı bir adamla yattığım gerçeği karşısındaki şok ve dehşet karışımı ifadeyi görmeye tercih ederdim.

“Mesele şu ki...” Edie üzerinde yün battaniye örtülü hamakta uzanarak yıldızlara bakmış ve kırmızı şarabından bir yudum almıştı. “Sen ve Knight doğduğunuz günden beri birbirinizi tanıyorsunuz. Ondan başka kimseyi bilmiyorsun. Bunun aşk mı yoksa alışkanlık mı olduğunu bilmiyorsun. Çizgiler o kadar bulanık ki ikiniz yoktan sorun çıkarıp birbirinize meydan okuyorsunuz. Belki de boş vermek, üniversitenin tadını çıkarman ve yaz tatilinde Knight’la aranızdaki bu şeyi tekrar gözden geçirmen en iyisidir. Mutlu olmaya hakkın var, Luna. İçimden bir ses Knight’ın seni fazlasıyla mutsuz ettiğini söylüyor.”

“Yanılıyorsun,” diyerek işaret diliyle onu savunmaya girişmişim. “Knight beni çok mutlu ediyor.”

Bronz tenli bacağını sarkıtıp ayak parmaklarını hamağı durdurmak için çimlere saplamış, sonra oturup doğrudan bana bakmıştı.

“Onunla konuştuğunu duydum. Sözcüklerle.”

Gözlerimi kocaman açıp başımı sallamıştım.

“Endişelenme. Başka kimse duymadı. Sizi yalnız bıraktık. Demek istediğim, o sırada mutlu görünmüyordun. Sesin... incinmiş gibiydi. Sonunda benim dışımdaki biriyle konuştuğunda seni böyle duymak istemezdim.”

Edie’nin haklı olduğunu bilmeme rağmen neredeyse bir ay sonra bile hâlâ Knight’la irtibatta kalma ihtiyacından kurtulamamıştım. Tüm arkadaşlarının Instagram ve Twitter hesaplarını kontrol ediyordum. Her gün.

Şu anda bile, Josh’ın oda arkadaşı Ryan’ın arabasına binmek yerine yurttta kalmayı, telefonuma bakmayı ve Knight’ın bana geri dönmesini beklemeyi tercih edeceğimi biliyordum. Ancak beni arayacağını destekleyen hiçbir kanıtım yoktu.

April’in yolcu koltuğunu kaptığını fark edince Ryan’ın arka koltuğuna oturdum. Kafamı çevirdiğimde nedenini anladım. Josh arkada yanıma oturdu. Gülümseyerek işaret dilinde, “*April, Ryan’la telefonda konuşurken ön koltuğu kaptığını söyledi,*” dedi.

Son üç haftadır onunla çocukluk arkadaşım Daria’nın dediği gibi *tuhaf bir etkileşim* hâlindeydik. Josh’tan biraz uzaklaşmış, ona Knight’a karşı hâlâ hislerim olduğunu ve başka kimseyle olamayacağımı söylemişim. Bu sırada April ve Ryan da yakınlaşmışlardı. Onların arasında yeşeren romantizm, aramıza mesafe koymamız gerekse bile beni Josh’la takılmaya mecbur kılıyordu. Ama yeni erkek arkadaşıyla vakit geçirmek istediği için oda arkadaşımı suçlayamazdım tabii ki.

April ve Ryan ön tarafta gürültülü şekilde öpüştüler.

Josh gözlerini devirerek gülümsedi. “*Nasılsın?*”

En kötü yanı da buydu; onun bir insan olarak ne kadar kibar ve iyi olduğunu görmek. Duvarlarımı tekrar örmüştüm, onu bir hata olarak görüyor olsam bile.

“İyi.” O lanet kelimeyi kullanmıştım. *“Sen?”*

“Evet. Ben de iyiyim.”

Neyse ki yolculuk kısaydı.

Vardığımızda buranın oturma odamızdan çok da büyük olmayan karanlık bir alana balık istifi gibi tıklımış insanlarla dolu, yoğun dumanlı havada ılık bira ve ter kokusunun süzül-
düğü bir konser olduğunu gördük. Vaughn ve Knight’ın bile beni peşlerinden sürükleyemeyeceği bir yerdi. Ama o felaket
Şükran Günü’nden sonra parlak, kırmızı bir kendini imha etme
düğmesi olan tek kişinin Knight olmadığını fark etmiştim.
Ben de unutmak istiyordum. Ben de en az onun kadar alkol,
terli bedenler ve yüksek sesler arasında boğulmak istiyordum.

Her şeyden çok, durmayı reddediyordum. Büyük ilerleme
kaydetmiştim, Malory de öyle söylüyordu. Aylardır ilk kez
aileme durumumla ilgili güncelleme göndermesinden kork-
muyor, arkadaşlıklar kurmaya ve konfor alanımdan çıkmaya
devam etmek istiyordum.

Sahnenin önünde bir dans pisti bulunuyordu, müzik iyiydi
ve bir de –bu konuda April’e hak vermek zorundayım– fazla
seksi bir solist vardı. Josh ile dans ederek kendimi müziğe
kaptırdım. İki saat sonra kafamı sallayarak sahte kimliğimle
hepimize içki ısmarlarken Knight’tan vazgeçmenin yolunun
dikkat dağıtıcı şeylerde boğulmaktan geçip geçmediğini me-
rak ettim.

Merakım uzun sürmedi. Telefonumun arka cebimde vı-
zıldadığını hissettiğim anda çıkardım ve kaşlarımı çattım.
Knight’ın adı, gömleğini kaldırıp kameraya göz kırptığı ve
görmekli baklavalarını ortaya çıkardığı fotoğrafının üzerinde
yazıyordu.

Aramama dönmüştü.

Sonunda. Onlarca cevapsız aramadan sonra.

Söyleyeceklerimi duymayı istiyordu.

Hem de konuştuğumu duysalar bayılacak olan arkadaşlarımın önünde.

Ona şu anda cevap vermek tehlikeli olurdu ama geri aramayı beklersem fikrini değiştirebileceğini bildiğim için kendime engel olamadım. İzin isteyip kulüple bir kafenin arasına sıkışmış ara sokağa koştum. Cevapladım ve onu daha iyi duyabilmek için parmağımla diğer kulağımı kapadım.

İlk başta yumuşak soluklarını dinleyerek vücudumdan geçen zevk ve acı ürpertisini hissettim. Yalnızca varlığı bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu. Vaughn yanıliyordu. Knight'tan uzaklaşmak sorunu çözmemişti. Güçlendirmişti.

“Hey,” dedi huysuz bariton sesiyle.

“Selam,” diye fısıldadım. Başkası tarafından duyulmaktan korkuyordum. Henüz onun dışında kimseye tek kelime etmemiştim ama nedense o etraftayken konuşmaya ihtiyaç duyuyordum... ve bir şekilde dikkatini çekmeye. Onunla neden konuşabildiğimi hâlâ çözememişim, özellikle şu anda. Benimle ödeşmek istediğini açıkça belli eden biri için yeni, değerli arkadaşlıklarımı riske atıyordum. Benden intikam almak isteyen biri için. Acı çekmemi isteyen biri için.

“Nasılsın?” diye sordum o, “Beni aramayı kesmelisin, Luna,” derken.

Bir anlık sessizlik yaşandı, söylediklerini sindirmeye çalıştım. Sesi bu sefer kötü ya da tehditkâr değildi. Hiç sert değildi.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

“Seni incitmemek için çok uğraşıyorum ama dayanamıyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce geri çekilmen gerekiyor,” diye açıkladı.

“Senden kopabileceğimi kim söyledi?” diye sordum nefes nefese, kendi sözlerimi ben bile anlamıyordum. “Denemediğimi mi sanıyorsun?”

“Daha çok dene, Luna. Yapabileceğini biliyorum çünkü yaklaşık sekiz yıldır bunu *yapıyordun*. Üç karşılıksız öpücük. Başka biriyle yatman. Çok iyi bir iş çıkardın, bu yüzden aynı şekilde devam et, tamam mı?”

Varlığımın metal bir zincir gibi hissettirdiğine dair söylediği o şeyi hatırladım. Ağır bir yükten kurtulmak istiyordu. Sanırım Knight’ı seçmek benim için hep en kolay yol olmuştu çünkü başka seçeneğim yoktu. Çünkü o hep *beni* seçerdi. Ama seçimi büyük fedakârlıklar gerektirmişti. Başımı beladan kurtaran, zorbaları etrafımdan savuşturan, öğle arasında yalnız oturmadığımdan emin olmaya çalışan kişi oydu. En ateşli kızlarla gerçek anlamda çıkma fırsatından her defasında vazgeçen oydu.

“Ayışığı.” Sesi kafamdaki sisin içine girdi ve beni gerçekliğe doğru çekip çıkardı. “Bırak artık bu işi. Arı kovanına çomak sokuyorsun.”

“Konuşmam hakkında hiçbir şey söylemedin bile,” diye söylendim, öfkenin boğazımı tıkadığını hissediyordum.

Şu anda bunu dile getirmenin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum.

“Ben senin konuşacağını hep biliyordum, sadece benimle de değil. Herkesle. Kabuğundan çıkışını izledim. Yavaştı ama Tanrı şahidim olsun çok güzeldi. Başka biriyle konuştun mu?”

Sesi artık samimi, hoşsohbet geliyordu; bana hayranlıkla, sevgiyle bakan, her zamanki Knight’tı.

Bu sefer ona fırsat vermeden önce cevabımı düşündüm. “Deniyorum. Sizler olmadan garip geliyor ama sanırım hoşuma

gidiyor. Galiba tek başıma olmayı seviyorum. Ya sen? Okul nasıl gidiyor? Futbol?”

Geldiğimiz nokta buydu. İki yabancı gibi havadan sudan konuşuyorduk. Ağlamak istiyordum, kendimi tutmak için titreyen alt dudakımı ısırarak zorunda kaldım.

“Kazanıyoruz ki bu güzel bir şey. Okul fena değil. Annem...”

“Ne?” Panikle miştim. “Rosie nasıl?”

“İyi,” dedi ilk baştaki endişeli tonunu değiştirerek. Yine de o sinir bozucu kelimeyi kullanmıştı. “Tedavisi yoğunlaştı ama iyi gidiyor.”

“Ona sevgilerimi ilet.”

“Her zaman.”

Biriyle çıkıyor musun?

Kiminle?

Güzel mi?

Düşünce şeklim beni korkuttu. Erkeklerle hiç bu kadar değer vermezdim. Ama bu doğru değildi. Değer verdiğim tek çocuk artık pes etmişti ve ben sonunda onun benim için ne kadar değerli olduğunu anlamıştım.

“Luna! Hangi cehennemdeydin? Josh seni son gören kişi olduğu için seni kaybettiğini zannederek panik atak geçirdi.” April’in sarhoş kahkahasını duyduğum anda ağzım açık arkamı döndüm.

Telefonum kulağıma dayalı hâlde suçüstü yakalanmıştım. April görür görmez sendeledi.

“Oha.” Hıçkırarak kırmızı tuğlalı duvara yaslandı.

Hattın diğer ucundan kasvetli bir gülüş sesi duydum.

“İyi geceler, Ayışığı.” Hat kesilmeden önce Knight’ın sesi sert bir tona büründü.

Hassiktir. Knight, Josh’la zaman geçirdiğimi anlamış ve muhtemelen yanlış varsayımlara kapılmıştı. Ama net bir şekilde artık onunla iletişime geçmememi söylemişti, bu yüzden

durumu ona açıklama fırsatını kaçırmıştım. Benden istediği tek şeyi görmezden gelirsem o başka tabii.

Ellerimi arka ceplerime sokup yüzünde dalgın bir ifadeyle bana doğru gelen April'a beceriksizce gülümsedim. Artık takıntı hâline getirmem gereken yepyeni bir endişem olmuştu. Konuştuğumu duymuş muydu? Bu her şeyi mahvedebilirdi.

“Yaramaz Knight mıydı?” Dudaklarına pat pat vurdu.

Başımla onayladım. Gözlerini devirip bana yaklaştı ve kolunu omuzlarımın üzerine atıp benimle kapıya kadar yürüdü. Derin bir oh çektim. Duymamıştı.

“O pislik neden seni arıyor? Biriyle beraber olduğunu anlamıyor mu? Tanrım. Ne dallama ama.”

Elbette varsayımını düzeltmedim çünkü ona seçici dilsiz olduğumu açıklarsam başıma gelenleri de anlatmam gerekecekti. Val'den bahsetmem gerekecekti. Ve bu, anlatmaya pek de hevesli olduğum bir hikâye değildi. Kulübe geri döndük; April, Ryan ve Josh'ı görür görmez beni Josh'ın kollarına itip kendisi de Ryan'ın üzerine atladı, onu ıslak bir öpücükle ödüllendirerek kollarını boynuna doladı. Doğrudan Josh'ın ellerine düşmüştüm. Tabii ki beni yakalamıştı.

Arabada Josh bana baktı. Gözleri bana April'ın onu bilgilendirdiğini söylüyordu. April'i severdim ama işime burnunu sokmasından nefret ediyordum.

“Knight'ın senin için o kişi olduğunu söyledin, biliyorum ve buna saygı da duyuyorum,” dedi işaret diliyle. “Ama bana öteki kişi olmam için bir şans veremez misin? İkinci büyük aşkın olmak için? Evleneceğin kişi olmak için? Çünkü bana şans tanımanı isterim.”

Beni ne kadar çok istediğini, sonunda kendi gibi birini bulmanın onun için ne anlama geldiğini merak ettim. Aynı yaşta, aynı müzik gruplarını seven, aynı okulda okuyan... O

ya da bu şekilde kendiyle aynı işaret dilini konuşma kaderini paylaşan...

Tek bir şey dışında her şey bizim lehimizydi: Kalplerimiz. Elini sıkıp cevap olarak dudağımı ısırdım. Anlamıştı.

Knight'la yaptığım telefon konuşmasından üç gün sonra yatağımda uzanmış onun fotoğraflarını bulmak için her zamanki Instagram rutinimi yapıyordum. Hiçbir şey yoktu. Belki de artık partilere gitmiyordu? Bu ihtimal beni rahatsız etti. Tüm kıskançlığıma rağmen onun eğlenmesini istiyordum. Mutlu olmasını, kızlarla tanışmasını ve beni unutmasını istiyordum. Çünkü ben onu unutamasam bile iyi olmasını gönülden istiyordum.

Hiçbir şey bulamayınca Poppy'nin profiline girmeye karar verdim. Pek bir şey görmeyi ummuyordum. Aklıma Rosie'nin kistik fibroz vakfı için topladıkları yardım miktarı gelince o öpüşme fotoğrafındaki beğenileri saymak ve neşelenmek istedim.

Poppy, kalbimi kıran o fotoğraftan sonra dört yeni gönderi paylaşmıştı. Üçü akordeonla alakalıydı, benim için önemi yoktu. Beni duraklatan şey sonuncu fotoğraf oldu. Üzerine tıkladım. La Jolla'daki bir restoranı etiketlemişti. Yanında çikolata kaplı tuzlu krakerler olan dev bir *milkshake*, bütün bir donut, pipet olarak kullanmak için iki ucu açılmış bir Tim Tam ve cam bir kupta üst üste dizilmiş üç farklı top dondurma... *Milks-hakein* yanında kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan bir şey vardı. Araba anahtarı.

Aston Martin anahtarı.

Knight'ın Dean'in çekmecesinde bulduğu ve kullanmanın komik olacağını düşündüğü *Sevdiğim İnsanlar Bana Babacığım*

Der yazan anahtarlığa takılı o nevi şahsına münhasır Aston Martin anahtarı.

Knight Poppy'yi randevuya mı götürmüştü? Kendime yanlarında başka insanların da olabileceğini söylemek kolay geliyordu ama Knight neden onunla çıkmıştı ki? Onu rahat bırakmamı istemişti. Ona biraz alan tanımamı istemişti. Bu mükemmeldi. *Poppy* mükemmeldi.

Bunu düşünmenin beni delirteceğini biliyordum, bu yüzden düşünmemeyi seçtim. Yorganı üzerimden atıp masama yürüdüm. Hâlâ el değmemiş olan daktiloma değil MacBook'uma yöneldim. Kısa bir an için, bir şey ya da biri bana elime kalem alıp yazma ilhamı verecek mi diye merak ettim. Okul için denemeler ve kısa öyküler yazıyordum ama ihtiyaç dışında hiçbir şey yazmamıştım.

Arama çubuğumu açıp beni her zaman bir kara deliğe çeken ve her şeyi unutturan o ismi Google'da arattım. Dikkatimi Knight'tan çekmek için mükemmel bir oyalanmaydı.

Valenciana Vasquez.

Enter tuşuna basıp arkama yaslanarak sonuçların düzgün bir şekilde sıralanmasını izledim ve sonra araştırmaya başladım.

Knight

Koridordan ayak sesleri gelince büyük yatakta esnedim ve göğsümde uyuyan kadını uyandırmak için dürttüm.

“Kocan döndü. Benim gibi bir aygırı yatağında görmekten pek mutlu olacağını sanmıyorum.”

Annem başını kaldırıp uykulu gözlerini kırıştırdı. Göğsüme vurduktan sonra öksürdü. “Saklan. Yerde olsam ona bulaşmazdım.”

“Yerde olsam *bana* bulaşmazdım.”

Pazularımı şişirdim. Öksürüğünün şiddetlenmeye başlaması birini öldürmek istememe neden oldu. Babam kapıyı açtı, kravatını çoktan çözmüştü. Yatağa uzandı, annemin burnuna öpücük kondurduktan sonra ensemeye bir tane patlattı.

“Annenle kucak kucağa yatmak için fazla büyüksün.”

“Öyle söyleme!” diye bağırdı Rosie.

“Annem seninle aynı fikirde değil gibi görünüyor.” Esnedim.

Babam banyoya girip kapıyı arkasından kapattı. Annemi göğsüme çekip başının tepesini öptüm.

“Muhtemelen döngüde Halsey dinleyerek kız gibi ağlamaya gitti.” Yine esnedim.

“Sözlerine dikkat et, evlat.”

“Haydi ama, biz o sahte ailelerden değiliz.”

“Nasıl bir aileyiz?” diye sordu.

“Gerçek, mükemmel.”

Annem o kadar güldü ki ciğerleri ağzından gelecek sandım.

Kahkahaları dinip de bana baktığında yüzünde sürekli beliren o nefret ettiğim ciddi ol ifadesi vardı.

“Son zamanlarda Luna’yla hiç konuştun mu?”

“Konuştum.”

Lanet olsun ki konuşmuştum. Luna benimle sesli konuşmuştu. Tabii ki bunu kimseye söylememiştim. Aile yemeğinde herkesin önünde o SİKTİĞİMİN JOSH’IYLA (sonsuz dek büyük harfler kullanacağım, bilin istedim) yattığını söyleyerek onu ispiyonlamam yeterince kötüydü. Güvenini tamamen sarsmaya gerek yoktu.

Trent Rexroth Şükran Günü’nden sonraki günü o beyzbol sopasıyla parkta beni kovalayarak geçirmişti. Dayanıklıydım ama ıssız ağaç evimize vardığımda beni yakalamasına izin verdim çünkü kabul edelim, temiz bir sopayı hak etmiştim.

Sonunda beni eski kamyonetine doğru itmiş, ödümü bokuma karıştıran bir bakış atarak, “Kızıma bir kez daha halka açık bir yerde ya da yalnızken saygısızlık yaparsan kafanı kazığa geçirip kalanını çakallara yediririm,” diye yemin etmişti.

Ayrıca, onu sistemimden atmak için uğraşıyor olsam da Luna’yla özel bir sırrımızın olması hoşuma gidiyordu. Ona yalan söylemiştim. Ödeşmek istemiyordum. Ona zarar vermek istemiyordum. Ama beni incitmesine artık izin vermeyecektim, bu da bir şeydi.

“Ee?” Annem kaşlarını oynattı.

O tam bir #TeamLunight'tı. Dört yıl önce bunun gerçeğe dönüşme ihtimali olduğu zamanlarda Noel için bu etiketle kendine bir tişört bile yaptırmıştı. Annemle babam on yıldan fazla bir süre birbirlerini gizlice sevmişlerdi. Hâlâ kaderin cilvesine ve masalların gerçekleşeceğine inanıyorlardı. Ama onların birlikte olmalarını engelleyen gerçek bir engelleri vardı. Bu engel bizimki gibi rastgele bir adamın aleti değildi.

“O ve Josh çok mutlu görünüyorlar.”

Yüzü düştü.

“Hey.” Onu dürttüm. “Üzülmiyorum.”

“Elbette üzülmiyorsun.” Kaşlarını şüpheci bir şekilde çattı.

“Kızlar kertenkele gibidir. Ruhları yoktur.”

“İftira. Kertenkelelerin ruhu olmadığını kim söyledi?”

Şok geçirmiş gibi davranıyordu. “Hem ne demek şimdi bu?”

“Soğukkanlısınız. Bu yüzden her zaman çok sıcak suyla duş alıyorsunuz. Bu doğru. İnternette bakabilirsin.” Annemin burnunu sıktığım sırada babam banyodan yeni duş almış, kot pantolon ve Polo tişört giymiş hâlde çıktı.

“Hâlâ buradasın,” dedi kapıya bakarak. “Karımla biraz yalnız kalmak için sana rüşvet mi vereyim? Başka bir araba belki? Güzel bir tatil ya da? Belki de kışına bir tekme?”

“Ah, sen var ya,” dedi annem kollarını açarak. Babam kucığına kıvrıldı. Büyülenmiş gibi. Onlar ayrıntılı bir *yapbozun* iki eşsiz parçasıydı. Cole ailesinin profesyonel kucaklayıcıları. Annemin bu konuda doktora yaptığına yemin edebilirdim.

“Lev! Levycik,” diye kükredi babam. “Hemen buraya gel. Aile kucaklaşması.”

“Gelemem,” diye seslendi Lev odasından.

Babam gözlerini devirdi ve telefonunu eline alıp bir uygulama aracılığıyla Lev'in cep telefonunu kapattı.

“Hey!” diye bağırdı Lev. “Bailey’le konuşuyordum.”

“Haydi canım,” dedik babamla aynı anda.

Annem yine kahkahalara boğuldu.

“Şu anda bütün Cole erkeklerini bu yatakta istiyorum!”

Döşeğe vurdu.

Lev koridordan koşarak dev yatağa gülle gibi atladı. Artık hepimiz yataktaydık, gülüyorduk ve konuşuyorduk. Annem pizza sipariş etti ve pizzayı kapıdan hangi ezik alacak diye yirmi soru oyunu oynadık.

Bu süre boyunca Luna’yı düşünmedim. Ya da o SİKTİĞİ-MİN JOSH’INI. Ya da her sabah uyandığım ilk an Luna’nın sahip olduğumuz şeyin üzerine kibriti çaktığını düşünerek kusmak istediğimi.

Bu iyiydi.

En iyisiydi.

Tek ihtiyacım olan ailemdi; beni terk edip gidecek başka bir dönek değil.

Yorucu bir sabah antrenmanın ardından bir şişe enerji içeceğini kafama diktim ve dolabıma giderken çöp kutusuna attım.

“Geliyor. Bip, bip. Asil oyun kurucumuz, majesteleri Knight Cole’a yol açın.”

Takımımın geri kalanı insanları koridorlarda kenara itti, yarı şaka yollu yarı ciddilerdi.

Birinci sınıflardan bir ahmak tükürüğüm hakkında bir şeyler söyleyip boş şişemi almak için çöprü karıştırdı. DNA’mı kopyalayıp ondan bir ninja kaplumbağa yaratmaya çalışsa bile sikimde değildi. Annem ölüme bir gün daha yaklaşıırken aptalca şeylerle ilgilenmek gittikçe zorlaşıyordu.

Takım dağıldı, her oyuncu kendi dolabına gitti. Ben de kendi dolabıma ulaştım ve dönüp arkama baktım. Ortalığın temiz olduğundan emin olduktan sonra bu yaz aldığım mek-

tubu çıkardım ve açtım. Beş bin kez okunduğu için buruş buruştu ama bir kez daha okudum. Bu boktan durumla ilgili ilk mektubum değildi ama kendime işkence etmeyi en sevdiğim mektuptu çünkü beni harekete geçmeye teşvik ediyordu.

Benimle buluş.

Sana meydan okuyorum.

Nedenini bilmiyorum ama özellikle annemin bok gibi hissettiği günlerde bu mektubu okumayı seviyordum. Bugün de onlardan biriydi.

Tabii ki antrenmandan önce bir şişe viski içmek de bana yardımcı olmuştu.

“Ben seninle ne halt edeceğim?” diye mırıldandım utanç verici mektubu gözlerimle tarayarak. Dolabımın içine tıkıp ders kitaplarının arasına gömdüm.

Kapağını çarparak kapattığımda Poppy’nin yüzüyle karşılaştım. Kapağın hemen arkasında duruyordu. Kız kardeşi Lenny de yanındaydı.

“Miriba,” dedi Mary Poppins aksanıyla.

“Selam.” Kitaplarımı kolumun altına yerleştirip laboratuvar dersine gitmeye hazırlandım.

Kimyadan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu ama koridorun karşısında Vaughn’ın kendini beğenmiş yüz ifadesinin garip bir şekilde entrikacı bir hâl aldığını görmek kimya nefretimle yarışırdı. Dolabının kapağını çarptı ve gelip yanımıza dikildi.

Bu sikik şimdi ne istiyordu?

Vaughn sırf Vaughn olduğu için ilk birkaç saniye orada öylece durdu ve lanet bir sapık gibi üçümüze baktı. Ne bir selam ne bir günaydın, hiçbir şey. Göt herif. Sosyal becerileri post-it notlar gibi kısacık cümleler ve kelimelerden oluşuyordu. Okulda bu kadar popüler olması lise öğrencilerinin özel üretim mallar olduğunu gösteriyordu.

“Selam Vaughn.” Poppy ona gülümsedi ve koluna alaycı bir şekilde vurdu.

Kız kardeşi gözlerini devirdi. O ikisi tam zıt karakter-deydiler. Poppy daha çok arkadaşım Daria’nın bir alt sürümü gibiydi. Güzel elbiseleri ve saçına gölge attırmayı severdi, bir Kardashian’ı diğerinden nasıl ayırt edeceğini biliyordu. Lenora ise tamamen farklı bir kızdı. Gardırobu yalnızca siyah kıyafetlerden oluşuyordu. Çok fazla göz kalemi kullanıyordu ve septum piercingi vardı.

Birinin mezarında düzenlenen satanist bir törende bekâretini kaybettiğini söylese şaşırmazdım. Olası görünüyordu. Lenny’nin lehine olan şey minyon ve güzel olmasıydı, bu yüzden korkutucu olmaktan çok sevimli görünüyordu; Tim Burton’ın evcil hayvan diye besleyeceği türden bir şeydi.

Lenny en yakın arkadaşımı görmezden gelerek omzumun üzerinden dolabıma baktı.

Poppy cıvılcıvılcı bir sesle, “*Milkshake* harikaydı, değil mi? Bizi La Jolla’ya götürdüğün için teşekkürler. Daha önce oraya hiç gitmemiştik,” dedi.

Vaughn, “Altı üstü La Jolla, uzay değil. Abartma, Violet,” diye lafını yapıştırdı.

“Poppy.”

“Aynı bokun laciverti.”

“Pek sayılmaz. Çaba gösterip adımı hatırlayabilirsin,” diye cırladı Poppy.

Ne demek istediğini anlıyordum ama piç Vaughn’a akıl sır erdirmeye çalışmak, bir seri katilin eline pala verip kendinizi onun merhametine bırakmak gibiydi.

“Haklısın,” dedi Vaughn esneyerek. “Bir dahakine hatırlayacağım.”

“Hatırlayacak mısın?”

“Evet. Eroin haşhaştan⁶ yapılır. Ne tesadüftür ki sen de beni sıkıntıdan öldürüyorsun.”

Sakın gülme, göt herif. Sakın buna cüret etme.

Lenny siyah ojesi soyulmuş tırnaklarını inceleyerek, “Birileri fazla alingan. Âdet öncesi gerginliği mi, Spencer?” diye sordu.

“Kapak,” diye yumruğuma öksürerek güldüm.

“Hayır ama kan peşindeysen aradığın adam benim.” Vaughn hâlâ Lenny’ye bakmıyordu.

Lenny de ona bakmadı. İki pislik arasında gerçekleşen bir çiftleşme dansına mı tanık oluyorduk?

Yüce Tanrım,

Gerçekten varsan –bundan o kadar da emin değilim çünkü gerçekten var olsan neden annemi alarsın ki?– lütfen bu ikisinin üremesine izin verme.

Gezegenin üçüncü bir dünya savaşına ihtiyacı yok.

Sevgiler,

KJC

“Beni tehdit mi ediyorsun sen?” Lenora fazlasıyla öfkeli görünüyordu.

“Sen de duyuyor musun, Knight?” Vaughn kaşlarını çatarak bana döndü. “Kulağıma bir vızıltı geliyor. Sinek ya da hamamböceği olabilir.”

Lenny, “Hamamböcekleri vızıldamaz,” dedi. “Omurgasız hayvanlar konusuna çalış, Spencer. Bilgi konusunda yaklaşık on altı yıl geridesin. Haydi Poppy. İşini hallet de bu otuzbircinin olmadığı mutlu ortamıma geri dönebileyim.”

Parçaları bir araya getirerek o ikisine dikkatle baktım.

Vaughn, İngiliz olan her şeye takıntılıydı. *Spaced*, *Never Mind Buzzcocks* ve *The Might Boosh*. Yalnızca İngiliz müziği dinlerdi. The Smiths, Kink Machine ve Stone Roses. Soyu

6 İngilizcede Poppy haşhaş anlamına gelir. –ç.n.

İngilizlerden geliyordu tabii ki ama Vaughn soyunu benim Hawaiiili damlalabalığının refahını önemseydiğim kadar bile önemsemezdi. Ayrıca Lenny'nin Instagram hesabı vardı. Geçen gün telefonunda baktığı hesap onun hesabı olabilirdi. Lenny kafası kırık işler konusunda uzmanlaşmış dâhi bir sanatçıydı. Vaughn'a gelince... şey, onun *kafası* kırıktı. Aynı zamanda bir sanatçıydı da.

Lenora, All Saints Lisesi'nde, Rio manzarasının fotoğrafını çekmek için Kurtarıcı İsa heykelinin tepesine çıkmasıyla bilinirdi. Bir de bu yaz tatilinde otuz yaşındaki bir Brezilyalı modelle sevgili olmuştu.

Vaughn ve Lenora birbirleri için yaratılmış iki şeytandı ve bu mantıklı geliyordu.

"Haydi ama be," diyen Lenny, Poppy'nin kaburgalarını dürttü.

"Bu cuma maçın var mı?" Poppy bana bakmadan başparmaklarıyla oynadı.

"Of," Lenny iç çekti, sırt çantasını bir omzuna attı ve bir bakışıyla beni yerime çiviledi.

"Seninle çıkmak istiyor. Baş başa. Gerçek bir randevu gibi. Çiçekler, Kate Hudson filmi ve muhtemelen biraz yiyişme olanından. Var mısın yok musun?"

Vaughn'a bol şans diliyordum. Onu canlı canlı yiyecek biri varsa o da bu cadalozdu.

Poppy bana en son çıkma teklif ettiğinde Hunter'ı da yanımda sürüklemiştim. O da mesajı almış ve yanında Lenny'yi getirmişti. Lenny, çatalını neredeyse Hunter'a saplıyordu. Ardından Vaughn birlikte çıktığımızı duymuş ve bana pis pis bakarak neden kendisini de çağırmadığımı sormuştu.

"Sen en son ne zaman bir randevuya gittin ki?" Ona sanki bir çift kanadı ve yedek başı çıkmış gibi bakmıştım.

"Hiçbir zaman."

“İşte bu yüzden çağırmadım.”

“Çağırsaydın senin için gelirdim,” demişti.

O zaman yüzüne karşı saçmaladığını söylemişim ama artık neden aniden öyle bir iyilik teklif ettiğini anlıyordum.

“Evet,” diye yanıtladı Vaughn benim yerime. “Onunla bir randevuya çıkar. Artık uzaklaşabilir misin? Burada yemek yemeye çalışıyorum.”

Cebinden yedi yıllık bir granola barı çıkardı ki kesinlikle yemeye niyeti olmadığını biliyordum. Vaughn yemek yemezdi.

Ulu orta yerlerde yani.

“Memnuniyetle,” dedi Lenora.

“Sen memnuniyetle bir şey yapar mısın ki? Marilyn Manson’ın sefil dölüne ya da bir şişme bebeğe benziyorsun.”

“Sence şişme bebekler hamile kalabilir mi, Vaughn? Sana temel cinsellik dersleri vermemi ister misin?” Gözlerini kısarak bunları söylemesinin hemen ardından Lenny’nin telefonu çaldı. Sonra güldü. Başını iki yana sallarken gerçek bir *kahkaha* attı. “*Au revoir*. Sen merak etmeden söyleyeyim, Vaughn, bu havalı bir tatlı adı değil.”

“Benim annem Fransız!” diye bağırdı Vaughn, sonunda her zamanki buz gibi soğuk tavrından sıyrılmıştı.

Ve böylece, Lenora ve Vaughn zıt yönlerde doğru ortadan kaybolarak Poppy’yle beni yalnız bıraktılar.

“Olur.” Gülümsedim.

Kirpikleri kıpırdandı. “Bunun için biraz erken ama yüzüğü beğenirsem evliliğe de varım.”

Kahkaha attım.

Dostum, Lenny’nin üyesi olduğu bir aileye damat gitmeden önce taşaklarımı kesip Luna’nın denizatlarına yedirirdim.

“Cuma günü maçım var,” diye açıkladım. “Şampiyonluk maçı aslında. Ama sonra takılabiliriz. Sadece ikimiz.” Onu

baştan aşağı ağır ağır süzerken sana yapacaklarıma hazır ol sırtışıyla son darbeyi vurmaya karar verdim.

“Özellikle de yiyişme söz konusu olacaksa.”

“Söz veremem.”

“Eh, o zaman boktan bir polisiye izlemeye hazırlan.”

Kıkırdadı. Boğazı oynadığında tek düşünebildiğim, *o sadece bir boğaz*, oldu. Öpmek istemedim. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek istemedim. Boynuna geçirmek. Tıpkı Luna’ya her bakışında hayal ettiğim gibi her bir santimini dilimle, dudaklarımla ya da dişlerimle örtmek istemedim.

Dolabımı tekrar açıp yeniden mektuba baktım ve bu sefer kotumun arka cebine sıkıştırdım. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Yeni bir bela çıkarmaya.

Eğlenmek mi istiyorsun, Dixie? Eğlenelim lan o zaman.

Luna

Kış tatili hayatımın ortasına bomba gibi düşmüş, umutla-
rımı ve planlarımı yıkmıştı.

Eve dönmek, namlularını bana doğrultmuş bir ordu ye-
tenekli keskin nişancıyı temsil eden Knight'la karşılaşmak
idama mahkûm olmak gibiydi.

Boon'da kalmak istiyordum. Hatta April'le Montana'daki
evine gitmeyi düşünecek kadar ileri gitmiştim. Daveti samimi
gelmişti ve Boon'a dönmeden önce Ryan, Josh ve benimle orada
takılacağımıza dair planlar kurmaya başlamıştı. Ne yazık ki
korkaklık etmek ve Knight yüzünden Edie, Babam, Racer
ve Theo ile takılmaktan kendimi alıkoymak istemiyordum.

Ayrıca, ev benim için Knight'tan çok daha fazlasıydı. Edie,
Rosie'nin iyi olmadığını söylemişti ve onu görmek istiyordum.

Racer'ın dişleri düşmüştü. O gülümsemesini fotoğrafla-
mam gerekiyordu.

Daria evleniyordu. Onun yanında olmak istiyordum.

Vaughn'ı ve onun karanlık, öfkeli ruh hâllerini bile öz-
lemiştim.

Bu yüzden eve gittim.

Babam beni havaalanından aldı ve bavulumu Edie'nin Porsche'sine taşıdı. Josh'ı sorduğunda ona gerçeği söylemek yerine ölmeyi tercih etsem de yalan söyleyemedim.

"Biz sadece arkadaşız, baba." Emniyet kemerimi bağladım.

"Her ne olursanız olun seni destekliyorum evlat." Ondan sonra bir sessizlik ânı yaşandı. "Cole'un kıcını tekmeledim."

Kaşlarım havaya kalktı.

Omuz silkti. "Yani neredeyse. Bir fark yaratacaksa bu konuda çok kötü hissediyormuş."

Pencereden dışarı baktım, Todos Santos'a giderken San Diego'nun içinden geçişimizi izledim. Haftalardır Knight'la konuşmamıştım ama kapı komşum olduğu için yollarımızın bir şekilde kesişeceğini biliyordum.

Babam koltuğunda kıpırdanıp sakalını kaşıdı. "Yarın Colelarda Noel arifesi partisi var."

"Orada olacağım." Yüz ifademi dizginleyip dümdüz ileriye baktım. Tek bir zerrem bile oraya gitmek istemiyordu ama sırf yıllar önce öngördüğüm kalp kırıklığı yüzünden herkesin hayatını mahvedersem kendimi affedemezdim. Ben gitmezsem Edie ve Theo da gitmezlerdi. Babam bozuntuya vermeden partiye katılırdı. Yanına, bütün akşam Edie'yle beni soracak olan Racer'ı da alırdı.

"Zorunda değilsin." Babam kaşlarını çattı. Parmakları direksiyonda ritim tutuyordu. Huzursuz olduğunu biliyordum.

"Aksine mutlu olurum."

"Bu, Knight'la barıştığınız ve konuşmaya başladığınız anlamına mı geliyor?"

Aslında Knight'la epeyce konuşmuştum. Bunu düşünürken bile kendimi suçlu hissediyordum. Babamın yıllardır benden yalvararak istediği şeyi Knight'a vermiştim. Sözlerimi. Seçici dilsizliğimin bir seçim olmasından değil elbette. Birçok kez

babamla konuşmayı denemiştim. Ona en çok istediği şeyi verememek çok kötü bir histi.

“Aramız iyi.”

En azından öyle olduğumuzu umuyordum. Knight’ın partide açığa çıkarabileceği utanç verici başka sırrım olmadığına güveniyordum, bu yüzden ne kadar kötü olabilirdi ki?

Eve döndüğüm ilk gün sinir yumağı gibiydim; midem ağzımdaydı, nefes almamı, gülümsememi, boğazımdan aşağıya lokma inmesini zorlaştırıyordu. Yazmaya çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı. MacBook’u en yakındaki duvara fırlatıp bisikletime atladım ve Knight’la asla karşılaşmayacağımı bildiğim ormana doğru sürmeye karar verdim. Ama çok dalgındım ve iki kez kırımın üzerine düştüm. Bisikletimden en son ne zaman düştüğümü hatırlamıyordum.

Aslında hatırlıyordum.

Knight’ın beni kurtardığı o gündü.

Dünya dönmeye devam ediyor ve ben onu yakalamak için bile çabalamıyordum. Edie ve Racer kurabiye yapıp TV’de Noel filmleri açarken ben gizlice Val’in adını Google’da aratıyordum. Bir keresinde babam beni yakaladı ve ne yaptığımı sordu.

“Üzgün görünüyorsun,” dedi.

Ona başımı salladım.

“Ne yapıyorsun?” diye ısrar etti.

Kafamı daha çok salladım, *Hayatımı mahvediyorum*, diye düşündüm. *Son zamanlarda tek yaptığım şey bu gibi görünüyor.*

Sonra ertesi gün oldu ve Knight’la yüz yüze gelmem gerektiğini fark ettim.

Partiye gitmek istemiyordum. Kendimi kapıdan sürüklememe neden olan –ki her adımımda sırtımda üç tonluk bir kum torbası varmış gibi hissediyordum– tek şey, kefaletimi ödememi beklediğini bilmemdi. Üzgün, yalnız ve ona muhtaç olduğum gerçeğini gözleriyle görmek istiyordu.

Sürpriz, pislik.

Gerçek olsun ya da olmasın, bu akşam tükürdüğünü yemek üzereydi. Umarım aç gelirdi.

Colelara her zamanki *boyfriend* kotum, Vans'larım, sarı, göbeği açık kolsuz tişörtümle giderek pahalı şampanyalarını yudumlayan davet elbisesi içindeki kadınları ve kruvaze takımlar giymiş erkekleri görmezden geldim. Parti, bir düğün salonu kadar büyük arka bahçedeydi. Garsonların üniformaları da dahil her şey kırmızı, yeşil veya beyazdı. Lezzetli kanepeler ve ısıtılı altın sıvıyla dolu gümüş tepsilerle etrafta geziyorlardı. Knight'ın nerede olduğuna bakmamaya çalıştım. Edie, Theo ve Racer, Rosie'ye ve çalışanlarına yardımcı olmak için mutfığa doğru gözden kaybolduğunda kendimi tıpkı Şükran Gün'ündeki gibi Daria ve Penn'in olduğu yuvarlak bir masaya yönelirken buldum.

Daria şampanyasından bir yudum alıp kalabalığa baktı, kırmızı kadife elbisenin içinde baş döndürücü görünüyordu.

"Vaughn takım elbise giymiş," dediğinde içtiğim su neredeyse boğazıma kaçıyordu.

Bakışlarını takip ettim. Gerçekten de takım elbise giymişti. Çok şık görünüyordu, siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve her zamanki asık suratı ifadesizdi. Vaughn, yırtık pırtık giysiler içerisindeyken bile hep zengin görünürdü. Oysa şimdi? Şimdi hem göz kamaştırıcı hem de... ağız sulandırıcı görünüyordu. Daria bana dönüp soğuk şampanya kadehini yanağına bastırdı. Güney Kaliforniya, Noel zamanı geldiğinin farkında olmayan havasıyla ünlüydü ve bu yıl da farklı geçmiyordu. Hava nemliydi, sıcaklık ve hormonlarla yoğunlaşmıştı.

"Kız kim?" diye sordu Daria somurtarak. "Bu kadar çaba gösterdiğine göre bir kız olmalı."

"Hiçbir fikrim yok," dedim işaret diliyle.

“Elbette bir fikrin var. Sen onun en yakın arkadaşlarından birisin.”

“*Knight’a sor.*”

Aklımın otomatik olarak ona gitmesinden nefret ediyordum.

Daria burnundan güldü. “Yapardım ama havuz başında işi pişirmekle meşgul. Çok tuhaf. Ben hep eninde sonunda sizin birlikte olacağınızı düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse Boon’da bir erkek arkadaşın olduğuna sevindim. Knight tam bir erkek orospusu. Ülkenin bir ucunda bırakıp gidilecek bir erkek arkadaş değil.”

O bakir, seni aptal! diye çılgılık atmak istedim. Kendime, Daria’ya değil.

Sonra başıma bu belayı açan asıl şeyin de bu olduğunu hatırladım. Dünya âlem Knight’ın, sosisini tezgâhtaki her sosun içine daldırdığını düşünüyordu.

Onun beni beklediğini nereden bilebilirdim ki?

Yine de Daria’nın sözleri ölümcül pençeler gibi tenime batmıştı. Bakışlarım havuza kaydı, telaşla en yakın arkadaşımı aradım. Onu, bordo mendilli eksantrik lacivert yelekli bir takım içinde havuz başında dikilirken buldum. Güneşin altında saçları her yöne dağılmıştı, inanılmaz seksi görünürken elini hafifçe sırtına yerleştirdiği Poppy Astalis’le konuşuyordu.

Poppy Astalis ise A kesim lacivert bir elbise ve bordo hırka giyyordu. Uyumlu giyindiklerini fark ettim ve bu kusmak istememe neden oldu. Midem çalkalandı ve bulantı boğazıma doğru yükseldi. Kışkırtıcı, sade siyah bir elbise içinde esnemekle meşgul olan kız kardeşi Lenny’nin yanlarında durmasının bir önemi yoktu. Ya da Hunter Fitzpatrick’in Lenny’nin yanında durmasının. Hunter onunla konuşmaya çalışıyordu ama özgüvenli sırtışı her geçen saniye sönüyordu, Lenny’nin ona bir dakikasını bile ayırmayacağı belliydi.

Knight ve Poppy’nin birlikte oldukları belliydi.

“Soracağım,” dedi Daria.

“Kurukafa Gözlü,” diye uyardı Penn, onu dirseğinden kavrarken.

Hiçbirimizin anlayamadığı sebeplerden ötürü Penn ona Kurukafa Gözlü lakabını takmıştı. Sanırım bu onların sırrıydı, böyle bir şeye sahip olmaları hoşuma gidiyordu; sadece ikisine ait bir şeye.

“Ne? Fransız kalıyorum. Todos Santos’ta sürekli bir dram dönüyor. Bilmek istiyorum. Bilmeyi *hak ediyorum*. Burası benim mahallem. Geliyor musun, Luna?”

Başımı hayır anlamında salladım ama Daria Daria’lığını konuşturdu, benim rızam onun umurunda bile değildi. Elimden yakalayıp beni Coleların bahçesine doğru sürüklerken balayında gidecekleri yerler hakkında kafamı ütüledi.

Sonra aniden durup kaşlarını çattı. “Ah, bir şey daha var. Knight’a ne yaptın?”

Sorusuyla gözlerim kocaman açıldı.

Gözlerini devirdi. “Aptalı oynama. Knight’ın oyun oynadığı belli. Aranızda ne oldu?”

Başımı iki yana salladım, şok olmuştum.

“Neyse ne. Söyleme, sorun değil. Ama sakın bu kaltağı sorun ettiğini Knight’a belli etme. İsteddiği şey tam olarak bu; senden bir tepki almak.”

Bu şekilde mi ödeşiyordu? Hâlâ beni incitmek mi istiyordu? Knight’ın bana acı vermek yerine kendi bacağına kesmeye hazır olduğu günleri daha çok seviyordum. Yutkundum, Daria’nın sözlerini unutmak istedim. Onların yanına vardığımızda soğuk terler döküyordum.

“Heyo çocuklar. Biz geldik, artık parti başlayabilir.” Daria sarı saçlarını savurdu ve Knight’la Poppy’ye kocaman gülümseyerek tanıştırılmayı bekledi. Knight’ın bakışlarıyla buluşmak yerine gülümseyerek Poppy ve Lenny’ye selam verdim. On-

lara bakmak daha güvenliydi. Knight bizi tanıştırdı ve belki bana da baktı ama dönüp kontrol edemeyecek kadar gurur yapıyordum.

Hunter omzumu sıkıp alçak bir ıslık çaldı. “Şunu söylemeliyim ki bu partideki her kadın diğerinden daha pahalı elbiseler giyiyor ama sen Rexroth, pijamalarıyla bile büyüleyici bir Lolita’ya benziyorsun.”

Pijama giymiyordum ama onu düzeltecek hâlim yoktu. Telefonumu çıkarıp cevap yazmaya değmezdi. Bunun yerine ona orta parmağımı gösterdim.

“O pijama değil, seni mal. Sakın ona üstünlük taslamaya kalkışma,” diye çıkıştı Knight dişlerini sıkarak, vücudundan öfke yayılıyordu.

Hunter’ın öz güveni söndü. Hunter, Knight’a sakın bir şekilde gülümserken Daria’nın eğlenceli sırtışı genişledi.

“Sakin ol. Bir damarını patlatıp çok kıymetli Burberry takımını mahvedeceksin.”

“Sanırım mahvolacak tek yerim yumruklarım olacak ki onlar senin çirkin yüzünden daha kötüsünü de gördüler.”

“Tamam, şimdi sakinleşme zamanı. Hunter sadece dalga geçiyordu.” Poppy Knight’ın sırtını okşadı ve ona sarılmak için kollarının altına kayd.

Daria ikisine kurallarını çözmeye çalıştığı bir oyunmuş gibi bakıyordu. Gülümsemesi belanın yaklaştığını haykırıyordu.

“Ee, Poppy,” diye mırıldandı.

“Hım?” Poppy kirpiklerini kırıştırdı.

Onlar kana susamış seyircilerin önünde pençelerini bileyen iki alfa kadınıydı. Poppy’nin mesajı açıktı; gözüm korkmuyor. Daria’nın niyeti de bariz şekilde ortadaydı; İngiliz işgalinden hoşlanmamıştı.

“Knight kardeşim gibidir ama bana hiçbir şeyini anlatmıyor. Siz çıkıyor musunuz?”

Poppy onu hatırladığımdan daha az sevecen gösterecek şekilde kıkırdadı. Midem buruldu. Daria her ne yapıyorsa onun Luna takımında olduğunu biliyordum. Keşke kurcalamasaydı. Burada, yanlarında olmanın dehşeti, yıllık endişe kotamı yeterince doldurmuştu ve başka bir endişeye gerek yoktu.

“Sanırım öyle.” Poppy al yanaklarına dokunarak Knight’a baktı. “Değil mi, tatlım?”

Vaughn günü kurtarmak –ya da mahvetmek– için çıkıp geldiği anda bakışlarımı uzağa çevirdim. Gerçekten her şey konuya nasıl baktığınıza bağlıydı. Burnumdan nefes alıp garsonun omzunun arkasına bakmaya odaklandım. Vaughn yanağıma bir öpücük kondurarak dengemi bozdu. Sevgi gösterileri yapan biri değildi.

“Bakın hatun kokusu alınca kimler teşrif etti,” Daria elbisesinin eteğini teatral bir şekilde tutarak eğilip selam verdi. “Soru şu; Selâmet Ordusu’ndan çalınmış gibi durmayan bir şey giymene neden olan bu hatun kim? Konuyu biraz aydınlatmak ister misin?”

Vaughn alaycı bir şekilde, “Daria, görüyorum ki o keskin zekânı hâlâ iyi kullanıyorsun,” dedi. “İlla bilmek istiyorsan babamla girdiğim bahsi kaybettim.”

“Ben de yedim. Sen asla kaybetmezsin, Vaughn.” Daria içkisini kafasına dikti.

“Bu hafta kaybettim,” diye çıkıştı sakince.

“Tüh be. Sonunda bir kızı etkilemeye çalıştığını düşünmüştüm.”

“Etkilemeye çalışma işi kızların, benim değil.”

“Bu konuda seninle tartışamam.” Boş şampanya bardağını bir tepsiye bırakıp yoldan geçen garsondan yenisini kaptı. Lenora öğürme taklidi yaptı. Avının yaşam belirtisi göstermesini bekleyen bir kartal gibi bu hareketi yakalayan Vaughn öldürücü darbeyi indirdi.

“Bakıyorum da vasat sanatçımız bunu onaylamıyor. Ölü krallığınız ne durumda, Bayan Astalis?”

“Muhteşem. İmparatorluğunun yavaş yavaş batışını izliyor ve keyifli vakit geçiriyorum Bay Asla-Annesi-Kadar-İyi-Olmayacak.”

“Tanrım, ineklerin atışması çok ateşli oluyor.” Daria kendini yelpazeliyormuş gibi yaptı. “Ee, siz ikiniz yatıyor musunuz?” Lenny ve Hunter’ı işaret ederek açıkça yangını körükledi.

“Bu zaman alan bir iş,” dedi Knight, kollarını o ikisinin omuzlarına atıp onlara bakarak. Ona bir bakış attım, gözlerimiz buluştu ve sonra ters yönler döndü. Safra boğazıma yükseldi.

“Erkek arkadaşım var,” diye fısıldadı Lenny öfkeyle, yanakları pembeleşmeye başlamıştı.

“Kimse bunu yemez, Lenora. Erkek arkadaşının olması için en azından biraz olsun tahammül edilebilir olman gerekir.”

Vaughn bu akşam sevimliliğini konuşturuyordu.

Knight, “Önümüzdeki hafta çifte randevuya çıkacağız,” dediğinde kendime engel olamadım.

Ağzımdan acı bir kıkırtı kaçtı. Yani o ve Poppy resmen çıkıyordu. Aferin onlara.

“Bu konuda hızlı davranıyorsun gibi görünüyor.” Daria merakla Knight’a baktı. “Nedenini merak ediyorum.”

“Beni cömertçe Poppy’nin kollarına atan en yakın arkadaşım Vaughn gibi çöpçatanlık yapıyorum. Bu arada sağ ol dostum.”

“Doğru yöne itilmeye ihtiyacın vardı,” dedi Vaughn anlamlı bir şekilde, gözleri Knight’inkine kilitlenmişti.

Knight omuz silkti. “Neyse... Üç çiftin daha arasını yaparsam cennetteki yerimi garantileyeceğim.”

“Ölümün çaresini bulsan bile cennete bedava giremezsin,” dedim işaret diliyle.

Ne dediğimi anlayan Vaughn ve Daria gülmeye başladılar. Knight beni görmezden gelerek başını Poppy'ye çevirdi, gözleri dudaklarına takıldı.

“Cennete girebilirim, değil mi Günışığı?”

Günışığı.

Ben Ayışığı'ydım, o da Günışığı.

Ödeşmek için bir oyun oynadığından şüphem vardıysa bile artık kalmamıştı.

Poppy, “Tabii ki,” diyerek aptalca sırıttı. “Seni de yanımda götüreceğim.”

Knight eğilip dudaklarını onunkine bastırdı. Onu öpüyordu. Gözümün önünde. Ağzını açıp dilini kızın dudaklarının arasına kaydırdı. İçimde bir şeyin yıkıldığını hissederek bakışlarımı kaçırdım. Altımdaki toprağın titrediğini hissediyordum. Buradan gitmem gerekiyordu.

“Luna,” diye bağırdı Vaughn, hâlâ öpüşmekle meşgul olan Knight'a kötü kötü bakarak. “Benimle gel.”

“Nereye?” diye sordum.

“Tükürdüğünü yalama mevzusu zıvanadan çıktı. Knight'a haddini bildirsen iyi olur.”

Vaughn'ın peşi sıra yemyeşil çimenlerin arasından Coleların evine doğru ilerledim. Aslında nereye gittiğimizden tam olarak emin olmasam da her şey Knight'ın dilini Poppy'nin ağzına sokmaya çalışıp karaciğerine ulaşana kadar da durmayışını ön sıradan izlemekten daha iyiydi.

Vaughn'ın beni neden kurtardığını bilmiyordum, tabii gerçekten de böyle bir şey yapıyorsa. Knight'ın beni aşması için uzaklara gitmem konusunda ısrar eden oydu. O iş hallolmuştu.

İçeriye girdiğimizde Vaughn sanki bir şey arıyormuş gibi kapıları açmaya başladı. Çamaşır odasına vardığında, içeri girmem için başıyla işaret etti. Ben de dediğini yaptım. Sır-

tımı duvara yaslayarak durdum. Kapıyı aralık bıraktı, sırtını kapıya dönerek beni duvarla arasına sıkıştırdı.

“Lenora’dan hoşlanıyorsun,” dedim işaret diliyle.

Knight’ı başka bir kızla görmenin ne kadar acı verdiğini onunla konuşmak istemiyordum. Vaughn’a Knight’ın ne zamandır kız arkadaşı olduğunu sormak istemiyordum. Gururumun yırtık uçlarını kanayan tırnaklarımla kavradım.

“Ondan nefret ediyorum.” Ofladı, öfkeli olduğu çok barizdi.

“Aynı şey.”

“Babasının akademisinde aynı pozisyon için yarışıyoruz. O, babasının kızı. Noktaları birleştir, Lu.”

“Canını sıkın şey bu mu?”

“Başka ne olabilir?” diye dalga geçti.

“Senden daha yetenekli olabileceği gerçeği.” Çenemi dikleştirdim.

Bana şefkatli bir gülümsemeyle baktı, ellerini ceplerine sokup bir adım yaklaştı. Sanki rahatlamıştı, önemli bir şey olana kadar vakit öldürmeye çalışıyor gibiydi. Vaughn dünyanın en hesapçı insanıydı. Hayatı bir satranç oyunuydu, her adımını son hamlesiyle tam bir uyum içinde mükemmel şekilde hesaplardı.

“Knight’ın maskaralıklarını mesele etmiyorsun. Seninle gurur duyuyorum. Darmaduman olacağını düşünmüştüm. Düşündüğümde daha dayanıklı olduğunu kanıtladın.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Artık bana yakın duruyordu. Fazla yakın. Vaughn yakışıklıydı ama benim çekici bulduğum şekilde değil. Bir tanrı heykeli güzelliğinde. Muhteşem, cansız ve çok soğuk. Çenemi parmaklarıyla kavradı, başını yana doğru eğerek gözleriyle dudaklarımın şeklini inceledi.

“Korkunç, değil mi?”

Kalbim hızlandı. Uzaklaşmak istedim. Ona sırtımı dönüp gitmek. Evime geri dönmek. Fakat sorunlardan kaçmak sıkıcı bir hâl almış ve yıkıma neden olduğunu kanıtlanmıştı.

Gri gözlerim mavi gözleriyle buluşarak aklındakini nihayete erdirmesi için ona meydan okudu.

“İşleri düzeltmek için yapmamız gereken fedakârlıklar vardır,” diye açıkladı.

“*Gitmemi sen istemiştin,*” diye hatırlattım ona.

“*Güçlü* olmanı istedim,” diye düzeltti. “Sen Knight için uygun değildin, tam da bu yüzden onun peşinden gidecek cesaretin yoktu.”

“*Ya şimdi?*”

Kalbim göğsümün içinde tekledi. Neden onayını bekliyordum? Hem o kimdi ki böyle kararlar veriyordu?

“Henüz belli değil, öyle olduğunu kanıtlamak senin elinde.”

“*Knight’a, Lenny’yi Hunter’ın kollarına ittiği için kızgınsın.*” Sırıttım. Vaughn’ın yumuşak karnını bulmuş, içini bir kaşıkla öymeye başlamıştım.

“Hiç de kızgın değilim. Sadece adil olmaya çalışıyorum.” Omuz silkti. “Ayrıca konumuz sensin, ben değil.”

“*Knight artık beni istemiyor,*” dedim.

Aptal gibi bana öyle olmadığını söylemesi için ona yem attım ama Vaughn bu tuzağa düşmeyecek kadar zekiydi.

“Biliyorsun Luna, insanlar benden hoşlanmıyor çünkü ben pis dövüşürüm. Merhametsizce. Ama anlamadıkları şey, öfke ve şehvetin çok benzer olmasıdır. Aynı heyecan. Aynı dürtü. Aynı tepki. Ne diyorsun Rexroth? Savaşmaya hazır mısınız?”

Ben daha sözlerinin anlamını sindiremeden Vaughn eğildi ve dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkine bastırdı. Bir öpücükle birbirimizi solumak arasında gidip geldik, gözlerimiz hâlâ açıktı. Ama geri çekilmedim. Onu uzaklaştırmadım.

Vaughn dudağımın kenarını öperek, “Çok lezizsin, Luna Rexroth. Seni yiyip bitirebilir ve bunun için hiç pişman olamazdım.”

Geri çekildiğinde yüzünde hâlâ kurnaz bir sırıtış vardı, ben daha ne olduğunu anlamadan Vaughn çamaşır makinesinin üzerine fırladı, Knight da yumruğu havada tepesinde dikiliyordu. Knight ondan daha iriydi ve fiziksel olarak da daha güçlüydü. Ama bu Vaughn’ın ona gülümsemesini engellemedi, şeytanın alevi solgun gözlerinde parılıyordu.

“Sen var ya, Yahuda’nın ta kendisisin.” Knight gözlerini kısarak yere tükürdü.

“Dikkat et, Cole. Artık bir sahibin var. Kız arkadaşının bu küçük öfke patlamanla ilgili ne düşüneceğini merak ediyorum. Ben yalnızca tamamen boşta olan, ateşli mi ateşli bir kızı öpüyordum.”

“Hain!” Knight yüzüne doğru bağırdı.

Vaughn doğruldu ve “Birinin sevdiği kızla takıldığında hain mi oluyorsun, bunun için mi kızgınsın?” diye sordu sohbet eder gibi.

Tanrım.

Tanrım, Lenora.

“Evet.” Knight pis pis sırıttı. “Aynen öyle. Luna’yı Boon’a sen gönderdin.” Okuldaki hâlinin aksine tüm vücudu öfkeyle sarsılıyordu. “Poppy seni avluda duyduğunu söyledi.”

Vaughn omuz silkti, odadaki histeriye kapılmayı reddediyordu. “Ona bebekmiş gibi davranıyordun. Eşit değildiniz ve bu nedenle birlikte olamazdınız. Onu kendi yoluna gönderdim ve şimdi hâline bak. Tamamen büyümüş ve seninle yüzleşmeye hazır. Hani nerede bana teşekkür?”

“Seni öldüreceğim,” diye fısıldadı Knight.

İfadesi beni korkuttu ama arkama yaslanıp iddiasını gerçekleştirmesine izin verecek kadar değil. Hayatıma Josh’la de-

vam etmek istemiyordum ama bu, hakkım olmadığı anlamına gelmiyordu. Knight ve ben hiç birlikte olmamıştık ve şimdi o başka biriyle görüşüyordu. Kızmaya hakkı yoktu. Knight'ı kolundan tutup Vaughn'dan uzaklaştırmaya çalıştım.

Elimden kurtuldu. "Sen bu işe karışma, Luna."

Gözlerim hayretle açıldı. Ben de bu işin bir parçasıydım. Vaughn'ın yanına geçerek aralarına girdim. Vaughn'ın korumama ihtiyacı olduğundan değildi elbette. Kavga etmek için can atıyordu. Açıkçası bunu tam olarak düşünmemiştim çünkü şu anda aralarına sıkışıp kalmıştım ve Vaughn'ın kasıkları kıcıma yaslanmıştı. Knight'ın kartal gözleriyle o açıdan çok iyi görebileceği bir şeydi, benden ve Vaughn'dan çok daha uzun ve daha iriydi.

Knight'a bağırarak için ağzımı açtım ama elbette yine başarısız oldum ve ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Knight hemen geri adım atıp bana alan yarattı. Dişlerini sıkıp durdu. "Çık dışarı. Bu mesele Vaughn'la benim aramda."

Başımı hayır anlamında salladım ve ağzımı tekrar açtım. Aptal gibi görüldüğümü biliyordum. Çünkü öyle hissediyordum.

Bir şey söyle.

"Seni dışarı atarım," dedi Knight.

Bok atardı. Ona orta parmağımı gösterip gülümsedim. Al sana. İçinde binlerce kelime barındıran tek bir hareket.

Knight üzerime gelince tepem attı.

Daha fazla dayanamayarak, "İkiyüzlü olmayı bırak," diye bağırdım yüzüne doğru. "Artık bir kız arkadaşın var. Hayatına devam diyorsun. Başkalarını öptüğümde kızmaya hakkın yok. Benim sahibim değilsin."

Çenemi kapatır kapatmaz yalnız olmadığımızı hatırladım. Hâlâ arkamda olan Vaughn'dan uzaklaşmaya çalışarak duvara tosladım. Arkamı döndüğümde Vaughn bana hayretle bakı-

yordu. Oda bir balo elbisesi gibi gözlerimin önünde dönüyor, renkler ve şekiller birbirine karışıyordu.

“Bir şey söyle,” diye emretti Vaughn, bir eliyle omzumu kavrayarak. “Benim için, Luna.”

Ağzımı açtım. Yapabileceğimi sanmıyordum ama bir parçam umutsuzca bunu yapmak istiyordu. Knight’ın kendini özel hissetmesini istemiyordum. Sanki dizginlerim elindeymiş gibi. Başkalarıyla paylaşılamayacak kadar büyük bir gücü avucunda tutuyormuş gibi. Kelimelerin boğazımı tıkadığını hissettim ama yine de zorladım.

Yap şunu. Yap şunu. Yapabilirsin.

Denedim ama yapamadım.

Ağzımı açtım. Kapattım.

Sonra tekrar açtım. Birkaç saniye sonra gözlerimi kapatarak başımı iki yana salladım. Yapamazdım.

“Bak, bana ait olmadığını söyleyip duruyorsun ama tüm kanıtlar tam tersini gösteriyor.” Knight’ın sırtışı, bana bakarken kendinde olmadığını gösteriyordu.

Büyük ihtimalle yine sarhoştı. Sarhoş olduğunu gizlemekte artık ustalaşmıştı.

“Sana gelince, Ayışığı, sanırım durumun tersine dönme zamanı geldi. Karşılıksız aşk berbat bir şey. Kendi zehrini tatma vakti.”

Sonra Vaughn’a dönüp üzerine öyle bir atladı ki Vaughn’ın omurgasının bir dal gibi kırılacağını sandım. Knight onu yakasından tutup duvara fırlattı ve ardından yüzüne yumruk atmaya çalıştı ama Vaughn hızlı davrandı. Knight’ın köprücük kemiğine dirsek atarak onu poposunun üzerine devirdi. Kapı açıldı ve Poppy, Daria, Lenora, Penn ve Hunter içeri koşturdu. Bu kadar kalabalık için küçük bir odaydı, bu yüzden Hunter ve Penn o ikisinin arasına girerek kavgayı bölmekte sorun yaşamadılar. Hunter, kendini kontrol altına almış ve durdu-

rulmaya ihtiyacı olmayan Vaughn'ı kapıya doğru itti. İri yarı bir futbolcu olan Penn Knight'ın ellerini arkasından kavradı.

Knight Vaughn'a, "Sen öldün," dedi tükürürcesine.

Kıpkırmızı kesilmiş, gözleri öfkeden sulanmıştı. Vaughn ona küçümser şekilde güldü, bir kez daha canı ölümüne sıkılmış gibi görünüyordu. Lenny ve Daria ağlayan Poppy'yi dışarıya çıkardılar.

Onun korkunç bir konumda olduğunu fark ettim.

İkinci kadın gibi hissetmeyi hak etmiyordu. İşler kontrolden çıkmıştı. Vaughn'ın kolunu sıktım.

"Ben gidiyorum."

Merdivenden inerken Poppy'nin alt basamakta oturduğunu, Lenny'yle Daria'nın saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştıklarını gördüm.

"Onu seviyorum!" diye ağladı Poppy.

Kalbim neredeyse göğsümden çıkıyordu, onun adına çok üzgündüm.

Lenny usulca, "Biliyorum hayatım. Ama kendini başkasına bu denli adanmış bir adamla çıkamazsın," dedi.

Ayak seslerimi duyduklarında hepsi bana baktı. Başımı eğdim.

Daria, "Azize Luna, ne oldu?" diye sordu.

Artık kendini beğenmiş ve keyifli görünmüyordu. Cevap vermedim.

Hep yaptığım gibi evime döndüm.

Çatışmadan kaçtım.

Gerçeklerden.

Sesimden.

Sessizliğimden.

Knight

“**M**or yakışmış. Gömleğinle uyumlu.” Babamın bakışları gözümdeki kararmaya yüz tutmuş morluktan lacivert gömleğime kaydı.

Bana bunun nasıl olduğunu sormadı çünkü cevap alamayacağını biliyordu. Aylar önce Yılan Çukuru isimli dövüş kulübüne katılan kişilerle takılıyordum. Bazen orada dövüşürdüm, özellikle de Vaughn şerefsizi haber vermeden ortadan kaybolunca onun yerini doldurmak için... sık sık olmasa da genellikle gözüm morarırdı. Ayrıca Luna’nın erken gitmesi ve Poppy’nin bütün gece yakama yapışık gezmesiyle olaya hormonların ve amcıkların karıştığı da açık açık ortadaydı.

Yine de babamla ilişkimiz son zamanlarda değişmişti. Daha sinirli, daha ilgisiz olmuştu. Onu suçlayamazdım. Annemin hastalığına bir çare bulmaya çalışmakla meşguldü. İçimdekileri şu anda ortaya dökmek samimi gelmiyordu. Aramız eskisi gibi değildi. Eskiden arka bahçede ot tıttırürdük. Şimdiyse birbirimizin gırtlığına yapışmadan iki cümle konuşabilirsek şanslıydık.

Poppy'den ayrılmak için parti iyi bir fırsattı ama Luna ve Vaughn'a o kadar öfkelenmişim ki doğru düzgün düşünmemiştim. Kış tatili yeni başlamıştı, kasabanın her köşe bucağında öpüşüp koklaşmaya kalkışacaklarsa aletimi Poppy'nin her yerine sürtmeme tanık olacaklarından emin olsalar iyi ederlerdi.

Tam bir göt gibi davrandığımı biliyordum. Poppy tatlı bir hatundu. Ama götlüğüme engel olacak kadar değil. Her neyse, Poppy durumumu bildiği hâlde beni tavlamaaya çalışmıştı. Oysa Luna'nın peşinden ayrılmadığım birinci sınıftan beri okulun her yerinde yazıyordu.

Poppy okuma biliyordu.

Yine de onun için durumu resmen hecelemişim.

"Ben çıkıyorum." Kafama bir beyzbol şapkası geçirdim.

Annemin öksürük nöbetini duymak istemiyordum. Son zamanlarda gittikçe kötüleşiyordu, bazen –tamam, aslında çoğu zaman– vücudu onu yüzüstü bırakıyordu ve ben buna tanık olmak istemiyordum. Hepimizi yüzüstü bırakıyordu.

Siyah eşofman altım ve yağmurluğumla El Dorado ormanında ağaç eve doğru koşmaya başladım. Dört yıldır gitmediğim o ağaç eve. Ama kim sayıyordu ki?

Tabii ki ben.

Ben sayıyordum amına koyayım. Hem de her bir saatini. Gününü.

Ayını.

Her şeyin kolay ve basit olduğu günleri hatırlıyor musun?

On dört yaşına geldiğimde Luna ile ağaç ev için fazla büyük olduğumuza karar vermiştik. Daha doğrusu o karar vermişti, ben de ona uymuştum. Sırf Luna'yı memnun etmek için ne çok şeyi kabul etmişim. İtiraf etmem gerekirse onu umursamayayı bırakmak özgürlük gibi geliyordu. Yalnızca umursamıyormuş gibi yapıyor olsam bile.

Ağaç eve ulaşım yukarıya tırmandım ve evin gayet iyi durumda olduğunu görünce şaşırdım. Minik sandalyelerde, plastik masada ve küçük derme çatma mutfakta tek bir toz zerresi yoktu. Yaptığımız resimler sararmış, köşeleri kıvrılmıştı ama hâlâ duvardaki yerlerinde duruyorlardı. Masadaki ince kavanoza taze çiçekler konulmuştu. İşaret dili kitapları el yapımı rafa düzgünce dizilmişti. Belli ki biri burayı temizliyordu. Civardaki çocuklar tarafından işgal edilip edilmediğini merak ettim.

Rutubet, ahşap ve sincap dışkısı kokan eski püskü halının üzerine uzanıp gözlerimi kapattım.

“Buna hakkın yok.” Girişten bir ses duydum.

Gözlerimi açmak yerine hâlâ alışmakta olduğum sesinin tadını çıkardım.

Yumuşak.

Boğuk.

Seksi ve tok ama Margot Robbie’ninki gibi feminen.

Luna eğilerek ağaç eve girdi. İki koca yetişkin için küçük bir yerdi. Bu yüzden sırtını duvara dayayarak oturduğunda bacakları benimkilere değdi.

Gözlerimi açıp bir kaşımı kaldırdım. “Yine konuştun. Demek ki konuşmaya başlaman için insanların seni önemsemeyi bırakması gerekiyormuş.”

Geri sar. Dur. Özür dile.

SİKTİĞİMİN JOSH’INI ne kadar unutmaya çalışsam da unutamıyordum. Onun varlığı ömrümün sonuna kadar beni rahatsız edecekti. Belki de ölümden sonrasına kadar. Ya cehennemdeki herkes Luna’nın SİKTİĞİMİN JOSH’IYLA seks kasetini izliyorsa?

İnsan iki kez ölebilir miydi? Ya üç? Başım dönüyordu. İyi bir avukat bulmam gerekiyordu. Çünkü yemin ederim o piçi öldürecektim.

“Konuyu değıştirme.” Dizlerini göğsüne çekip odaya göz gezdirdi. Luna’nın Vaughn’ı öpmesini ya da teknik olarak konuşacaksa eğer Vaughn’ın Luna’yı öpmesini izlemek, Tanrı’nın benimle kişisel, derin, siktir git derecesinde bir düşmanlığı olduğunu söyleme şekliydi. Umursamamalıyım. Vaughn Vaughn’lığını konuşturmuş, beni kızdırmak için yapmıştı. Lenny’yi arzuladığı her hâlimden belliydi. Yüzünden okunuyordu; kasıklarını da kontrol ederdim ama bu iğrenç olurdu.

Luna haksız değildi. Dakikalar önce dilimi Poppy’nin boğazına soktuktan sonra ona kızmaya hakkım yoktu. Luna yüzünden o kadar uzun süre işkence çekmişim ki şimdi ona işkence etmek artık otomatik olarak verdiğim bir tepkiydi.

“Önüne gelenle sürtmek mi istiyorsun?” Burnumu çektim. “Buyur o zaman. Yalnız Vaughn’ın seni becermesini bekliyorsan sana bir dost tavsiyesi: o sadece oral seks yapar. Ama seni Hunter’a yönlendirebilirim. Tam hizmet sunar.”

“Knight,” diye uyardı.

Hâlâ konuştuğuna inanamıyordum. Bu beni çamur deryasında eğlenen bir domuzdan bile çok mutlu ediyor ve o domuzun birinin tabağında pastırma olmasından bile çok rahatsız ediyordu. Çünkü konuştuğunda bambaşka biri oluyordu. Ve o bambaşka biri benim en yakın arkadaşım değildi. Ya da ruh eşim. Şu noktada onun komşusu bile sayılmazdım.

“Tamam. Üzgünüm. Pislik olmayı keseceğim.”

“Hemen.”

“Eski alışkanlıklardan kurtulmak kolay değil, Ayışığı.”

“Sen hiçbir zaman bir pislik olmadın.”

“Hım, hayır. Aslında iki metrelik bir pisliğim. Sadece sana karşı değil.”

Sessizce serçe parmağını uzattı. Açık bir barış teklifiydi.

Serçe parmağımı onunkine doladım. “Burası fazla temiz.” Doğrulup oturdum ve parmağımla ağaç evi işaret ettim.

“Çünkü burayı muntazam bir şekilde temizliyorum. En azından üniversiteye gidene kadar temizliyordum.” Luna başını salladı.

Ona bakmak için yan döndüm.

“Ne?” Burun delikleri genişledi.

“Bilmiyorum. Sadece ‘muntazam’ gibi bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Sesin tamamen...”

“Normal mi?”

“Evet.”

“Evet.” Başını salladı. “Kimsenin beni duymayacağı zamanlarda bazen kendimle konuşurdum. Aksanım falan var mı diye.”

Bu beni kahkahalara boğdu. Birdenbire tatillerde yaptığımız o boktan partiler yüzyıllar önce yaşanmış gibi geldi. Göğsümde ani bir iyimserliğin can bulduğunu hissettim. Vaughn onu öptüyse ne olmuştu yani? Çıkacak falan değillerdi ya. Hem bu onun artık o SIKTIĞIMIN JOSH'IYLA beraber olmadığı anlamına geliyordu. Yani bugün oldukça güzel geçiyordu. Morluğum bile havalıydı.

“Bir sorum var.” Kaburgalarını dürttüm.

“Vaughn'la mı ilgili?”

“Evet ama sakın havalara girme.”

“Havalara girmek senin göbek adın diye biliyordum, Knight. Sorun nedir?”

“Bisikletimi ondan geri aldığın zamanı hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı.

“Geri almak için ne yaptın?”

“Vermezse kıcını tekmeleyeceğimi söyledim.” Göğsünü kabartarak gülümsedi.

Burnumdan gülüp bir kaşımı kaldırdım. “İşe yaradı mı peki?”

“Şey, hayır tabii ki. Vermeyi reddettiğinde taşaklarını tekmeledim. O zamanlar aynı boydaydık. Bisikleti kapıp kaçtım. *Bu işe yaradı.*”

“Benim için Vaughn’ın taşaklarını mı tekmeledin?”

“Dürüst olmak gerekirse şekersiz dondurulmuş yoğurt için bile onun taşaklarını tekmeleyebilirim ki o şeyden nefret ettiğimi biliyorsun. Ama evet, sen üzgündün, ben de devreye girdim. Birbirimiz için böyle şeyler yapardık ya hani?”

“Yapardık?” Dilimdeki piercingi ısırdım.

Luna bacaklarına baktı. “*Yaparız?*”

“Yaparız,” dedim bastırarak. “İşler ne kadar zor ya da saçma bir hâl alırsa alsın, Ayışığı. Ölene dek, unutma.”

Başıyla onayladı.

Lanet olsun. Bilmeyi hak ediyordu.

“Annem akciğer nakli olamıyor.”

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Muhtemelen her şeyin yoluna gireceğine –girmeyeceği bariz belli olsa da– dair uzun bir zırva ve ardından utanç verici bir umut ışığı arama girişimi bekliyordum.

Bunun yerine Luna’nın yüzü vücudunun her zerresinde hissettiğinden emin olduğum bir kederle buruştu.

“Siktir.”

Luna asla küfretmezdi. İşaret dilinde bile. Bunu söylediğini duymak bana iyi geldi.

Ben de aynı şekilde beklenmedik bir tepki verdim. “Teşekkürler.”

“Val’i arıyorum.” Konuyu değiştirdi.

“Siktir.”

Küfretme sırası bendeydi. Dürüst olmak gerekirse bu kelimeyi kullanmadığım cümlelerin sayısını tek parmağım ile sayabilirdim. Ve bu orta parmağım olurdu.

Luna tekrar başıyla onayladı.

“Suçlu hissediyorsun,” diye tahminde bulundum.

“Her zaman öyle hissetmiyor muyum zaten?”

“Hissediyorsun.” *Tabii işin içinde başka herifler olduğunda değil.*

Anlaşılan kinim hâlâ geçmemişti. Yemin ederim sanki taşaklarım vücudumdan ameliyatla ayrılmış gibi hissediyordum.

Sessizlik çöktü, Luna Rextroth’un iğrenç biri olmadığını fark ettiğimden beri alıştığım türden bir sessizlikti bu. Parmaklarımı onunkilere dolayıp gözlerimi yumdum.

“Bunu yapabiliriz,” diye mırıldandı benden çok kendini ikna etmeye çalışarak. “Arkadaş olabiliriz. Ama beraber olmadığımızı, bu yüzden de birbirimize bir şey borçlu olmadığımızı unutmamalıyız.”

Elimi sıkarken gözlerini tavandan ayırmadı, sanki konuşacağı kelimeler orada yazıyordu.

“Poppy hoş biri.”

Poppy hakkında konuşmak istemiyordum. Ya da Luna’nın Val hakkında söylediği şeyin bir konuda nasıl fikrimi değiştirdiği –yarın yapmayı planladığım, aniden karar verdiğim ve kimseye anlatmadığım şey– hakkında.

Şu anda yalnızca burada en yakın arkadaşım ile bu sessizliği paylaşmak istiyordum. Nasıl oldu bilmiyorum ama bunu Luna da hissetti. Orada neredeyse iki saat, belki daha fazla öylece oturduktan sonra gözlerimi yeniden açtım. Luna’nın gözleri de kapalıydı. Bir süre onu izledim.

Gözlerini açtığında sanki benden bir şeyler alıp götürmüş gibi hissettim.

“Haydi atlayalım,” dedi.

“Teşekkür ederim ama uzuvlarımı seviyorum, Ayışığı.”

“Koca bir bebek olmayı bırak.”

“Koca, futbol sezonunu tek parça olarak tamamlamış ve vücudunun bütünlüğünü korumak isteyen oyun kurucu bir bebek.”

Emekleyerek ağaç evden çıktı ve bir dala oturdu. Kalın bir daldı ama kırılmadan önce kaslı kıcıımı birkaç saniyeden fazla taşıyabileceğinden şüpheliydim. Gözlerimi devirip yanına oturdum. Elimi tuttu.

“Üç, iki, bir.”

Kısa ve tatlı bir inişti.

Ertesi gün bir bankta oturup güneşin tek başına ölmek için ormanda gözden kaybolan yaralı bir hayvan gibi okyanus üzerinde batışını izledim.

Yanımda oturan kadının buraya gelmek için uzun bir yolculuk yaptığını biliyordum, belki de günlerce, haftalarca, aylarca –kim bilir? kimin umurunda?– ona telefon açıp buraya gelmesini söylemem için beklemişti. Sonra buraya gelmek için ilk uçağa atlamıştı.

Ama yine de. Yine de. *Yine de.* Güneşin altın ışıklarıyla aydınlatığı yüzüne zar zor bakabiliyordum.

Güzeldi.

Gençti.

Kayıptı.

Bulunmuştu belki de.

Zaten anlattığı hikâye de bu yöndeydi.

Göz ucundan yazlık elbisesini düzelterek denizin tuzlu havasını içine çektiğini gördüm. Hareketi zorlamaydı. Ve sinir bozucuydu. Ve gergin olduğum zamanlarda dilimdeki piercingi çiğnememe çok benziyordu.

“On altı yaşındaydım.” Elleri hâlâ kucağındayken konuşmaya başladı.

Benden vazgeçtiğinde on altı yaşındaydı.

Beni ailemin ellerine teslim ettiğinde on altı yaşındaydı.

Durumumla ilgili bilgilendirme ve fotoğraflarımı göndermelerini isteyip istemediğini sorduklarında on altı yaşındaydı.

Hayır cevabını verdiğinde on altı yaşındaydı.

Bana yazdığı mektupta bunu kendisi söylemişti, özür dilemiş ve artık nasıl görüldüğümü bildiğine dair güvence vermişti. Nasıl bildiğini sormadım çünkü umurumda değildi.

“Haydi canım.” Parmaklarımın arasındaki esrarı okyanusa atıp ellerimi ceketimin ceplerine soktum.

“Başka seçeneğim yoktu.” Başını iki yana salladı ve yine kucağına baktı.

“Saçmalık. Elimizde seçenekten bol ne var?” Sohbetimiz konunun ortasından başlamış gibi hissediyordum. Neredeyse hiç hoşbeş etmeden doğruca asıl saçmalığa geçmiştik.

“Ama Knight...”

“Gerçekten mi? Kıçını kaldırıp ülkenin diğer ucuna geliyor sun ve bana söyleyeceğin tek şey aciz bir ‘ama Knight’ mı?”

Gözyaşlarına boğuldu. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde yüzümden umursamazlık akıyordu. Uzun boylu, mavi gözlü ve sarı saçlıydı. Onun bu Reese Witherspoon genlerini seyrelten babamın ne kadar esmer olduğunu merak ettim. Birbirimize hiç benzemiyorduk ve bundan mutluluk duyuyordum. Gurur da.

“Bir daha bana mektup gönderme.”

“Ama...”

“Beni tekrar ararsan konuyu polise taşıyım. Ve asla ama *asla*, on sekiz yaşında olayım ya da olmayayım, bana ulaşmak istediğinde ailemi es geçme.”

“Ama... ama...”

“Ama demeyi kes! Bu konuyu yeniden açmak istemiyorum. Bu kararı benim yerime vermeyi hak etmiyorsun.” Ayağa kalkıp cüzdanımdan birkaç banknot çıkardım ve biyolojik anneme doğru fırlattım. “Havaalanına dönerken bineceğin taksinin parası. Elveda, Dixie.”

Luna

Sonraki birkaç gün Knight'ın varlığını görmezden gelmeye çalıştım.

Her sabah Edie ile sörf yapmaya gittim, Racer'ı iki kez alışveriş merkezine götürdüm ve üniversite için makaleler okumaya başladım. Sık sık bisiklet sürdüm.

Onu şahsen görmesem de Knight her zaman oradaydı, aklımın bir köşesinde duruyordu. Yaptığım her şey gözümün önüne gelen yüzünün görüntüsüyle gölgeleniyordu. Delici bakışları olan bu yeşil gözlü şeytani susturmak için Val'i derinden araştırmaya karar verdim.

Dün gece babam evde yokken giysi odasına girip parmaklarımın üzerinde yükselerek Val'le ilgili her şeyi sakladığı ayakkabı kutusunu indirdim. Bunlar esas olarak yasal belgelerdi, çoğu benimle ilgiliydi; doğum, veraset ve babamın tam velayetime sahip olduğunu kanıtlayan belgeler. Neden hâlâ sakladığını bilmiyordum. On dokuz yaşındaydım ve herhangi bir yere gitmiyordum.

Ne Val'in yanına ne de herhangi bir yere.

Biyolojik annemin dosyasını karıştırdıkça onun benim için ne kadar gizemli olduğunu daha iyi anlıyordum; adresi yoktu, geçmişi yoktu, tanıdığım herhangi bir akrabası yoktu. Annesinden başka –büyükannem benimle tanışmak istememiş miydi?– kimsesi yoktu.

Bu konuyu Edie'yle konuşmaya karar verdim. Edie babamdan daha iyiydi çünkü Valenciana ismine alerjik reaksiyon göstermiyordu. Nedeninden tam olarak emin değildim çünkü ben dört yaşındayken Val tarafından altüst edilmeye karşı bağışıklığı yoktu.

Edie'yi mutfakta Racer'la kurabiye yaparken buldum. Ben içeri girince dönüp bana baktılar; ikisi de üzerinde *Mutfağında Ne İşin Var?* yazan önlükler giyiyordu. Edie yüzüme şöyle bir bakıp Racer'ın başına bir öpücük kondurdu.

“Git garajda babana yardım et.”

“Neye yardım edeyim? Futbol maçı izliyor.” Racer kaşlarını çatı.

“Ama o yaşlı ve miyop.”

“Hayır, değil.”

“Skoru okumana ihtiyacı var. Git haydi.”

Mutfak tezgâhının yanındaki bar taburesine oturup yüzümü ovuşturdum. Edie buzdolabına gidip iki kutu Bud Light marka bira çıkardı, birini açıp tezgâhın üzerinden bana doğru uzattı. Sorumlu bir yetişkin olmasına ihtiyacım olduğunda anne, nutuk dinlemek istemediğimde arkadaş rolüne bürünmesini seviyordum. Hangi versiyonuna ihtiyacım olduğunu daima hissedebiliyor, bukalemun gibi renklerini değiştirerek rolüne bürünüyor ve buna rağmen aynı tatlı Edie olarak kalabiliyordu.

“Konu nedir, çiçeğim?” Birasından bir yudum aldı.

“Val,” dedim işaret diliyle.

Edie uzun sarı saçlarını dağınık ama bir şekilde mükemmel bir topuz yaptı.

“Pekâlâ. Dinliyorum.”

Val'den Edie'ye bahsettiğimde hep suçluluk hissederdim. Ne de olsa biri beni istemeyerek ortadan kaybolan öz anneydi, diğeri ise benimle gençken tanışan kızdı –henüz on dokuz yaşındaydı, tıpkı benim şu anda olduğum yaşta– ve beni hemen kanatları altına almış, gençliğini babam ve benim için feda etmişti.

“Hiç onu bulmaya çalıştın mı?”

Edie bira şişesinin etiketini soyarken başını salladı. “Baban onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Artık ülke sınırları içinde olduğundan şüpheliyim. Onu en son gördüğümüzde sen dört yaşındaydın, duygusal olarak kötü bir durumdaydın.”

“Onu bulmak istiyorum.”

“Neden, Luna?”

“Neden mi?” Hışımınla ellerimi havaya kaldırdım, birini yumruklamak istiyordum. *“Çünkü gelişme kaydedemiyorum! Çünkü bir köküm olmadan nerede, hangi yöne doğru büyüyeceğimi nasıl bilebilirim? Çünkü o benim geçmişim!”*

“Aynen öyle. Geçmiş geçmişte kaldı. Günümüze odaklan. Geleceğine. Yeter ki o kadın dışında herhangi bir şeye odaklan.”

Başımı iki yana salladım. Bilmem gerekiyordu.

Edie etrafına bakındı. İç geçirdiğinde omuzları çöktü. “Bu pandoranın kutusunu babana söylemeden açarsak öğrendiğinde perişan olur. Ki öğrenir. Ona ihanet edemem, Lu. Bunun farkındasın, değil mi?”

Ona baktım. Bunu yapmak istemiyordum. Hiç bir zerrem bunu yapmak istemiyordu ama manipülatif yanımı ortaya çıkarıp bir yem gibi mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Ona suçlu hissettirdim. Hayatımda ilk defa tamamen bencilce bir şey yaptım.

“Onu bulmak için param yok, Edie. Ya da bağlantılarım. Bilmeyi hak ediyorum.”

Edie alt dudağını ısırđı. Şekerli parmaklarını incelerken kocaman alyansı büyük pencerelerden vuran güneş ışığını yansıtıyordu.

Knight'ı düşündüm. Evlat edinme dosyasını açmayı nasıl reddettiğini. Onunla en son bu konu hakkında konuştuğumuzda, "Ayakları yere basan iki ebeveynim var. Neden rastgele birinin hayatıma girmesine ve her şeyi mahvetmesine izin vereyim ki?" demişti.

Haklıydı. Ama Knight benim gibi değildi. Onun cevaplara ihtiyacı yoktu. Onaylanmaya ihtiyacı yoktu. Tanıdığımız herkes tarafından fazlasıyla sevilip sayılıyordu.

Edie bana sırtını döndü. Düşünceli bir şekilde mutfak tezgâhına oturdu. Onu bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyordum.

"Özel dedektif tutacağım ama bunu babana söylemek için bir haftan var," dedi sert bir sesle. "Kocama yalan söyleyemem, Luna."

Bir iyi niyet göstergesi olarak onunla sesli konuştum. "Teşekkür ederim."

Parmağını parlak mermer tezgâhın üzerindeki kurabiye hamuruna daldırıp düşünceli bir şekilde yaladı.

"Ne aradığını bilmiyorum ama umarım ilişki kurabileceğin bir anne değil de huzur bulmak istiyorsundur. O seni hak etmiyor, Luna. Hiçbir zaman etmedi."

Knight'tan kaçınma çabam (veya tam tersi?) Noel arifesinden önceki çarşamba günü öğleden sonra sona erdi. Yılın en yoğun günlerinden biri olan Noel arifesinde evsiz hayvan sahiplenme günü için Main Street'teki köpek barınağına gidiyordum. Damalı Vans'lar, hardal rengi bere, *boyfriend* kot pantolon ve

bisiklet sürerek elde ettiğim azıcık kaslarımı gösteren kısa bir kazak giymiştim. Oraya ulaştığımda barınağı işleten yaşlı çift Eugene ve Bethany'ye sarıldım. Eugene'in gür beyaz kaşları vardı, bahçıvan pantolon ve yürüyüş botlarından oluşan bir üniforma giyyordu. Beth her zaman hareket hâlinde olan fidan gibi bir kadındı. Temizliğe yardım etmek, masalardaki ikramları düzenlemek ve hayvan sahiplenecek potansiyel kişilere broşürleri yazdırmak için diğer gönüllülerden önce gelmiştim.

Eugene ve Beth işaret dili bilmedikleri için onlarla iletişim kurarken telefonuma yazmak zorunda kalıyordum. Yıllardır onlarla gönüllü çalışıyordum ve iletişim kurmak hiçbir zaman sorun olmamıştı ama bugün telefonuma bakarken her zamankinden daha fazla gözlerini kısıyor, küçük yazılara bakarken gözlerini ovuyorlardı. Yaşlanmaya başladıklarını hiç düşünmemiştim.

Kalbimi keder kapladı. Ağzımı açıp konuşmaya çalıştım. Duvar bir kere çatlamıştı, neden tekrar denemiyordum? Ama hiçbir şey çıkmadı. Ağzımı kapattım, yazıcıdan boş bir sayfa aldım ve kalın bir keçeli kalemle, *Çok üzgünüm. İsterseniz gideyim?* yazdım.

Beth elimdeki kâğıdı alıp ortadan yırttı ve parmaklarını sıklatıp gülümsedi.

“Torunumuz Jefferson işaret dili okudu. Konuşma terapisti olacak. Dur, onu arayayım.”

İstediğim son şey bu olaya birinin daha karışmasıydı. Birazdan mekân insanlarla dolup taşacaktı, yani takılmayı en az sevdiğim canlılarla. Ama önerilerini tam olarak kenara atmadım. Bu yüzden Beth'in torununu spor salonundan dönerken barınağa uğraması için (oldukça baskıcı bir şekilde) ikna etmesini izledim.

Kapıları halka açmadan yarım saat önce gönüllüler gelmeye başladı. Çoğunlukla tanıdığım yüzlerdi ama bu bile sosyal

kaygımı yatıştırmaya yetmedi. Çoğu insan beni gördüğünde gergin bir şekilde gülümsedi ve işleri tuhaflaştırmamak için –benim için değil, kendileri için– biraz geri durdular. Görünmez olmaya devam ettiğim sürece umurumda değildi.

Kırmızı örtülü masalardaki broşürleri düzeltirken Beth arkamdan bağırıp, “Aaa, bakın kim gelmiş! En sevdiğim İngiliz gülü.”

Olduğum yerde donakaldım. Daha Knight’ın, “Siktir,” diye mırıldandığını duymadan bedenimde kalan sakinliğin bir sis gibi buharlaştığını hissettim.

Aynen, siktir.

Hiçbir şey olmamış gibi onlara arkam dönük hâlde broşür düzenlemeye devam ettim.

Buradaysalar ne olmuş yani? Sekiz yıldır barınakta gönüllü çalışıyordum, neredeyse ergenlik dönemi öncesinden beri. Bugün harika geçecekti. Yavru köpekler de yaşlı köpekler de yeni, sevgi dolu yuvalar bulacaklardı. Bunun tadını çıkaracaktım. Ayrıca Knight’la ateşkes yapma konusunda anlaşmıştık.

“Knight Jameson Cole. Annen nasıl?” diye sordu Bethany arkamdan.

“İyi, hanımefendi. Sorduğunuz için teşekkürler. Siz nasılsınız?”

“Kötünün iyisi.”

“Ama hiç bu kadar iyi görünmemiştiniz.”

“Seni küçük kazanova.” İçten bir kahkaha attı. “Sizi de böyle mi tavladı, Bayan Astalis? Bu tatlı diliyle?”

“Bir bilerseniz, hanımefendi,” dedi Knight.

Gülüşümü bastırıp gözlerimi devirdim. Bu kadar ileri gidebilmişti. Hem de yaşlı bir kadının önünde. Azgın köpek.

“Beni çok mutlu ediyor,” diye şakıdı Poppy ellerini çırparak.

Kusmak istedim. Aslında bunu yapmama engel olan tek şey Bethany'nin en en yakın arkadaşına merhaba demem için beni çağırmasıydı.

Herkesin Knight Cole ve Luna Rexroth'un ayrılmaz ikili olduğunu bildiği küçük bir kasabada yaşıyorduk. Benimle birlikte barınağa o kadar sık gelirdi ki burada bir başkasıyla birlikte olması yüzüme tokat gibi inmişti.

Ateşkes, Luna. Ateşkes. O senin değil, unuttun mu?

Sakinleştirici bir nefes alarak arkama döndüm ve kibar gülümsememi takınarak yanlarına gittim. Poppy ve Knight'a el sallayarak selam verirken tam arkalarındaki kapı açıldı ve Jefferson olduğunu tahmin ettiğim kişi içeri girdi.

Herkes sustu.

Jefferson rahatsız edici derecede çekiciydi; spor kıyafetleri içinde, ter tişörtünü karın kaslarına yapıştırmışken bile. Karakteristik yüzleri olan insanlar her zaman ilgimi çekmişti; yara izi, çarpık bir burun, eğri diş. Kusurlu oldukları sürece her şey kabulümdü.

Knight'ın kurtarıcı özelliği gözleriydi. Onunla ilgili her şey Chris Pine'in yerini rahatça alabileceği ve onunla başa baş mücadele edebileceği kadar mükemmeldi. Ama göz rengi birbirinden birazcık farklıydı, biri yosun tonundaydı, diğeri ise açık kahveydi. Kusurluydu ama sadece yakından bakarsanız. Knight'ı rahatsız edecek kadar yakından. İzin vermeyeceği kadar yakından. Yüzde yüz kusursuz birine âşık olmazdım... ama Knight %99.99'du.

Ancak Jefferson üç rakamlı mükemmeldi: kaslıydı, kum renginde ipeksi saçları ve Rubik küpünden daha köşeli, Scott Eastwood'u andıran bir çenesi vardı. Buraya gelme sebebi ben olduğumdan Beth onu bizimle tanıştırdığında el sıkışmak için uzandığı ilk kişi ben oldum. Normalde tanımadığım insanlarla fiziksel temas kurmaktan hoşlanmazdım ancak bu durumla

ilgili bir şey beni konfor alanımdan çıkmaya zorlamıştı. Daha doğrusu, birisi. *Knight*.

Jefferson hafifçe elimi sıkarak bu hareketini kocaman gülümsemesiyle taçlandırdı. Yirmi ikiden daha büyük olamazdı. Büyükannesi onun hâlâ öğrenci olduğundan bahsettiğine göre neden daha büyük birini beklediğimi bilmiyordum.

“Büyükannem benden günü kurtarmamı istedi.” Sırıttı, dişleri çizgi film karakterlerinininki gibi parlıyordu.

Normal şartlarda ona işaret dilinde ya da başka bir şekilde cevap vermezdim. Ama Knight’ın bakışlarının beni çekingen ve utangaç olmaya zorlamaya, her seferinde bir parçamı saklamaya çalışmak için üzerimi kat kat örtmeye çalıştığını *hissedebiliyordum*. Ama bugün yapamayacaktı.

“Çok teşekkür ederim. Seni işinden gücünden alıkoyduk.”

“Güzel bir kızın parlak zırlı şövalyesi olamayacak kadar meşgul değilim.”

Sırıttım. İlginç bir kelime seçimiydi. Karma bugün kesinlikle fazla mesai yapıyordu.

“O bir börek değil. Bu kadar yağlamana gerek yok.” Knight saçlarını karıştırdı. Jefferson’a küçümser bakışlarla bakıyordu.

Jefferson’sa hâlâ bana bakıyor ve elimi sıkıyordu, keskin hatlı yüzü bana ısıltı ısıltı gülümsüyordu.

“Aslında ben veganım,” diye lafı yapıştırdı.

“*Ben de vejetaryenim.*” Gözlerim yuvalarından fırladı.

Neden şaşırmıştım ki? Büyükbabası ve büyükannesi bir barınak işletiyordu. İkisi de vejetaryendi. Eugene ve Beth, barınak kapılarını halka açmak için yanımızdan ayrılmadan önce bize bakıp sinsice gülüştüler.

“Şansa bak!” Knight ilgisini bize çevirmişti. “Bahse gireyim en sevdiğiniz Fifth Harmony üyesi de Harry Styles’dır.”

Jefferson, “Harry Styles One Direction’daydı,” dedi.

Knight kollarını muzaffer bir şekilde açtı. “Kahretsin, oğlum. Tongaya düştün. Bu beyninde yer etmesi gereken türden bir bilgi değil.”

Jefferson onu yine görmezden geldi. Avuçlarımız hâlâ birbirine kenetli hâldeydi ve ben elimi geri çekmek için acele etmiyordum.

“Ben Poppy!” Knight’ın kız arkadaşı mükemmel İngiliz aksanıyla elini Jefferson’a uzattı. Jefferson döndü ve onu görünce yüzü aydınlandı.

“Aksanına bayıldım.”

“Ben de senin büyükannenle büyükbabana bayılıyorum! Üç aydır burada gönüllü olarak çalışıyorum. Çoğunlukla hafta sonları. Birbirimize daha önce hiç rastlamamamız ne kötü.”

Ne kadar çekici olduğunu vurgulayarak Jefferson’ı bana satmaya çalışıyordu.

“Ben genelde hafta içi gönüllü çalışıyorum. Barınak köpeklerine canlı akustik performans sergiliyorum. Kulağa aptalca geliyor ama öyle değil, yemin ederim.”

“Bundan şüpheliyim,” diye homurdandı Knight.

Poppy kaburgalarını dirsekledi. Gözümün önünde Michael Jackson’ın patlamış mısır yediği GIF canlandı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu şaşırtıcı derecede eğlenceliydi.

Poppy, “Hiç de aptalca gelmiyor. Keşke hafta sonları gelseydin,” diye mırıldanırken bakışları bana kaydı.

“Belki gelirim.”

Knight araya girip samimi sohbetlerini bölerek, “Bu arada ben erkek arkadaşım,” deyip koca elini Jefferson’a uzattı. Jefferson güldü ve elini sıktı. “Saygısızlık etmeye niyetim yoktu, dostum. Aslında Luna’ya yem atıyordum.”

Bana döndü. “Buraya hafta sonları mı geliyorsun?”

Knight’ın çenesi kasıldı.

“Geliyordum. Artık Kuzey Carolina’daki Boon’a gidiyorum.”

“Tüh.”

“Kış tatilim yeni başladı.”

Jefferson kalbinin olduğu yerden tişörtünü tuttu ve diğer yumruğunu havaya kaldırdı.

“Nihai hayal kırıklığını kabul etmeli ama sonsuz umudu asla kaybetmemeliyiz.”

“*Martin Luther King Jr.’i iyi tanıyorsun demek.*” Sırıttım.

Knight gözlerini devirdi. “Çok ustaca, kardeşim.”

Poppy ikimize tuhaf bir şekilde bakarak alt dudağını sarkıttı. Tabii ki Jefferson’la aramda bir şeyler olsa bundan mutlu olurdu; o zaman Knight ona kalırdı. Oysa bu kış erkek arkadaşıyla vakit geçirmeye niyetimin olmadığını bilmiyordu. Ağaç evdeki son karşılaşmamız geminin batmasını engellemek içindi ama Knight ve ben hâlâ fırtınalı denizde yüzdüğümüzü bilecek kadar zekiydik.

Yarım saat sonra barınak aileler ve çiftlerle dolmuştu, insanlar kafeslerin önünde çömelmiş köpekleri seviyorlardı. Knight’ı, Poppy’yi ve hatta Val’i bile düşünecek zamanım olmadı. Jefferson her adımda yanımdaydı, bana ses oluyordu.

Etkinliğin üçüncü saatinde on iki köpeği yeni aileleriyle birlikte eve göndermeyi başarmıştık. Odanın köşesinde arkadaşlarıyla gülüşen Beth ve Eugene’e baktım. Huzurlu ve mutlu görünüyorlardı. Poppy ve diğer gönüllülerle birlikte her şeyi kontrol altına almıştık.

Knight Poppy’nin yanından hiç ayrılmadı. Kasvetli bir şekilde kaşlarını çatarak telefonunda mesaj yazıyordu. Ne zaman başını kaldırıp da göz göze gelsek arkamı dönüp Jefferson’la sohbete daldım.

“Demek sen ve Knight,” dedi Jefferson barınağı kapatırken.

Golden Retriever yavrusu Goldie’yi aldı ve yüzünün her santimini yalamasına izin verdi. Goldie’nin hevesli hareketlerine güldüm.

“Ben ve Knight diye bir şey yok.”

“Bunu onun gözlerine anlat. Bugün her adımında seni takip etmek için fazladan efor sarf ettiler.”

“Kız arkadaşı var.” Omuz silktim.

“Poppy daha iyisini hak ediyor.”

Buna itiraz edemezdim. Goldie’yi kucağından alıp burnumu tüylerine sürttüm. Jefferson bana anlamlandıramayacak kadar tecrübesiz olduğum bir yoğunlukla bakmaya devam etti. Öne eğilmişti, böylece kasanın üzerinden birbirimize bakıyorduk. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki Knight yanımıza geldi ve boğumlarını tezgâha vurdu.

“Konuşmamız gerek,” dedi dişlerinin arasından.

Bakışlarımı Jefferson’dan ayırırken aptalı oynadım.

“Konuşamıyorum.”

“Benimle konuşuyorsun.”

“Tekrar düşün.”

“Beni seni utandırmaya zorlama, Ayıışığı.” Sabırsızlıkla gülümsedi. “Çünkü yaparım. Ve bu tam bir şölen olur.”

“Senden nefret ediyorum.”

“İyi. Bu, sohbetimizi daha da kolaylaştıracak ve hemfikir olmamızı sağlayacak, böylece yanındaki Ken’e dönebileceksin.”

Jefferson, “Çok eğlencelisin,” diyerek görüşünü belirtti.

Knight ona saatli bombayı bile etkisiz hâle getirebilecek gibi görünen o futbol kahramanı sırtışlarından biriyle baktı. “Ve sen de lanet yolumdaki bir engelsin.” Bakışlarını bana çevirdi. *“Hemen.”*

Dediğini yapmazsam Knight’ın gecenin geri kalanını Jefferson, Poppy ve benim için cehenneme çevireceğini biliyordum ama yine de burayı temizlemeye yardım etmemiz gerekiyordu.

İsteksizce kasanın arkasından çıktım ve kaldırımda duran Knight’ın yanına gittim. Ana cadde alışveriş yapanlarla, parlak ışıklar, taze kış havası, sıcak çikolata, kahve ve hamur işlerinin

yoğun kokusuyla doluydu. Bu kadar sinirli olmasaydım koku karşısında ağzım sulanırdı.

“*Bu neydi şimdi?*” diyerek parmağımla arkamızı işaret ederken Knight duvara yaslanıp gözlerini kapattı.

Bitik görünüyordu. Sinirli. Yorgun. Madem bu kadar pe-rişan hâldeydi neden Poppy’den ayrılmıyordu? Bu maskaralığa neden devam ediyordu?

“Yapamam,” dedi basitçe. “Artık yüzüne bile bakamıyorum. Bu yanlış. Biliyorum. İkiyüzlülük. Farkındayım. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ama başkasıyla yattın ve yüzüne her baktığımda düşünebildiğim tek şey bu, başka bir şey görmek için çabalasam da *olmuyor.*”

Gözlerini açarak tamamen bana döndü. Okunamaz mas-kesini düzeltirken ifadesinin sertleşmesini izledim. Josh’tan önce bile o maskenin altındaki yüzü okuyamıyordum.

“SİKTİĞİMİN JOSH’INI beceriyorsun. Vaughn’ı öpü-yorsun. Ken’le flört ediyorsun. Sence de tam bir ortam kızı olmadın mı, Luna?”

“*Kıskandın mı?*” Kollarımı göğsümde kavuşturarak tatlı tatlı gülümsedim.

İçten içe köpürüyordum. Buna nasıl cüret ederdi? Bana kızıp muhteşem kız arkadaşını koluna takarak etrafta gez-dirmeye nasıl cüret ederdi? Beni küçük düşürmeye, insanlar *sürtük* ya da *ortam kızı* gibi sözler söylediğinde ortalığı ayağa kaldıran *kendisiyken* şimdi bunları söyleyerek beni utandırmaya ne hakkı vardı?

“Kıskanmak mı? Neden kıskanayım ki? Adam vegan be. Muhtemelen onda seni becerecek enerji bile yoktur. Ken benim rakibim olamaz, bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bunu kız arkadaşına söyle,” diye mırıldandım. İkimiz de dönüp barınağın vitrininden Jefferson’la Poppy’ye baktık. Odanın bir köşesine geçmişlerdi, Poppy ona telefonunda bir

şeyler gösteriyordu. Gülüp Jefferson'ın göğsüne vurdu. Bir kez daha denesem bile bu kızıdan hoşlanamayacağımı fark ettim. Tek günahı da âşık olduğum adama ilgi gösteriyor olmasıydı. Knight çenesini dikleştirerek bana baktı.

“Aman ne güzel cevap. O ağzını, SİKTİĞİMİN JOSH'I için de böyle açıyor musun?”

Sözleri şehvetli bir ateş gibi yakıcıydı; tatlı bir zehirdi, ısırmamam gerektiğini bildiğim bir elmaydı.

Yine kavgaya çıkarmaya çalışıyordu. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kısarak ona baktım. Daha önce bana karşı hiç bu kadar acımasız olmamıştı. İncindiğinin farkındaydım ama yine de buna hakkı yoktu.

“Konuşmak için değil elbette. Sen konuşamayacak kadar kıymetlisin, değil mi Luna? Ama belki aletini emmek için açmışsındır?” Knight başını yana eğdi, gözleri ölü gibi bakıyordu. “Haydi Luna, öyle oldu, değil mi? Bir aletin tadına baktın, ne kadar iyi olduğunu anladın ve şimdi doyamıyorsun, değil mi?”

Arkamı dönüp bisikletime doğru yürüdüm. Beni kolumdan yakalayarak kendine çevirdi.

“Bırak yoksa yine tokadı yersin.”

“İlgisiz olmandansa gazabını tercih ederim,” dedi gözlerini kırpmadan.

“Sana seçim şansını sunmuyorum.”

“İnsanlar neden bunu söylemeyi kesmiyor? Her zaman bir seçim şansını vardır.”

Başını geriye atıp manikçe güldü.

“Sarhoş musun sen?” Burnumu kırıştırdım.

“Hayır,” dedi hemen.

“Sarhoş görünüyorsun.”

“Nereden çıkardın?”

“Sarhoşken kabalaşıyorsun.”

Yine saçmalıyordu. Ve ben de onunla konuşuyordum. *Yine.* Çünkü nasıl duracağımı bilmiyordum. O *beni* bu kadar derinlemesine yaralarken ben onu hayatımdan nasıl kesip atacağımı bilemiyordum.

“Yarım yamalak bir ilişki yaşayamazsın, Knight. Ya ilişki yaşıyorsundur ya da yaşamıyorsundur. Artık Poppy’yle berabersin ama ona bok gibi davranıyorsun. Ne zaman ortama girsem onunla olan ilişkini arka plana atıyorsun. Diğer erkeklerle konuştuğum, flört ettiğim ya da onları öptüğüm için beni suçlamadan hayatımı yaşamama izin vermiyorsun. Ama ben hayatımı yaşayabilirim. Hatta bundan daha fazlasını da yaparım. Bizim bir şansımız vardı fakat her şeyi mahvettik. Benim ya da senin hatan, şu anda bunun bir önemi var mı?” Hızlıca, nefes nefese konuşuyordum, göğsüm hızla kalkıp iniyordu. “Başka biriyle tanışacağım. Başka biriyle yatacağım. Başka birine âşık ola...”

Sert bir öpücükle lafımı keserken sırtımı duvara çarptım. Parmaklarını parmaklarıma kenetleyerek ellerimi belimin yanında duvara yasladı ve beni oraya hapsetti. Halka açık bir yerde olduğumuzu, yanlış bir şey yaptığımızı bilerek homurdandım.

Bir kız arkadaşı var. Öpücüğe son ver, Luna. Hemen.

“İşte burada yanıliyorsun.” Dilindeki piercingi dudaklarımda gezdirdi, dilini tekrar ağzıma sokarken öpücüğü sıcak ve inanılmaz derindi. “Başka kimse olmayacak, Ayışığı. Beni unutmana asla izin vermeyeceğim.”

Çenemi parmaklarının arasına aldığında beni araba kazasından kurtardığında yaşadığıma çok benzeyen bir aydınlanma ânı yaşadım.

Knight iyi bir adam değildi.

Düzgün biri bile değildi. Ama o benim korumamdı. Kurtarıcı. Koruyucu meleğim. Artık bu rolü bıraktığına göre

tüm defterler kapanmıştı. Değerli ödül, av olmuştu. Halem kırılmıştı. Artık eski ayrıcalığım yoktu.

“Senden gerçekten nefret ed...”

“Daha önce demiştin. Seni temin ederim, umurumda değil.”

Ardından dudaklarını yine benimkine yapıştırdı. Bu sefer kollarımı boynuna doladım, ağzının, öfkeli dudaklarının, dilinin ve diline takılı halkanın tadını çıkardım; piercingini ağzımın içinde döndürüyor, bu kadar soğuk birinden beklemediğim bir aciliyet ve şehvetle beni öpüyordu.

Dilindeki halkayı ağzımdan boynuma doğru sürüp ardından arzulu bir titreme bırakırken fısıldadı, “Benim için ısılanmanı sağlayacağım, Luna. Benim için öyle hazır olacaksın ki... Ama. Seni. Asla. Becermeyeceğim. Sana asla istediğini vermeyeceğim.”

Poppy’nin, etrafımızı saran puslu şehvet bulutlarını delen sesini duyunca gözlerim şokla yuvalarından fırladı.

“Knight?” Havalı aksanı tiz çıkıyordu.

Sanki ağzından daha fazla kelime çıkarmaya çalışırsanız her şey iplik gibi sökülecekti. Ortama uygun lacivert elbisesi ve Oz Büyücüsü’ndeki Doroty’ninkine benzeyen ayakkabılarıyla orada duruyordu, günbatımı muhteşem bir fon gibi arkasında ışıldarken gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. Ben tam bir KKK poster çocuğu gibi görünürken o tam da barınakta çalışmaya hazır biri gibi görünüyordu.

Elimle ağzımı kapadım. Yüksek sesle özür dilememek için kendime güvenemiyordum.

Bunun sebebi sensin, Luna, diye haykırmak istedim. Senin yüzünden böyle hissediyor.

Knight, Poppy içinden geçmesi gereken bir duvarmış gibi doğrudan ileriye baktı. Jefferson barınağın kapısından çıktı. Ellerin ceketinin ceplerine sokup bize baktı. Hâlâ Knight’ın kolları arasında hapsolmuş hâldeydim. Jefferson elini Poppy’nin

omzuna koydu. Bana baktığında gözlerindeki hayal kırıklığını görmemek imkânsızdı.

“Buraya neyle geldin?” diye sordu Poppy’ye.

Poppy cevap vererek hıçkırıklara boğulma riskini göze almak yerine çenesiyle Knight’ı işaret etti.

“Seni eve götüreyim.”

Başını sallamadan bir an önce bakışları Knight’ın üzerinde gezindi. Onlar arkasını döndüğü sırada ben aklımı toplayıp Knight’ın kollarının arasından sıyrıldım ve bisikletime koştum. Yine kaçıyor olmam umurumda bile değildi. Ya da Knight’ın beni kovalaması. Veya Beth ve Eugene’in hâlâ yardıma ihtiyacı olması. Tek istediğim şeytana dönüşen meleğimden kaçmaktı. Bisikletimin zincirini çözdüm, üzerine atlayıp evime doğru hızlandım. Arabaların korna seslerini ve Knight’ın arkamdan küfrettiğini duydum ama dönüp bakmaya cesaret edemedim. Bu kez herhangi birimiz diğerini kurtaramayacaktı.

Bu sefer bir başımızaydık.

On Birinci BÖLÜM

Knight

Kızarmış Yeşil Domatesler'i izleyen annem başını kaldırıp, "O telefonun sonsuza dek çalmasına izin mi vereceksin?" dedi.

Ona olan sevgim yüzünden katlanamayacağım saçmalık yoktu. Bu kadar hasta olmasaydı böylesi bir kız filmi izlemek yerine lav banyosu yapacağımdan yüzde doksan dokuz emindim.

"Planım öyle." Telefonu beşinci kez sesli mesaja düşürdüm.

Annem kaşlarını çatı. "Texas bölge kodu mu o? Texas'ta kim var ki?"

"Muhtemelen bir üniversite tanıtımı falandır." Alnını öpüp ekranı işaret ettim. "Bak, en sevdiğin kısmı kaçırıyorsun. Adam kadına aslında orada barbekü için bulunmadığını, kadının tam bir aptal olduğunu düşündüğü için orada olduğunu söylüyor."

"Eyalet dışındaki bir üniversiteye mi gitmek istiyorsun?" diye üsteleryerek bana dikkatle baktı. "Yani gidebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Anne, kapat bu konuyu."

"Knight," diye uyardı.

Gözlerimi devirip ayağa kalktım ve odama yöneldim. Annem mevzuyu deşme havasındaydı ve ben ona kıyamıyordum, özellikle de geçen haftayı balgam kusarak, bütün geceyi öğürerek geçirdiğini düşünürsek. Babam banyo zeminine minderler yaymış ve bütün gece orada oturmuşlardı, her gece. Konuştuklarını, gülüşüp fısıldaştıklarını duymuştum. En azından kendini iyi hissettiği anlarda.

Sabahları masaj terapisti geldiğinde babam gözleri kan çanağına dönmüş bir hâlde alt kattaki boş odalardan birinde gözden kaybolurdu. Bu sabah onu sessizce çalışma odasına kadar takip ettiğimde babamı masasına yaslanmış hâlde buldum, sırtı titriyor, hıçkırıklar yüzünden vücudu sarsılıyordu. Babam. Yüce Dean Cole. Ağlıyordu.

Ağlamasında yanlış bir şey olduğundan değil ama aile geleneğimiz için bu bir kilometre taşıydı.

Cole erkekleri ağlamazdı.

Ne annelerini ne eşlerini ne de hayatlarının muhteşem aşklarını kaybettiklerinde.

Hayatımız değişiyordu ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Luna başka bir yerde yaşıyordu ve artık benim değildi. Konuşuyordu. Arkadaşları vardı. Erkek arkadaşı. Annem ölüyordu. Gerçekten ölüyordu. Babam bu yüzden tükenmiş hâldeydi. Levy ve benim yüzüme zar zor bakabiliyordu. Suçlu hissedip hissetmediği ya da sadece genel olarak kızgın olup olmadığı konusu ise apayrı bir sorunsaldı.

“Lafı değiştirme.” Annem öksürdü.

Kapı zili çaldı. Kapıyı işaret ettim.

“Poppy olmalı,” dedim.

İlk defa geldiğine sevinmişim.

“İlişkiniz sağlam ilerliyor.” Annemin yüzü anında yumuşadı.

Mutlu olmamı istiyordu. Âşık olmamı. Bunlardan birini yaşadığıma emindim. Ama mutluluk bu anlaşılanın bir parçası değildi.

“Sanırım öyle.”

“Senden bayağı hoşlanıyor gibi görünüyor.”

Yine o kelime.

“Onunla birlikte olmaktan mutlu musun?” Annemin gözleri yüzüme odaklandı, gerçeğin kırıntılarını arıyordu.

“Aynen.”

“Daha önce hiç kız arkadaşın olmadı.”

“Yeterince kız arkadaşım oldu.”

“Hiçbiriyle ciddi değildin.”

“Ben ciddi bir adam değilim.”

“Sen tanıdığım en ciddi adamsın, Knight Jameson Cole.”

Telefonum tekrar çaldı. Texas. Sikerim bu işi. Aramayı sonlandırdım ve telefonu arka cebime atmadan önce Dixie’ye bir dizi orta parmak emojisi gönderdim.

“Poppy beni sorguya çekmeden önce kapıyı açsam iyi olur,” dedim mahcup mahcup gülümseyerek.

Poppy’yi verandaya davet ettim. Odamda oturacak havada değildim. Belki bilinçaltımda Luna’nın bizi görmesini istemiştim ama odasına gizlice bakmadığımdan emin olmak için perdelerini kapatmıştı. Baktığımdan değil tabii.

Tamam, bakıyor olabilirdim. Ne olmuş yani?

Tanrım, neden o? Neden gerçek elbiseler giyen, durmaksızın konuşan güzel İngiliz kızına âşık olmamıştım?

Poppy ve ben çıkmaz sokağa bakan beyaz sallanan sandalyelere oturduk, ben bu haftaki beş yüzüncü akşamdan kalmalığımı geçirmek için Gatorade içerken o bir bardak portakal suyunu kucağına yerleştirdi.

“Annen nasıl?” diye sordu bardağında dalgalanan sarı sıvıya bakarak.

Ev yapımı kurabiyeler getirmişti ki annem onlara bayıldı, hatta bugünlerde iştahı çok kötü olmasına rağmen bir ısırik bile aldı. Poppy her anlamda mükemmeldi. Tek sorun, benim için mükemmel olmamasıydı.

Sokağa bakmaya devam ederek omuz silktim.

Luna'yla oyunlar oynadığım sokaktı.

Evinin merdivenlerinde onu öptüğüm yerdi.

Saç örgülerini çekiştirdiğim yerdi.

Ona su balonları attığım yerdi.

Bana su balonları attığında gülerек etrafta koştuğum yerdi.

Kaldırım taşlarını tebeşirle çizerek sek sek oynadığımız ve her 4 Temmuz'da havai fişekleri beklerken başlarımız birbirine yaslı hâlde ön çimlerde uyuyakaldığımız yerdi.

Sonra ona nasıl davrandığımı düşündüm. Onunla alay edişimi. Onu öpüşümü. Onu hor görüşümü.

İstesem bile kendimi bunların herhangi birini yapmaktan alıkoyamıyordum. Umutsuzdum. Annem zayıf düştükçe ben daha çok içiyordum. Ne kadar çok içersem kötü Knight o kadar çok ortaya çıkıyordu. Bu bir kısır döngüydü. Luna'nın buna dayanamayacağını, bir noktada kışıma tekme basacağını biliyordum. O gururlu bir kızdı.

"Annem hakkında konuşmak istemiyorum," dedim açıkça.

"Doğal olarak." Poppy alnına vurdu. "Özür dilerim. Dün olanlar hakkında konuşabilir miyiz? Bizim hakkımızda yani?"

Biz diye bir şey yok.

"Olur."

"Luna'yla olanlar..."

Konuşmasını bölerek, "Luna'yla biz bitmemiş bir mevzu-yuz," dedim ve dil piercingimin ucunu ısırđım. "Her zaman da öyle kalmaya devam edeceğiz. Şimdi. Beş yıl sonra. Seksen yaşımıza geldiğimizde. Anlaşma böyle; her zaman böyle ol-

muştı. Bunu biliyordun. Son sınıfa kadar bizi gördün. İkimiz hep birlikteydik.”

Bu, Poppy’nin benden ayrılması için fırsattı. Bunu zarafetle karşılayacaktım. Onu yine de baloya götürecektim. Ancak bu saçmalığa dahil olması için hiçbir sebebi yoktu.

“Anlıyorum.” Sertçe yutkundı. “Haydi tekrar deneyelim. Sana bir şans daha vermeye hazırım. Eğer istiyorsan veririm.”

İstemiyorum.

Ona dönüp yüzünü inceledim: yanaklarının yumuşak düzlüklerini, özenle taranmış saçlarını, kusursuz Neiman Marcus mini elbisesini. Başkasının Luna’sı olabilirdi, başkasının her şeyi. Jefferson gibi birinin.

“Bak Poppy, bu ilişkiye bir şans vereceğimizi söyledim, biliyorum...”

“Lütfen.” Boğazını temizleyip utanç içinde kıkırdadı. “Lütfen beni yalvartma. Henüz hiçbir şey hissetmediğini biliyorum ama ben hissediyorum. İçimde bir şey var. Ve Luna yakında Kuzey Carolina’ya dönecek. Aranızdaki her neyse onu deneyimleyerek keşfedecek durumda değilsiniz.”

Söylediklerinde haklıydı ama onu oyalamanın doğru olduğunu sanmıyordum.

Sorun şu ki Poppy oyalanmak için âdeta yalvarıyordu ve başımda o kadar çok sorun vardı ki onu uzaklaştırmak için ihtiyacım olan öz kontrolü toplayabilecek gücüm kalmamıştı. Sefil bir yetimin yanında durmak için yalvarıyordu ve onu bu şüpheli zevkten mahrum edemezdim. Fazlasıyla elverişliydi. Artık başkasını beceriyormuşum gibi davranmak zorunda değildim. Artık önümde düzlük vardı.

“Ne dediğini anlıyorum ama ben boktan bir erkek arkadaşım,” Şansımı son kez denedim. “Seni aldattım. Göz göre göre. Seni incitmek istememiştim ama incittim.”

“Hayır. Biliyorum. Sadece bu...” Etrafına bakıp omuz silkti. “İkinizin de yüzündeki ifadeyi gördüm. Luna onu bir daha öpmene izin vermeyecek. Bundan pişmanlık duyuyor. Ben bu ilişkiyi istiyorum ve risk almaya hazırım.”

Gördüğü bu muydu? Luna pişman mı olmuştu? Kanım damarlarımda fokurdadı.

“Pişman olacaksın,” dedim sessizce.

Sırıttı, ayağa kalkıp bana doğru geldi ve kucağıma oturup kollarını omuzlarıma yerleştirdi.

“Ben kraliçe değilim, biliyorsun,” dedi kısık sesle, bakışları dudaklarıma indi. “İstedğin zaman bana dokunabilirsin.”

Ağzımı ağzına bastırıp kendimi güzelliğinde boğmaya çalıştım ve ona tutunması için tatlı bir yalan söyledim.

“Evet, öylesin.” Luna’nın öpücüğünü dudaklarımdan silip yerine Poppy’nin tatlı, yumuşak dokunuşlarını koydum. “Sen benim kraliçemsin.”

Noel arifesinde isteğimi açıkça görmezden gelen bir sonraki mektup geldiğinde onu arka bahçede yaktım ve her şeyi videoya kaydedip Dixie’ye gönderdim.

Knight: İsmi lazım değil o herifin seni hamile bırakıp terk etmesi şaşırtmıyor, biliyor musun? Çok yapışkansın. Şunu kafana sok: İlgilenmiyorum.

Bu benim en iyi Vaughn taklidimdi. Pislik olmak meşakkatli bir işti.

“Küllük gibi kokuyorsun,” dedi babam, birlikte altın varaklı aynanın önünde saçlarımızı tararken.

Kiton Ombre takım elbiseli iki fiyakalı adam... Geçen yıldan bu yana birlikte gerçek anlamda bir şeyler yaptığımız nadir zamanlardan biriydi, bu da dikkatimden kaçmamıştı.

Annemin akciğer nakli fiyaskosundan önce hâlâ umudumuz vardı, bu yüzden o zamanlar babamla yakındık. Birlikte çok zaman geçirirdik. Ama artık geçirmiyorduk.

“İyi misin?” Gözlerini aynadaki yansımasından ayırarak bana yandan bakış attı. İki parmağımı kullanarak Clive Christian parfümünü boynuma sürdüm.

“Sen iyi misin?”

“Sorumdan kaçma.”

“Aynı şey senin için de geçerli.”

“Beni delirtiyorsun.”

“Ben senin oğlunum,” dedim durumu açıklarcasına.

Gururla sıırıttı. Babamın bu ifadesini seviyordum, bana bu dünyaya ait olduğumu hissettiriyordu. Bu eve. Bu aileye.

“Deneysel tedavileri araştırmak için gece gündüz çalışıyorum.” Başını iki yana salladı, annemden bahsediyordu. “İyi olacak.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Mecburum, yoksa deliririm.”

“Kızma ama delilik çizgisini çoktan aştın.”

“Aşmak, oldukça feminen bir kelime.”

“O zaman şöyle diyelim, bazen delilik çizgisinin yüzünü dağıtıyorsun. Tekme tokat.”

“Bu çok daha iyi.” Kederli bir kahkaha attı. Aynada göz göze geldik. “Poppy’den hâlâ ayrılmadın mı?”

Şekillendirilmiş saçlarımı yeniden düzelterek parfümü ona uzattım. “O senin için biraz genç, ihtiyar.”

Keder barındırmayan bir kahkaha daha attı.

Bu, eski zamanlardaki gibi iyi gelmişti.

“Demek o çocuk yüzünden Luna’yı hâlâ affetmedin.”

“Af dilemedi,” diye itiraf ettim. Ona içimi döksem mi diye merak ederek aynadan bir adım geri çekildim.

Annem bunu anlamazdı. Hiçbir kadının anlayacağını sanmıyordum. Aylardır bu şekilde dertleşmesek de babam anlayabilirdi. Ama yine de...

“Onları düşünmeden edemiyorum.” Elimi saçımdan indirdim. “Yani, o çocuğun...”

“Luna’nın içinde olmasını,” Babam benim için cümleyi bitirdi, döndü ve lavaboya yaslandı, gözleri parlıyordu. “O sahneyi kafanda sarıp duruyorsun. Ona nasıl dokunduğunu. Luna’nın ona nasıl hissettirdiğini. Onun *Luna’ya* nasıl hissettirdiğini.”

“Tıraş bıçağıyla beni bıçakla ve bitir bu işi.”

“Yapardım ama ya yeni fayanslar ne olacak?” diye dalga geçti.

Orta parmağımla burnumu kaşıyormuş gibi yaptım. İkimiz de aynı çocuksu mizah anlayışına sahiptik. Kendini beğenmiş bir sırıtişla parmağıma vurdu. “Kulağa eski kafalı gibi gelme riskine girerek...” diye başladı.

“İşte başlıyoruz.” Gözlerimi devirdim.

“Sizin neslin sorunu ne biliyor musun? Aşkın bir bedeli olduğunu anlamak istemiyorsunuz. Onu önemli, etkileyici ve zengin kılan şey bu. Öfkeye, kıskançlığa, kalp kırıklığına, zamana, paraya, sağlığa mal olur...” Durdu, son sözünü yaralı bir hayvan gibi iniltiyle söylemişti.

Bakışlarımı kaçırdım. Babamın anneme olan sevgisini görmek bazen göğsün parçalanıp kalbin hâlâ içeride attığını izlemek gibi geliyordu. Çok net, çok gerçekti.

“İnsanı düşündürüyor; o buna değer mi? Gördüğün gibi, ödemen gereken bedeller var.”

Annemle yaşadıklarını düşünerek burnumdan güldüm. “Kimse değmez.”

Bir eliyle omzumu kavradı. “Aşkın bedelini ödemeyi reddettiğinde bazen bu bedel yükselir. Enflasyon olur ve sonunda anlaşılmaya vardığından daha fazlasını kaybedersin.”

Bunu bilmiyor muyum sanki, baba. Başımı iki yana sallayarak Dixie’yi düşündüm. *Bilmiyor muyum sanki, amına koyayım.*

Şerefsizlerin nasıl ortaya çıktığını hiç merak ettiniz mi bilmiyorum ama tam tarif şu şekilde: Beğenilmenin yol açtığı sahte özgüveni, bir savaş gemisini batıracak kadar çok para, iyi genler ve heybetli boyla çarpın.

Önce Noel hediyemi açmama izin verildi çünkü ayın başlarında All Saints Lisesi’nin kaptanı olarak eyalet şampiyonluğunu kazanmıştım. Poppy’yi ilk kez dışarı çıkardığım geceydi. Onunla oynamak için bir şişe votkayı bitirmek zorunda kaldığım gece. Luna’dan farklı bir tadı vardı ve hiç onun gibi kokmuyordu. Bir şişe Chanel No. 5 ile öpüşmek gibiydi... acı ve bir balığı yalamak kadar seksi.

Hediyem mavi kordonlu Ronde Solo De Cartier saatiydi, altın işlemelerle forma numaram kazınmıştı –altmış dokuz– (evet, isminiz Knight Cole olduğunda All Saints Lisesi’nde buna izin veriyorlardı.)

Dediğim gibi, ben bir şerefsiz olarak doğmadım. Şerefsiz olmak için uğraşmam gerekti.

“Seninle gurur duyuyoruz.”

Babam, en yakın arkadaşları ve iş ortakları, aileden sayılan Vicious, Jaime, Dean ve Trent omuzlarımı sıktı. Penn bile koluma dostça yumruk attı.

“Teşekkürler.” Saati kalın bileğime taktım.

“Dostum, bu istatistiklerle profesyonel ligde oynayabilirsin. Neden denemiyorsun?” Penn ısıklık çalarak kolunu nişanlısının omzuna attı.

Kız kardeşi Emilia ile konuşan annemi işaret ettim.

“Evet. Ağzımın payını aldım. Özür dilerim.” Penn yüzünü buruşturdu.

Üç denizcinin vücut ağırlığı kadar yemek yedik, Daria ve Penn ne kadar harika oldukları hakkında çene çalmaya devam ettiler (onlar da şerefsizlerdi ama onların tarifi başkaydı), Vaughn, insan dolu ortamda Avrupa’da okumak istediğini duyurdu ve herkes derin bir oh çekti (mega şerefsiz, bana bir Vaughn nasıl yapılır diye sormayın, onun tarifini ancak kendisi kadar acımasız babası bilebilir) ve Luna kendini ekstra görünmez kılmak için çok çaba sarf etti (ki bu da onu gözetlediğimi daha belirgin hâle getiriyordu). Daha sonra hepimiz alkol ve tatlılar eşliğinde Rexrothların oturma odasına geçtik.

Ailem, elbette, bu noktada alkolle aramın ne kadar iyi olduğunu bilmiyordu. Annem ölmemekle, babam ise onun ölmemesi için çabalamakla meşguldü. Ayrıca, her zaman sinsi bir piç olmuştumdur. Evin içinde ve dışında ne kadar sarhoş olduğumu gizleyebiliyor ve bunu maskeleyebiliyordum. Şu anda körkütük sarhoştum.

Luna elbette haklıydı. Nefesimdeki alkol kokusunu saklasam bile sarhoş olduğumu anlayabiliyordu çünkü sarhoşken ona kaba davranıyordum. Kaba davranmak istemiyordum oysa. Ama ayık, uyanık ve kendimde olmak, onun hüsrana dolu bakışlarına maruz kalmaktan daha kötü geliyordu.

Luna bacaklarını altına alarak şöminenin önündeki halının üzerine oturdu. *The Dark Between Stars* isimli bir kitabı açmış, kurabiye kemiriyordu. Kapı zili çaldı.

“Noel arifesinde gelen bu küstah da kim?” Vicious enişte, her zamanki diplomatik tavrıyla kapıya bakmak için ayağa kalktı.

“Oğluna sor,” dedim.

Poppy ve Lenora’yı davet etmenin adi bir hareket olduğunu biliyordum ama aslında bu ne benim fikrim ne de haddimdi. Vaughn, kız kardeşini de davet etmemi neredeyse rica etmişti. Luna’yla öpüşmelerinden dolayı aramız hâlâ bozuk olduğundan –bana berbat bir ders verebileceğini sanmıştı, oysa ben onun bu konuda amcıklık ettiğine inanıyordum– neden olmasın diye düşündüm?

Küçük Astalis’le kendisinden çalmak üzere olduğu bir staj hakkında konuşması gerektiğini söylemişti. Konuyu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Kalbimin kırılmadığı gerçeğini pekiştirmek için iyi bir fırsat olacağını düşünmüştüm.

Çünkü kalbim kırık değildi.

Sikerim Luna’yı.

Bir dakika, bunu zaten başka biri yapmıştı.

Harika ya. Aşkımın enflasyonu zirve yapıyordu. Ama gerçekten, *umursamadığım* gerçeğini her şeyden çok umursuyordum. Kafanızı mı karıştırdım? Benim de kafam karışık. Tek bildiğim Luna’nın ağaç evde bir kez daha beni reddetmeyi başardığıydı ve *yine* sineye çekmiştim çünkü görünen o ki ek iş olarak onun paspaslığını yapıyordum. Luna her şeyi çok ama çok daha kötü hâle getirmek için şimdi önümde Jefferson gibi insanlarla flört ediyor ve en iyi arkadaşımı öpüyordu. Umursamamalıydım ama umursuyordum.

Kızlar ev yapımı *funnel* pastayla oturma odasına daldıklarında yarı ölü bir hayvanınki gibi garip bir sessizliği de beraberlerinde getirdiler. Luna durumdan tamamen habersiz davranarak inatla kitabından başını kaldırmadı.

Daria kanepede nişanlısının yanına kıvrılarak ölümcül bakışlarını üzerime dikti. “Harikasin, Cole.”

“Ayrıca kalın, uzun ve sertim. Ne olmuş yani?” Ağzımın içinde mırıldanarak sııttım.

“Astalis.” Vaughn ayağa kalktı.

Hangi Astalis’ten bahsettiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Lenora ona kararlı gözlerle baktı. “Spencer.”

“*Funnel* pastayı sen mi yaptın”

“Hayır, neden?”

“Ailemin ve arkadaşlarımla Noel’de zehirlenmesini istemem.”

“Bak sen, bir kalbi varmış. Bunu duyduğuma –kelimenin tam anlamıyla– şaşırdım dersem inanır mısın?”

“Omurgasız hayvanlar konusunu bilmiyor olabilirim ama senin de *kelimenin tam anlamıyla* sözünün ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrin yok. Çok basmakalıp,”

“Kelime haznem yeterince iyi.”

“Farkındayım.”

“Vaughn neden İngiliz İngilizcesiyle konuşuyor?” diye mırıldandı Daria şaşkınlıkla etrafına bakarak.

Emilia’yla Baron oğullarına ve İngiliz kıza büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Bir araba kazasını izlemek ya da evcil Chihuahua’nızın iki ayak üzerinde durup çayını yudumlarken Shakespeare şiiri okumasını dinlemek gibi.

Lenora, “Biz...” derken Vaughn öfkeyle, “Haydi yukarı çıkalım...” dedi.

Luna’ya baktım. Gözleri sayfaya takılı kalmış sırtıyordu. Lenny başıyla onayladı. “Önden buyur.”

Geri kalanımızı oturma odasında bırakıp üst katta gözden kayboldular.

Penn, Daria, Via (Penn'in kız kardeşi) ve son zamanlardaki en yeni kankam bira ile arka bahçeye çıkmadan önce Rexrothların kız arkadaşına attığı soğuk gülümsemeleri fark ederek onları hızlıca tanıştırdım. Daria Luna'yı da bahçeye davet etti ama o kibarca reddetti.

Bir saat sonra kısa bir tuvalet molası için içeri girdim. Tuvaletin kapısı kilitliydi. Diğerlerine gitmek yerine bekledim. Bir dakika sonra Luna kapıyı açtı, gözleri kıpkırmızıydı.

"N'aber," dedim. Kulağa çok aptalca geliyordu.

Yanımdan geçmeye çalıştı ama bileğini tuttum. Omzunu göğsüme bastırdım.

Kulağına homurdandım, "Üzgünüm."

Karşı duvardaki görünmez bir noktaya bakarak yerinde donup kaldı.

"Üzgünüm. Gerçekten. Ben..." Başımı salladım. "En son karşılaştığımızda öyle olsun istememiştim."

"Hangi kısmı?" Bana baktı, gözleri biraz daha koyulaşmıştı.

"Kelimeler. Yalnızca sarf ettiğim kelimeler için üzgünüm. Öpücük için değil." Öpücüğü istemiştim.

"O zaman neden hâlâ Poppy'yle birliktesin?"

Hiçbir şeyi olmasa bile bu kadar doğrucu olması hayranlık uyandırıyordu.

"Çünkü seni affetmenin ödemeye gönüllü olmadığım bir bedeli var," diye itiraf ettim.

"Senden beni affetmeni hiç istemedim."

Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Ben de bundan bahsediyorum."

Başını iki yana sallayıp benden uzaklaştı. Bizden. Ama henüz buna hazır değildim. Onun acı çekmesini istiyordum, gitmesini değil.

"Ölene dek, Luna Rexroth," diye bağırdım ardından. "Sen benim için ölene deksin."

Luna

Boon'a dönene kadar Cole malikânesinden uzak durmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama Rosie'yi reddedemedim.

Gerçi günahını almayayım, attığı mesajda Knight'ın evde olmayacağını belirtmişti. Saçma bir şekilde minnettar hissettim. Rosie'nin tek ricası boş bir defterle kalem getirmemdi.

Akşam altıda kapılarındaydım, Knight'ın şu anda Poppy ile birlikte olup olmadığını merak ettim, sonra kendime bunu umursamamam gerektiğini hatırlattım. Lev beni Rosie'nin üst kattaki yatak odasına götürdü. Coleların malikânesi, yumuşak renkleri ve güneyle atmosferini sonuna kadar yansıtıyordu. Modaya uygun şık mobilyalar hâkî ve bej tonlarındaydı, evin her yerinde demir ve kristal avizeler vardı, bunun yanı sıra eski bir seramik koleksiyonu bulunuyordu, avlu duvarları sarmaşıklarla kaplıydı.

Geniş koridorda ilerlerken bir hemşire yanımdan geçti ve çantasını karıştırarak hızla alt kata indi. Kalbim kederle

sıkıştı. Bazı insanlar için yalnızca bir iş olmanın Rosie'yi nasıl hissettirdiğini merak ettim.

Kırılğan hayatınızdan sorumlu olan insanlar için.

Yatak odasının kapısını araladım. Yatak başlığına yaslanmış hâlde yatağında otururken ölü gibi görünüyordu.

Bir deri bir kemik görüntüsünü sindirmek için bir adım geri çekilip duvara yaslandım. Onu hem Noel arifesinde hem de Noel'de görmüştüm ama o zaman zayıflığını gizleyen havalı elbiselere ve mükemmel tasarlanmış paltolara sarılıydı. Şimdiyse yanakları çökmüş, gözleri koyu halkalarla çevrelenmişti. Eğri büğrü olmuş parmağıyla beni işaret etti, avucunda kullanılmış bir kâğıt mendil tutuyordu.

"Canım kızım." Her ne kadar bunun ona büyük bir acı verdiğini görsem de bana gülümsedi.

Temkinli bir şekilde yanına gidip kendimi ona neşeli bir şekilde gülümsemeye zorladım. Kendi kırık kalbime o kadar yoğunlaşmıştım ki Knight'ın yokluğumda nelerle uğraşmak zorunda kaldığını tam anlamıyla düşünmemiştim.

Annesi ölüyordu. Bariz ve korkunç bir gerçekti bu.

Rosie yanındaki boşluğa eliyle vurduğunda oraya oturdum, bu sırada gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Komodinine bir sürü makine yerleştirilmiş, duvara bir acil durum düğmesi takılmıştı.

Bir hemşiren var, diye çığlık atmak, hıçkırmak ve kollarına atılmak istedim. Daha önce hiç hemşiren olacak kadar kötüleşmemiştin.

Ama onun için işi daha da zorlaştırmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Bunun yerine, "Nasılsın?" diye sordum.

"Menopoza girdim." Tavana baktı. Gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Ne diyeceğimi. Ağzından bunların çıkmasını beklemiyordum. Aptal ve benmerkezci olduğum için benimle Knight ve açıkça görünen gergin ilişkimiz hakkında konuşmak istediğini sanmıştım.

“Menopoz için çok gencim.”

Rosie kendine acıyan biri değildi ve hastalığından da hiç şikâyet etmezdi, bu yüzden menopozun onun için neden kırılma noktası olduğunu merak ettim.

Elimi elinin üzerine yerleştirip sıktım. “*Sorun değil.*” Değil miydi gerçekten? “*Dean biliyor mu?*” Yumuşak gözlerine dikkatle baktım.

Aldığı nefesle titredi, başıyla onayladı ve gözyaşlarını paramparça olmuş kâğıt mendille silerek nemli yüzünde kalıntılarını bıraktı. “Evet ama onunla bu konu hakkında konuşamıyorum. Hiçbiriyle bu tür şeyler hakkında konuşamıyorum. Onlar için güçlü olmaya çalışıyorum. Ama bazen...” Alt dudağını ısırды, hıçkırıkların ritmiyle dişleri titriyordu. “Bazen benim de kendimi bırakmam gerekiyor.”

“*Benim yanımda her zaman kendini bırakabilirsin.*” Tüm gücümle kendimi tutmaya, ağlamamaya çalıştım. “*Sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle.*”

Bunları daha önce hiç hissetmediğim bir kararlılıkla söyledim. İyileşemeyeceğini bile bile Rosie’nin iyi olmasını diliyordum. O hep benim yanımda olmuştu; Knight’la beni parka oynamaya götürerek o zamanlar bekâr ve cinleri tepesinde olan babamın elinden kurtarırdı. Doğum günlerimde bana en sevdiği kitapların özel baskılarını hediye ederdi – kutladığım yaş kadar kitap– çünkü onun edebi zevkine ne kadar değer verdiğimi bilirdi. Büyürken, saçımla ne yapacağımı bilemediğimde, o ve Emilia –Vaughn’ın annesi– saç örmeyi öğrenmişlerdi çünkü saçlarımı yaptırmak için yabancı birine gitmekten nefret edeceğimin farkındaydılar.

Edie hayatımıza girip görevi devraldığında, Rosie sırf beni görebilmek için birkaç haftada bir saçlarımı örmeye devam etmişti.

“Havana burgusu mu yoksa balıksırtı mı?” diye sorardı. Hep balıksırtını seçerdim. *“Aferin kızıma. Çünkü yapmayı bildiğim tek şey bu.”*

“Luna...” Rosie şimdi elimi tutuyordu. Zaman geçip gitmeden görüntüyü hafızasına kaydediyormuş gibi birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı.

Vücudumun titreyişini ve akmaya hazır gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Ailem Rosie’nin durumunun bu kadar kötü olduğunu neden bana söylememiştii? Kendi derdime o kadar düşmüştüm ki onun derdini hatırlayıp sağlığını sormamıştım. Yani tabii ki sormuştum ama neden onu aramamıştım? Neden daha fazlasını yapmamıştım?

“Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum,” diye itiraf etti, “bu yüzden birkaç önemli konuda yardımına ihtiyacım var.”

Şimdiden duyacaklarımdan hoşlanmamıştım, benden isteyeceği şeyin kalbimi kıracağını ve istediğini başarılı bir şekilde yerine getireceğimi biliyordum. Çünkü dramatik olmaya çalışmadığının farkındaydım. O gerçekten de *ölüyordu*.

Başımınla onayladım.

“Knight’ın yanında olmanı istiyorum, seni kendinden uzaklaştırdığında bile. Çünkü uzaklaştıracak. Yıkıldığını görmeni istemeyeceğinden uzaklaşman için elinden geleni yapacaktır. Çünkü yıkılacak, hem de büyük yıkılacak çünkü o hiçbir şeyi küçük yapmaz,” sözlerini gülerek tamamladı.

Evet. Parmağımı elinin üzerinde gezdirdim. Bu istediği kolaydı. “O beni uzaklaştırsa bile. Gerçeği kabullenmek istemese bile. Her zaman yanında olacağım.”

“O gün geldiğinde,” dedi elimi ters çevirip düşünceli bir şekilde avucuma bakarak, “ona ve Lev’e çok önemli bir şey

vermeni istiyorum. Seninle beraber yapmak istediğim bir şey. Bir ücret karşılığında, elbette. Çok zamanımız yok. Senden benim için bir şey yazmanı istiyorum.”

“*Yazmak mı?*”

“Sen bir yazarsın, değil mi?” Sırıttı.

Yazar olmak istiyordum ama içimde öyle bir yetenek var mıydı emin değildim. Yine de Rosie’nin arzusunu yerine getirmek için denemekten –ve yanılmaktan– daha iyi ne olabilirdi?

“*Ne istersen,*” dedim. “*Senin için her şeyi yaparım.*”

“Karşılıklı e-postalaşmamız gerekecek. Zamanımız kısıtlı. Zor olabilir. Derslerine engel olur mu?” İfadesi kasvetli bir hâl aldı.

“*Ne istersen, ne dersen.*” Başımı şiddetle iki yana sallayıp gözlerimi yumdum. Derslerin canı cehennem. “*Başka? Söyle bana. Lütfen. Yaparım.*”

“Son isteğim biraz tartışmalı ama yine de önemli bir husus. Senden benim için çok önemli bir şey yapmanı istiyorum, Luna. Bariz nedenlerden ötürü oğullarımdan isteyemeyeceğim bir şey fakat bu arzumun gerçekleşmediğini bilmek kalbimi kırar.”

Kalbim patlayacak gibiydi. Nefesimi tuttum.

“Dean’in hayatına devam ettiğinden emin olmanı istiyorum. Aşk defterini kapatmak için henüz çok genç. Seviilmemek için çok güzel, hem içi hem dışı. Kocamı tanıyorum. O kendini bana adamak isteyecektir. Bana değer verdiğini göstermek, benim... *benim...*” Tekrar öksürdü, sesi gerildi. “...onun tek aşkı olduğumu belirtmek için. Ama ben onun tek aşkı olmak istemiyorum. Bana olan sevgisinin Büyük Patlama gibi olduğunu biliyorum, başka bir sakın gezegene taşınmasını dert etmem. Hayatına devam etmesi gerek, Luna.”

Şaşkınlık geçirerek gözlerimi kırıştırdım. Şu âna kadar elimde olan şeyleri yapmayı kabul etmiştim. Uykusuz geceler geçirip okulu bırakmak zorunda kalsam da gizemli

yazı projesini yerine getirir, beni kapı dışarı etse, aşağılasa ve hatta hatamı telafi etme girişimlerine karşı benimle mücadele etse bile Knight'ın yanında olurum. Ama babamın en yakın arkadaşı olan vaftiz babamı, eşini kaybettikten sonra tekrar âşık olmaya nasıl ikna edebilirdim?

Rosie yüzümdeki şüpheyi fark etti ve elimi atan kalbinin üzerine götürdü. Yavaş atıyordu, zayıf nabzını bile zar zor hissedebiliyordum.

“Bu çok kolay olacak. Yöntemini biliyorum. Defterini aç. Nasıl olacağını sana madde madde anlatacağım.”

Defterimi ve denizati şeklindeki kalemimi çıkarıp not almaya başladım.

“Bunun yerine canlı bir filin derisini yüzmeyi tercih etsen bile umurumda değil, Azize Luna, bizimle geliyorsun. Son sözüm bu.” Daria gür sarı saçlarını geriye savurarak aynamın önünde dudaklarına bir kat daha parlaticı sürdü.

Yeni yıl arifesi benim için cehennemle eşdeğerdi, özellikle de çılgın bir partiyle kutlanıyorsa.

Daria'nın burada olması bile beni hâlâ şaşırtıyordu. Benim evimde. *Benim* odamda. Daria ile hiç yakın olmamıştık. Ben onunla dostluk kuramayacak kadar utangaç, o ise benim genel tuhaflığımı anlayamayacak kadar asabiydi. Daria buralardan taşındığında uzlaşmaya başlamıştık ama yine de onun etrafındayken sanki o büyülü bir tek boynuzlu atmış gibi dikkatli davranıyor, ona karşı eşit derecede korku ve saygı duyuyordum.

“Daria'yı destekliyorum, vuhuuu.” Skype görüşmesi yaptığım April MacBook'unun ekranından yumruğunu havaya kaldırdı. İki tane yakın kız arkadaşımın olması gerçekdışı geliyordu. Gerçi Knight'ın ardında bıraktığı o boşluğu dol-

duramazlardı. Onları farklı türden bir arkadaşlıktı; daha az yoğun ama aynı şekilde eğlenceli.

“Ee, planınız ne?” April öne doğru eğildi, bakışları odamda gezinen Daria’yı büyülenmiş bir şekilde takip ediyordu.

Onu suçlayamazdım. Bazı kızlar dünyayı yönetmek için doğardı ve Daria kesinlikle o kızlardandı.

Daria kendini MacBook’umun önündeki sandalyeye bıraktı. “Partiye gideceğiz ve Knight muhteşem Luna’yı görüp o İngiliz aşüfteyi terk edecek.”

“*Hiç hoş değil,*” diye belirttim, Daria’nın bana verdiği ve giymem için ısrar ettiği kırmızı dizüstü elbisenin içerisinde huzursuzca kıpırdanarak.

“Yüce Marx, hoş olmasını istediğimi kim söyledi?” Daria bana dehşete düşmüş gibi baktı. “Ne vasat bir hayat şekli.”

April iki başparmağını kaldırarak başıyla onayladı. “Aynen dostum, o kız senin eski sevgilinin yeni kız arkadaşı. Onu koruyamazsın. Sahi, siz neden ayrıldınız? Hiç anlatmadın.”

“Ayrılmak mı?” Daria kusursuzca şekillendirilmiş kaşını kaldırdı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Boon’a ilk gittiğimde duygusal olarak harap durumumu örtbas etmek için April’e uydurduğum küçük beyaz yalanı tamamen unutmuştum.

Daria başını bana çevirdi, somurtkan dudakları büküktü. April’e işaret dilinde Daria’nın haberi olmadığını söylemeyi düşündüm. Daria çakar ve beni ispiyonlamazdı. Ama April’e yalan söylemek hoşuma gitmiyordu. O artık benim arkadaşımdı.

“*Üzgünüm,*” dedim omuzlarımı indirerek. Gerçekten de üzgündüm.

April başıyla onayladı. “Sorun değil. Boon’a döndüğünde konuşuruz. Bol şans, Lu.”

Umarım bol olur.

MacBook'umu kapatmak üzereyken April gülümseyerek, "Bu arada, Lu?" dedi. "Sen Boon'a geldiğin ilk gün tanıştığım o kız değilsin artık. Çok daha güçlüsün. Bunu Knight'ın da görmesini sağla."

Daria'nın parti düzenlediği ev zengin arkadaşlarından birine aitti ve Huntington Plajı'nın dibindeydi. Evin sahipleri yılın yarısını Avrupa'da geçiren mimar bir çiftti. Ev, şık bir şekilde tasarlanmış fanusa benziyordu. Zemin ve duvarlar tamamen camdan yapılmıştı. Ayaklarınızın dibindeki sarı kumları ve durgun okyanus suyunu görebiliyordunuz. Büyük ve çoğunlukla boş olan oturma odası kristal tırabzanları olan geniş terasa açılıyordu. Burada insanların yaşadığına dair tek kanıt arabayı park ederken gözüme ilişen özenle dizayn edilmiş ikinci kattı. Orada etrafa yayılmış birkaç hafif mobilya parçası bulunuyordu.

Kim böyle bir yerde yaşardı?

"Stephannie!" Daria çığlık atıp kendisinin esmer versiyonu gibi görünen kızı kucakladı. Bir ömür sürecek kadar uzun süre birbirlerine sarıldıktan sonra ayrıldılar. Daria bizi tanıştırdı ve Stephannie'ye (ki kendisi isminin çift N ile telaffuz edildiğini vurgulamıştı, zengin insanların neden normal isimleri olmuyordu?) sanki bu çok da önemli bir konu değilmiş gibi laf arasında benim konuşmadığımı ama duyduğumu ve yazabildiğimi söyledi.

Zaten Stephannie de bunu çok önemli bir konuymuş gibi ele almadı.

"Penn nerede?" diye sordum terasa çıkarken, Daria uzun bir masada içecekleri hazırlamaya başlamıştı.

O imza hareketini yaparak parlak saçlarını omzunun üzerine attı. “New York’taki arkadaşlarıyla otel araştırmasında. Düğün işini fazla ciddiye alıyor.” Gözlerini devirip kahkaha attı.

“*Sen almıyor musun?*” Paniklemiştim. Ebeveynlerimize bir konuda haklarını vermeliydik, onlar bize başarılı ve mutlu bir evlilik için güzel örnekler oluşturmuşlardı.

Daria omuz silkip bir Adsız Alkolikler terapistinin bile irkilmesine neden olacak kadar ustaca bir hareketle uzun, ince kadehlere şampanya doldurdu. “Evliliği ciddiye alıyorum elbette. Ama düğünü pek değil.”

Yüzünü incelerek ipucu aradım. Daria tanıdığım en materyalist insanlardan biriydi, bu yüzden ondan bunları duymak beni şaşırtmıştı.

Boş şampanya şişesini masaya bırakıp yeni bir tane açtı.

“Bak...” Bana döndü. “Doğru insanı bulduğunda gözün diğer detayları görmez. Onunla evlenirken ne giyeceğimi bilmiyorum. Saçımın nasıl olacağını, kaç kişiyi davet edeceğimizi; sahil düğünü mü, lüks bir otel düğünü mü yoksa Vegas’a kaçmak mı istediğimi bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, o da Penn’le beraber olmak istediğim. Her saat. Her gün. Her yıl. Bu benim için yeterli. Yeterliden de fazlası. İstediğim tek şey bu. Sen de Knight’la ilgili böyle mi hissediyorsun?” Başını yana eğdi.

Artık o kadar emin değildim. İlişkimiz arapsaçına dönmüştü. O annesinin hastalığı ve benim başka biriyle yatmış olmamdan dolayı perişan hâldeydi, ben ise normal olmaya çalışıyordum, kırık kanatlarım, yolunmuş tüylerimle sonunda yuvadan uçmuştum. Çok fazla şeyle uğraşıyorduk. Bugünlerde etkili iletişim kurmakta pek iyi değildik.

Bir saat sonra mekân insanlarla dolmaya başladı. Vaughn bir grup sanatçı arkadaşıyla geldi ve birlikte odanın bir köşesine çekildiler. Fazla olgun ve tecrübeli görünüyorlardı.

Knight kolunda Poppy'yle geldi. Kanarya sarısı mini elbise giymiş, yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirmişti. Konuşup gülüşüyorlardı.

Mutlu görünüyorlardı.

Gerçekten mutlu. Noel'den önce barınaktaki o günden bugüne aralarında ne yaşanmıştı bilmiyordum. Ama her ne olmuşsa aşmışlar gibi görünüyordu. *Beni* aşmışlardı. Belki de Rosie'nin dileğini yerine getirmeme gerek kalmazdı. Belki Poppy benim yerime Knight'ın yanında olurdu.

Böylece bana *gerek* kalmazdı.

Beni onlara bakarken gören Daria, "Sakın ona bakma ya da selam falan verme," diye tembihledi.

Şampanya kadehimi kavrayıp duvara baktım. Bu ben değildim. Ben oyunlar oynayacak biri değildim. Ama öte yandan, Daria bir zamanlar ondan nefret eden, hayatını mahvetmeye ant içmiş bir adamla nişanlanmıştı, üstelik o adam şu anda onu bastığı yere tapacak kadar çok seviyordu. Bense tamamen yalnızdım. Görünen o ki Daria'nın bir planı vardı, birkaç tavsiyesine uyabilirdim.

Saatler ilerledi. Müzik çalmaya devam etti. İnsanlar gülüştü. Kendi dünyalarına fena hâlde dalmış olan Knight ve Poppy'nin bizi fark etmeyeceği anlaşıldığında, Daria beni dans pistine sürükledi ve kalçalarımı sallamam için beni ikna etti. Saatler gece yarısına yaklaşıyordu ve zamanın tükendiğine dair bir duyguyla sarsıldım.

"*Plan işe yaramıyor,*" diye söylendim Daria'ya, Lil Wayne'in "Lollipop" şarkısı eşliğinde başını öne geriye savurarak kalçalarını bacağıma doğru sallıyordu. Kalbi kırık bir Külkedisi gibi hissediyordum. Atlı arabam birazdan balkabağına dönüşecekti ama tabii ki bu bir masal değildi, daha çok Cadılar Bayramı kâbusuydu. Knight'ın isterse işaret dilinde söylediklerimi gö-

rebilmesinden nefret ediyordum. Odanın diğer ucundan bile el hareketlerimi anlayabilirdi.

“Tatlım, bir erkeği kıskandırmak sağlam kış ister. Bunun için çok çaba göstermen lazım.” Beni eliyle geçiştirdi ve şampanyasını içerek durduğu yerde döndü. “Umursamıyormuş gibi davran.”

“*Umursuyorum.*”

“Öff, biliyorum. Çok berbat bir duygu, değil mi? Erkekler bok gibiler.”

Ayaklarım acıyla inleyene, düşüp kopma tehlikesiyle karşı karşıya gelene dek dans ettik. Partidekilerin geri kalanı yeni yıla on saniyelik geri sayım için teresa toplanmış gibi görünüyordu. Herkes ellerinde içkileriyle yıldızlarla süslü karanlık gökyüzüne bakıyordu. O anda Daria ve ben dışında herkesin diğer yarısını kucakladığını ve öpüşmek üzere olduklarını dehşet içinde fark ettim. Yüce Tanrım. Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim. Onların arasında çok ezik görünecektik.

Şey, Daria görünmeyebilirdi. Onun gelecekte NFL planları olan ünlü bir nişanlısı ve her kızın uğruna cinayet işleyeceği bir nişan yüzüğü vardı. Evet. Bu, klasik bir *ben* sorunu gibi görünüyordu.

Knight ve Poppy’nin uzak köşede durduklarını gördüm, Poppy kulağına bir şey fısıldarken Knight başını ona doğru eğmişti. Omurgamdan depresyon misali bir ürperti geçti. Geri sayım başladı. Bunu ne kadar yapmak istesem de gözlerimi onlardan alamıyordum. Oysa buraya gelmemin asıl nedeni Knight’a umursamadığımı göstermekti.

“On!”

“Bana bak, Luna. Onlara değil.” Daria parmaklarını gözümün önünde şıklattı.

“Dokuz!”

“Tanrı aşkına, Azize Luna. O da senin böyle tepki vermeni istiyor zaten!”

“Sekiz!”

“Luna.”

“Yedi!”

“Luuuuuunaaaaa!”

“Altı!”

“Bana çılgınca bir şey yaptıрма sakın.”

“Beş!”

“Kızım, robot gibisin.”

“Dört!”

“Seni son kez uyarıyorum, Rexroth.”

“Üç!”

“Bunu sen istedin.”

“İki!”

“Aslında hep merak etmişimdir...”

“Bir!”

Knight’ın başını daha da aşağıya eğip Poppy’yi öptüğünü göremedim. Daria çenemi kavradı ve başımı kendine doğru çevirip dudaklarını benimkine bastırdı. Dudaklarımız buluştuğu an etrafımızda bağırtilar koptu, havada ve midemin bir köşesinde havai fişekler patladı. Yumuşak, sıcak dudakları benimkilere çarptığında karpuzlu dudak parlatıcısının tadı ağzımı istila etti. İnledim, bir kızı öpecek kadar rahat olmaya alışkın değildim. Ya da genel olarak herhangi birini. Şimdiye kadar sadece iki oğlanı öpmüştüm, onlar da Knight ve Josh’tı. Bir de Vaughn vardı tabii. Sanırım onu da sayabilirdik.

Tanrım, neden duramıyordum? Daria’nın öpücüğü derinleştirmesine izin verdim, gözlerim kendi iradeleriyle kapandı. Şaşırtıcı derecede iyiydi, yalnızca fiziksel olarak da değil ki bu beklendik bir şeydi sanırım. Dili dudaklarımı aralayıp geçtiğinde etrafımızdaki bağırtilar ve çığlıkların *bizim için* oldu-

ğunu anlamıştım. İzleyicilerimiz vardı. Daria'nın her zaman izleyicisi olurdu. Ama bu gece beni sahne ışıklarının önüne atmaya karar vermişti.

Karşılık verip dilimi ağzına daldırarak öpücüğün sıcaklığı ve tatlılığıyla titredim. Değiştiğimi fark etmiştim. Ben artık ebeveynlerinin, Knight'ın ve Vaughn'ın arkasına saklanan o kız değildim. Benim de arzularım vardı. Gerçektim. Bir bütündüm.

Knight'la ya da onsuz, ben artık tamamlanmıştım.

Daria ilgiyi *-ilgimi-* Knight'ın üzerinden çekmiş, dikkatini bana çevirmeye onu zorlamıştı. Detaylı düşünecek olursam dâhice bir hareketti. Belki de bu yüzden dillerimiz dans ederken yanağını kavradım, gözlerim hâlâ kapalıydı, ikimiz de öpüşürken gülümsüyorduk. Birbirimize asla söylemediğimiz binlerce kelimeyi barındıran o tek gülümseme:

Arkamı kolladığın için teşekkürler.

Bu gece için teşekkürler.

Harika, çılgın ve acımasız olduğun için teşekkürler.

“Pekâlâ, lanet gösteri sona erdi.” Huysuz bir sesin homurdandığını duydum ve elbisemin kumaşı arkadan çekildi.

Knight olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Daria bana sıırttı ve bir kaşını *sana söylemiştim* der gibi kaldırdı. Dudakları şişmişti, pembe ve dolgun görünüyordu. Normalde mükemmel görünen saçları birbirine girmiş, seksi bir karmaşaya dönüşmüştü. Tanrım. Ulu orta yiyişmiştik. Hâlâ göz kapaklarımın ağırlığını ve dudaklarımda atan nabzımı hissedebiliyordum.

Knight'ın elini savuşturup Daria'ya sarıldım. Kollarımın arasında çılgılık attı, ikimiz de kıkırdadık. Bu, aptalca ilgi çekmeye çalıştığım bir eşcinsellik gösterisi değildi, arkadaşlıktı.

Knight beni tekrar çekiştirdi.

“Luna,” diye kızdı.

“Ah, yeter ama.” Daria gözlerini devirdi. “Her şey seninle alakalı değil, Cole. O artık Azize Luna değil sanırım, ha?” Daria, Poppy’nin ona attığı öldürücü bakışları görmezden gelerek göz kırptı.

Sanki Daria o öpücükle beraber içime kişilik zerk etmişti. Belki de adrenalinden dolayıldı. Ya da alkol, hatta ilgiden veya Knight’ın kız arkadaşını burnuma sokmaya çalışarak hayatıma devam etmeme izin vermemesinden sıkıldığım içindi. Büyük olasılıkla, yaptığım şeyi yapmamın nedeni yukarıda saydıklarımın hepsiydi.

Gözlerimi devirip ağzımı açtım ve herkesin önünde ağzımdan gerçek kelimelerin dökülmesine izin verdim.

“Sen benim patronum değilsin! İş arkadaşım bile değilsin. Çalışanım bile olamazsın. Ancak bir tanıdığım olabilirsin.” Dudaklarımda acımasız bir gülümseme çiçek açtı.

Daria şok içinde nefesini tuttu. Knight güzel yüzünün her yerine yazılmış bir acıyla tökezleyerek geri çekildi. Partidekilerin çoğu konuşamadığımı, az önce yaptığımın önemini bilmiyorlardı, bu yüzden kan dökülmesini bekler hâlde öylece durup baktılar.

“Sen ne zaman böyle bir sürtük oldun?” Knight gözlerini kısarak bana baktı.

Nihayet. Nihayet, yıllardır yapmamız gereken şeyi yapıyorduk: içimizi döküyorduk. Öfkeyi, nefreti ve şehveti dışarıya atıyorduk. Birbirimizi görmezden gelmeye, onca şey olurken sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya son vermiştik.

Âşık olmuştuk.

Şehvete kapılmıştık.

Birbirimizin güvenini yaralamıştık.

Bana öğrettiği o küstah gülümsemeyle kapıya doğru yürüdüm. Tepkisini görmek için arkama bakmadan elimi salladım.

“Ben senin eserimim, KJC.”

On Üçüncü BÖLÜM

Luna

Bunu neden istemiştim ki?

Neden bunun için *yalvarmıştım*?

Neden kendimi bu duruma sokmuştum?

Gözlerimi kırıştıtarak yüzü ellerinin arasına gömülü, omuzları titreyen Edie'ye baktım.

Normalde ikimiz için de güçlü olmaya çalışırdı.

Normalde ne yapacağını bilirdi.

Fakat içinde bulunduğumuz durumla ilgili hiçbir şey normal değildi.

Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok şeyin değişmiş olması beni dehşete düşürmüştü. Hayatım yelken açtığım sonsuz, düz rotadan sapmış, başı, ortası ya da sonu olmayan dalgalı bir yola girmişti.

Başka bir eyalette yaşıyordum.

Knight benden nefret ediyordu.

Ben de ondan nefret ediyordum.

Rosie ölüyordu.

Bir kızı öpmüştüm. Bu kötü kültürel referansım⁷ için bağışlayın ama bunu yapmak gerçekten hoşuma gitmişti.

Gerçekten hoşuma gitmişti. Cinsel yönelimimi değiştirecek kadar değil –şey, yani sanırım... çünkü gerçekten istediğim tek kişi en iyi arkadaşımdı– ama pişman olmayacak kadar. Bu, şu anda odaklanamadığım bir karmaşaydı.

Bir kalp kırmıştım. Yani kırmış olabilirdim. Josh bana mesaj atmayı bırakmıştı. Cevapsız mesajları, hüznü düşler gibi, çamaşır ipine asılmış, suçluluk gözyaşlarımdan sıırıslam olmuş hâlde telefonumun hafızasının bir köşesinde birikmişti.

Ve şimdi de bu yaşanmıştı. Bir şekilde kabullenmem gereken o ağır haber. Rapor, Edie ile aramda, kabullenmemizi bekler hâlde masanın üzerinde duruyordu.

Ayağa kalktım, avucumu masaya vurarak, “Hayır!” diye bağırdım.

Ama tabii ki öyle bir şey yapmadım.

Ayağa fırlayıp mutfakta volta atarken başımı geriye savurup deliler gibi kahkaha attım. “Oh iyi oldu!”

Ama tabii ki öyle bir şey yapmadım.

Gözyaşlarına boğulup odama koştum. Yalnızca hissettim.
Hissettim.

Ya da öyle yapmayı diledim.

Aslında orada öylece oturup anneme baktım. Gerçek anneme. Varlığını öğrendiği andan itibaren yanımda olan kişiye. Kendini bize adayan kişiye. Edie’ye.

“Dedektifin sana verdiği tek şey bu mu?” diye fısıldadım.

Sesimin onu şok etmesini ve içinde bulunduğu çöküntüden kurtarmasını umdum. İşe yaradı. Parmaklarının arasından bana baktı, sonra oturduğu yerde doğrulup yüzünden akan yaşları sildi.

7 Katy Perry’nin “I Kissed A Girl” şarkısına gönderme yapıyor. –ç.n.

“Özel dedektif mi?” Sakin olmaya çalışarak boğazını temizledi.

Sakin olacağını biliyordum. Bunu büyütmeyeceğini, şov yapmayacağını, beni huzursuz etmeyeceğini biliyordum.

Başımla onayladım.

“Son sekiz yıldır annesiyle Rio’da yaşadığını söyledi. Yaşadığı semtteki alışveriş merkezinde taklit parfümler satan bir dükkânda çalışıyormuş. Eşi, çocuğu, ailesi yokmuş. Luar isminde bir kedisi varmış. Gerçekten karanlık bir dönemden geçiyormuş. On sekiz ay önce de aşırı dozdan ölmüş.”

Biyolojik annem ölmüştü.

Berbat hissetmeliydim. Özgür hissetmeliydim. Bir şeyler *hissetmeliydim*. Nasıl tepki vereceğimi bilemeyerek alt dudakımı ısırdım.

Val hâlâ biyolojik annemdi.

Ama aynı zamanda beni terk eden kadındı.

Beni mahveden kadın.

Beni piyon olarak kullanmak isteyen kadın.

Ama aynı zamanda kedisine Portekizcede *ay ışığı* anlamına gelen *Luar* ismini veren kadındı.

Val hayatımda birçok role bürünmüştü. Hepsinde de çirkin bir karaktere sahipti. İnsanlar yanıliyordu. Ben Azize Luna değildim. Ben de nefret edebiliyordum. Yalnızca bunu şimdiye kadar bilmiyordum. Bir şekilde ayağa kalkabildim. Edie de peşimden kalktı.

“Senin bir annen var,” diye vurguladı elini göğsüne vurarak. “Ben varım, Luna. Her zaman ben olacağım.”

“Biliyorum.” Gülümsedim.

“Daha fazla konuşmaya çalış.” İfadesi yumuşadı.

“Denerim. Tüm hayatım boyunca bunu denedim. Sadece... kelimeler ağzından çıktığında, bu kendiliğinden oluyor.”

“Anlamıyor musun?” Kollarımı tutup hafifçe sarstı.

Ağzının bir kenarıyla, babamın ona sevgiyle baktığı zamanlardaki gibi sarsak bir şekilde güldü. Edie her zaman bana gerçek anlamda bakma cesaretini göstermişti.

“Artık özgürsün. Konuşmakta. Diyalog kurmakta. O çekip gittiğinde bıraktığı kişi olmak yerine başka biri olmakta özgürsün.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Ama gerçekten biliyor muydum? Ya bu beni özgürleştirmeyse? Ya kaderimde yalnızca rastgele patlamalar esnasında konuşmak varsa?

İkimiz de ayakta kıpırdandık. Ortada bir mesele vardı ve onu çözmemiz gerekiyordu.

“Babanın bilmeye...”

“Ona söyleyeceğim,” diye sözünü kestim.

Evet. Ne yapmam gerektiğini, nasıl yapabileceğimi biliyordum. Bana sözlerimin bir öneminin, sesimin herhangi bir ağırlığının olmadığını hatırlatan Val artık burada değildi. Edie haklıydı. Ölü deriyi üzerimden atıp başka biri olmanın vakti gelmişti.

Knight’ın ihtiyaç duyduğu kişi.

Babam, Edie ve Racer’ın hak ettiği kişi.

Babamla konuşacaktım.

Gerçek kelimelerle.

“İçeri gel.”

Babam masasının üzerindeki evrak kalabalığından başını kaldırdı, hâlâ takım elbisesiyle oturuyordu. Ellerini meşgul etmek adına masadaki bazı kâğıtları karıştırdı ve bana yorgun bir şekilde gülümsedi. Bugünlerde bana baktığında yüzünde

istemsiz bir ihtiyat¹ belirliyordu. İstiraba bulanmış, acımanın kekremesi kabuğuna sarılmış bir sevgi.

Ama hayal kırıklığı değil. Asla hayal kırıklığıyla bakmazdı.

Kapıyı arkamdan kapattım ve masanın önünde duran devetüyü rengindeki deri koltuğa doğru ilerledim. Oturdumda içine çöktüm, yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığı beni aşağı çekiyordu. Onunla göz temasını kesmeden tırnaklarımı tenimi delip geçene dek avucumun hassas etine batırdım. Acıyla nefes aldım.

Bunu yapabiliyordum. Knight'la yapıyordum. Edie'yle de. Hatta tamamen yabancılarla dolu bir partide bile.

Ama nedense bu farklıydı.

Babam Val tarafından kandırılmıştı. Val bilerek hamile kalmıştı. Babam beni istememişti. Yine de hayatımın ilk birkaç yılında beni tek başına büyütme zorunda kalmıştı. İletişim eksikliğim yüzünden bu hiç de kolay olmamıştı. Pek konuşmadığı için babama Dilsiz diyorlardı ama kızının gerçekten de konuşmaması onu tam anlamıyla ıstıraba boğmuştu.

“Her şey yolunda mı?” Kaşlarını çatı, odadaki havanın değiştiğini fark etmiş gibi görünüyordu. Belki de ben değiştirmiştim.

Eskiden başkalarına muhtaçtım. Zayıf. Korkak. Son birkaç ay beni değiştirmişti. Hâlâ evrim geçiriyor, kil gibi şekil alıyordum; hayatımda küçük ama önemli farklar yaratan küçük değişiklikler yapıyordum. Her aşama beni şekillendiriyordu.

Ağzımı açtım.

Babam kalemini düşürdü.

Dudaklarım hareket etti.

Gözleri kocaman açıldı.

Gülümsedim.

Babam *dinledi*.

“Pek değil,” diye fısıldadım, dudaklarımın kelimelerin etrafında nasıl kıvrıldığıнын bilinciyle.

Zaferim hüznle harmanlandı. Konuşabilmemin tek sebebi öz annemin ölmüş olmasıydı. Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Kalıcı olarak bir şeyi kaybetmiş ama yerine başka bir şey kazanmıştım.

Masanın üzerinden uzanıp titreyen parmaklarımla babamın elini tuttum. Sonunda özgürdüm. Bir saniye önce elinde tuttuğu kalem, yeni deri planlayıcısına mürekkep akıtıyordu. Şu anda sanki *ekstazi* falan almışım gibi tüm duyularım açık olduğu için bunu fark etmiştim.

“Bir şey itiraf etmem gerek, baba.”

Nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Babam beni konuşturmak için her şeyi denemişti. Ödüllü konuşma terapistleri kapımıza kadar geliyordu, dünyanın en iyi psikologları ve uzmanları emrime amadeydi. Benim görmediğimi düşündüğü zamanlarda onlarca kez ağladığını görmüştüm, ağzımdan bir türlü dökülemeyen kelimelerin yasını tutuyordu.

O zamanlar hazır değildim. Şimdi hazırdım.

“Luna...” Titreyen elini ağzına götürdü.

Elimi çekip parmaklarımı masasına dayadım. “Val ölmüş,” dedim.

“Bunu nereden...”

“Onu araştırması için Edie’den birini tutmasını istedim. Çok üzgünüm, baba. Seni incitmek istemedim. Bilmem lazımdı.”

Aniden hareket edince akan kalem masanın üzerinden yuvarlanarak halının üzerine düştü. Başını iki yana sallayıp bir saniye kadar duraksadı, sonra ayağa kalktı, masanın etrafından dolanarak beni ayağa kaldırdı. Gözleri benimkileri delip geçiyor, âdeta yıllar boyunca içine attığı şeyleri dile getiriyordu. Bana sarılacağını sandım ama beni şaşırtarak dizlerinin üzerine çöküp gözyaşlarıyla parlayan gözlerle bana baktı.

“Konuşuyorsun.” Şaşırmış görünüyordu.

Güldüm. Gerçekten güldüm ki bu mükemmel ânın biyolojik annemin ölümüyle lekелendiğini düşünürsek korkunç bir hareketti. Ama sonra ben de ağlamaya başladım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor, damlalar birbiri ardına inerek tişörtümü ıslatıyordu. Acı tatlı an dedikleri böyle bir şeydi.

“Yani... sen?” Yutkundu. “Konuşuyor musun?”

“Bazı insanlarla.” Suçluluk, suçluluk, suçluluk. Karman çorman, karanlık, sisli suçluluk katmanları üst üste yığılmıştı.

“Bazı insanlar mı?”

“Sen. Edie. Knight.”

“Ne zamandan beri?”

“Birkaç haftadan beri.”

“Luna,” diye fısıldadı.

“Baba.”

“Tekrar söyle.”

“Baba.” Gülümsedim. Gözlerini yumdu. Derin bir nefes aldı.

“*Tekrar?* Lütfen.”

“Baba.”

Omuzları sarsıldı. Hıçkırıklarla değil ama mutlulukla. Ona vermek istediğim mutlulukla. Yeni keşfettiğim bu güç karşısında sarhoş olmuştum.

“Tekrar söyle.” Sesi yumuşaktı.

Arkasındaki kalem, krem rengi halının her yerine mavi mürekkep akıtıyordu.

“Baba. Trent. Bay Rexroth. *Baba.*” Kaşlarımı oynattım, gözlerini açıp güldü. Gözlerinin etrafında beliren kazayakları tüm yüzünü sevimli bir şekilde kırıstırıyordu.

“Peki ya kardeşin?”

“Ne olmuş ona?”

Bana *gerçekten mi?* bakışı attı. Onu çekip ayağa kaldırdım. Yüzümü göğsüne gömüp kokusunu içime çektim. Hapisten yeni çıkmış bir adam gibi görünmesinden nefret ediyordum. Yalnızca daha mutlu. Daha hafiflemiş. Onu istemediği bir gerçekliğe mahkûm etmiş, her gün mücadele etmek zorunda kaldığı bir duruma hapsetmiştim.

“Deneyeceğim. Ben... Kontrol edemiyorum, baba. İsteddiğim zaman olmuyor. Henüz değil. Üzgünüm.” Yutkundum. “Bana... kızdın mı?”

“Tam olarak neye kızmamı bekliyorsun? Kızımın geçmişini daha iyi anlamak istemesine ama ona öz annesi hakkında soru soramayacağını düşündürüp onu hayal kırıklığına uğratmış olmama mı yoksa konuşmayı bıraktığın o günden beri gerçekten istediğim tek şeyi bana vermiş olmana mı?”

“İlki. Kesinlikle ilki.” Güldüm.

Odaya melankoli hâkimdi. Bu önemli bir andı. Zirveydi. Ben, babamla konuşup ona annemin öldüğünü öğrendiğimi söylüyordum. Şaşırmış görünmüyordu. Neden şaşırmış görünmüyordu?

Aklımı okumuş gibi boğazını temizledi ve önüne baktı.

“Val’in öldüğünü biliyordun,” dedim. Sesimde suçlama yoktu.

Başıyla onayladı. “Bunca yıldan sonra onu gündeme getirmek gereksiz geldi. Ayrıca, seni öyle derinden incitti ki olabilecekleri düşünmekten kendimi alamadım, eğer...”

“Sorun değil,” sözünü kestim. Anlıyordum. Gerçekten.

“Tanrım.” Başını iki yana sallayarak beni tekrar kendine doğru çekti. “Sesin çok güzel.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım ceketine doğru. Sözlerim hayat doluydu, ağırlığı ve nabızı vardı. Tekrarladım. “Seni seviyorum, baba. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.”

Beni küçük bir kızmışım gibi kaldırıp etrafında döndürdü ve burnunu saçlarıma gömdü. Gözyaşları yüzümüze akıyordu. Kalem son damla mürekkebini de akıtmış, babamın çalışma odasında hayatımızın bu sayfasını işaretlemişti. O halıyı değiştirmeyeceğini, kalbimin büyümesine neden olan bir kesinlikle biliyordum.

Her gün ona bakacak, bugünü hatırlayacak ve kıymetini bilecekti.

“Ben de seni seviyorum, bebeğim.”

On Dördüncü BÖLÜM

Knight

“Tezgâhın üzerinde bir Emergen-C paketi ve Advil var. Evi biliyorsun zaten, bir şeye ihtiyacın olursa Vaughn’a sor. Ya da ara. Beni de arayabilirsin.”

Annemin ablası ve Vaughn’ın annesi Emilia, anneme getirdiği şeyleri koyduğu kese kâğıdını karıştırırken beni resmen kapı dışarı etti. Yorgun, endişeli ve hasta olmak üzere gibi görünüyordu. Nabzımı hızlandıran ateşi görmezden gelerek kapının yanındaki bitkilerden birine balgam tükürdüm.

“Neden kendi evimden kovulduğumu bana tekrar söylemek ister misin?”

“Dün gece ateşin yükseldi. İyi değilsin, Knight. Annenin yanında olamayacağını biliyorsun.”

“Tamam. Alt kattaki misafir odasında kalayım. Annemin yanına bile yaklaşmam.”

“Misafir odasında *ben* kalacağım.”

Emilia sonunda keseden bir paket cips çıkardı. Tuzlu atıştırmalıklar anneme iyi geliyordu. Çok fazla sodyum kaybetmişti. “Kız kardeşimle ilgilenmek istiyorum. Ayrıca, alt kattaki

yatak odasında kalsan bile yine de griplisin. Açık sözlülüğümü mazur gör ama şu an bir mikrop yumağısın.”

Omuz silktim. “Daha kötülerini de duydum.”

“Söz veriyorum, seni gelişmelerden haberdar edeceğim. Sana tavuklu şehriye çorbası yaptım. Diğer yiyeceklerin yanında bir kapta. Eniştenden yiyip yemediğine dair rapor isteyeceğim, bu yüzden sakın beni kandırmaya çalışma. Annen için endişelenme tatlım. O iyileşecek.”

“İyileşemez.” Acı acı gülümsedim, gözlerim koyulaştı. “Bunu ikimiz de biliyoruz, Em teyze.”

Yutkunan Emilia’nın boğazı düğüm düğüm oldu. Başını eğdi. İnsanlar bunu neden yapıyordu? İşler fazla gerçekçi bir hâl aldığında başlarını neden eğiyorlardı? Yerde, annemin yakında oraya gömüleceği dışında bu kadar dikkat çekici olan ne vardı?

“Ama daha da kötüleşebilir,” diye fısıldadı.

Sonra eve girdi ve kapıyı suratıma kapatmadan önce duraksadı. “Ah, aranız şimdi nasıl bilmiyorum ama eğer başını kışından çıkarmaya karar verip Luna’nın evine uğrarsan lütfen ona taziyelerimi ilet ve bir şeye ihtiyacı olursa burada olduğumu bilmesini sağla.”

Tam gidecekken aniden arkamı döndüm ve kapıyı iterek açtım.

“Taziye mi?” Gözlerimin yuvalarından çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Emilia kese kâğıtlarını yere bırakınca şeftaliler ve sarımsak yerde yuvarladı.

Ailelerimiz, Luna ve benim artık yakın arkadaş olmadığımıza ya da ikimiz için her ne saçma şeyler düşünüyorlarsa öyle olmadığımıza inanmayı reddetmişti. Ama bu, beni kötü bir şey olmuş olması ihtimali kadar rahatsız etmedi. Taziye tek bir anlama geliyordu.

“Neler oluyor?” Açıklama yapmadan benden kurtulamayacağını anlaması için kolumu kapıya yasladım.

Galaktik dönemlerini yaşayan binlerce kızgın güneş gibi yanıyordum. Ateşim birdenbire çıkmıştı. Vaughn bunun büyük olasılıkla geçen gece Luna’nın Daria’yla yiyişmesini izlerken neredeyse yanıp kül olmamdan kaynaklandığını söylemişti.

Emilia teyze hemen cevap vermeyince baş dönmemi görmezden gelerek eve geri girdim. Yüzüne bakarak dişlerimi sıktım.

“Konuş.”

Vicious eniştenin, eşine azıcık bile saldırgan davrandığını öğrenirse beni hadım edip hayalarımдан güzel karısı için küpeler yapacağını biliyordum.

Emilia’nın çenesi gerildi. “Geri çekil, *oğlum*,” diye kızdı.

Belki de küpe yapması için Vicious enişteye ihtiyacı yoktu. Geri adım atmaya karar verdim çünkü onu konuşturmanın en çabuk yolu buydu.

“Biyolojik annesi Val ölmüş.”

“Tanrım.” Elimle ağzımı kapattıktan sonra yüzümü ovuşturdum. “Peki Luna nasıl?”

Konu Val’e geldiğinde Ayışığı’nın vereceği tepkiler bütünüyle öngörülemez oluyordu, bu yüzden karşı karşıya olduğum yıkımın seviyesini bilmiyordum. Luna’nın Val’i aradığını biliyordum ve şimdi onu bulmuştu ama muhtemelen istediği şekilde değil.

“Ben de bunu sen bana söylersin diyordum. Edie özel bir dedektif tutmuş, adam da bu bilgiyle dönmüş.” Emilia kaşlarını çatı. “Bunu nasıl bilmezsin, Knight? Siz eskiden kardeş gibiydiniz.”

Kardeşmiş, kığımın kenarı. Luna’yı görmeliydim. Hemen.

Bir dakika ya, görmeli miydim? Çünkü en son karşılaşmamızda yüzüme bağırmıştı.

Evet.

Hayır.

Görmeliydim.

Kriz her şeyin önüne geçti. Malikâne büyüklüğündeki egomun bile.

Sikkkktir.

Emilia hızla sözünü düzeltti. “Ruh eşi.”

“Daha da ürpertici hâle getirdiğin için teşekkürler.”

“Sana ihtiyacı var.”

“Şansına küssün.”

Bazen inatçı bir orospu çocuğu olabiliyordum. *Yani o zaman hayır mı? Luna’ya gitmiyor muydum?*

Lanet olsun. Benim adıma karar verecek bir fal kurabiyesine ihtiyacım vardı.

“Bu küçük bir üniversite kaçamağıyla ilgili olamaz. Ne oldu, Knight?”

Her şey. Her şey oldu.

Luna hayatına devam etti. Ben geride kaldım. Annem daha da kötüleşti. Dixie ise hâlâ sağlıklı, saldırgan ve iç karartıcı bir şekilde hayattaydı. Görünen o ki Tanrı’nın kötü bir mizah anlayışı vardı ve benimle kafa buluyordu.

Emilia yanaklarımı kavrayıp beni kendine doğru çekti. Ben ondan bir boy daha uzundum ama yine de buradaki yetişkin oydu. Bu gözlerinden yansiyordu. Mükemmel bir yaz günündeki okyanus gibiydiler. Dalgasız, mavi ve hayatın karşınıza çıkarabileceği her şeyden daha sakın.

“Çok inatçısın. Yani... dar görüşlü. Sen tam bir...”

“Amcık?” Umursamaz bir şekilde öneride bulundum.

“*Erkeksin.*” Gülümsemesini zar zor bastırdı. “Biz hep kızlarımız olacak diye düşünmüştük, Rosie ve ben.”

Sırıtmadan edemedim çünkü sahip oldukları tek şey erkek evlatlar olmuştu. Ve biz, insanlık tarihinin en testosteron

yüklü canlılarıydık. Bazen damarlarımda kan mı yoksa meni mi akıyor diye merak ediyordum.

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm demek isterdim ama ben evlat edinildim. En azından annemin bir seçeneği vardı.”

“Senin bir Cole olduğuna hiç şüphe yok, Knight. Sen bir seçim değildin; kaderdin.”

Elimle geçiştirdim. Annem ve Emilia’nın, E ile başlayan o kelimededen (evlatlık) bahsettiğimde *This is Us*’a bağlama eğilimi vardı. Bu konuda neden bu kadar alingan olduklarını anlamıyordum. Önlerine çıkan bir adamı becerip sonra da beni evlatlık veren *onlar* değildi sonuçta.

“Evlat edinmekten bahsetmişken, oğlunun öz evladın olduğuna emin misin? Çünkü siz yağ ve su gibisiniz.” Kollarından ayrılmaya çalıştım ama Leblanc kardeşler minicik olmalarına rağmen Olimpik güreşçiler gibi kucaklaşırlardı.

“Evet. Karnımda bunu kanıtlayabilecek dört tane çatlağım var.”

“Bahse girerim, gelecekteki olası kardeşlerine uyarı olsun diye rahminin duvarına adını kazımıştır. Piç.”

Em teyze parlak mavi gözleri neşeyle ışıldayarak güldü. Annem gibi gülüyordu, annem olmadığında sırf bu gülüşü görebilmek için onu güldüreceğimi şimdiden hayal edebiliyordum.

“Komik olan ne?” Kaşlarımı çatıp sonunda kollarından sıyrılmayı başardım.

“Bahse girerim, rahim olayını yüksek sesle söylemek istemedin.”

Siktir. “Affedersin. Filtrem bozuldu.”

“Davranışların da bozulmuş. Seni oğlum gibi sevdiğimi biliyorsun ama kışını kaldırıp burayı terk etmen gerek.” Bahsi geçen kışa hafifçe şaplak attı.

Haklıydı. Davranışlarımın farkındaydım. Anneme karşı özellikle sorumlu hissederken dünyanın geri kalanına sadece kin duyuyordum.

“Sadece bir tane annem var.”

Yanıyordum.

Âdeta yanıyordum.

Cehennemde güzel, sıcak bir tatildeymişim gibi.

Battaniyem soğuk terler döken vücuduma yapışmış hâlde uyandım. Her yer o kadar ıslaktı ki bir an yatağa işedim sandım. Elimi başımda gezdirdiğimde saçlarımın sanki duştan yeni çıkmışım gibi sıırılsıklam olduğunu fark ettim.

Spencerların misafir odasındaki yataktan kalktım, üstümde hâlâ siyah Tom Ford eşofman altım vardı. Komodinin üzerindeki esrarlı sigarayla çakmağı aldım. Çoraplı ayaklarıma bir çift terlik geçirdim.

Tişört giymekle uğraşmadım. Sigara içmeye verandaya çıkmadan önce bir bardak su almak için mutfağa yöneldim ama yataktan çıkar çıkmaz hülyalı bir âşık gibi mutfağın yanından geçip ön kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım.

Daha kötü bir fikrin var mı, götlek?

Aylardır ilk kez kesinlikle trajikomik olan hikâyedeki lanet Romeo gibi Luna'nın penceresine tırmanınca damarlarıma taze kan pompalandı. Luna benimle işinin bittiğini açıkça belirtmişti. Ve ben de ona bunu umursamadığımı açıkça belirtmiştim.

Poppy'yi her fırsatta gözüne sokma işinden henüz vazgeçmemiştim. Ama artık önemli değildi. Emilia haklıydı. Luna'nın bana ihtiyacı vardı. Geçmiş olan iki yabancı olduğumuza, senelerce biriktiğimiz anıların, ilk öpücüklerimizin, birbiri-

mizi şekillendirmemizin bir hiç olduğuna, kan yeminimizin bok kadar bile değeri olmadığına inanmayı reddediyordum.

Penceresi kilitli, perdeleri çekiliydi, aramızda geçen onca şeyden sonra aksini beklemiyordum zaten. Penceresini bir kez tıklattım. Sonra ikinci kez tıklattım. Cevap vermeyince derin bir nefes alıp başka tarafa baktım ve yumruğumu cama indirdim. Pencerenin çift camlı olduğunu biliyordum, kırılması için bir yumruktan fazlası gerekecekti ama çıkan yüksek ses oyun oynamadığımı anlaması için yeterliydi.

Luna pencereye koştu, perdeleri açtı, gözlerinde dans eden öfkeyle kaşlarını çatıp bana baktı.

“Az önce *Romeo ve Juliet*’i düşünüyordum ve bir şeyi hatırladım...” Penceresinin önünde dengemi kaybederek ileri geri sallandım. *Siktir*.

Muhtemelen sarhoş olduğumu düşündü, düşüp ölebileceğimi değil. Ben yalancı çobanın tekiydim. Ya da yalancı sarhoşun teki...

Penceresinin kenarlarından destek alarak konuşmaya devam ettim. “Juliet’in Romeo’ya ayın üzerine yemin etmemesi gerektiğini söylediğini hatırladım. Neden böyle bir şey söylediğini biliyor musun, Luna? Biliyor musun? Çünkü ben biliyorum.”

Kitabı geçen yıl edebiyat dersinde okumuştuk. Shakespeare denilen bu adam çok iç karartıcıydı. Ayışığı’nın korkutucu yüzünü inceledim, acıma dolu ifadesi kısacık bir anda öfkeye dönüştü.

“Ay değiştiği için ona ayın üzerine yemin etmemesi gerektiğini söyledi, Luna!”

Cevap vermedi.

“Bu işte birlikte olmamıza rağmen *sen* bana karşı değiştin. Benim söz sahibi olmama asla ama asla izin vermiyorsun. Ben aynı kaldım ama sen... sen değiştin!”

Orada öylece durup sanki bir Broadway gösterisi sergiliyormuşum gibi beni izledi. Hafif ilgiyle. Çoğunlukla korkmuş hâlde. Kesinlikle en can alıcı sözleri etmemi bekliyordu.

“Bırak gireyim,” dedim boğuk bir sesle, vücudumun ürperişini görmezden gelerek.

Başını iki yana salladı. Neredeyse sadistçe bir tavırla.

“Hayır, ha?”

Kıçımı penceresinin önüne yerleştirip güzelce kuruldum ve esrarla çakmağı almak için eşofmanımın cebine uzandım. O geri adım atmayacaktı, ben de onun iyi olduğunu anlamadan eve dönmeyecektim.

“Girmene izin vermem için bana iyi bir sebep söyle.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ne giydiğine ilk defa dikkat ettim. Ya da giymediğine mi demeliydim? Vay canına. Etek ucu dantelli, minicik, turuncu bir gecelik giyiyordu. Gerçek bir gecelik. Bunu ona kim vermişti? Kim için giymişti?

Seni zerre kadar ilgilendirmez.

“Hayırdır, gecelik falan?” Ağzımdaki esrarla sordum, sonra yaktım. Ses tonum bariz şekilde neşeliydi. Sikmişim gripi de ateşi de, aletim şimdiden daha iyi hissediyordu. Luna’nın göğüs uçlarının hatlarını görme fırsatına erişmek için ulusal güvenlik sırlarından vazgeçerdim. Onu böyle yarı çıplak görmek, tüm doğum günü dileklerimin bir araya gelmiş hâli gibiydi.

“Daria’nın Noel hediyesi.”

Sarışın komşumun bir vudu bebeğini yapıp memelerini yumruklamayı aklıma yazdım. Dumanı üfleyip ne söyleyeceğimi düşünerek gökyüzüne baktım.

“Knight, neden buradasın?”

“Val’i duydum.” Kalın bir duman bulutu hâlinde nefesimi verdim.

“Ben iyiyim,” dedi.

Bu lanet kelimeyi duyduğunda nasıl hissettiğini hatırladım ama ona katılmadan edemedim; üzgün görünmüyordu. Belki de Val sadece bir bahaneydi. Belki de ondan uzak duramıyordum.

Başımı yana yatırdım. “Pencereyi aç.”

“Gecenin bir yarısı beni ziyarete geldiğini kız arkadaşın biliyor mu?”

“*Senin kız arkadaşın* biliyor mu?” diye karşılık verdim, çocukluk ederek.

Yılbaşı gecesinden beri Poppy’yi görmemiştim. Partide Luna ve Daria’dan dolayı geçirdiğim öfke nöbeti yüzünden bana hâlâ kızgındı. Ona aramızdaki ilişki yürümediği için üzgün olduğumu söylediğimde bunu aşmak için zamana ihtiyacı olduğunu, aramızdaki şeyin henüz son bulmadığını söylemişti. Bu kız cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan bile inatçıydı. Karşılaştırma yapıyormuşum gibi anlaşılmasın. Çünkü bazı bulaşıcı hastalıklar tedavi edilebiliyordu. Aslında vurgulamak istediğim şeydi, bu kızın bir sürü yakın arkadaşı ve Lucifer’in yanında sevgi pıtırıcığı kaldığı bir kız kardeşi vardı. Benim kötü bir fikir olabileceğimi kimse söylememiş miydi? Boktan bir erkek arkadaş olduğumun *ben* bile farkındaydım.

“Vay be, ne kadar kibarsın.”

“Evet, hayatım boyunca senin kıcını korumaya *çalışacak* kadar kibarım.” Ağzımda sigarayla sııttım. “Pencereyi aç.”

Perdeyi kapattı. Görünen o ki Yeni Luna’nın kalbine giden yol sert bir aşk değildi. Yaşadıkça öğreniyorduk.

“Ayışığı.” Sırf götlük olsun diye sigaramı Spencerların yapay göletine fırlatıp yumruğumu tekrar cama indirdim. “Lütfen.”

“Neden?” Perdenin ardından boğuk sesi duyuldu.

“Çünkü şu anda bana ihtiyacın var.”

Ağzından kahkaha olması gereken bir nida koptu.

“*Tamam.* Çünkü *benim sana* ihtiyacım var.”

Buna tepki vermedi. *İlginç*. İstediğim şey bu muydu? Hızlıca ekledim.

“Grip oldum. Üzerimde tişört *yok*. Artık Spencerlarla yaşıyorum. Doktorun emri, çünkü annem...”

Perdeyi açıp pencereyi araladı ve bir adım gerileyerek içeriye girmeme izin verdi. Odasına girdiğimde, tıpkı Luna gibi odasının da bir şekilde değişmiş olabileceğinden endişelenerek etrafı inceledim. Her şeyi yerli yerinde bulunca derin bir nefes aldım. Fotoğraflarımız bile oldukları yerdeydi. Baktığım ilk şey onlar olmuştu.

“Yüce Tanrım, Knight, titriyorsun. Neden üzerinde tişört *yok*?” Öfkesini bir kenara bırakıp nihayet önündekine odaklanmıştı. Küçük, sıcak elini göğsüme koydu. Dokunuşuyla titredim. Eğilip kendime baktım. Tüylerim diken diken olmuştu ve itiraf etmem gerekirse ölü gibi görünüyordum.

“Bana bak,” dedi nefes nefese yüzümü ellerinin arasına alarak. “Knight resmen mosmor olmuşsun. Dışarısı buz gibi.”

Gülüp geçiştirmeye çalıştım. “Güney Kaliforniya’da yaşıyoruz, Ayışığı. Bence bir şey olmaz.”

“Senin için küvete sıcak su dolduracağım.”

“Baban burada olduğumu anlar.”

“Kimin umurunda!” diye söylendi. “Saatini çıkar.”

Luna odasından fırlayarak çıkarken saatimi komodinin üzerine koydum ve orada dikilip ocak ayında, gecenin bir yarısı, ateşler içinde yanacak kadar ciddi bir grip atlatırken üstsüz dışarı çıkmanın çok da doğru bir karar olmadığını düşündüm. Luna on dakika kadar sonra kolunun üzerine attığı koca bir havluyla geri geldi ve beni koridorda sürükledi.

“Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok,” diye kızdım fısıltıyla ve topuklarımı mermer zemine gömdüm. Tanrı aşkına, ben buraya onunla ilgilenmek için gelmiştim.

“Teklif etmiyorum, emrediyorum.” Resmen dişlerini gösterdi.

Banyoya girdiğimizde içi su dolu küvetin bir fincan çay gibi dumanı tütüyordu.

“Ateşi olan insanların ılık duş alması gerekmez mi?”

“O kadar da sıcak değil.”

Küvete bir daha baktım. “O lanet küvete girersem üçüncü derece yanıklarım olacak.” Elimle küveti işaret edip başımı iki yana salladım. “Cık. Vücudumu o suya sokarsam İki Yüz gibi görüneceğim.”

“O küvete gireceksin,” diye diretti.

“Hayır, gir...”

Geceliğini çıkarıverdi. Öylece. Tamamen.

Sütyen takmamıştı. Yalnızca pamuklu külot giyiyordu. Meme uçları doğruca karşımdaydı. Koyu renkli, minik, kabarık ve *siktir*.

Sevgili Noel Baba,

Senin gerçek olduğuna hep inandım. Bana hep istediğim o hediyeyi, üç yıl bir hafta geç de olsa verdiğin için teşekkürler.

Sevgiler,

KJC

Saçma şekilde bronz bacaklarından birini küvetin üzerine atıp içine girdi ama hâlâ ayakta duruyordu. Onu baştan aşağı süzerek hafızama işledim. Luna sörf yapıp bisiklet sürdüğü için ciddi kasları vardı. Memeleri küçük ama dolgundu, avuçlarıma mükemmel şekilde uyacaklardı. Kolları cılızdı. Bedeni incecik ve zarıftı. Rüya gibi görünüyordu. Tatlı bir işkenceydi.

Elini bana uzattı. “Birlikte giriyoruz,” diye fısıldadı.

Kurnaz tilki, ona dokunmam söz konusu olacaksa alevlerin içine dalacağımı biliyordu. Homurdanarak eşofmanımı indirdim ve iç çamaşırla kaldım. (Onu korkutup kaçırmak istemiyordum. Şaka yapmıyordum, aletim oldukça büyüktü, o kadar ki ona Büyük Knight kendime de Minik Knight diyordum.)

Onunla küvete girdim. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve beni suya doğru bastırdı, böylece yüz yüze gelecek şekilde karşılıklı oturduk. Teorim kanıtlanmıştı. Kızların kanı soğuktu. Su kaynıyordu. İçinde çırpınarak yavaşça ısıya alıştım. Kendime baktım. Normalde bronz olan tenimin altındaki damarlar kalın ipler gibi görünüyordular. Her bir yanımda kırılmalı, solgun ve eksik görünüyordu. Bir kertenkele kadar seksiydim.

(Yine de Luna neredeyse çıplıktı.)

“Dudakların morarmış.”

Bir lif alıp suya daldırdı ve göğsümü ovmaya başladı. İnanılmaz sakinleştirici gelmişti, kendime engel olamayarak inledim.

Donumun içine boşalmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Büyük Knight, bedenimin diğer kısımlarının ölmek üzere olduğunu farkında değilmiş gibi sertleşmeye başlayarak iç çamaşırımın kumaşını yırtmakla tehdit etmeye karar vermişti.

“Soğuk algınlığı için ilaç aldın mı?”

“Evet. İki Advil aldım.”

Hâlâ çıplak sayıldığından bahsetmiş miydim? Memeleri. Tatlı göbek deliği. Selvi gibi bacakları. Hepsi gözümün tam önünde duruyordu. İnanılmaz.

“Sana biraz çay yapayım,” dedi.

“Çaydan nefret ederim.”

“Ama içeceksin.”

“Bana tek bir geçerli neden ver.”

“Senden kibarca rica ediyorum.”

Ona, *pardon ama tanıştırıyor muyuz?* bakışı attım.

Gözlerini devirdi. “Mememe dokunmana izin veririm.”

“Meme ucuna da. Memene sadece yandan dokunmak istemiyorum. Bu sayılmaz.”

“Peki!” Gülüşünü bastırarak pes edercesine kollarını havaya kaldırdı.

“Anlaştık.” Sırıttım.

Öne doğru eğilip benimle göz göze geldi.

Nefes almayı komple bıraktım. Ona ne yaptığını sormak istedim ama beynimim bir kısmı –oyun partilerinde kullanmak için sakladığım o küçük kısmı– ne yaptığını fark etmemiş olması ihtimaline karşın ona hiçbir şey söylemememi belirtti. Luna kollarını boynuma doladı, göğüslerimiz birbirine değiyordu.

Onun.

Çıplak.

Memeleri.

Benim.

Göğsüme.

Değiyordu.

Suyun içinde aletimin zonkladığını hissettim, tek yapmam gereken –tek yapmak *istediğim*– iç çamaşırlarımızın ince kumaşlarından kurtulmak ve ona SİKTİĞİMİN JOSH’INI unutturmaktı. Başını boynumun çukuruna yerleştirdi ve iç geçirdi.

“Seni özledim,” diye fısıldadı.

“Bizi özledim,” dedim buruk bir şekilde, kalbim göğsümün içinde un ufak oluyordu.

Benim derdim neydi? Neden Vaughn gibi şerefsizin teki olamıyordum? Neden Luna’nın en ufak bir savunmasızlığında parçalara ayrılıyordum?

O aptal çayı içtim ve sonra da Luna’nın yanında uyudum. Birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk kez uyurken kucaklayan kişi o olmuştu, ben değil. İkimiz de neredeyse çırlıçıplaktık, üzerimizde yalnızca iç çamaşırlarımız vardı, vücudunun sıcaklığı benimkine geçiyordu.

Bütün gece ateş yüzünden kan ter içinde dönüp durdum, gözlerimi açamıyordum ama vücudum uyanıktı. Düşünüyor, dilek diliyor ve Luna’yı sistemimden atmak için terlemeye

çalışıyordum. Ama bazı hastalıkların tedavi edilemeyeceğini gayet iyi biliyordum ve Luna onlardan biriydi.

Ertesi sabah sersemlemiş ve kafam güzel şekilde uyandım. Luna et suyu, çay ve iki Advil getirdi. Sonra masasına oturdu ve ben hepsini bitirene kadar gözlerini üzerimden ayırmadı. Hâlâ bok gibi hissediyordum ama daha iyiydim.

Çayımı bitirir bitirmez ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “Babamın dolabından senin için tişört getireyim. Vaughn’ın evine gidiyor olsan bile ortalıkta üstsüz dolaşmanı istemiyorum.”

“Dur bakalım.” Elimi kaldırdım. Eşikte durup bana döndü.

“Memelerinle,” geceliğiyle kaplı göğsünü işaret ettim, “bir randevumuz vardı. Şu ya da bu meme olsun diye özel bir tercihim yok ama iki çay ve lağım suyundan hallice olan o et suyunu içtim. Sanırım bunu hak ettim.”

“Neyi?” Kollarını göğsünde kavuşturarak tek kaşını kaldırdı.

“Meme ucunu emmeyi.”

“Rüyada görürsün.”

“Rüyalar tutunduğumuz gerçeklerdir, Ayışığı.”

Tereddütle koridora baktı, ardından kapıyı arkasından kapatıp önlem amaçlı kilitledi. Parmağımla yatağa yaklaşması için işaret ettim. Dikkatli adımlarla gelip bir adım ötemde durdu. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Ya da belki o ses benimkine aitti.

Sessizce geceliğinin askılarını indirdi ve bacaklarından aşağıya kaymasına izin verdi. Vücudu muhteşemdi. Kıvrımlarla doluydu, dümdüz bir karnı ve geniş kalçaları vardı. Öne doğru eğilip ona uzandım, kolumu alt bedenine dolayarak kendime doğru çektim. Karın kasları tam burnumun dibindeydi. Başımı kaldırıp ona baktım. Nefes alışverişleri hızlı ve ağırdı.

“Ne kadar ileriye gidebilirim?” diye mırıldandım göbeğine doğru, dilimle oyunlar oynuyor, hoş dokunuşlarda bulunuyordum. Yutkundum.

Bir saniye geçti.

Bir saniye daha.

“Sonuçta sen kazandın,” dedi.

İşte bu, tabii ki kazanmıştım.

Sıcak, piercingli dilimi kısacık bir an için leğen kemiğinin üzerine bastırdım ve sonra yavaşça karnından yukarı doğru sürttüm. Titredi ve geri çekilmeye çalıştı ama ellerimi kalçalarına kaydırarak onu yüzüme bastırdım.

Göğsüne ulaştığımda dilimle sağ memesinin hatlarını yaladım ve daha sonra piercingimi meme ucuna bastırıp oynadım, emdim ve dişlerimle çekiştirdim.

“Ah,” diye inledi yüzüme doğru, bacakları titreyip kasılana dek dilimi meme ucunun etrafında tekrar tekrar iştahla gezdirdim.

“Knight,” adım dudaklarından yarım yamalak bir dua gibi döküldü.

Saçlarımı çekti. Hastaydım, başım hâlâ davul gibi zonkluyordu ama açık bir ameliyatın ortasında olsam bile memelerini emme görevimi yerine getirirdim.

Tatlı amı beni baştan çıkarıyordu. Oynamak için diğer memesine geçtim ve sert bir şekilde emdim, ardından yavaşça, baskıyı artırarak ve daha ileriye gidebilir miyim merakıyla devam ettim. İnliyor, parmaklarını saçlarımda ve sırtımda gezdiriyordu. Başparmağımla kalçalarını okşamaya başladığımda ellerim istemsizce ileri geri hareket etti. Elimi bacaklarının arasına daldırıp külotunun üzerinden onu avuçlayacak cesareti bulmam birkaç dakikamı aldı. Hâlâ meme uçlarıyla oynuyor olsam da birkaç saniye sonra elimi iteceğini bilerek nefesimi tuttum.

Ama... itmedi.

Bacakları sessiz bir onayla açıldı ve ben onu da kendimle birlikte çekerek sırt üstü yatağa yattım. Dudakları dışında her yerini öptüm, onu yalayıp yutmak istemediğimden değil, sadece hasta olduğum için. Elim sahiplenir şekilde hâlâ bacaklarının arasındaydı ama henüz bir hamlede bulunmamıştım. Sadece geri çekmek istemiyordum. Los Angeles şehir merkezindeki bir park yeri gibiydi. O park yeri için çok uğraşmıştım.

Ayışığı üzerimdeydi, boynunu, omuzlarını ve memelerini rahatça öpebilmem için başını yana eğmişti ki o anda parmaklarımı içine sokmanın en iyi yolunun bizi ters döndürmek olduğunu anladım. Tam da öyle yaptım. Şimdi ben üstteydim. Kocaman elimi küçük külotunun içine soktum, bir parmağımı içine daldırdım, o kadar ıslak ve sıcaktı ki içinde ölmek istedim.

“Sırılsıklamsın,” dedim. Sesim neredeyse bir yakarış gibi çıkmıştı.

Kalçasını elime doğru kaldırıncı parmaklarımı hareket ettirmeye başladım. Her öpüşle, her parmak darbesiyle aletim iç çamaşırımın içine zonkluyordu.

Luna Rexroth’u yatağa atmıştım. Şey, teknik olarak onun yatağına. Parmaklarım içindeydi. Sıcak ve sırılsıklam. Külotu dışında –ki onu da kenara kaydırmıştım– çırlıçıplaktı. Luna o beklenmedik hareketi yapmadan önce bile önümdeki sahneyi zar zor idrak edebiliyordum.

Elini iç çamaşırımın altındaki aletin üzerine koydu ve parmaklarını etrafına doladı.

“Lütfen bunu yapma,” diye inledim boynuna doğru, klitorisini parmağımla hızla ovuşturarak. Daha önce hiçbir kızı parmaklamadığım düşünülürse klitorisini bulduğum için bile kendimle gurur duyuyordum. Biraz uyuşmuş gibiydim, bu yüzden tadını çıkarmaya baktım. Seks hakkında bildiğim her şeyi

porno izleyerek öğrenmiştim, bu yüzden klitorisini bulmanın ölümcül darbe, ona parmakla işkence etmenin ise zincirleme bir orgazmın ilk aşaması olduğunu biliyordum. Her şeyi kitabına göre yapmıştım. İyi bir öğrenciydim ama uygulayacak bir deneyimim hiç olmamıştı çünkü Luna'yı beklemiştim.

Ama o beni beklememişti.

Hayır. Şu anda aklından bunu geçiremezsin, seni pislik.

“Neden? Yanlış bir şey mi yapıyorum?” dedi yarı inler yarı yalvarır bir sesle.

Birçok futbol taraftarı aletime dokunabilmek için yalvarırdı ama onların sesi kulağa hep zavallı ve sinir bozucu gelirdi. Luna'nın ağzından çıkan sözler bir şarkı gibi geliyordu. Baktan bir şarkı da değil üstelik. Katy Perry şarkıları gibi bir şey değil. Bir klasik. İsim versem ayıp olmazdı herhâlde? Bir Elvis Costello şarkısı.

“Yaptığın her şey mükemmel, Ayışığı, ama donuma boşalmak istemiyorum.”

“Neden? Bu kötü bir şey mi?”

Meme ucunu emerek başımı hayır anlamında salladım. Çok tecrübesizdik. Çok bilgisiz. İstedğim buydu. Yalnızca bu. Geri kalanını birlikte öğrenecektik. Her ne kadar donuna boşalmanın kitaptaki en iyi numara olmadığını düşünsem de kendimi tutamadım.

“Ah, lanet olsun. Lanet olsun.” Hiç düşünmeden elini tuttum ve iç çamaşırlarımın içine soktum. Küçük elini anında ipeksi, sıcak aletime dolandı ve nefesini tuttu.

“İşte bana yaptığın bu, Luna Rexroth.”

“Bunu sevdim.”

Seni seviyorum.

Ama tabii ki bunu söyleyecek kadar aptal değildim. Böylesine savunmasız bir anda söyleyemezdim, sözlerime inanmazdı.

Kalçasını bana doğru kaldırmaya ve sürtmeye başladı, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. “Sanırım ben...”

Boşalacağım.

Boşalmak üzereydi. Yüzünden anlayabiliyordum. Gözleri yuvalarında döndü ve ağzından genizden gelen, adrenalın yüzünden neredeyse sikimin ortadan kırılmasına neden olacak hafif bir çığlık koptu.

Kendini beğenmişlik eriyen mum gibi göğsüme yayıldı. Kendim dışında birine ilk kez orgazm yaşıtıyor olmam çok acınası bir durumdu. Yüzündeki hayret ifadesinden Josh’ın orgazm konusunda o kadar da başarılı olmadığını anlamam ve bunun beni bir salak gibi mutlu etmesi daha da acıklıydı.

O parmaklarımın etrafına boşalırken ben iç çamaşırımın içindeki eline boşaldım. Hayatımda hiç bu kadar şiddetli boşalmamıştım. Bu süreçte birkaç kilo verdiğime neredeyse emindim. Boşaldıkça boşaldım, sanki asla sona ermeyecekti. Ve Luna bu süre boyunca aletimi elinde tutmaya devam etti. Parmaklarımı yavaşça içinden çıkarıp gözlerinin ta içine baktım. Elimin her bir noktasını yalarken ağırlaşmış göz kapaklarının altında gözleri parladı.

“Sen delisin,” diye fısıldadı memnun bir şekilde.

“Orgazmdan kendinden geçene kadar amını yiyeceğim,” dedim gayet ciddi bir şekilde.

Kendimize gelip giyinmemiz birkaç dakikamızı aldı. Luna saçlarını elleriyle düzeltti ve boğazını temizleyerek kapıya yöneldi.

“Pekâlâ. Evet. Şey. Çay ve et suyu. Ah, ayrıca Advil. Hemen getiriyorum.”

“Ayışığı?”

“Efendim?”

“Onların hepsini getirdin zaten.” Elimle masasında duran Advil paketini, boş kâse ve kupayı işaret ettim. “Bana tişört getirmeye gidiyordun.”

“Tabii,” diye mırıldandı. “Elbette biliyorum.”

Kızarak hemen kapıya yöneldi ve yanlışlıkla duvara tosladı. Çıkmadan önce bana suçlayıcı bakışlar atarak telefonunu da yanında götürdü. Yatağında kalıp parmaklarımdaki kokusunu içime çektim ve az önce yaşananları döngü hâlinde tekrar tekrar kafamda oynattım. Dilimin altındaki meme uçları. Parmaklarımin altında kabaran klitorisi. Gerindim ve dün gece banyosuna girmeden önce çıkardığım Cartier saatimi bulmak için komodinine uzandım. Elim bir şeye değdi. Zarf? Mektup?

Onun özeline burnumu soktuğum için beni hayatından sonsuza dek defedeceğini biliyordum, bu yüzden kendime engel oldum. Saati uzandım. Aferin. Böyle iyi çocuk ol. Ama saatimi alırken kapalı zarfın üzerinde SİKTİĞİMİN JOSH'ININ isminin yazdığını görmeden edemedim.

Luna şimdi de ona mektup mu yazıyordu?

Yataktan fırlayıp doğruca komodine yürüdüm ve mektubu kaptım. Yemişim kendine engel olmayı. Bu lanet bir çikolatalı kek değildi. Zarfın ağzı kapalıydı, bu yüzden elimden gelenle yetinmek zorundaydım. Zarfı kendimden olabildiğince uzaklaştırarak ince, transparan dokusunun ardındaki mektubu okuyabilmek için pencereden süzülen gün ışığına tuttum. Pek bir şey göremedim ama net olarak şunu okuyabildim:

“...ve şunu bilmeni istiyorum ki elbette ben de seni seviyorum.”

Elbette, onu seviyordu.

Elbette.

Luna onu seviyordu ve dikkatli olmazsam Luna'dan nefret edecektim.

İşte o anda bir şeyi anladım. Beynime bir ışık yandı. Bekâretimi onun için sakladığım sürece Luna'yla asla ödeşemeyecektik. Çünkü eşit değildik.

SİKTİĞİMİN JOSH'I tıpkı Poppy gibi hep tepemizde gezinen bir kara buluttu.

Tek farkı, ben her şeyden vazgeçip onunla birlikte olabilirdim. Ama aynı şeyi Luna için söyleyemezdim, özellikle de başka bir adama yazdığı bu lanet mektup ellerimin arasındayken...

Öfke kıvılcımları damarlarıma akın etti, o kadar yakıcıydı ki tenim alev aldı. Çenem kilitlendi, dişlerimin gıcırdadığını hissettim. Onu *seviyordu*. Vajinasının suyunu abıhayat gibi içmiştim ama Luna o herife takılıp kalmaya devam ediyordu.

Bir arkadaş olarak.

Ya da sevgili olarak.

Kimin umurundaydı ki?

Boon'a döner dönmez yine mercimeği fırına mı vereceklerdi? Luna'nın beni beklemesine imkân yoktu. Daha önce beklememişti...

Ben onun için dönüş uçağına binene kadar vakit öldürebileceğı biriydim.

Kendini güçlü ve yüce bir varlık gibi görüyor olmalıydı, SİKTİĞİMİN JOSH'IYLA resmî olarak çıkmadığına göre teknik olarak onu aldatıyor sayılmazdı. Ama ben aldatıyordum. Ben, şu hayatta en nefret ettiğim şeye dönüşmüş ve lanet bir sahtekâr olmuşum.

Ne kadar öfkeli olursam olayım bu kez bu konuda korkakça davranmayacaktım. Haber vermeden çekip gitmedim. Ya da kavga çıkarmadım. Mektubu usulca yerine bıraktım, eşofmanımı üzerime geçirdim ve aptal tişörtü getirmesini bekledim.

Geri döndüğünde ona çay, tişört, çorba ve ilaç için teşekkür ettim. Burnunu öpüp gülümsedim ve oradan siktir olup gittim.

Luna'yı kibarlığımla öldürecektim.

Ve dostluğumuzun mezarı üzerinde dans edecektim.

On Beşinci BÖLÜM

Luna

Haftamın geri kalanını ya Rosie'yle ya da ağaç evde Rosie'nin projesi üzerinde çalışarak geçirdim. Knight'a annesiyle ne yaptığımı, annesinin daha fazla zamanı kalmadığını söylemediğim için içim içimi yiyordu.

Ağaç evden daha iyi, daha konforlu yerler de vardı. Ama yine de ağaç eve gittim çünkü bazı günler Knight altılı paket Bud Light'la çıkıp geliyordu. Artık konuşabilsem de benden konuşmamı istemiyordu, sessizlikten memnundu. Ben bir bira içtim, o beş tane. O ormanı izledi. Ben yazdım ve sildim. Onun habersiz olduğu projemin üzerinde çalışırken beğenmeyip not defterimin sayfalarını kopardım.

Bana ne yaptığımı sormadı.

Ben de ona Poppy'yi sormadım.

Rosie projem dışında tek düşünebildiğim yatak odamda yaşananlar olsa da bunu bir daha tekrarlayıp tekrarlayamayacağımızı sormadım.

Kız arkadaşı varken donumun içine girmesine izin verdiğim ve onunla vakit geçirdiğimi öğrense Daria'nın saç düzleştirici-

siyle bana vurduğunu hayal edebiliyordum. Oysa eskiden kız arkadaşı *yokken* bile beni öpmesine izin vermemiştim.

Sessizliği bozarak ona söylediğim tek şey, hafta sonu Boon'a döneceğim oldu.

"Tüh." Geçirdi ve boş bira şişesini pencereden aşağı atıp bisikletimin selesine çarpmasını izledi. Kendi kendine sırıttı. "SİKTİĞİMİN JOSH'IYLA iyi eğlenceler."

Sanki yataktaki o şeyleri, o yakınlığı hiç yaşamamışız gibiydi. Kendime annesinin onun hakkında söylediklerini –ilk elden bildiğim şeyleri– hatırlattım. Knight kırılğanlığını belli etmezdi. Bir yetim olmak onu o kadar derinden ve kalıcı şekilde yaralamıştı ki başını dik tutup acısını gizlemeyi öğrenmişti.

Herhangi bir tehdit hissettiğinde insanları kendinden uzaklaştırıyordu. Ama bana ihtiyacı vardı.

"Beni daha ne kadar cezalandıracaksın, Knight?" Alt kirpiğime doluşan taze gözyaşları yüzünden gözlerim bulanıklaştı. "Bu saçma dansa daha ne kadar devam edeceğiz?"

Başını önüne eğdi ve paketten bir bira daha çıkardı. Son zamanlarda o kadar çok içiyordu ki ayık olduğunu bile anlamakta zorlanıyordum.

"Bilmiyorum, Ayışığı." Birayı açtı ve büyük bir yudum aldı. "Yakında öğreniriz diye umuyorum."

Ertesi gün öfkeyle defterime yazarken, "*Dean amca seni hiç incitti mi?*" diye sordum Rosie'ye.

Bugün bana, daha sonra derinlemesine inceleyeceğim, hayatımın Knight'inkiyle ilintili olduğunu hatırlatan harika notlar iletmişti.

Rosie, ona güneşin sıcak olup olmadığını sormuşum gibi baktı.

Aniden bir kahkaha koyuvererek eğlendiğini gizleme zahmetine bile girmedim. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Öksürmeye başlayıp da havlar gibi bir ses çıkardığında irkilerek ona baktım.

Çok yüksek sesliydi ama endişelenmedim. Knight ve Lev ben geldiğimde genelde evde olmuyorlardı. Bu projenin bir sır olmasını istiyordu, nedenini anlayabiliyordum. Hiçbir evlat ebeveyninin bir sonraki doğum gününü göreceğine dair umudunu yitirdiğini bilmek istemezdi. Hiçbir evlat annesinin o ebedi, dehşet verici soruyu –çocuklarınıza nasıl veda etmek istersiniz?– aklından geçirdiğini bilmek istemezdi.

“Ayrıntı verebilir misin?” dedim ona bakarak.

Arkasına yaslanıp gözlerinin önüne düşen bir tutam saç üfledi. “Nereden başlasam? Pekâlâ, dur bakalım. Öncelikle Dean kız kardeşimle çıktı. Ve onun bekâretini bozdu.”

Hayretle inledim ki bu onu daha da güldürdü.

“Emilia’nın mı?”

Başıyla onayladı. “İddiaya girerim böyle bir şey söylememi beklemiyordun, değil mi ufaklık?”

“Ama o sana âşıktı!” Kaşlarım çatıldı, ellerim hızla hareket ediyordu.

Tepem atmıştı. Dean amcayla Emilia teyzenin lisedeyken kısa süreliğine çıktığını biliyordum ama bu kadar ciddi olduklarını ya da Rosie’nin bunu nasıl aştığını bilmiyordum.

Knight Daria ile yatsa nasıl tepki verirdim? İkisini de öldürürdüm, vereceğim tepki bu olurdu. Üstelik Daria kız kardeşim bile değildi. Ama öte yandan ben de Vaughn’ı öpmüştüm. Kahretsin, Daria’yı bile öpmüştüm. Knight’la ilişkimize verdiğimiz zarardan onun kadar ben de sorumluydum. Sadece benim günahlarım *sıradandı*... Daha beklenmedik. Onu incitmek istememiştim ama bu, incitmediğim anlamına gelmiyordu.

“Hım... bir bakalım. Sonraki on yılı –aşağı yukarı– nabızı atan herkesi becermekle geçirdi, benim dışımda elbette.” Rosie gülümseyen dudaklarına dokundu. “Üçlü. Üçlü yapmayı çok severdi. Bir süreliğine komşuyduk, her zaman eve birkaç kız birden atardı. Onlarla asansörde denkleştirdim Dean’ın kasıkları yeşile döndüren gizemli bulaşıcı hastalığı konusunda kızları uyardım. Dean bundan hiç hoşlanmazdı.” Burnundan güldü.

“*Onu nasıl affedebildin?*” diye sordum işaret dilinde.

Şu anda affettiği için ona biraz kızgındım. Ama kimi kandırıyordum? Birazdan daha fazla kızgın olabilirdim. Dean Cole bir sürü üçlü yapmıştı. Bu beni neden şaşırtmıştı bilmiyorum. Onun çılgın bir havası vardı. Fakat Rosie’ye çok... ama çok âşıktı. Sanki doğduğu andan beri onu seviyordu.

“Nasıl affetmem?” Kızma sırası ondaydı. “Hayatı bir kez yaşıyorsun, Luna. Mutluluk denilen bu şey insanın eline sık sık geçmiyor. İstedığınız şeyler sana arzu ettiğin şekilde sunulmadı diye neden kendini onlardan mahrum bırakasın? Hayat bir kitap gibidir; koşullar ve kader tarafından birbirine bağlanan uzun sahneler zinciridir. Kitabının ne kadar kalın ya da ince olacağını bilemezsin, bu yüzden her sahneyi en iyi şekilde yaratmalı, her bölümden keyif almalısın.”

“*Ama Dean amca...*”

“Bedelini ödemedi mi sence?” Bir kaşını kaldırıp sıırıttı. “Ödemedi mi gerçekten? Âşık bir köpek yavrusu gibi peşimde koştu. Vicious amcan tarafından tehdit edildi. Çocuğum olmayacağını bile bile benimle evlendi. Benden uzun yaşayacağını bile bile bana bağlandı. Ya son altı yılda geçirdiği uykusuz gecelere ne demeli? Hastane ziyaretlerine? Duygusal yüke? Çocuklarımı yetim bırakacağım gerçeğine? Aynen.” Sanki masum, saf bir şeymişim gibi elime dokundu. “İçinde kötülük

olmayan iyi bir şey bulduğunu düşünüyorsan ona yeterince dikkatli bakmamışsındır demektir.”

Bitirdiğimizde, başım neredeyse bisikletimin sepetine de-
gecek hâlde ağaç eve doğru sürdüm. Aldığım kararın ağırlığı
belimi bükmüştü. Artık Knight’ın tavırları karşısında sessiz
kalmayacaktım. Rosie haklıydı. Hayat dayanılmayacak, acı
verecek kadar kısaydı. Knight’la olmak istiyordum. Boon’a
dönmeden önce bunu bilmesi gerekiyordu. Onu sevdiğimi
bilmesi gerekiyordu.

Ama aynı zaman ikinci kadın olmaktan da bıktığımı
bilmesi gerekiyordu.

Ben hayatındaki *tek* kadın olmak istiyordum.

Evet, hayatıma devam etmeye çalışırken başka biriyle yat-
mıştım. Ama bu *benim* seçimimdi. Knight’la ilgili gerçeği
o zaman bilmek ister miydim? Evet. Bunu bilmek Knight’ı
beklememi sağlar mıydı? Belki. Ama ben yanlış bir şey yap-
mamıştım, asılı kaldığı uçurumun ucuna tutunur gibi buna
tutunarak kin beslemeye devam edemezdi. Bırakmak zorun-
daydı. Mutluluğumuz için buna mecburdu.

Onu yeniden öpmek istiyordum. Onun için –yeniden–
bacaklarımı aralamak istiyordum. Beni yalamasını, ısırmasını
ve kışkırtmasını istiyordum. Beni cezalandırmasını, bana tap-
masını istiyorum. O benim her şeyimdi. Aramızdaki şeye karşı
koymak hayatımda işlediğim tek günahı, bunu da değersiz
hissettiğim için yapmıştım.

Ağaç eve vardığımda sırt çantamı ağacın köküne yasladım
ve topuklarıma basarak Vans’larımı çıkardım. Yukarı tırma-
nırken ışığın açık olduğunu fark ettim. Knight buradaydı.

Gövdeyi sıkıca kavrayınca soyulmuş ağaç kabuğu tırna-
ğımın köküne saplandı ve önümdeki manzara karşısında geri
çekildim.

Knight.

Knight ve Poppy.

Onu buraya getirmişti.

Bizim mekânımıza.

Yalnızca getirmekle de kalmamıştı, ikisi de çıplaktı. Çırılçıplak. Knight kızın üzerine uzanmıştı, ensesindeki saç tutamlarını çekiyor, görkemli bronz vücudunu onunkine dolayarak onu yumuşakça öpüyordu. Kolları ve geniş sırtı kaslıydı, dağınık, kahverengi saçları Poppy'nin yüzüne düşüyordu. Poppy'nin sırtı kasıldı, dolgun, bembeyaz memeleri Knight'ın göğüs kaslarıyla buluştu.

Güzel bir rüya, benimse en korkulu kâbusum gibi görünüyordlardı. Yerimden kıpırdayamadım. Nefes alamadım. Bekâretini kaybediyordu. Poppy'yle.

Bana vermek istemediği o şeyi Poppy'ye veriyordu.

Benimle ödeşmesi bitmemişti. Şu anda hiç bitmeyecek gibi geliyordu.

“Harika hissettiriyorsun,” diye inledi Poppy Knight'ın ağzına doğru.

Ürperdim. Kusmak istiyordum. Kusmam lazımdı. *Tanrım, buna bir son ver.* Bunu yapamazlardı. Pek çok açıdan yanlıştı. Knight onu sevmiyordu. Onu aldatmıştı. Benimle.

“İçime girmeni istiyorum.” Poppy kalçalarını tekrardan Knight'a doğru kaldırdı, bakışlarımı aşağıya çevirip Knight'ın onunla buluşan çıplak bedenini görmeye cesaret edemedim.

“*Günüşiği,*” dedi boğuk bir sesle.

Elbette, güneş aydan daha güçlü, daha büyük ve çok daha önemliydi.

Yenilgiyi doğru zamanda kabul etmenin bir sanat olduğunu öğrenmiştim. Erken pes etmek korkaklıktı ancak tüm işaretler uzun sürecek bir gönül yarasını gösteriyorsa pes etmek daha tehlikeliydi.

Artık kalbimi ateşe atacak gücüm kalmamıştı.

Bir zamanlar Knight benim koruyucumdu.

Oysa şimdi? Şimdi, korunmaya ihtiyaç duyduğum şey hâline gelmişti.

Ve beni ondan koruyacak kişi de kendimdim.

Yıllarca sessiz olmak bana bir yerlere sessizce girebilmeyi öğretmişti. Ürkütecek kadar sessiz olabiliyordum. İronik şekilde, o ağaca fark edilmeden çıkmamı sağlayan sessizlik oradan çıt çıkarmadan inmeme de yardım etti. Ayaklarım yumuşak zemine temas ettiğinde gözüme kestirdiğim en uzak yere, ormanın derinliklerine doğru yalpalayarak ilerledim ve bir ağacın köküne kusup tırnaklarımla kavradığım kabukları söktüm.

Midem bomboş kalana, tırnaklarım kırılana dek durmadım.

Knight (İki gün önce): Boon'a ne zaman dönüyorsun?

Knight (İki gün önce): Neler oluyor, L?

Knight (Bir gün önce): Biri hayalet avcılarını arasın, Ayışığı hayalet gibi davranmayı öğrenmiş.

*Knight (Bir gün önce): *buraya beş tane hayalet emojijsi gelsin**

Knight (Üç saat önce): Baban dün Boon'a döndüğünü söyledi. Ne bu şimdi? Yine mi aynı oyunu oynuyoruz?

Knight (Üç saat önce): Siktir git, Luna. Siktir git.

On Altıncı BÖLÜM

Knight

Aramasına cevap vermek istememiştim.

Ne yazık ki o gün hayat beni kayganlaştırıcı kullanmadan kıcımdan becermeye karar vermişti.

Hem olayın bütünlüğüne baktığımda bu kadar önemli miydi?

Ayrıca, en azından Dixie yaşıyordu. Val ölmüştü.

Ayrıca, bırak uzun zamandır kayıp olan biyolojik annemi düşünmeyi, sonraki öğünde ne yiyeceğime karar verecek durumda bile değildim.

Ayrıca, deprem mi oluyordu yoksa dünyamın Disneyland'deki etekli kız gibi dönmesine neden olacak kadar içmiş miydim?

Annem yine hastaneye kaldırılmıştı, keskin floresan ışıkları altında onu bitkin hâlde görerek art arda iki gece geçirmiş, ardından Aston Martin'i alıp gezintiye çıkmıştım. Şu ana dek her şey iyi gitmişti ama bunu bir şişe eski, zararlı arkadaşım Jack Daniel'la yapabilmişim.

Sahile vardığımda şişe boşalmıştı.

Soğuk, rüzgârlı bir geceydi, saat onu geçiyordu. Tamamen yalnızdım, bu bir rahatlama, bir kimsesizlik lanetiydi. Şişeyi okyanusa fırlattım ve sonsuzluğa uzanan ufka doğru ciğerlerim sökülene dek haykırdım. Dünya palmiye ağaçları, aptal okyanus, İspanyol villaları ve bir deniz tanrıçası gibi sudan çıkan zehirli kadınlarla baştan çıkaracak kadar güzel ve aldatıcı olabiliyordu.

Kadın. Çoğul değil. Sadece bir tane.

Kendime arsızca flörtleştiğim alkol sorunumun Luna'yla hiçbir alakasının olmadığını, her şeyin aslında annemle ilgili olduğunu söyledim. Ama bunlar yalan dolandan başka bir şey değildi. Öncelikle alkol sorunuyla flörtleşmeyi kesmiştim. Onunla aynı eve çıkmış, parmağına yüzüğü geçirmiştim.

İkinci olarak, hepsinin Luna'yla ilgisi vardı. Hepsinin.

Beni yüzüstü bırakan o kahrolası Luna'yla.

Bir yakın bir uzak davranan ve her seferinde kanıp daha fazlası için umutlanmama neden olan kahrolası Luna'yla. SİK-TİĞİMİN JOSH'INI becerdikten sonra. Vaughn'u öptükten sonra. Daria'yı da öptükten sonra. Sikeyim bu işi. Vajinasını parmaklamama izin verdiğinde neden o kadar mutlu olmuştum? Muhtemelen umumi tuvaletlerdeki pisuarlardan bile daha çok sık görmüştür.

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.

Bir çuval çimento gibi kuma yığıldım, telefonu elime alıp rehberde gezindim. Vaughn'la konuşmak istemiyordum, Hunter desen bok çuvalının tekiydi. Diğer arkadaşlarım ise birinci dünya problemleri olan aptallardı, beyin nakli olsalar bile beni anlayamazlardı. Babamın derdi başından aşkındı, zaten hâlâ pek konuşmuyorduk. Teyzelerim Emilia ve Melody hastanede annem için telaşlanmakla meşguldü. Trent ve Edie'nin Luna'yla aramızda geçenlerin ne kadarından haberi var bilmiyordum, bu yüzden onların kollarında ağlamak garip olurdu.

Ekranımda bir boğa kafası belirdi, arayan *Beleşçi Dixie* yazıyordu. Boğa kafası kendi kendime uydurduğum boktan bir şakaydı. Çünkü rahim şeklindeydi ve Dixie benim için bundan ibaretti; beni doğurup başkasına verene kadar dokuz ay boyunca barındığım bir yuva.

Ona cevap vermeyi hiç istemiyordum ama yine de verdim çünkü nefret ettiğim kişilerin sevgisini reddedemeyecek kadar yalnızdım.

“Alo? Knight? Orada mısın?” diye sordu aceleyle, sesindeki çaresiz hayret yanıtlamama şaşıranın yalnızca ben olmadığını gösteriyordu.

Kulağıma rüzgâr uğultusu dolunca dışarıda olduğunu anladım.

Acınası hayatımda hiç bu kadar üzgün hissetmediğim hâlde sııttım.

“Knight? İyi misin?”

Cevap vermedim.

“Bebeğim, bana nerede olduğunu söyle.”

“Neden umurunda?” Hıçkırdım. “Siktiğimin Texas’ında yaşıyorsun. Kanalizasyonda mahsur kalmış olsam ne değişir? Bu konuda bir bok yapamazsın,” diye üzerine gittim.

“Tatlım...”

“*Tatlım*,” onu taklit ettim ve acınası bir kahkaha koyuverip kumda yuvarlandım. Hoş bir görüntü olmadığına emindim. 1.80 boyundaki koca oyun kurucu kığım sarhoş bir hâlde evin yolunu bulmaya çalışan bir balina gibi kumlarda yuvarlanıyordu. Nedense telefon hâlâ kulağımdaydı.

“Knight, dinle...” Duraksadı.

“Şu an dramatik duraksamaların zamanı değil. Gecenin bir yarısı körkütük sarhoşum ve seni konuşmaya teşvik edecek havada değilim.”

“Ben buradayım.” Yutkunduğunu duydum.

“Aynen, aynen.” Gözlerimi devirdim. “Duygularım hakkında konuşmak yapılacaklar listemin en son sıralarında, Dick... sana Dick⁸ diyebilir miyim? Karakterine uyuyor da.”

“Hayır, Knight. Ben kelimenin gerçek anlamıyla buradayım demek istedim.”

Hassiktir, bir gün birinin bu kelimeyi gerçek anlamıyla kullandığını görecektiydim?

“Hı?”

“Buradayım. Kaliforniya’da. Todos Santos’ta. Sen neredesin?”

“Neden?” Sesim aniden ciddileşmişti ama hepsi o kadar. Sadece beni şaşırtmıştı. Yakın zamanda bir kez daha ziyarete geleceğini bilmiyordum.

“Sorun şu ki... ben biraz... şey...” İç geçirdi.

Tanrım, lütfen, bu kez buralardan birinden yeniden hamile kalmamış olsun. Hayat üvey kardeşlerle uğraşmak için çok kısaydı. Hayatım herhangi bir dram olmadan da raydan çıkmış bir tren gibiydi zaten.

“Ben hiç gitmedim,” diye tamamladı sözünü.

“Noel ve yılbaşında burada mı kaldın?”

Kendime engel olamayarak güldüm. Neden güldüğümü bile bilmiyordum.

“Evet,” dedi Dixie ciddi bir şekilde. “Birine ihtiyacın var gibi görünüyordun, ben de yakınlarda olmak istedim. Neredesin?”

“Ben...” Şöyle bir etrafa bakındıktan sonra bir kurtarıcıya ihtiyacım olmadığını hatırladım. Özellikle de Dixie gibi bir kurtarıcıya.

“Neredesin?” diye tekrarladı.

“Yok. Almayayım, ben böyle iyiyim.” Sırıtişım yeniden belirdi.

“Knight,” diye uyardı.

“Ay, şuna da bakın. İlgili ebeveyni filan oynuyor. Ebeveynlikle ilgili kitaplar da okuyor musun? Artık uzman olduğuna bahse girerim.”

“Şu anda nerede olduğunu söyle.”

“Söylemezsem ne olur?”

“Ebeveynlerine alkolik olduğunu söylerim.”

Bu beni boğulurcasına güldürdü. Çok komikti. Kumda debelenmeyi kesip ayağa kalktım, ileri geri sallanıyordum. Her şey dönüyordu. Son yediklerim gırtlığıma kadar gelmişti.

“Hiç durma.” Kapattım.

Hemen tekrar aradı. Açtım. Kavga edecek yer arıyordum. Kahretsin, Vaughn burada olsaydı sırf kavga başlatmak için taşaklarına bir tane vururdum.

“Beni özledin mi?” diye sordum.

“Son zamanlarda çok içiyorsun.”

“Zekiymiş de. Bak, nedicem? Sence zekâmı senden mi yoksa sevgili babacığımdan mı aldım? Bu arada, sevgili babacığım kim sahi?”

“Bu şimdi konuşulacak konu değil.”

“Sanırım bu hiçbir zaman konuşulmayacak bir konu.”

Sesi koşuyormuş gibi geliyordu. Ama nerede, bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Zaten umurumda da değildi. Tek umursadığım sinirimi çıkaracağım bir kum torbamın olmasıydı.

“Knight, hareket etmeyi kes. Zikzak çiziyorsun,” diye kızdı.

Birincisi, hareket ettiğimin bile farkında değildim. İkincisi ve en önemlisi, o bunu nereden...

Başımı kaldırdığımda yürüyüş yolundan sahile uzanan merdivenden indiğini gördüm. Hassiktir. Beni bulmuştu. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bulmuştu. Arkamı döndüm ve ondan uzağa doğru yürümeye başladım. Ama

sarhoş olmam beni yavaşlattı, o ise yardım etme hevesiyle daha hızlıydı. Üçüncü adımımı atmıştım ki bana yetiştii ve Balenciaga ceketimden tutup çekti.

“Knight Jameson Cole, dertlerini içerek çözemez ve benimle böyle konuşamazsın. Endişelendim, anlıyor musun?”

Arkamı dönüp yüzüne güldüm. Gülmek midemi daha da boş hissettirdi. “Hayır. Anlamıyorum. Sen benim için bir hiçsin. Hayatımdaki rolünü anlamamakta ısrar eden bir hiçsin. Annem –*gerçek* annem– hastanede ölüyor ve sevdiğim kız kıtanın diğer ucunda âşık olduğuna inandığı SİKTİĞİMİN JOSH’I adında bir pislikle yatıyor. Ve ben de bu boku sineye çekip onu kovalamaya devam ediyorum çünkü... çünkü... çünkü onu hayatımdan *çıkaramam*. Bunu *anlamıyor* musun?”

Onu ittim. Agresif bir şekilde değil ama sendeleyerek benden uzaklaşmasına yetecek kadar sert. “Beni bu hâle sen getirdin. Sevilmek için yalvaran sefil bir köpek yavrusu gibiyim. Luna’nın önüme attığı her kırıntıya razı geliyorum. Annemi bekleyen hazin sonla baş etmemek için kendi kendimi yok etmeye hazırım. Koşulsuz sevgiyi benim için koşullu hâle getirdin. Doğal düzenin içine ettin, Dixie. Bunu yapamazsın. Doğal düzeni bozamazsın.”

Orada öylece durdu ve onu tekrar itmeme izin verdi. Geriye doğru sendeledi. Dalgalar ayaklarımızın dibine vuruyordu. Ağzımı açtım ve yemin ederim kendi lanet nefesimi koklayarak yeniden sarhoş oldum.

“Peki bütün bunlar neden oluyor? Biyolojik babam seni istemedi diye mi? Seni daha seksi biri için terk etti diye mi? Parmağına bir yüzük takmak istemedi diye mi?” Gülerek başımı iki yana salladım. “Onu tuzağa düşürmek için mi hamile kaldın? Ne oldu, işe yaramadı mı? Yaşı küçük olduğu için mi seni terk etti? Yoksa çok büyük olduğu için mi? Yoksa

evli olduğu için mi? Beni yaratan sikik herif kim? DNA'mı paylaştığım o pislik kim? Senin gibi bir yapışkanın tuzağına düşmeyecek kadar zeki olan o...”

Yüzüme tokat attı. Sendeleyerek kığımın üzerine düştüm. Üzerime yürüyünce bir an için bana tekrar vuracağını sandım. Biyolojik anneme vurur muydum? Hatırlayamayacak kadar sarhoştum. İçgüdülerim bana evet diyordu. İrkilmedim bile. Tüm gücüyle bana saldırmasına izin verdim. Birkaç santim ötemde durdu, yanımda kumların üzerine çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Yüce İsa.

“Şey...” Ona boş gözlerle baktım, saniyeler geçtikçe daha da ayılıyordum. Soğuk hava ve Dixie adlı bu raydan çıkmış tren kafamdan aşağı boca edilen bir kova su gibiydi. O kadar çok ağlıyordu ki kalp krizi falan geçireceğini sandım.

“Sanırım sinir krizi geçirme sıramı elimden alıyorsunuz hanımefendi,” dedim duygusuz bir sesle.

Gözyaşlarını sildi ve öfke dolu bakışlarını bana çevirdi. “Sana neden hiç babandan bahsetmediğimi öğrenmek ister misin? Beni terk ettiğinden değil. Ya da evli olduğundan. Şu anda belki öyledir. Belki de her ikisidir. Gerçek şu ki, sana ondan söz etmedim çünkü adını bile bilmiyordum, tamam mı? Uzun bir süre hamile olduğumu bile bilmiyordum.”

Olmayan sakalımı kaşıdım. Bu kadın nasıl bir aptaldı? Hamile kaldığını nasıl bilmezdi? Peki bunu fark etmesi ne kadar sürmüştü?

Sıktığım dişlerimin arasından, “Açıkla,” dedim.

Hâlâ kumda dizlerimizin üzerinde oturuyorduk.

“Lisedeyken ponpon kızdım...”

“Çok şaşırdım.”

“Knight,” diye uyardı.

Devam etmesi için elimle işaret ettim.

“Lisedeyken ponpon kızdım. İkinci yılımdaydım. Arkadaşlarımızdan birinin abisi tarafından Dallas’taki bir üniversite partisine davet edildik. Büyük bir şeydi. Ben mülayim bir Hristiyan gencydim, Knight. Evlenmeden cinsel ilişki yaşamak istemiyordum. Dans ediyorduk... alkol aldık ama çok değil. Başımın döndüğünü ve oturduğumu hatırlıyorum. Sonraki hatırladığım şey yatağında uyandığım ve tüm bedenimin uyuşuk hissettiği idi. Vücudum sızlıyordu ama tüm gece dans ettiğim için normaldir diye düşündüm. Aklıma başka bir olasılık gelmedi. İç çamaşırimda kan lekeleri vardı ama regl olduğumu düşündüm. Akşam boyunca yalnızca bir-iki bardak meyve kokteyli ve bol bol su içmiştim. Sorunlu ve histerik bir kız gibi olayı deşmeye, soruşturmaya başlamak istemedim. Bildiğim kadarıyla endişelenecek bir şey yoktu, her şey yolundaydı. Kız arkadaşlarım iyi hissetmediğimi bildikleri için beni eve bırakmışlardı.”

Hassiktir. Nasıl dünyaya geldiğime dair hikâyeyi duyduğumda kendimden daha çok nefret edeceğimi hissediyordum. İlk defa onunla alay edip lafı ağzına tıkmadan bitirmesine izin verdim.

Derin bir nefes aldı. “Üç ay sonra belirtiler başladı. Çaktırmadan, yavaş yavaş. Sen çok zekiydin, Knight.” Başını iki yana salladı, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Karnımdayken bile. Hep açtım, göğüslerim hassaslaşmıştı. Midem falan bulanmıyordu, bu yüzden ilk başta hormonları suçladım. İki tabak kızarmış tavuk göğsü yediğim bir gün annemin bana hamile bir kadın gibi tıkindığımı söylediğini anımsıyorum, işte o zaman aklıma bir süredir regl olmadığım geldi. Ertesi gün hamilelik testi almaya gittim. Kendime hamile olma ihtimalim yok dedim. Hayatımda hiç cinsel ilişkiye girmemişim, hem ergenlik yıllarında adet döngüsü her zaman

günü gününe olmazdı. Üç test de pozitif çıktığında yaşadığım şoku tahmin et.”

Derin bir nefes alarak başımı eğdim. İtiraf etmeliyim ki pislik birinden çok şansız bir kadındı.

“Hafızamı yokladım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra partiyi hatırladım. Partiyi düzenleyen arkadaşımın abisiyle konuştum. Kurnaz biriydi, partiden kimsenin bana dokunmadığını, zengin bir babaya sahip öğrenci birliğindeki oğlanları hamilelik tuzağına düşürmek için bunları uydurduğumu söyledi. Hamileliğimle ilgili haberler yayıldı. Annemle babam yıkıldı. Kiliseye gidemez oldular. Ben de aynı şekilde. Amigo takımından ayrıldım. Büyükannem aramalarımaya cevap vermeyi kesti, sokakta karşılaştığımızda yolunu değiştirdi. Arkadaşlarım benden uzaklaştı. Kimse itibarım yüzünden isminin benimle anılmasını istemiyordu. Bir numaralı halk düşmanı olduktan iki hafta sonra dolabımda isimsiz bir not buldum.”

Çantasına uzanıp içini karıştırdı ve cüzdanını çıkardı. Sonradan aklına gelmiş gibi durumu açıklarken burnunu çekti, “Gittiğim her yere yanımda götürüyorum. Ne zaman seni düşünsem, senden vazgeçtiğim için bu dünyada yaşamayı hak etmediğimi hissetsem, bunu okuyorum. Korkunç bir şey, biliyorum. Ben de bununla gurur duymuyorum. Başıma kötü bir şey geldi diye gidip bebeğime aynısını yaptım. Ama ben daima oğlumu koruduğumun farkındaydım. Rosie ve Dean ile tanıştırıldığımda henüz senden vazgeçmeye karar vermemiştim. Evlat edinme kurumu bizi buluşturduğunda senden vazgeçmek daha katlanılabilir hâle geldi çünkü Rosie’nin nasıl bir anne olacağını hiç şüphesiz biliyordum.”

Dixie bana buruşuk bir kâğıt uzattı. Sararmış ve yırtılmıştı. Peri tozu gibi parmaklarımın arasında ufanıyordu. Onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden dikkatle açtım.

Dix,

Onlar sana asla söylemez, bu yüzden sanırım ben söyleyeceğim.

Sana uyuşturucu verdiler. Partide işler kontrolden çıkmaya başlayınca üst kattaki yatak odalarından birine sürüklendin. Beş adam vardı. Hepsi Dallas'taki bir üniversitedendi. İsimlerini söylemediler. Aynı gün önemli bir futbol maçını kaybettiklerini söylediler ama hangi ligde olduklarını, hangi takımda oynadıklarını kim bilir? Bulunduğunuz odadan bağırış çağırışlar geliyordu. Arkadaşların... belki birkaç tanesi kapıyı açmaya çalıştı ama diğer adamlar onları uzaklaştırıp durdu. Alt katta kavga çıktığı için kimse yukarıda olanları görmedi. Arkadaşların çok korkmuşlardı. Hem de çok. Üç kız onları polisi aramakla tehdit ettiğinde artık çok geçti. Eylem çoktan gerçekleşmişti, bunu herkes biliyordu. Ama kızlar erkeklerle başlarının belaya girmesini istemiyorlardı ve sana olanları söylemek yaptıklarıyla yüzleşmeleri anlamına gelirdi.

İş işten geçti, biliyorum ama bu senin hatan değildi Dix.

Değildi.

Unutma, bunu engellemenin tek yolu o partiye gitmemendi.

Ailenin yaşananları bir gün anlayışla karşılayacağını umuyorum çünkü seni bu kadar üzgün görmek beni öldürüyor.

Gülümse Dix, her şerden bir hayır doğarmış.

Not: Lütfen bu mektubun izini sürmeye çalışma. Kim olduğumu asla öğrenemeyeceksin.

—Üzgünüm.

Kâğıdı ona geri uzatırken aramızdaki hava vereceğim tepkiye gebeydi. Ne söylemek istediğimi henüz bilmiyordum. Aslında *hiçbir şey* söylemek istemiyordum ama bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tutmadım ama peşinden ayaklandım. Demek buydu. Demek babam tecavüzcü arkadaşları olan bir tecavüzcüydü. Hiç şüphesiz Dixie bir kurbandı. Tatil boyunca benim sefil kışımın arkasını beklemek için burada kalmıştı. Benden varlığımdan çok geç haberdar olduğu için vazgeçmişti. Daha erken haberi olsa muhtemelen doğurmadan benden kurtulurdu. Bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin artık bir önemi yoktu.

Oflayarak esrar bulmak için arka cebime uzandım.

“Hastaneye dönmem gerekiyor.” Anlattığı hikâyeye tepki vermediğim için öfke, utanç ve yakıp tüketen suçluluk duygusuyla titrer hâlde yürüyüş yoluna çıkan merdivene yöneldim.

Dixie peşimden koştu, kumun üzerinde ayak sesleri duyulmuyordu.

“Bu hâlde mi? Böyle gitmene izin veremem.”

“Söylesene, ben tam olarak ne zaman senden izin istedim?”

“Seni götürmeme izin ver.”

“Teşekkürler, almayayım. En son birinin seni götürmesine izin verdiğinde ben doğmuşum. Sonu benim için hiç hayırlı olmadı yani.” Kendi üzerime kusmak istiyordum ama yine de o sözleri söyledim.

“Bunu neden yapıyorsun?”

Artık ağlıyordu. Onu ağlatmıştım. Fakat kendime engel olamıyordum.

“Kahretsin, ne kadar kabayım değil mi? O zamandan beri eminim yeterince becerilmişsindir. Ben iyiyim.”

“İyi mi? Sarhoşsun!”

“Ee?” Eğlenir bir ifadeyle ona döndüm. “Bugünlerde sarhoş *olmadığım* günlerin sayısı elimin parmaklarını geçmez.”

Tırnaklarını koluma geçirdi ve beni olduğum yerde döndürdü. Kolumu elinden çekti ve yaralı bir hayvan gibi dişlerimi gösterdim.

“Buna nasıl cüret edersin.” Küçük yumruklarını göğsüme indirdi. “Sana içimi döktükten sonra benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Kendi derdinle bu kadar meşgulsün diye yaşadığım trajediyi küçümsemeye nasıl cüret edersin?”

Tökezleyerek geri çekildim ve ona şöyle bir baktım. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez bana dikleniyordu. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, şüphesiz her şeyi altüst ettiğimdi, sonraki günlerde yakamı bırakmayacağını bilsem de şu yaşanan on dakikayı geri alamazdım.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. “Özür dilerim. Haklısın. Son iki cümlede saçmaladım. Bunu senin istemediğini biliyorum. Sadece biraz şoka uğradım, tüm olanları öğrenmem, babamın bir...”

Özrümü duymazdan gelip beni merdivenden yukarıya, yürüyüş yoluna doğru iterek, “Rosie’nin yaşadıklarını bile bile hayatı nasıl bu kadar değersiz görebiliyorsun,” diye devam etti. “Kendine saygın yok, anladık ama ya diğerlerine? Ya birinin anne babasına arabayla çarparsan? Ya bir çocuğı ezersen? Ya da yaşlı bir kadını? Herhangi birini. O direksiyonun başına geçtiğinde yalnızca kendini değil herkesin hayatını riske atıyorsun.”

“Dixie, ben...”

“Yalnızca bir tecavüz kurbanıyla bu kadar rencide edici konuştuğun için değil sürekli sarhoş hâlde araba kullandığın için de erkeklerin yüz karasısın.”

Hayda. O bunu nereden biliyordu?

“Sen nereden...”

“Kıçını kaldır ve hemen arabama bin genç adam, yarın sabah güzel bir kahvaltı ve uzun bir düşün ardından gelip arabanı alırsın. Anlaşıldı mı?”

Dilim tutulmuş hâlde ona baktım. Kulağa çok sıkıcı, akli başında ve... mantıklı geliyordu. Kenara çekilip öne geçmesi için ona yer açtım.

Yavaşça kiralık arabasına yöneldi, arada dönüp bakarak hâlâ arkasında olup olmadığını kontrol ediyordu. Arabasının yolcu koltuğuna geçmek için arkasından dolandığım sırada bagaj camına yeni yapıştırılmış etiket gözüme ilişti, *İsa'yı da bu kadar yakından takip ediyor musun?* yazıyordu. Başımı iki yana salladım.

“Üzgünüm,” dedim yeniden, kemerimi bağlarken. “Babam konusunda yani. Doğduğum için değil.”

“Kapa çeneni, Knight.”

“Peki, hanımefendi.”

Dixie'yle aramızda geçen pembe dizi tadındaki konuşmadan sonra üç şey oldu:

Birincisi, aramalarını cevaplamayı yine kestim. Ona mesaj gönderip iyi olmadığım hâlde iyi olduğumu söylemeye devam ediyordum ama onunla bire bir konuşamıyordum.

Eskiden arka planda susmak bilmeyen sinir bozucu bir sestti. Şimdiyse benim karanlık, serseri varlığımın bir hatırlatıcısıydı.

İkincisi, okul başladı. Ağaç evde yaşananlardan sonra Poppy nihayet –*nihayet*– mesajı almıştı. Birden sanki ben radyoaktif bir maddeymişim gibi götümde gezmeye son vermişti. Ki ona göre muhtemelen öyleydin. Elbette bu, bir dizi başka sorunu da peşinden getirdi. İlk sabah, dolabının yanından

geçerken oraya parlak renkte spreyci boyayla bir şeyler yazıldığını fark ettim: KJC TARAFINDAN ÇÖP GİBİ ATILDI. Biri Poppy'nin Instagram fotoğraflarından birinin arka planına yanan çöp tenekesi photoshoplayıp dolabına yapıştırmıştı. Poppy görmeden onu hemen oradan söktüm ama söylentilere göre günün büyük bir bölümünü tuvalette geçirmişti, tüm bu süre boyunca orada sıcıyor olamazdı.

Üçüncüsü, annem hastaneden taburcu edildi.

Okuldan sonra hemen eve gittim. Sırt çantamı kapının önüne atıp ellerimi iyice yıkadıktan sonra (annemin mikropolarla arası iyi değildi) doğruca üst kattaki odasına çıktım. Sezon dışında, normalde okuldan sonra Hunter'la doğruca spor salonuna giderdik. Ama bugün gitmedik. Annemin iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istiyordum. Belki bu tüm günü bir şişe kim-bilir-ne içmeden geçirmem için bana ilham verirdi.

Kimi kandırıyorum? Tüm günü değil de tüm sabahı diyelim.

Tamam, bir saat olsun. Kapatalım bu konuyu.

Annemin odasının kapısını açıp içeri girdim ve kapının önünde durdum.

Sevgili Tanrım,

Ben iyi bir adamımdır. Aklı başında hiçbir kimsenin o kum gibi boktan şeyleri almayacağını bildiğimden Kız İzçiler'den tatlı kurabiyeler alırım. Babam anlatmak zorunda kalmasın diye Lev'e mastürbasyonun ne olduğunu ben açıkladım. Ve Luna'ya dokunduğu hâlde Vaughn'ı öldürmedim. Peki o zaman neden benden nefret ediyorsun? Ben sana ne yaptım?

O kadar da dindar olmayan,

KJC

"Ne oluyor be?" diye homurdandı babam başını hızla bana çevirerek. Poposu açıktaydı. Ciddiyim, kelimenin tam anlamıyla çıplak bir hâlde –kıçı doğrudan bana dönük şekilde–

yataktaydı, annem de altında, babamın yüzü de tam olarak...
oradaydı. Başımı iki yana salladım.

“Çık dışarı!” Babam yataktan bir şey alıp bana doğru fırlattı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Lütfen Tanrım, bana birazcık olsun acıyorsan o şey bir dildo ya da vibratör olmasın.

Plastik ve sert bir şeyin yere düştüğünü duydum.

Tanrım, gerçekten mi? Neden?

“Dean!” diye azarladı annem.

Kapıyı o kadar sert çarptım ki ahşap çerçevenin köşeleri çatırdadı. Ardından koridorun sonundaki odama koştum. Öğle yemeğim ağzıma kadar gelmişti, akşamdan kalma ya da sarhoş olmadığımı sevindiğim nadir anlardan birindeydik.

Siiiiiktir.

Birine anlatmam gerekiyordu. Ama kime? Vaughn ve Hunter benimle ölene kadar alay ederlerdi, hatta sonrasında bile. Diğer arkadaşlarımı toplasan tek bir olgun adam etmezdi. Attığım milyonlarca mesaja cevap vermediği gerçeğini görmezden gelerek ani bir kararla Luna’ya mesaj attım. Onu neyin kızdırdığını bilmiyordum ama koca parmaklarımı içine sokup sonra da hiçbir şey olmamış gibi yaparak tam bir şerefsizlik örneği sergilemiştim. Bu yüzden kızacak birçok nedeni olabilirdi.

Knight: Bir şey gördüm.

Knight: Bu söyleyeceklerimi görmezden gelemezsin.

Knight: Babamı anneme oral yaparken yakaladım.

Knight: Bunu aklımdan atamıyorum, Ayışığı. Retinamı yaktı. Sonsuza dek.

Knight: Tanrı aşkına cevap ver. Haydi ama? Yalnızca biraz oynastık. Hiçbir şey değişmedi. Sen hâlâ benim en yakın arkadaşımsın.

Ve sevdiğim tek kişi.

Pes etmek yerine her gün uyanmam için tek sebep.

O hayatımda olmak zorundaydı, bunun bedeli katlanılmaz bir hayat olsa bile.

İsterse SIKTIĞIMIN JOSH'IYLA olabilirdi.

Onu becerebilir, sevebilir, onunla kendine bir mabet kurabilirdi.

Ama ben yine de orada olurdum.

Bekleyerek. Özleyerek. Zamanın uçsuz bucaksız bir okyanus gibi aramızda uzanışını izleyerek.

Telefonumu yatağa fırlatıp siyah saten örtülerin arasında gözden kayboluşunu izledim ve sonra yanına yığıldım. Babamın anneme yaptığı şeyin görüntüsünü silmek istercesine gözlerimi ovuşturdum.

Vicious enişte bir keresinde şaka yollu hayatın insanlığın kolay bir aşaması olmadığını söylemişti. Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Hayat, birbiri ardına gelişen felaketler zinciriydi. Bunu atlatmama yardımcı olan tek şey, kendime benden daha kötü şeyler yaşayan ve hâlâ hayatta olan ünlülerin varlığını hatırlatmaktı. Jaoquin Phoenix mesela, kardeşinin ölümünü izlemiş ve ambulansı aramak zorunda kalmıştı. Keanu Reeves henüz doğmamış çocuğuyla hayatının aşkını on sekiz ay aralıklarla kaybetmişti. Oprah Winfrey on dört yaşında cinsel tacize uğradıktan sonra evden kaçmıştı. Charlize Theron annesinin onu korumak için babasını vurup öldürmesini izlemişti.

Bu insanlar hâlâ hayattaydı. Gülüyor, nefes alıyor, evleniyor, bebek sahibi oluyorlardı. Hayata devam ediyorlardı.

Yani benim de devam edebilme ihtimalim yüksekti.

Bazen kendime dışarıdan bir gözle baktığımda hâlâ yaşam fonksiyonları gösterdiğim için kendimi tebrik etmek istiyordum. Şu anda sonsuza dek yatakta kalma fikri çok cazip geliyordu.

“Selam.”

Alçak ses beni düşüncelerimden sıyırdı. Yatağımda doğrulup oturdum. *Annemdi.* İncecik belini saran yeşil bir sabahlık giymişti. Yüzü kızarık ve genç görünüyordu. Neredeyse sağlıklı gibi. Mutlu. Ona orgazm yaşattığım zaman Luna'nın yüzü gibi.

Kendime not: Annenle orgazm kelimelerini aynı cümle içinde kullanma. Hatta aklından bile geçirme.

“Selam.”

“Erkencisin.”

“Sen de meşguldün.” Bunun kadınsı bir hareket olduğunu zerre kadar umursamadan çenemi dizime yaslayarak tavana baktım.

Annem boğuk bir kahkaha koyuverdi ve kapının eşiğinden ayrılarak gelip yanıma oturdu. Bacağı bacağıma değiyordu. Beni dürttü. Bir Kardashian gibi gözlerimi devirmemek için doksan kiloluk cüssemle mücadele ettim.

“Bu konuda hiç konuşmamaya ne dersin?” Bunun için gerekirse yalvarırdım bile.

Artık herhangi bir şeyi gurur yapacak durumda mıydım ki?

“Haydi ama. O işlerin nasıl olduğunu bildiğine eminim.”

“*Konuşacağınız yani?*”

“Seks doğal bir şeydir.”

“Adriana Chechik’in bana öğrettiği türde değil.”

“Adriana Chechik mi? Porno yıldızı olan mı?” Annemin gözleri neşeyle parıldadı.

“Yok, astronot olan. Bana saf numarası yapma.”

Güldü ve saçlarımı karıştırdı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Bunu benim sana sormam gerekmez mi?” Bir kaşımı kaldırdım.

“Aslında gayet iyi hissediyorum.” Güldü. “Sen nasılsın? Oğlum nasıl?”

“İyi,” diye homurdandım.

Luna gittiği günden beri günde bir şişe içiyorum ama iyiyim.

“Güzel, güzel.”

Sensiz bir hayatı düşünürken nefes alamıyorum.

Ama bunun ağırlığını ona yüklemek dangalakça bir hareket olurdu. Bu konuyu babamla konuşmak bile söz konusu değildi. İkimizin de sakinleşmesi gerekiyordu. Annemi becermişti. Hem de seks oyuncaklarıyla. Hiç hoş değildi.

Annem yüzümü avuçlayıp başımı kaldırdı. Bakışlarımız kilitlendi.

“Knight Jameson Cole, etrafına yüksek ve kalın duvarlar örüyorsun ama ben onların ardını görebiliyorum. Bana canını sıkın şeyi söyle. Sağlığım olamaz çünkü ben buradayım ve iyi hissediyorum. Bu, yakın zamanda ülkenin diğer ucuna giden gri gözlü kızla ilgili olabilir mi?”

Gömleğimin yakasını kavrayarak beni dizlerine doğru çekti. Başımı kucağına yerleştirdi, solgun narin parmaklarını başımda gezdirdi. Bütün tüylerim diken diken oldu. Küçükken öfke krizleri geçirdiğimde hep bunu yapardı. Beni sakinleştirirdi.

“Anlat annene, oğlum,” diye fısıldadı.

Sözler asit gibi dudaklarımdan döküldü, âdeta bir itiraf seliydi. Ona her şeyi anlattım: Barınakta olanları. Poppy’yi Luna’nın önünde öptüğümü. Luna’nın Daria’yı önümde öptüğünü. Yine Ayışığı’nın odasına gizlice girdiğimi (seksi kısımları atladım, benim akşam yemeğimin mahvolması annemin sonraki on yıl yemek yiyemeyeceği anlamına gelmiyordu) ve onu unutmak için çabaladığımı, Luna’yla ödeşmek için Poppy’yi ağaç evimize davet ettiğimi.

“Belki seni görmüştür.” Annem dudaklarını büzdü.

Önümdeki siyaha boyalı, üzerinde Raiderların logosunun olduğu duvara bakarak kaşlarımı çattım. “Hiç sanmıyorum.”

“Neden?” diye üsteledi.

“Çünkü tanıdığım Luna öfke patlaması yaşardı.”

Hayatımda kullanılmış bir kondom kadar bile değeri olmayan Arabella bana dokunduğunda bile bakışlarıyla beni neredeyse öldürmüştü.

“Öyle mi? Bu sana hiç Luna gibi geliyor mu? Sana patlaması? Seni teknik olarak hiç de yanlış olmayan bir şey yaparken, yani kız arkadaşınla vakit geçirirken gördüğü için hem de?”

Kız arkadaşımın *içindeyken*. Ya da dışarıdan öyle görünüyorken en azından.

Annem haklıydı. Belki de Luna görmüştü. Belki de anlaşmamızı bozan buydu. Ona ödeşene kadar durmayacağımı söylemişim ama şimdi, o artık ödeştığımızı düşünürken, bu o kadar da iyi bir his gibi gelmiyordu.

Hayır. Hem de hiç gelmiyordu.

“Onu seviyor musun?” diye sordu annem ciddi bir şekilde.

“Hayır,” dedim hemen.

Evet.

Neden bu kadar zordu? Sefilce geldiği için mi? Karşılıksız olduğu için mi? Luna’nın artık kim olduğundan emin olmadığım için mi? Ben burada annemi kistik fibrozdan kaybederken o ülkenin diğer ucunda bensiz konuşuyor, sevişiyor ve *yaşıyordu*.

Rosie ellerini havaya kaldırıp, “İyi o zaman,” dedi neşeli bir gülümsemeyle. “Zararı yok. Bu konuda artık konuşmamız gerekmiyor, değil mi?”

Ayağa kalkmaya yeltendi. Kucağından kalkıp oturdum.

“Bekle.”

“Hı?” Dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Seviyorum. Onu seviyorum.” Durakladım. “Onu seviyorum ama onu artık tanıyabildiğimden emin değilim.”

“Onu seviyordun ama beraber büyüdüğünüz hâlde zamanla birbirinizden uzaklaştınız?”

Başımı iki yana salladım. Hayır. Sorun bu değildi. “Ben Luna’dan vazgeçemiyorum. Bu sanki kalbinden vazgeçmek

gibi. İmkânsız. O benimle olmak zorunda. Ne yapacağım?”
Elimi traşlı çenemde gezdirdim. “Ben ne bok yiyeceğim, anne?”

“Şey, bu kolay bir soru.” Gülümsedi. “Peşini bırakmayacaksın. Ayaklarına kapanacaksın. Sevdiğin kızı geri kazanacaksın. Hayat sevdiğin insanla olmamak için çok kısa.”

Dönem ortasında, annem hastayken Boon’a gitmek delilikti. Biliyordum. Ama Luna’yla işleri muallakta bırakmak daha büyük delilikti. Arkadaşlığımız bir *piñata*⁹ gibi patlamadan önce daha kaç darbeyi kaldırabilirdi?

Ben *piñataya* vurmaktan sıkılmıştım. İçindeki şekerleri falan da istemiyordum. Ben o siktiğimin *piñatasını* istiyordum. Çok şey mi istiyordum?

“Seni bırakamam.” Annemin elini tuttum.

Tehlikeli bir oyun oynuyor, gitmeme izin vermesi için onu kandırmaya çalışıyordum. Çünkü aslında şimdi kalkıp gitmek ve şansımı denemek isteyecek kadar aşktan gözüm kör olmuştu. Mantıklı olmaya çalıştım. Annem daha yeni hastaneden taburcu olmuştu. Uzun bir hafta sonunu bensiz idare edebilirdi. Ya da bir günü. Yüce Tanrım. Gidip dönmem bir gün sürebilirdi. Belki Luna benimle arayı düzeltmek istemezdi. Belki de sonunda sefilliğimden bıkmıştı.

“Mecbursun.” Annem elimi sıktı.

“Neden?”

Onu kızdırmaya çalıştım. Rosie Leblanc okuldan uzaklaşmamdan pek hoşlanmazdı. Beklenildiği üzere, bu konuda tepesinin tasını attırmayı başarıyordum. Gerçi kötü bir öğrenci değildim ama Sarmaşık Birliği Üniversiteleri kapımda kuyruk oluyor dersem yalan söylemiş olurdum.

9 *İsp.* Kuş veya başka bir hayvana benzetilerek karton ya da kilden yapılan, içine şeker, sakız gibi tatlı yiyecekler doldurularak yüksek bir yere asılan kuklalara verilen isim. Çocuklar bu kuklaların etrafında dönerek sopa yardımıyla parçalamaya ve şekerlere ulaşmaya çalışır. —ç.n.

“Dürüst olmamı ister misin?” Burnunu kırıştırdı.

“Hayır. Lütfen yalan söyle.” Neredeyse bir kere daha gözlerimi devirecektim.

Annem başını eğdi, elini nevresimin üzerinde gezdirerek dalgın bir şekilde düzeltti.

Bu kötü bir fikirdi. Bu sikik örtü yüzde doksan dokuz sperm, yüzde bir kumaştan oluşuyordu.

“Huzur bulmam için bunu yapman gerek.” Bakışları bana döndü, duygu dolu mavi gözleri parlıyordu. “Bencilce olacak belki ama senin Luna’yı geri kazanmanı istiyorum çünkü ikinizin birlikte olduğunu bilmek beni mutlu eder.”

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Saçmalamayı kesmesini söylemek istedim ama bunu da yapamadım. Sonunda ayağa kalktım ve çenemi dikleştirdim, babamdan ve arkadaşlarımdan öğrendiğim havalı, tembel ifadeyle ona döndüm.

Hiçbir şey giremezse hiçbir şey çıkamaz. Duyguları içe atmak bir spor olsaydı eğer şu anda ülkemizi Olimpiyatlarda temsil ediyor olurdu.

Annem de ayaklandı ve yüzümü ellerinin arasına alarak burnunu göğsüme bastırdı. Bir anlığına donup kaldıktan sonra kollarımı temkinli bir şekilde etrafına doladım. Başının üzerini öptüm.

“Sana bir sır verebilir miyim?” Gömleğime doğru fısıldarken sıcak nefesi kumaşı aşır göğsüme ulaştı.

Hiçbir şey söylemedim. Elbette verebilirdi.

“Babanı ve kardeşini kendimden bile çok seviyorum. Onlar için ölürüm. Onlar için sonuna kadar savaşıyorum. Onlar için dünyayı karşıma alırım. Ama sen...” Bana bakabilmek için başını geri çekti. Gözleri yaşlarla doluydu. “Seni hep onlardan birazcık daha fazla sevdim. Benim asil, isyankâr oğlum. Benim problem çocuğum, üzgün prensim, beklenmedik kurtarıcım. Benim güzel, yaralı Knight’ım.”

Yutkundum, başımı eğip ona baktım.

Söyleme. Söyleme. Söyleme.

Ama içimde tutamazdım. Bu an çok gerçek ve saftı.

Yanağımı okşadı ve bana o kadar samimi ve güçlü bir şekilde gülümsedi ki güneşi bile gölgede bırakacağını düşündüm.

“Ya yarın hiç olmazsa?” diye fısıldadım.

“O zaman sevgili oğlum, bugünü en iyi şekilde değerlendireceğiz.”

On Yedinci BÖLÜM

Knight

Charlotte'tan Boon'a yaptığım taksi yolculuğunu, hava-
Calanında bulabildiğim mini şişelerdeki içkilerle birkaç
Xanax hap içerek geçirdim. Sıfır uykuyla ayakta olmam ve
sahte kimlik beni on sekizden çok daha büyük gösteriyordu.
Ne yazık ki artık birkaç shot Johnny'nin fark yarattığı aş-
mayı geçmiştım. Diken üstündeydim. Tedirgindim. Parmak
boğumlarımı çenemde yukarı aşağı gezdirip duruyordum. Dün
gece ağaç evin gövdesini yumruklayarak elimi yaralamıştım,
sırf eski günlerin hatırına.

“İyi misin?” Şoför, koltuğunda kıpırdanıp dikiz aynasın-
dan bana baktı.

“İyiyim,” dedim ciddiyetle, henüz yakmadığım esrarlı
sigarayı kaslı bacağıma hafifçe vurarak.

Havaalanında sizi bekleyen şoförle karşılaşmadan önce
zulanızı yenilemek için yerel bir uyuşturucu satıcısıyla bulu-
şuyorsanız işte o zaman bir sorunuz var demektir.

Arka planda bulutsuz, mavi gökyüzüyle yeşil inişli çı-
kışlı tepelerin yanından hızla geçerken kısa bir sessizlik oldu.

Charlotte'un kuleleri uzaklarda parlıyordu. Demek Ayışığı'nı benden çalan yer burasıydı. Şimdiden buradan nefret etmiştim.

Şoför Boon'a vardığında ona birkaç dolar uzatıp valizimi parke taşlı yolda arkamdan sürükledim. Önümde kırmızı tuğlalı, otel büyüklüğünde kolonyal bir bina duruyordu, her iki yanı yemyeşil, özenle biçilmiş çimlerle çevriliydi. Uyumlu renklerde pastel hırkalar giymiş saçları fönli kızlar binanın kapısından bir kilise faresi sürüsü gibi dışarıya akın etti. Durup merakla beni inceledikten sonra ders kitaplarını göğüslerine bastırarak birbirlerine baktılar.

"Yardımcı olabilir miyiz?" İçlerinden biri boğazını temizleyerek gözlüğünü yukarı itti.

Üniversiteli olmadığım bu kadar açık mıydı? Belki de içki dükkânı ve şüpheli tek gecelik ilişki geçirmişim gibi koktuğum içindi.

"Olur musun?" Kadınları tam olarak neden olduğunu anlayamadığım bir şekilde büyüleyen o tembel, çarpık gülümsememi takındım.

İfadeleri bir anda yumuşadı.

"Yurt binasını arıyorum."

"Erkekler mi, kızlar mı?"

Öylece suratına baktım. "Karma değiller mi?"

"Burası bir Katolik üniversitesi." Açıklamayı başını sallayarak bitirdi.

"Kızlar," dedim net bir şekilde.

Hayatım söz konusu olduğunda her şey daha karmaşık hâle geliyordu.

Benimle konuşan kız, ziyaretçileri kampüsün farklı bölümlerine yönlendiren beyaz ahşap okların bulunduğu tabelayı işaret etti. Tırnakları ojesizdi ve köküne kadar çiğnenmişti. "Sağa dön ve pembe bayraklı binayı görene kadar dümdüz ilerle."

“Ne kadar cinsiyetçi.” Gülümsememi bastırarak Luna’nın bu konuda neler hissettiğini merak ettim.

Daria’nın aksine pembe ya da kadınsı şeyler giymekten nefret ederdi.

Kız kızardı ve ayakkabısının burnuyla yere daireler çizdi. “Böyle düşündüğün için teşekkürler.”

“Hı?”

“Bunun biraz yakışksız olduğunu belirttiğin için teşekkürler. Senin gibi güzel erkekler... Yani yakışıklı erkekler...” diye söze başladı ama arkadaşları kıkırdarak onu kafeteryaya doğru çekti.

Biz ne?

Keşke bitirseydin be canım. Luna’yla karşılaşmadan önce biraz ego şişirmek iyi gelebilirdi.

Kızlar yurdunun lobisine vardığımda resepsiyonda Ron Weasley turuncusu peruk takmış, önüne dümdüz serdiği yerel gazeteyi inceleyen yaklaşık iki bin yaşında bir adamla karşılaştım. Kaşlarını çatmış Asheville’deki balık fiyatları hakkında ilgi çekici bir makale okuyordu.

“Yanlış yurt,” dedi başını gazetesinden kaldırmadan.

Cevap verip onu insan yerine koymaktansa özel tasarım sırt çantamı pat diye bankonun üzerine attım ve arka cebimden cüzdanımı alıp içinden birkaç banknot çıkarıp konfeti gibi önüne fırlattım.

Başını gazetesinden kaldırmadı. “Dilimi anlamıyor musun?” diye homurdandı.

“Yalnızca işime geldiğinde. Fiyatın nedir?”

“Kuralların neden bir fiyatı olmalı? Neden kuzu kuzu onlara uymuyoruz?” İşaret parmağının ucunu yalayarak sayfa çevirdi.

Dudaklarımda sabırsız bir sırıtış belirdi. Hâlâ gazeteye bakıyordu.

“Çünkü insanlar yozlaşmış ve kurallar da sıkıcı.”

“Kendi adına konuş, genç adam.”

Bezmiş bir şekilde iç geçirerek birkaç banknot daha çıkardım ve onları bumerang gibi masasına fırlattım. Başını kaldırmadan önce masanın üzerini ortalama birkaç binlik kapladı.

“Adı ne?”

“Rexroth. Luna Rexroth.”

“Ziyaret amacın?”

Kesinlikle iyi değildi.

“O benim kız arkadaşım,” diye gözümü kırpmadan yalan söyledim. “Kaliforniya’dan ziyaretine geldim. Ona odasında sürpriz yapmak istiyorum.”

Bakışlarının bankonun altındaki yedek anahtarlara kaydığını görebiliyordum. Nefes bile almaya cesaret edemedim.

Yap şunu, ihtiyar.

Kılını bile kıpırdatmadı. Cüzdanımı çıkarıp masasına boşaltarak kalan paramın hepsini önüne yağdırdım ve bunu yaparken göz temasını hiç bozmadım.

“Bana doğruyu söylediğini nereden bileyim?” diye sordu.

“Onu tanıyor musun?”

“Evet.”

Telefonumu çıkarıp eline doğru attım. Kilit ekranımda, kameraya doğru gülümseyen Luna’ya sarıldığım ve onu yanı-ğından öptüğüm bir fotoğraf vardı. Birbirimizi tanıdığımız, birbirimizden hoşlandığımız açıkça görülüyordu. Beyaz, gür kaşlarını kaldırıp fotoğrafı inceledikten sonra telefonu bana geri verdi.

Sonunda anahtarların sıralandığı duvara eğilip Luna’nın adını aradı.

“Kimliğini buraya bırakman gerekiyor.”

Ehliyetimi bankoya bıraktım.

“Geceyi yurttta geçirmek yok. Ortalıkta gezinmek yok. Doğruca 601 numaralı odaya gideceksin. Kız arkadaşın dışında herhangi bir kızın yanına yaklaştığını görürsem polisi ararım.”

“Son bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedim.

Bana baktı, tombul parmaklarının arasında Luna’nın anahtarı sallanıyordu.

“Bir yedek anahtar daha... ve bir limon.”

Luna

Eğer düşmeye hazırsan

Lütfen benimle yap

Saat onda. Su kulesinde. Orada olacağım.

–Yaralı Şövalye

Notu sanki diş perisi tarafından unutulmuş bir diş gibi yastığımın altında –o hafta okuduğum kitabı koyduğum yerde– buldum. Bir dilek. Bir söz. Knight yastığı kaldıracağımı biliyordu çünkü beni tanıyordu. Bizi tanıyordu.

Knight, Boon’daydı.

Üniversitemdeydi.

Yurt odama girmişti.

Benimle su kulesinde buluşmak istiyordu.

Annesinden uzaktaydı.

Arkadaşlarından.

Okulundan.

Poppy’sinden.

Sırf bu bile kollarına atılmama yetmeliydi. Rosie’ye bir söz vermiştim. Ama bu yalnızca o artık bu dünyada olmadığı

zaman geçerli olacaktı. Henüz hislerimi itiraf etmek zorunda değildim. Kalbimin biraz daha özgür kalmasını istiyordum.

Boon'a taşınmadan önce planlarımı Knight'ın hayatına göre şekillendirirdim. Futbol sezonu geldiğinde vakit öldürmek için programımı aktivitelerle doldururdum. Daha fazla gönüllülük işi, daha uzun bisiklet gezileri yapar, bütün fantastik serileri art arda okurdum. Knight boş kaldığında onunla vakit geçirmek için bu aktiviteleri bir kenara bırakırdım; diğer kızlarla flörtleştğinde, hovardalıklarına dair dedikodular beni kıskançlıktan paramparça edip kana buladığında bile.

Boon'a geldiğimdeyse hayatımı dikkat dağıtacak şeylerle doldurdum. Ömrümü diğer insanları taklit ederek yaşamaktan bıkmıştım. Şaşırtıcı şekilde iyi bir oyuncuydum, performansım Knight'sızken daha kötüydü ama bir şekilde idare edilirdi.

Gece kulübünde April, Josh ve Ryan'ın yanında bacaklarımı altıma almış oturuyor, meyveli kokteylimin pipetini çiğniyordum. Saate bakmak için telefonumu çevirdim.

10'a on var.

İstesem de vaktinde yetişemezdim. Güzel.

Müzik o kadar yüksek sesliydi ki sanki kafamın içinde çalıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi sımsıkı kapayıp bu soğukta su kulesinin tepesinde beni bekleyen Knight'ın görüntüsünü aklımdan atmaya çalıştım.

Artık Knight, Edie ve babamla konuştuğum için arkadaşlarımla gerçek kelimelerle konuşmamak biraz lüzumsuz geliyordu, yine de hayatımda eski beni seven insanlar olmasına minnettardım. Burası ait olduğum yerd. Ailelerimiz yakın arkadaş olduğu için değil, kendi başıma edindiğim yeni, gerçek arkadaşlarım olduğu için.

Telefonumu tekrar kontrol ettim.

10'a sekiz vardı.

Su kulesine yürüyerek yaklaşık yirmi dakikada gidiliyordu. Yanımda olmayan bisikletimle gitmek ise muhtemelen on dakika sürerdi. Knight burada ne yapıyordu? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı ama önünde dağılıp sonra bacaklarımı ona tekrar açma riskine girecek kadar aptal değildim.

Josh ve Ryan bize daha fazla içki getirmek için ayağa kalktı. April öne doğru eğilip kaşlarını çatarak dizime vurdu.

“Yeter,” dedi müziği bastıran bir sesle. “Daha fazla sursamayacağım. Sen şu âna dek gördüğüm en berbat çıktısın.”

“Çıktı mı?” Her bir harfi tek tek işaret ettim. April kelime uydurma konusunda ustaydı.

“Çıktığın kişi.” April gözlerini devirdi ve oflayarak bir tutam rengârenk saçını havaya savurdu.

“Biz çıkmıyoruz,” dedim işaret dilinde.

Josh ve April bu geceyi öylesine takılmak için toplanıyormuşuz gibi göstermişti. Dans pistinde birbirilerine sürtünen yabancılar dışında ortada romantik hiçbir durum olmadığı için onlara inanmıştım. Hem Knight gelirse diye yurttan yalnız kalmak istemiyordum. April’e Knight’ın burada olduğunu söylememiştim ancak bu gece oda arkadaşşıma bazı şeyleri açıklamam gerektiğinin farkındaydım.

April o kadar anlayışlıydı ki Knight’la ilişkim hakkında ona yalan söylememi ve eski erkek arkadaşım olduğunu uydurmamı umursamamıştı bile.

“Haydi ama dostum.” April bacağıma dokundu.

Arkadaşımanın mor mini elbisesiyle tezat oluşturacak şekilde yırtık bir *boyfriend* kot pantolonla kapüşonlu giyiyordum.

“Çocuk sana resmen âşık. Seni yeniden delicesine becermesine izin vermeyeceksen en azından kibarlık edip şimdi söyle.”

“Söyledim,” dedim. Josh’a verdiğim mektupta onunla yalnızca arkadaş kalmak istediğimi açıklamıştım.

“Peki, o zaman parlak bir madalya gibi gözünün önünde durmayı kes. Bir kere tadına vardı artık, şimdi yeniden bakmak istediğinden eminim.” April keyifli bir kahkaha patlattı.

Birden çok önemli bir şey fark ettim; ben April’e Josh’la yattığımı hiç söylememiştim. Ağzım açık kaldı.

“Tadına vardı derken?” Bir kaşımı kaldırdım.

Josh’la yaşadıklarımızı Şükran Günü yemeğinde Knight dilini tutamadığı için ailem, Josh ve ben dışında kimse bilmiyordu.

April eliyle geçiştirdi ve kahkahası artık daha gergindi. “Önemli bir şey değil canım.”

“Değil mi gerçekten?”

“Erkekler kendi aralarında konuşuyor işte.”

“En son baktığımda sen erkek değildin.”

“Şey, Ryan erkek ama, ben de onun kız arkadaşayım, bu yüzden bana anlattı. Tüm okula söylemedik ya. Sanki umurlarında olur. Sadece birkaç arkadaşımız biliyor. Tanrım, Luna, beş yaşında değilsin. Senden intikam almak uğruna başkasını beceren, âşık olduğun o alkolik pisliğin Josh’tan daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?”

“Onun hakkında böyle konuşmaya cüret etme sakın.” Boşalan bardağımı masaya vurdum.

April’in benim tarafımda olduğunu biliyordum ama Knight’ı tanımadan, yaşadıklarını bilmeden onun hakkında böyle konuşmasından nefret ediyordum.

“Neden? Knight senin erkek arkadaşın bile değildi. Josh’ı asla böyle korumadın, üstelik çocuk sana kibar davranmaktan başka bir şey yapmamışken.”

“Ben kibarlık istemiyorum.” Gözlerimi kısarak ona baktım.

Aslında, *Knight olmayan birini istemiyorum*, demek istemiştim.

Tartışmanın ortasında yeniden telefonumu çevirdim. 10'u on geçiyordu. Kalbim tekleli.

"Elbette istemezsin." Deri koltukta geriye yaslanıp alaycı bir şekilde güldü. "Sana bok gibi davranmadığından erkek arkadaş olmak için kötü bir aday."

"Knight bana bok gibi davranmıyor."

"Haklısın. Böyle deyince insan sana herhangi bir şekilde davranıyor gibi algılıyor, değil mi?"

Kelimeleri iğne gibi batıyordu, fiziksel olarak büzüldüm.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü." Derin bir nefes aldı. "Kendine zarar veriyorsun ve gözlerini açıp olanları görmeyi lazım. Tekrar tekrar o iti hayatına alırsan sonsuza dek zavallı Azize Luna olarak kalmaya devam edersin."

"O it değil. Kes şunu."

"Başka bir kızı becerdi."

"Bunu yapmaya her türlü hakkı vardı."

April bakışlarını üzerimde gezdirdi, gözleri üzgün ve hayal kırıklığıyla doluydu.

10'u yirmi geçiyordu.

April bana yardımcı olmaya çalışıyordu ama bu onun haklı olduğu anlamına gelmezdi. Knight'ı kötü adam gibi yansıtmıştım, oysa gerçekte o yanlış anlaşılan prensti. Verdiği her kararı kabul etmesem de beni incitmek istemediğini biliyordum. Gerçek anlamda değil. Çektiği acıya son vermek istiyordu ve bu süreçte bazen insanları üzüyordu.

Ayağa fırlayıp çaresiz gözlerle barı taradım. Josh ve Ryan duvara yaslanmış gülüşüyorlardı. Ryan'ın söylediği bir şey Josh'ın başını iki yana sallayıp parmağıyla başına ateş ediyormuş gibi yapmasına neden oldu. Öfkenin ayak parmaklarımdan başlayarak başıma doğru yükseldiğini hissettim.

Bakışlarımı April'e çevirdim, artık gülümsüyordum. Tüm irademi topladım.

"Biliyor musun," diye konuştum, sesim kasvetli ve boğuktu, ruhumun derinliklerinden geliyordu.

Gözleri hayretle kocaman açıldı, kokteyl bardağı –saçlarının ucu gibi mavi bir sıvıyla doluydu– parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

"Bu dönem boyunca yaşanan her şeyin sorumluluğunu sonuna kadar kabulleniyorum. Knight fiyaskosu. Josh'la yaşananlar. İyi idare edemedim, değil mi?"

Yanakları kızarıp gözbebekleri yayılan mürekkep gibi genişlerken aklında soru işaretlerinin belirdiğini yüzünde görebiliyordum.

"Ama tüm hikâyeyi bildiğini zannetme. Sana açıklamam gereken bir sürü şey var –dinlemek istersen tabii– ama şunu bilmeni istiyorum April: Sen bana yardım ettin. Asla karşılığını ödeyemeyeceğim şekilde hem de. Teşekkürler."

"Nasıl ya?!" Ayağa kalktığı anda gözleri ıslaktı.

Tek kelime etmeden yüzüme bir tokat attı. Acının yanı-
ğımdan boynuma doğru yayıldığını hissettim, bronz tenimin ve kulübün loş ışıkları altında kulaklarımın utançla kızardığını April göremiyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzündeki her kas titriyordu. İfadesinden onu tiksindirdiğimi görebiliyordum. Doğrusu ben de kendimden tiksiniyordum. Artık bir yalancı olduğumu düşünüyordu, benden utanmaya ve ihanete uğramış gibi hissetmeye her türlü hakkı vardı.

Ona gerçeği söylemeliydim... hepsini.

Uzun zaman önce kendimi savunmalıyıldım.

Reddedişlerimi umursamayan Josh'a karşı daha katı davranmalıyıldım.

Knight başka bir kızla beraberken yarım yamalak uğraşlarını kabul etmemeliydim.

Ben bundan daha değerliydim. Daha fazlasını hak ediyordum.

“Kendini bu durumdan kurtarma konusunda sana bol şanslar.” Her şeyden çok incinmiş gibi görünüyordu ki böyle olmaya hakkı vardı, biliyorum.

Omzumda sert bir dokunuş hissedince arkamı döndüm. Neden Knight olacağını düşündüğümü bilmiyorum. İsmi gibi, günümü kurtarma eğilimleri olması dışında burada bulunması için hiçbir sebep yoktu.

Gelen Josh’tı. Koyu renk gözleri sanki keder dolu iki küreydi, dünyadaki kalp kırıklıklarının ağırlığı parıltısını söndürmüştü. Onun incindiğini görmek mideme yumruk yemek gibiydi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Konuşmaya daha yeni başladım...” dudaklarımı yalayıp çaresizce etrafa bakındım.

Tanrım, bunu hak etmiyordu. Hiçbirini. Bir kalbi kırmamak ne kadar zordu. Knight bana bunu yaptığı için ona hep çok kızardım. Belki o da istemeyerek yapıyordu. Belki de kalp bakımı özen isteyen bir çiçek gibiydi. Ne yaparsan yap bazen solup gidebiliyordu.

Josh bir adım geriledi, inanamayarak başını iki yana salladı. Benimle işaret dilinde konuşurken elleri titriyordu.

“*Konuşuyorsun,*” dedi.

Başım la onayladım. Onunla konuşmaktan utanmıştım. Bu kötü bir şey değildi elbette. Bunu aşmak beni gururlandırmıyor da değildi. Yalnızca bunu onlardan bu kadar uzun süre saklamış olmam... Arkadaşlarımdan pek çok şey saklamıştım, şimdi ödeşme zamanıydı.

“*Ne zamandan beri?*” dedi elleriyle, negatif ya da pozitif bir duygu belirtisi gösteremeyecek kadar şaşkıındı.

“Birkaç hafta öncesinden beri.”

Hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

“Nasıl?” diye sordu.

Sevdiğim çocuğu kaybetmek üzereydim, bu yüzden korkularımı ve fobilerimi uçurumdan aşağıya attım, demeliydim ama dürüstlüğümün onu parçalara böleceğini biliyordum.

“Ailevi bir mesele,” diye cevapladım.

Gözyaşları görüşümü engelledi. Ama yağmurla lekelenmiş pencerelerden görünen bulutlar gibi arkadaşlarımdan bulanık siluetlerini seçebiliyordum. April, Ryan’ın yanında durmuştu, ikisi şu anda bana bakıyordu. Josh geri çekilmeye, kulüpten ve hayatımdan çıkmak için geri geri yürümeye başladı.

Ama sonra durdu. Gülümsedi. Samimi görünüyordu. Kulübün karanlığında bile bunu görebiliyordum.

“Senin adına sevindim.”

Cevap bile veremedim.

“Keşke daha önce bilseydim.”

Benim Knight’ı sevdiğimi mi yoksa konuşmamı mı kastediyordu bilmiyordum.

Her ne kadar April’e çıkışmam ve onlardan bir sır saklamam canlarını her şeyden çok yakmış gibi görünse de, “Bebekken özgürce konuşma yetimi kaybettim,” diye açıklamaya çalıştım. “Toplum içinde daha önce hiç konuşmadım ya da...”

Sustum, yalanımı engellemek için ağzımı kapattım. Dari’nin beni sürüklediği yeni yıl partisinde konuşmuştum. Değişiyordum. Artık sessiz ve farklı olmanın sağladığı rahatlığa sahip değildim.

Josh’ı daha iyi görebilmek için gözlerimi sıkıca yumarak gözyaşlarımdan kurtuldum. İşaret dilinde konuşmaya başladı.

“Knight’a dönmelisin. Kaliforniya’ya.”

Kabalık etmiyordu. Yalnızca düşünceli davranıyordu. Konuşmama neden olan şeyin Kaliforniya’da olduğunu bili-

yordu. Ya da öyle düşünüyordu. Ama onları –April, Ryan ve Josh’ı– tanımasaydım eğer Knight’a asla karşı koymazdım. Ve belki de o zaman fobimi yenemezdim. Kim bilir.

“Seni incitmeyi hiç istemedim,” dedim.

“Biliyorum.”

“Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum,” neredeyse yalvarıyordum.

Cevap veren April oldu.

“Luna, biz her zaman senin kazanmanı istedik. Yalnızca senin takımında olmadığımızı bilmiyorduk.”

Kulüpten çıkmadan önce Ryan canımı yakacak şekilde kolumu yakaladı.

“Senin farklı olduğunu düşünmüştük, tam bir zengin, şımarık ve kendini beğenmiş Todos Santos sürtüğü olduğunu bilmiyorduk. Ama görünen o ki sen de diğerleri gibi bir kız birliği üyesisin: Bencil, güzel ve yalancı. Sen bittin, Rexroth. Boon senin için bitti.”

“Ryan!” April onu çekip geriye doğru itti.

“Ryan seninle ilgili yanılıyor ama Boon konusunda haklı. Knight’a dön,” dedi Josh. *“Sen onunsun. Oraya aitsin. Onunla olmaya.”*

Haklıydı.

Haklıydı ve Knight buradaydı. Boon’da.

Josh’ın yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra bacaklarım beni otomatik olarak dışarıya yönlendirdi. Merdivende tökezleyip duvara tutunarak dengemi bulduktan sonra hemen harekete geçtim, sanki görünmez bir ip beni çekiyordu.

Uber çağırarak vakit kaybetmek istemedim. Doğruca su kulesine yöneldim, yaşlar gözümü yakıyordu.

Knight’a her şeyi istediğimi söyleyecektim.

Onun her bir zerresini. Poppy olmadan. Arabella olmadan. İlgi kırıntılarını dağıttığı diğer yapışkan kızlar olmadan.

Knight Cole isimli bu pastanın her lokmasını istiyordum, daha azıyla yetinmeyecektim.

Su kulesi Boon futbol sahasının tam karşısındaydı. Nemli çimenlerden koşarak geçtim ve saate bakmakla uğraşmadan kulenin merdivenine yöneldim. Ne kadar gecikmişim? Bir saat mi? Muhtemelen daha fazla. Belki de gitmişti.

Her titrek adımımla beraber altımdaki uçurumun daha çok farkına varıyor, soğuk, paslı metal parmaklıkları daha sıkı kavırıyordum. Su kulesi üç katlıydı. Düşebilirdim. Ama korku yerine kararlılıkla ilerledim.

Ağaç ev gibi, dedim kendime.

Ağaç evde buluşuyoruz.

Yükseklerde bir araya geliyoruz. Gökyüzünde.

Her şeyin üzerinde.

Ve herkesin.

Dikkatle yukarı çıktım ve su tankını çevreleyen beyaz metal tırabzanların arasından devam ettim. Ayaklarımın altındaki zemin tamamen paslı metaldendi, soğuk ve nemliydi. Nefes nefese korkuluğun üzerinden atladım. Soluğum kesilmişti. Gözlerimi kapattım, hâlâ burada olup olmadığını görmek istemeyecek kadar korkuyordum. Sessizlik bir koza gibi etrafımı sardı. Titrek bir nefes verdim.

Lütfen burada ol.

Ama sonra beni buraya çeken boynumdaki görünmez ipin gevşediğini hissettim, gözlerimi açmadan anlamıştım. O ipi artık çekmiyordu.

“Bu oyunu hatırlıyor musun?” Knight’ın boğuk, pürüzlü sesi havada yankılandı.

Gözlerim aniden açıldı. İlahi yüzünün hatları aynıydı, tıpkı onu her gördüğümde olduğu gibi kalbim göğsümde takla atarak olimpik dalgıç gibi mideme daldı.

Uzun bacaklarını kavuşturmuş oturuyordu, aramızda ikiye bölünmüş bir limon vardı. Limona baktığımda anlamaya başladım. Gülümsedim.

“Ama uyarayım: Bütün gün pratik yaptım.” Knight sırtıttı, gözleri benimkilerle buluşana dek vücudumda gezindi.

Boğazımdaki heyecan yumağını yutmaya çalıştım. Çok yakışıklıydı. Ve *buradaydı*. Ona sormak istediğim binlerce soru vardı: Neden *buradaydı*? Ne zaman gelmişti? Ne zaman dönüyordu? Peki ya Poppy?

Ama tek yapabildiğim omuz silkmek oldu.

“Kazanma konusunda iyi bir şecereye sahibim. Nesine oynuyoruz?”

Çocukken sürekli bunu oynardık. Hep bir şeye iddiaya girerdik. Knight hep kazanmama izin verir, galibiyetim yüzüme yansırken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirirdi. Bunu da kazanmama izin verecekti.

Knight düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı.

“Kazanırsan seni rahat bırakacağıma söz veriyorum,” dedi ciddi bir şekilde, bakışlarını benden ayırıp sözlerinin sindirilmesine izin vererek.

“Ya kaybedersem?” Göğsümdeki hafif sızıyı görmezden gelerek öksürdüm.

“Kaybedersen...” Pembe, dolgun dudaklarında çocuksu, vahşi bir sırıtış belirterek dizlerimin titremesine, kemiklerimin birbirine çarpmasına neden oldu. “Seni beceririm.”

Ölüm gibi bir sessizlik oldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Buraya bunun için mi gelmişti? Beni becermek için?

İçimde sıkıntı, öfke ve şehvet birbiriyle savaşıyordu. Ağzımı açtım, sonraki kelimelerimi dikkatle seçerken kendime karşıdakinin Knight olduğunu hatırlattım. Kendi topuğuna sıkma konusunda özel bir yeteneği olduğunu ve yaralandığını hissettiğinde saldırıya geçtiğini. Kendime Knight’ın bu oyunu

kazanmama hep izin verdiğini hatırlattım, yüzündeki poker ifadesine rağmen.

“Hâlâ Poppy’yle beraber misin?” diye sordum.

“Hayır.” Gözleri benimkilerden bir an olsun ayrılmadı. Titrek bir nefes saldı. “Hayır mı?”

Başını hafifçe salladı.

“Nihayet seni terk etti,” diye ağzını aradım.

Bana bıkkın bir bakış attı. “Aynen öyle oldu.”

“Yatarsak bunu insanlara anlatacak mısınız?”

Yüz kasları bir milim bile oynamadı. “Bu soruyu cevaplama zahmetine bile girmeyeceğim.”

Bütün pis oyunlarına rağmen Knight Josh gibi biri değildi. Birini öptükten sonra gidip bunu herkese anlatmazdı. Kazanova statüsünü hiç doğrulamamıştı. Ve haftalar öncesine kadar bakir olarak kalmıştı. Benim için.

“Galibiyet şartlarını tartışmak isterim.” Boğazımı temizledim.

“Dinliyorum.”

“Ben kazanırsam...” Dudağımı ısırdım. Patronluk taslamadan bunu söylemenin imkânı yoktu. “Ben kazanırsam içki içmeyi kesecek ve alkolikler toplantısına gitmeye başlayacaksın.”

Gözünü bile kırmadı. “Şartlarını kabul ediyorum.”

“Ben bir çeşit ödül falan değilim,” diye ekledim, sonradan aklıma gelmiş gibi kaşlarımı çatarak.

“Benim için öylesin,” dedi açık, duygusuz bir sesle.

“Fahişe de değilim.”

“Bunun gayet farkındayım. Seni satın almıyorum, Luna. Yalnızca düşüncemi belirtiyorum.”

“Neymiş o düşüncen?”

“Bir kere benimle olduktan sonra başka kimseye dokunamayacaksın. Kimseyi istemeyeceksin. Kimseye hisler beslemeyeceksin.”

Ben bunu zaten biliyorum, seni aptal.

Derin bir nefes alıp öne eğilerek limonun yarısını kaptım. Tam ortadan kesilmişti. Hep adil oynardı. Knight kendi limonunu aldı. Gözlerimiz buluştu, aynı şekilde ışıldıyorlardı.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Küçücük, sessiz bir yanımla kaybetmek istiyordu ama rekabetçi yanımla buna izin vermiyordu. Zaten Knight kaybederek kazanmamı sağlardı. Her iki şekilde de eğer istersem benimle sevişeceğinden bahsetmiyordum bile.

“İlk kim yüzünü buruşturursa kaybeder. Hazır mısınız?” Burnuma dokundu.

“Hazırım.”

Aynı anda limonlarımızı ısırдық. Ekşi, yakıcı tadı ağızda patladı, gözlerimin yaşarmasına neden oldu ama elimden geldiği kadar yüz ifademi bozmamaya çalıştım. Gözlerim, gayet sakın bir şekilde limonundan ısırıklar alan Knight’ın yüzünde gezindi, sanki bir elma yiyormuş gibi gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

Limondan küçük bir ısırık daha aldım, ekşinin keskinliğiyle beraber panik mideme çöktü. Suratının buruşması an meselesiydi. Her zaman buruşurdu. Sonra ben zafer dansımı yaparken o yüz ifadesini bile değiştirmeden tüm limonu yedi.

Knight neredeyse kayıtsız bir tavırla limonundan bir ısırık daha aldı.

Ne yapıyordu? Neden yüzü buruşmuyordu? Kurala göre eğer ikimiz de suratımızı buruşturmazsak limonu en hızlı yiyen kazanırdı. Knight bu oyunu yalnızca bir kez kazanmıştı, beni baloya davet etmiş ama ben gitmemekte direnmişim. Bu lise deneyimini yaşamamı o kadar çok istiyordu ki kazanmama izin vermemişti. Şimdi bunun ikinci hamlesi olduğunu anlamaya başlıyordum.

Başım fena dertteydi.

Üçüncü ısırışımda öğürmeye başladım. Dilim yanıyordu. Kaşlarımın çatıldığını hissettim.

Yüzüm buruştu.

Siktir, kaybetmiştim.

Limon parmaklarımın arasından yuvarlanıp Knight'ın dizine çarptı. Limonu aldı ve su kulesinin kapı tarafından aşağıya attıktan sonra bana elini uzattı. Elini tuttuğumda titrediğimi fark ettim. Vücudum adrenalin, heyecan ve kışın soğuğuyla titriyordu. Beni çekip kucağına oturttu, yanağımı avuçladı ve gözlerimin içine baktı. Aramızdaki çekim erimeme neden oldu. Muhteşem zümrüt yeşili gözlerinde boğulurken nefes almakta zorlandım.

“Kazanmama izin vermedin,” diye inledim, sonuçların ve olacakların farkına ilk kez vararak.

İddiamızdan asla geri adım atmazdık. Meydan okuyan taraf ne yaparsa aynısını yapardık.

“Neden kazanmama izin vermedin?”

“Sen artık benimle eşitsin, Todos Santos'u terk eden aynı Ayışığı değilsin.” Yüzünü yüzüme doğru eğerken limon kokan nefesi yanağımı gıdıkladı. “Ama her kimsen, seni de bozacağım.”

Ağzı benimkine doğru eğildi ve vücutlarımız bir oldu. Öpücüğü derinleştirdim, dilimi dudaklarının arasına kaydırarak onunkine dolanmasına izin verdim, hafifçe piercingine dokundum ve içinden yükselen ilkel iniltinin midemi titreştirdiğini hissettim. Tepemizdeki gökyüzünü yakan tutku ve iştahla vahşi hayvanlar gibi öpüştük.

Eli kapüşonlumun içine kayarak göğüslerimden birini kavradı ve meme ucumu çimdikledi. Ağzına doğru inledim. Tekrar yaptı. Bunu üçüncü kez yaptığında baskıyı azaltmak yerine kapüşonlumu yukarıya sıyırdı ve meme ucumu ağzına alıp emdi, gözlerini benimkilerden ayırmadan kusursuz diş-

lerini üzerinde gezdirdi. O kadar şiddetli ürperdim ki sadece bu basit dokunuşla boşaldığımı düşündüm.

Dışarısı buz gibiydi ama ben yanıyordum, kanım doğal olmayan bir sıcaklıkta akıyordu. Başımı geriye attım, bednim onu takip etti ve uzanıp tekmeleyerek kot pantolonumu çıkardım. Aniden Knight'ın içimde olmasından başka bir şey istemediğimi fark ettim. Sabırsızlığıma güldü.

“Anlaşma anlaşmadır,” diye mırıldandım.

Knight işaret parmaklarıyla iç çamaşırımı kenarlarından tutup çıkardı. Nasıl mümkün olduğunu bilmediğim şekilde daha da kızardım.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” dedim nefes nefese.

“Çünkü,” duraksadı, yutkunarak, “resmen benim olduğun ânı unutmak istemiyorum,” dedi.

O kadar sersemlemiştim ki çıplak kaldığını bile fark etmemiştim. Tamamen çıplak ve tamamen hazır. Kondomu, mini boşalma anımda beni öperken takmış olmalıydı. Dokunuşuyla beraber ileri geri sallandım.

Paslı metalin üzerine uzandığımızda, bronz teni ve güçlü vücudu çeliğin üzerine serilmiş ipek gibiydi. Yumuşak, kıvrıcık tüy öbekleri göğsünü kaplıyordu, büyülenmiş gibi parmaklarımı aralarında gezdirdim. Bileğimi tutup elimi penisine doğru indirdi ve parmaklarımı etrafına doladı.

“Sen benimsin,” dedi. “Hep öyleydin, Luna. Söyle.”

“Ben yalnızca senin oldum, Knight.”

“Geçen yıl olanlar yaşanmadı,” sesi boğuklaştı.

İnkârını kabullenerek başımı salladım. Ama sonra durdum. Ben de yaşanan bazı şeyleri kabul etmek istemiyordum. Ama olan olmuştu. İş işten geçmişti ve yine bir şekilde burada bir araya gelmiştik.

“Ama yaşandı.”

“Biliyorum.”

Ardından yavaşça içime girdi, burnumu, yanaklarımı, dudaklarımı, alnımı öptü. Islak ve onun için hazır olmama rağmen yine de ilk başta biraz canım yandı, sonra durdu ve benimle işkence çektirir gibi tatlılıkla sevişmeye başlamadan önce gevşememe izin verdi. Bana sanki orgazmdan çok daha büyük bir şey bahsediyormuş gibi içime girip çıktı. Beni iştahlandırıyordu. Göbeğimin altında ısıtıp verici bir sıcaklık toplanmaya başladı, bacaklarımı beline doladım.

“Ah, Knight.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Bunca zaman neden bunun olmaması için mücadele etmiştim? İstediğim her şey oyken neden tekliflerini reddetmiştim?

“Ben... ben...”

Tüm eyalete duyuracak kadar şiddetli bir şekilde boşalmak üzereydim.

Beni dilinin ve kirli sakalının dahil olduğu şehvetli bir öpücükle susturdu. Aramızdaki bu yakınlığı kelimelerle sulandırmak istemediğini fark ettim. Hiçbir zaman kelimelere ihtiyacımız olmamıştı zaten. Ona hiçbir şey söylemediğim bile ilişkimizi başarılı bir şekilde yürütmüştük.

Bu gerçekten yaşanıyordu. Knight’la seks yapıyordum.

Knight Jameson Cole: Oyun kurucu. Balo Kralı. Şehrin en yakışıklı aptalı.

Ama aynı zamanda, Knight Jameson Cole: Gizli alkolik. Evlatlık oğul. Nazik ruh. Ve tanıdığım en temiz kalpli adam.

Hızla nefes almaya başlayarak tırnaklarımı omuz kaslarına gömdüm. Çığlık atacağımı biliyordum ve bunu engellemenin hiçbir yolu yoktu. Orgazm çok yoğundu. Çok kuvvetli. Fazla duygu yüklü.

“Benim için gel, Ayışığı. Aletimin üzerine boşal.”

Kendimi bırakarak kollarının arasında parçalara ayrıldım. Farklı renk, boyut ve şekillerde yıldızlar görüyordum, tam o

anda son bir kez içime girdi ve boşaldı. Çılgılığım su kulesinin çevresinde yankılandı.

Ardından orada öylece uzandık, o hâlâ üzerimdeydi, içimdeki aleti yavaşça yumuşadı. Birbirimizi soluduk, seks kokusu ikimizi de sarhoş ederek tembel sırtışırlara neden oldu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı burnumun ucunu öperek, birden utangaç göründü; neredeyse sevgi dolu bir ifadesi vardı. “Bu mükemmel ilk için.”

Hüzünle gülümsedim. “Rol yapmana gerek yok, Knight. Duygularımı önemseydiğin için teşekkürler ama seni Poppy’yle gördüm. Anlayabiliyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun,” dedi duygusuz bir sesle.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Ama gördüm... Ağaç eve geldim ve...”

“O kadarını anladım. Ama devam edemedim.” Yavaşça içimden çıktı ve benden uzaklaştı, ardından beni kollarının arasına aldı. Soğuk bir battaniye gibi etrafımızı sarmaya, bedenlerimizi dondurmaya başladı. Birbirimize doğru titredik. “İkimizin de ilk seferinin boşa gitmesine izin veremezdim.”

“İyi de benimkinin boşa gittiğini nereden biliyorsun?” diye sordum dürüstçe.

Knight dilindeki piercingi çiğneyerek başka yöne baktı. Bunun onu incittiğini ve her zaman da inciteceğini anlayabiliyordum.

“Odana gizlice girdiğim gecenin sabahında, SİKTİĞİMİN JOSH’INA yazdığın mektubu gördüm. Açmadım, sadece güneşe doğru tuttum, o şekilde okuyabildiğim kadarını okudum. Onu sevdiğini yazmıştın. Odandan ayrıldıktan sonra tüm bu zamanı sözlerini düşünerek geçirdim ve ona *âşık* olduğunu hiç söylemediğini fark ettim. Kelimeleri çok dikkatle ve zekice seçiyorsun, Luna. Bunun bir hata olmadığını biliyordum. Kelimelerin anlamını herkesten iyi biliyorsun. Bu yüzden onları

rastgele kullanmıyorsun. Bu hâlâ bir şansım olduğu anlamına geliyordu. Ve düşündüm ki, annemi kaybetmek üzereyim, en yakın arkadaşımı da kaybetmeye hazır değilim. Dövüşmeden pes etmeyeceğim, Luna. Bana vermek istediğin her şeye razıyım. Arkadaşlık istiyorsan öyle olsun.”

“Artık arkadaşın olmak istemiyorum,” dedim bakışlarını yakalamak için geri çekilerek.

Yüzü sertleşti, dudakları kederle ince bir çizgi hâlini aldı. Ancak bu kez yenilmezlik maskesi yüzünde kil gibi sertleşip kalmamıştı. Bütün duyguları yüzünden okunuyordu. Acı. Korku. Öfke. Rahatsızlık.

Benim güzel dostum. Ondan sır sakladığım arkadaşım. Annesi hakkında bir sır.

Bunun için cehenneme gideceksin, Luna.

“Anlıyorum.” Suratını asmamaya çalışarak kaşlarını çattı. “Sorun değil.”

Ama sorundu. Biz hiçbir zaman sorunsuz olmamıştık. Birlikte olduğumuzda alev alev yanıyorduk.

“Kız arkadaşın olmak istiyorum.”

On Sekizinci BÖLÜM

Luna

Hiçbir zaman asi biri olmadım.

Kuralları yıkan biri de olmadım. İyi günümde muhtemelen kurallara uyan ancak görgü kurallarının sınırında gezinen gözü pek, erkek gibi bir kız olabilirdim.

Fakat konuşabildiğim için hâlâ şokta olan April'e çıkmak, Knight'tan ayrılmak istemediğim için başımı belaya sokacağını bile bile onu odama sokmak istiyordum. Hatta bu yüzden yurttan bile atılabilirdim.

"Neden benim otel odama gitmiyoruz?" diye sordu Knight yurda giderken.

"Çünkü pısrık olmaktan bıktım."

Ayrıca benim odam çok daha yakındı.

"Canını kim sıktı? Söyle onları haklayayım."

"Oda arkadaşım April. Ama bu benim meselem, Knight. Ben ilgilenirim."

"Teknik olarak," diye mırıldandı Knight, odamın olduğu koridora yöneldiğimizde boynuma ve omuzlarıma sarhoş eden öpücükler yağdırarak ereksiyonunu kıcıma bastırdı. "Lobideki

yaşlı adam geceyi burada geçirirsem polisi arayacağını söyledi. Ama teknik olarak..." Knight elini külotumun arkasına kaydırды ve kıcıımı kavrayarak parmağını kıvrımlarımın arasına daldırdı. "Hapse girmek için çok iyi bir bahanesin."

Kıkırtılarımı bastırarak kapıyı açtım ve parmak uçlarımda odama girdim. Doğru dürüst barışmadan ayrıldığımız için April'in Ryan'da kalmış olmasını bekliyordum; aslında umuyordum. Ertesi sabah geldiğinde küçük dolabımızda kapladığı tüm alanın –benim hiçbir şeyim yoktu, kıyafetlerim hâlâ valizlerdeydi– artık eşit şekilde paylaştırıldığını ve Knight'ın da tıpkı Ryan'ın neredeyse her gece onunla kaldığı gibi yanımda mışıl mışıl uyduğunu görmesi mükemmel olurdu.

Örtünün altındaki silüeti, bize dönük sırtı ve hatta nefes alışverişleri uyduğunu gösterirken umutlarım yıkıldı. Yalnızdı.

Tanrı'ya şükür Ryan burada değildi. Kavga mı ettiler diye merak ettim.

Başım la Knight'a beni takip etmesini işaret ettim, kapıyı kapatıp kendimi alt ranzaya attım. Yana kayıp, çenemle onu davet ettim. Ayakkabılarını çıkardı, ceketini düzgünce katlayıp sandalyemin arkasına koydu, sonra yanıma uzandı. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Konuşursak April uyanırdı. Uykusu hafıftı.

Luna: Sabah April uyanmadan önce gizlice çıkman gerekecek. Hafta sonları genellikle on civarında uyanır.

Knight: Peki.

Telefonuna bakıyordu ama yüzü bana dönüktü. Küçücük yatakta birbirimize çok yakın yatıyorduk, normalde karanlık olan odada telefonlarımızın ışığıyla yüzlerimiz parlıyordu. Ona sormak istediğim çok şey vardı.

Luna: Ee... biz şey miyiz?

Knight: Birlikte mi?

Luna: Evet.

Başını telefon ekranından kaldırdı, irislerindeki yeşil tonlar kalbimi tekletti. Onun elimden kayıp gitmesine nasıl izin verebilirdim? Ondan nasıl vazgeçebilirdim? Olanlar kimin umurundaydı? Aşk bencildi. Aşk kesindi. Adaletsiz, öngörülemez ve durdurulamazdı.

Tekrar telefonuna baktı.

Knight: Sorunu başka türlü cevaplandırabilir miyim?

Luna: Kıvırmak gibi mi?

Kahkahasını bastırmaya çalışırken hemen yanımda göğsü titredi. Çok güzel bir gülümsemesi vardı. Beni tamamen etkisiz hâle getirmek için kullanabileceği tek silah buydu.

Knight: Evet ama daha iyi.

Telefonunu aramıza fırlattı, yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarımı dudaklarına doğru çekti. Ağzı benimkiyle buluşunca dilini dudaklarımın arasında gezdirerek içine daldırıp beni sertçe öptü.

Kendime engel olmayarak inledim.

“Devam edeceğim ama oda arkadaşını uyandırmamamız lazım,” diye fısıldadı.

Başımı tamam anlamında salladım. Ağzını kulağıma dayadı, dilini kulak memem boyunca gezdirdikten sonra kulağımın içine sokunca kıkırtılarımı ve titremelerimi zor bastırdım. Tahrik olmuşum. Ben *hiç* tahrik olmazdım.

Peki, bu tam olarak doğru değil ama şu anki gibi sevişmeyi hiç istememiştim. Dili kulağımdan boğazıma doğru yol alıp ortasındaki narin hattı izlerken elleriyle kot pantolonumu tekrar aşağıya indirdi. Nefesim güç ve kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Özellikle memelerimle ilgilenmesini beklerken bunun yerine yatağın ayakucuna kaydı, yüzünü kasıklarımın hizasına getirdi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sessizce bana baktı. Karanlık. Düşünceli.

Sorgularcasına gözlerimi genişçe açtım.

Üzgünüm, kelimeyi ağzını oynatarak söyledi, ses çıkmadı. Sonra sert bir hareketle pamuklu külotumu bacaklarımdan çekip yere fırlattı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yüzü bacaklarımdan arasındaydı, benimle ziyafet çekiyordu. Resmen ziyafet. Dili vajinamın duvarlarına çarpıyordu.

“Tanrım,” diye inledim. “Evet.”

Parmağını içime soktu, dili ve parmakları içimi bütünüyle doldurdu. Beni öyle bir pozisyona sokmuştu ki onu her yerimde hissedebiliyordum. En derinlere ulaştığında parmağını kıvırdı ve göğsümden kasıklarına doğru sıcak bir balın dökülmesine neden olan o noktaya dokundu. Popomun bir yanını büyük avucuyla kavradı ve beni hafifçe yukarı kaldırarak dilini içime sokmasına yardımcı olacak bir açığa getirdi ve sonra harika bir şey yaptı. Piercinginin ucunu dilinin ulaşamadığı bir noktaya değdirdi ve aynı hassas noktaya tekrar tekrar dokundu.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Bedenimdeki sıvının ağzına aktığını hissettim. Muhtemelen damla damla akıyordu. Yine de boşalıyordum. Ya da ona yakın bir şey. Yüzünün her yerine. Çarşafın altımda ıslandığını, sıvının popomu kavrayan parmaklarının arasından aktığını hissedebiliyordum. Ceylan yiyen bir aslan gibi inledi. O kadar sert boşaldım ki duramıyordum. Kasılmalar vücudumun her santimine yayıldı. Sarsıldım ve kıvrandım, yastığımın yan tarafını tuttum ve zevk dalgaları vücudumu kademe kademe ele geçirirken sertçe ısırdım; atomun parçalanışı gibi, akıllara durgunluk veren, sinir bozucu, asla tam olarak tanımlayamadığım bir histi.

Orgazm o kadar yoğunu ki büyülenmiş gibi hissettim. Knight dilini ancak popom yumuşak bir sesle şilteye inince içimden çıkardı. Gözlerimi açtığımda, şans eseri elinin tersiyle ıslanmış çenesini sildiğini, suyumun geri kalanını yaladığını

ve şifresini çözmeye çalıştığı mistik bir yaratıkmışım gibi kasıklarımın baktığını gördüm.

Bu konuda bilmen gereken her şeyi biliyorsun, diyerek onu temin etmek istedim, kapüşonlunun içinde hâlâ yarı çıplak bir şekilde uzanıyordum, külotum parçalanmış hâlde odanın bir köşesine atılmıştı. Beni tekrar açmak için başparmaklarını kullandı, içime dikkatlice bakarken gözlerimiz buluşmadı bile. Neredeyse klinikteymişim gibi hissettim. Eğilip piercingiyle klitorisime hafifçe dokunurken orgazmın son titremeleriyle mücadele ettim.

Ah, hayır.

“Yapamam,” diye fısıldadım.

Bunun gibi bir orgazmı daha kaldıramazdım. Ya da daha fenasını. Kaslarımı hissedemiyordum. Aslında üzerine işeyeceğimden falan korktum. Knight sapıkça şeyleri seviyor gibiydi ama uyarmamı istermiş gibi geldi.

“Bu çok fazla.”

Dokundu. Dokundu. Dokundu. Emdi. Knight birkaç saat öncesine kadar bir bakir olabilirdi ama porno izlemeyi bir sanat hâline getirmiş olmalı ki sekste acayip iyiydi. Demek istediğim, birinci sınıf kalitedeydi. Yaptığı diğer her şeyde olduğu gibi yatakta da kendinden emindi ve klitorisimi ağzına alıp diliyle içine girip çıktığında, kendimi, beni ikiye bölmeye niyetli başka bir orgazmıla mücadele ederken buldum. Peşimi bırakmayan bu eziyet verici zevkten kaçmaya çalışarak popomu kaldırdım ama Knight beni yatağa yapııştırıp klitorisime daha hızlı dokunmaya ve daha sert emmeye başladı.

Bu sefer yastığa doğru inledim, yanaklarımdan mutluluk gözyaşları aktı. Altımızda onun için bir şehvet havuzu oluşturduğumun bilinciyle yastığı yüzüme bastırdım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yeniden üzerime çıktı. Ama bu seferki aşk dolu bir sevişme değildi.

Hayır.

Bu sefer beni beceriyordu.

İçime giriyor, bastırıyor, itiyordu. Sarsıntılı, derin darbeleriyle beni âdeta cezalandırıyordu. Beni yatağa öyle bir çivilemişti ki kendimi ondan kurtarabileceğimi sanmıyordum. April'in üst ranzada bir hız treninde oturuyormuş gibi hissettiğinden emindim. Benden nefret edecekti.

"Knight... Knight... ya... yavaş... yavaşla," diye kekeledim. Teri yüzüme akıyordu. O kadar seksiydi ki üçüncü orgazma yaklaşıyordum. Su kulesindeki sayarsak dördüncüydü.

Dudakları benimkilerle buluştu. Alt dudağımı ısırıp ve yavrusunu sakınan bir aslan gibi çekiştirdi. "Siktir et April'i bebeğim. Benim için tekrar boşal."

Erkeğin sözüyle boşalan kadınları okuduğumda hep gülerdim. Tuhaf bir şekilde pek olası bir şey gibi gelmiyordu. Biri istedi diye hapşırarak kadar saçmaydı. Bunun Knight'ın isteğiyle olmadığından yüzde yetmiş beş emindim ama yine de boşaldım. İçimden çıktı, prezervatifi penisinden çıkarıp kapüşonlumu kaldırarak göğüslerimin üzerine boşaldı, bunu yaparken de yüzünde bir sırıtişla beni izledi.

Bir dakika kadar sonra yanıma çöktü. Üst ranzanın tah-tasına baktım, üzerine sevdiğim grupların çıkartmalarını ve Knight'sız geçen günleri atlatmama yardımcı olan ilham verici alıntılar yapıştırmıştım.

Knight kolunu başının üzerine attı. Ben de aynısını yaptım. April yatağında kıpırdanıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken ikimiz de put kesildik. Hafifçe horlamaya geri döndüğünde rahatlayarak oh çektik. Ona dönerek elimi göğsüne koydum, diğer elimle duvarla yatağın arasındaki telefonu alıp ona mesaj attım.

Luna: Sana bir şey sorabilir miyim?

Knight: İsteddiğini sorabilirsin.

Luna: Aslında iki şey.

Knight: ...

Luna: Tadım nasıl?

Telefonundan başını kaldırmadı ki bu işime geldi.

Knight: Ucuz plastik gibi.

Luna: ???

Knight: Su kulesindeki kondom yüzünden. Ama aynı zamanda tatlı. Ve seksi. Ve mükemmel.

Luna: Bu daha iyi.

Knight: Ama aynı zamanda kondom gibi.

Göğsüne vurdum. Sırıttı.

Knight: İkinci sorun neydi?

Luna: Yaptığımız şeyin sorumu cevaplandıracağını söyledin. Öyle olduğunu sanmıyorum. Knight biz neyiz?

Bu kez başını kaldırdı ve bakışlarını benimkilere dikti. Ağzını açtı ama sözcükleri fısıltıyla değil, yüksek ve net bir şekilde söyledi.

“Biz her şeyiz.”

On Dokuzuncu BÖLÜM

Knight

Bitirdiğim üç mini gargara şişesini de otel odamdaki çöp kutusuna attım, bir şişe su ve naneli sakızla ağzımı temizledim. Luna'yla Boon'dan üç blok ötede bir kafede buluşacaktık, bu yüzden sidik kaplı bir ara sokak gibi kokmak istemiyordum. İçmediğim zamanlarda bile nefesim alkol kokmaya başlamıştı. Terim bile alkol kokuyordu. Doğal kokum gibi olmuştu. Kahrolası damarlarıma bile nüfuz etmişti.

Bu sabah odasından gizlice çıkmış ama önce vücuduyla görkemli bir şekilde vedalaşmıştım. Poposunu aletime bastırıp ileri geri oynatarak ona sürtünmem için yalvarmıştı. Mastürbasyon yapmış, poposunun üzerine boşalmış ve ayrılmadan önce parmaklarımı kullanarak orgazm olmasını sağlamıştım çünkü... evet, *ben* mükemmel bir centilmendim.

Luna'yla buluşmadan önce annemi aradım. Sesi gergindi, nefesi zar zor çıkıyordu ama öksürüklerini bastırmaya çalışarak bana Kuzey Carolina'da işlerin nasıl olduğumu sordu.

“Güzel,” dedim. “Luna artık kız arkadaşım.”

Bunu düşünmek nasıl aptalca hissettiriyorsa söylemek de aynı şekilde geliyordu. Biz sevgili olmaktan çok daha fazlasıydık. Onunla evlenecektim. Tanrı aşkına, daha kışım bezliyen bile varlığımın her zerresiyle bunun olacağını biliyordum. Sadece o zamanlar nasıl adlandıracağımı bilmiyordum.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı annem kulağıma. Sesi sevinmekten öte rahatlamış gibi geliyordu, bunun moralimi bozmasına izin vermemeye çalıştım. “Bunu duyduğuma çok sevindim.”

“Sevindin mi yoksa rahatladın mı?” Ses tonunu sorguladım.

“İkisi de,” diye itiraf etti.

Bu gece eve dönmek için uçak bileti almıştım. Dersleri kaçırmak istemiyordum; umursadığımdan değil tabii ki, sadece yeterince derdi olan ailemi daha fazla endişelendirmek istemiyordum. Yakında, hâlâ okulda olmamın tek sebebinin futbol kaptanı olmam olduğunu ve okulu salarsam koçun beni yakalayıp kışımı tekmeleyeceğini öğreneceklerdi. Notlarım okuldaki her öğretmenin kâbusuydu. Notlarıma göre akıllı olmayı bırakın, okur-yazar olduğum bile söylenemezdi.

Luna’yı seviyordum ama hiçbir şey beni annemden uzun süre uzak tutamazdı. Bu, ondan uzak kaldığım en uzun zaman ve en uzak mesafeydi.

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

“Anne?”

Sessizlik devam etti.

“Rosie!” Sabırsızca otelin banyosundaki çöp kutusuna tekme atarak bağırdım. Gargara şişeleri etrafa saçılarak yerde yuvarlandı ve botuma çarptı. Hiç düşünmeden dördüncü şişeye uzanıp kapağını açtım.

Hepsinin canı cehennem.

“Üzgünüm,” boğulur gibi söyledi. “Bir saniyeliğine daldım. İyiyim bebeğim. Gayet iyiyim. Sadece fazla yorgunum.”

“Seni seviyorum,” diye söylendim kızgınca.

“Ben de seni seviyorum.”

Annemi sormak için babama mesaj attım, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Lev ve Em teyzeye de mesaj atıp onları çapraz sorguya çektim ama onlar da bana aynı kısa bilgiyi verdiler.

İyi, iyi, iyi. Luna’nın bu kelimedenden neden nefret ettiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Tamamen kızartma yağı gibi kokan pis, küçük bir lokantada kız arkadaşımın karşısına oturdum. Duvarlar, kırmızı vinil banklar, masalar... her şey kızartma ve bayat kahve kokuyordu.

Gerçeği söyleyeyim mi? Boon’u sevmiyordum. Buranın bir ikizi olsaydı adı cehennem olurdu. Bana sığ bir pislik diyebilirsiniz ama Todos Santos’taki hayatımı seviyordum. Kusursuz palmiye ağaçları, kilometrelerce uzanan bembeyaz kumsal, pırıl pırıl özel havuzlar ve tertemiz, yepyeni lokantalar. Bizim oradaki Denny’nin Yeri’nde lanet zemine düşen yiyecekleri bile yiyebilirdiniz.

Ama Luna buradaydı, göğüs uçlarını ortaya çıkaran dar yeşil bir bluz giyyordu, bu yüzden şu anda doğal olarak Boon en sevdiğim yerd.

“Rosie nasıl?” Masanın üzerinden elimi tutup sıktı. Onunla aynı tarafta oturmak istiyordum ama yapışkan gibi davranmak istemediğim için kendimi dizginledim. Ona henüz onu sevdiğimi söylememiştim. Hâlihazırda üzerimde yeterince gücü vardı, bu yüzden bir rahibenin bekâretine tutunuşu gibi buna tutundum.

“İyi.”

Sonra Luna'ya bunu yutturamayacağımı anladım, zaten kandırılmayı da hak etmiyordu.

“Bana öyle diyorlar en azından. Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Sona yaklaştığını düşünüyorum.”

Luna dudaklarını ısırarak başını eğdi. Korkunç bir yalancıydı, bu yüzden bana söylemediği bir şey olduğu anladım.

“Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?” Çenemi dikleştirdim, boğazım düğümlendi.

Başını iki yana salladı, yağlı, plastik menüyü birkaç kez evirip çevirerek okuyormuş gibi yaptı. Tersten. Ne hoş.

Üsteleme, dedi beynim. *On sekiz yıl sonra nihayet kızı kaptın. Kavga çıkarıp bunu mahvetme. Şimdi değil.*

Luna annemle ilgili benim bilmediğim ne biliyor olabilirdi ki? Hiçbir şey. O konuda ben herkesten daha üstündüm. Annemi, Em'i ve babamı her gün sorguya çekiyordum. Doktorları da. Sıradan, sağlıklı bir insanın ciğerlerini söküp annemin göğsüne tıkmak dışında elimden gelen her şeyi yapıyordum. Luna'nın benden saklayabileceği hiçbir şey yoktu.

“Canım tatlı bir şeyler istiyor. Sanırım pankek yiyeceğim.” Ayışığı bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp gözlerini menüde gezdirdi. “Sen ne yemek istersin?”

Menümü masanın diğer ucuna kaydardım, “Seni,” dedim. Başını kaldırıp bana baktı. Kıkırdadı.

Sesi. Ah o sesi. İçinde boğulabilirdim.

“Hayır, gerçekten ne yemek istersin?” Kıkırtısını ve onu kusurlu gösterdiğine inandığı çarpık dişlerini eliyle kapattı.

“Gerçekten, seni,” diye üsteledim. “Menüdeki bütün yemekleri buraya koy, yanlarında bacaklarını aç ve beni sına.”

“Tanrım, Knight.” Güldü.

Arkama yaslanıp gülümsedim. Gizliden gizliye sarhoş olduğum zamanlardaki gibi kendini beğenmiş davranmak daha kolaydı. Son zamanlarda gargaranın iyi yanının votka ya da

viski kokusu bırakmaması olduğunu fark etmiştim. Ayrıca, normalde onu içmemeniz gerektiği için fena hâlde çarpıyordu.

“Oda arkadaşın bu sabah nasıl tepki verdi?” Aletim Armani pantolonumdan fırlayıp Luna’ya doğru koşmaya başlamadan önce konuyu değiştirdim.

Luna, dev bardaktaki sütünden bir yudum alarak gözlerini devirdi. “Bana bağırdı.”

Yüzümü buruşturdum. “Sen ne yaptın?”

“Ben de ona bağırdım.”

“Aferin kızıma.”

“Sonra bana sarıldı.”

“Peki.”

“*Ardından* bana tokat attığı için özür diledi.”

“Sana tokat mı attı?”

“Evet. Ama onu suçlayamam. Tamamen dilsiz olduğumu düşünüyordu. Sakladığım onlarca sır için ona özür borçluydum. Sonra Josh’a onunla buluşup kahve içmek istediğimi söyleyen bir mesaj gönderdim, böylece ondan özür dileyip durumu açıklayabileceğim. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.”

“Belki de bütün gece becerildiğin içindir.”

Açıkçası her yaptığına destek veren bir erkek arkadaş olmayacaktım. Savaşı kazanıp toprağın her bir santimini fetretmiş olsam bile SİKTİĞİMİN JOSH’ININ adını duymayı hazmedemiyordum. Oturduğum yerden kalkıp yanına geçtim, bir kolumu omzuna dolayıp başını öptüm.

“Onlara tüm gerçeği anlatmamak yalan söylediğin anlamına gelmez. O sırada *konuşamıyordun*. On dokuz yaşında senin yaptığın şeyi aptal en iyi arkadaşının desteği olmadan yapmak büyük cesaret ister. Şoku atlatacaklardır. Kendini bu kadar üzme.”

“Ya Josh’ın kalbini kırdıysam?” Luna’nın gözleri yaşlarla doldu.

Ellerini alıp göğsüme yerleştirdim. Tatlılığı beni neredeyse öldürüyordu. Sadece SİKTİĞİMİN JOSH'I için üzülüyordu. Üzülüyordu çünkü başka birinin bok gibi hissetmesine neden olmuştu.

“Bilerek yapmadın. Sürekli bir şeyleri kırıyoruz. Buna hayat diyorlar. Kırılmazsan yaşayamazsın. Hareket edemezsin. Denemeye cesaret edemezsin. Risk alamazsın. Kırılmak, yaşamının bir parçası. SİKTİĞİMİN JOSH'I bunu aşacaktır. Buna mecbur. Eylemlerinin bazen yıkıcı etkilere neden olabileceğini anlamalısın. Kendini affetmen ve karşıdaki kişiye eylemin yüzünden ne kadar üzgün olduğunu göstermen gerekir. Bundan daha fazlasını yapamazsın. Başkalarının mutluluğundan sen sorumlu değilsin.”

Luna krep, ben de pastırmalı sandviç yedim. İçmekten ne kadar uyuşuk olduğumu anlamasın diye o lanet sandviçi bitirmek için kendimi zorladım. Futbol sezonu sona erdiğinden beri kas ağırlığım artık umurumda değildi. Zaten üniversiteye gideceğimden bile emin değildim. Annemle kalmak için bir yıl erteleyebilirdim. Başka bir şehre taşınamayacağımı biliyordum, bunun Boon'da kalmak isteyen Luna için bir sorun olup olmayacağını merak ettim.

Yemekten sonra el ele su kulesine doğru yürüdük. Bu akşam geç saatlerde uçağa binecektim. Bir daha ne zaman ziyarete gelebileceğimi bilmiyordum. Annem iyiye hafta sonları gelebilirdim. Ama ya değilse? Annemin başından ayrılmak artık Rus ruleti oynamak gibi geliyordu.

“Bu uzun mesafe şeyi,” diye söze girdim.

İkimiz de birbirimize değil su kulesine baktık.

“Yürütürüz,” dedi.

“Yürütmek zorundayız,” diye üsteledim. “Sadece bu yıl için de değil.” Durdum. O da durdu. Tüm dünya durdu.

Bunu yapmak zordu. Ama mecburdum. Hiçbir erkek hayatının aşkıyla ona hayat bahşeden kişi arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıydı. Ama işte buradaydım ve Sophie'nin Seçimi'ndeki gibi sikik bir kararla karşı karşıyaydım. Kız mı oğlan mı? Anne mi kız arkadaş mı?

Hayatımın aşkı mı yoksa bana hayat *bahşeden* kadın mı?

“Ben hiçbir yere gidemem, Luna. Annemin yanında Todos Santos'ta kalacağım. Bu yıl ve muhtemelen önümüzdeki yıl da. Son ânına dek. Ve eğer annem...” diye başladım ama Luna parmaklarını dudaklarıma bastırdı.

Başını hafifçe, belli belirsiz sallayarak bana devam etmememi söyledi.

Boğazımı temizledim. “Anneme ne olursa olsun, babam ve Levy'nin yanında olmam lazım.”

Sonrasında.

“Yürüteceğiz.” Parmak ucunu yanağımda gezdirdi.

“Sana hep ihtiyacım olacak. Her zaman.”

“UCLA'ya geçiş yapmaya çalışacağım. Belki işe yarar. Bakacağız.”

“Teşekkürler.” Kahramanca davranıp ona mutluysa burada kalmasını söyleyemeyecek kadar çaresizdim.

O geçiş yapana kadar nasıl hayatta kalacaktım? Geçiş yapabilirse tabii.

Parmakları üzerinde yükselerek kollarını boynuma doladı. Dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücüğünde daha fazlasını vadeden bir şeyler vardı.

Sanki bir *seni seviyorum*.

Bunu dile getirirse kendime içkiyi bırakacağıma dair söz verdim. En karanlık saatlerde buna tutunurdum. İyi biri olurdum. Ya da en azından şimdikinden daha iyi biri. Sırf Luna için.

Seni seviyorum, dedim ona içimden. *Seni seviyorum*, *seni seviyorum*, *seni seviyorum*.

Nedense bunu ilk onun söylemesi benim için önemliydi. Ben ona bu kadar bariz şekilde kör kütük âşıkken aramızdaki-lerin onun için de bir anlam ifade ettiğini bana göstermesini istiyordum.

Ağzını açtı. Kahrolası kalbim neredeyse yerinden çıkıyordu.

“Ölene dek,” diye fısıldadı.

Gülümsedim, hayal kırıklığı ruhumun çatlaklarından döküldü.

“Ölene dek, Ayışığı.”

Knight

San Diego havaalanından Todos Santos'a yaptığım taksi yolculuğum sırasında avucumda üç Xanax tutuyordum. Pencereden dışarı bakarken yumruğumun içinde toz hâline gelmelerini umdum, böylece onları Starbucks bardağındaki gargaranın içine kolayca karıştırabilirdim. Toz hâline getirildiğinde etkisi daha hızlı oluyordu.

Hastane.

Doğrudan hastaneye gidiyordum.

Hapları ağızıma atarken babamın bana olan biteni söylemek istememesinin bu boktan tatlının kaymağı olduğunu düşündüm. Aklımdan hep en kötü senaryolar geçti. Annemin sesi telefonda çok hâlsiz geliyordu.

Gerçekten ölüyordu.

Zaten ölü sayılırdı.

Beyni ölmüştü.

Ölü, ölü, ölü.

Biz zengindik. Sağlıklıydık. Güçlüydük. Hatta yenilmezdik. Öyleyse neden bunu engelleyemiyorduk?

Em teyzeye mesaj atmaya karar verdim.

Knight: Bana yaşadığını söyle.

Emilia: Yaşıyor.

Knight: Babam neden adilik yapıyor o zaman?

Emilia: Sen kendine oralarda iyi baktın mı bakayım?

Eyvah. Bombok gramerim ve babama küfrettiğim için bana kızmamıştı bile. Bu hayra alamet değildi.

Knight: Bana kendimi neye hazırlamam gerektiğini söyle.

Emilia: Gerçeğe.

Herkesten nefret ediyordum. Luna dışında ama daha fazla bilgi edinemedim onunla konuşamazdım. Şu an Kuzey Carolina'da gece yarısıydı ve yarın okulu vardı.

Taksi hastanenin önüne yanaştığında tökezleyerek arabadan indim, Xanax ve alkol şimdiden kanıma karışmıştı. Annemin odasını sorarken neredeyse danışma bankosuna kusacaktım, gargaradan gerçek alkole geçiş yapmanın muhtemelen daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Gece vardiyasındaki danışma görevlisi beni koridorun sonuna yönlendirdi. Oraya zikzak çizerek ilerlerken cebimdeki telefon titremeye başladı. Luna'nın altıncı hissi olduğunu umarak telefonu çıkardım.

Ne yazık ki Dixie'ydi. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdim ve "İyiyim, yakında konuşuruz" diye mesaj attım.

Koridorda duran babam bir dilim kızarmış ekmek gibi görünüyordu; kenarları ufalanan, tamamen yanmış. Beni gördüğü anda bana sarılmak, döndüğüme sevindiğini söylemek ya da bana, ne bileyim... nasıl olduğumu sormak yerine kaşlarını çattı ve suçlayıcı bir şekilde parmağını salladı.

"Sen."

"Ben," esniyormuş gibi yaparak ona yaklaştım.

Büyük hataydı. Kocaman bir hata. Gargara kokusunu alabiliyordu. Uzakta olduğum iki günde ağız hijyeni konusunda titiz birine dönüştüğümü düşünecek kadar aptal değildi.

“Aferin oğlum. Annen hastaneye kaldırılıyor ve sen buraya alkole bulanmış hâlde geliyorsun.”

“Teşekkürler dostum. Beni söz konusu anneye neler olduğu konusunda bilgilendirdiğin için de sağ ol.” Odasının kapısının önündeki mavi sandalyeye çöktüm.

Haklıydı gerçi. Bok gibi göründüğümü ve berbat koktuğumu anlaması için sağlıklı olmasına gerek yoktu.

“Lev nerede?” diye sordum.

“Rexrothlarda.”

“Neden Em teyzede değil?”

“O da yolda, buraya geliyor.”

“Bak, sarhoş falan değilim. Annemi görebilir miyim?” Yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturup gözlerimi yumdum.

“Hayır,” dedi aksi bir tonda, kolunu duvara yaslayıp ayak-kabılarına baktı.

Annem uyuyordu demek. Kollarımı kavuşturdum ve uyumak için rahat bir açı bulmaya çalıştım. Annem hastaneye kaldırıldığında saatlerce uyurdu. Ona steroidle birlikte verdikleri o şeyler ani enerji yükselmesine, ardından yorgunluk ve günler süren uykuya neden oluyordu.

Beni yarın sabah okula bırakması için Vaughn’a haber vermeyi aklıma not edip gözlerimi kapadığım sırada babam makoseniyle bacağıma tekme attı. Yumuşak bir darbe de sayılmazdı. Gözlerim hemen açıldı.

“Uyan.” Gömleğimin yakasını kavrayıp beni ayağa kaldırdı.

Bir anda burun buruna geldik. Gözlerimi kısarak baktım. Daha önce bana karşı hiç fiziksel şiddete başvurmamıştı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

“Senin sorunun ne ya?”

“Benim sorunum sensin!” diye kızdı dişlerini sıkı sıkı. “Sorunum senin davranışların. Bencilliğin, bir *kız* için kalkıp... gitmen,” kelimeleri âdeta tükürürcesine söyledi, beni bırakıp kollarını havaya savururken nefes nefese kalmıştı. “Benim sorunum ne biliyor musun? Benim sorunum annenin iyi olmaması ve senin bizim bilmediğimizi düşünerek kendini içkiye ve esrara boğman. *Umursamadığımızı* düşünerek. Şöyle izah edeyim, ben hayatımdaki yangınları ancak tek tek söndürebilirim. Evim, ocağım yanıyor, Knight,” diye bağırdı babam, sesi duvarlarda yankılandı.

Karanlık koridor onun öfkeli sesiyle yankılandı. Hemşireler, hastalar yarı aralık kapılardan şok içinde dışarıya baktılar, iki erkek hemşire bankolarından kalkıp bize doğru geldi.

“Neden içindekini dökmüyorsun?” Kollarımı iki yana açarak alaycı bir şekilde gülümsedim. “Keşke beni evlat edinmeseydin. Başa çıkacak daha az saçmalığın olurdu, değil mi? Ama bunun olacağını biliyordun. Rosie de biliyordu. Bir gün bu noktaya geleceğimizi biliyordunuz ama yine de beni aldınız.”

Puşıtluk eden, sarhoş Knight yine saldırıya geçmişti. Sarhoş kişiliğimden gerçekten nefret ediyordum. Hiç filtresi yoktu.

Ne diyordum? Bunu neden söylüyordum? Çünkü bir yanımda bunun doğruluğuna inanıyordu. Annem genç yaşta öleceğini biliyordu. Yine de beni evlat edinmişti. Yine de Lev'i doğurmuştu. Lev İbranice'de *kalp* anlamına geliyordu, oysa annemin aslında ihtiyacı olan şey akciğerdi. Onu yarı yolda bırakan ve bizim kalbimizi kıran şey ciğerleriydi.

“Beni tuzağa düşürdünüz,” diye suçladım. “Bana geçici olduğunu bile bile bir aile verdiniz.”

“Flaş haber, Knight: *Hayat* geçicidir. Annen tamamen sağlıklı olabilir ve on yıl önce bir kamyon tarafından ezilerek ölebilirdi. Senin hayatı bu kadar garantiye alman, gerçekte öyle olduğu anlamına gelmez.”

“Peki, Oprah. Konuyu kendine göre çarpıt.” Acı acı güldüm, birbirimize girmeden önce dönüp en yakın kapıya ilerledim.

Babamın ifadesi öfkeden şoka dönüşürken etki altında olduğum zaman diplomatik becerilerimin eksik olduğunu anladım. Hemşireler omuzlarımıza pat pat vurarak bizi koridorun çıkışına yönlendirdiler.

“Duygusal bir durum yaşıyorsunuz, beyler. Hâlinizi anlıyoruz ama bunu dışarıda halletmeniz gerek. Biraz temiz hava alın, sakinleşin. Bir değişiklik olursa biz size haber verimiz.”

Değişiklik mi? Değişiklik derken neyi kastediyordu? Bacaklarımın beni hastanenin birinci katındaki balkona yönlendirmesine izin verdim. Babamla birlikte dışarıya çıktık ve çiseleyen yağmura aldırmadan öylece durduk. Başını iki yana sallayıp karanlık gökyüzüne baktı ve yağmurun yüzüne vurmasına izin verdi. Gözlerini kapadı, bitik görünüyordu. Saçlarını avuçlayıp çekti, bir tutam saç parmaklarının arasında kaldı. *Tanrım.*

“Luna’yı yalnızca bir kız olmakla itham etmen şerefsizlikti,” diye mırıldandım, cebimden telefonumu çıkarırken.

Yine Dixie arıyordu. Aramayı sonlandırdım.

Neden sen ölmüyorsun, Dixie? Neden Rosie olmak zorunda?

Volta atarken, “Annenin sana ve Lev’e düşkünlüğünü sorgulaman da şerefsizlikti,” diye karşılık verdi.

Ne boklar döndüğünü merak ettim ama sormak istemedim çünkü bana düzgün bir cevap vermeyeceğini biliyordum.

“Onu görmeye gidiyorum.” Nabzını yoklayarak kapıya yöneliyormuşum gibi yaptım. Babam kolumu yakalayıp beni geri çekti.

“Gitme,” diye uyardı.

“Neden?”

“Çünkü göremezsın.”

“Göremez miyim?” Soğukkanlılıkla onu tarttım.

Güçlü olmaktan yorulmaya başlamıştım. Kayıtsız olmaktan. Olmadığım biri olmaktan.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. “Çünkü annen komada.”

Hani bazen insanlar dünyalarının başlarına yıkıldığını söylerler ya? Şu âna dek ne demek istediklerini tam olarak anlamamıştım. Şu andaysa hayatımdaki her şey yerle bir oluyor, tuğlalar bir bir düşüyordu. Geriye doğru tökezledim, sırtım duvara çarptı, ardından popom ıslak betona değene kadar yere kaydım. Babam tam önümde duruyordu, başı önüne eğikti; bozguna uğramış, indirilmiş bir bayrak gibi. İşte o anda bunun içmem ya da uyuşturucu kullanmamla ilgisi olmadığını anladım. Ne babam ne de annem bu sene içine battığım belanın boyutunu biliyordu.

Konu annemdi.

“Nasıl?” diye sorduğumu işittim.

“Son evreye geçen kistik fibroz nedeniyle onu kimyasal komaya soktular.”

“Ne zaman?”

“Bu sabah.”

“Neden bana söylemedin?” Sesim bir çığlığa dönüştü.

“Söylesem ne yapacaktın? Eve dönerken yol boyunca bunu mu düşünecektin? Onu makinelere bağladıklarını, ölmek üzere olduğunu?”

“Ölmek üzere mi?” Bir ahmak gibi konuştuğumu fark ettim ama kendime engel olmadım.

Ne olmasını bekliyordum ki? Buradan elini kolunu sallayarak sağlıklı bir şekilde çıkmasını mı? Otoparka kadar tekerlekli sandalyede gitmesini mi? Akciğer nakli için çok geçti, deneysel tedaviler için çok geçti, her şey için çok geçti.

Babam başını salladı. Tıpkı onun benim yanımda olduğu gibi benim de onun yanında olmam gerektiğini fark ettim.

Ama yapamadım. Doğru düşünemiyordum. Nefes bile alamıyordum. Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım ve yoğun bakıma dönerek cam kapıya bir tane vurdum, kayarak açıldı. Babamın beni takip ettiğini duyabiliyordum.

Telefonumu çıkarıp Dixie'den gelen beş cevapsız aramayı görmezden gelerek Luna'ya mesaj attım.

Knight: Annem komada.

Bir dakika bile geçmeden cevabı geldi.

Luna: Hemen geliyorum.

Bir şişe viski.

İki tane daha Xanax.

Üstüne bir tane de Adderall çünkü derse odaklanmam gerekiyordu. (Görüyor musunuz? Nasıl sorumluluklarını bilen bir yetişkinim.)

Babam beni Vaughn'ın arabasına tikip okula gitmem için ısrar ettiğinden pazartesisinin menüsünde bu vardı. Babamla okula gitmemek için atıştık. Elbette atışacaktık. Hangi çocuk annesi komadayken okula gitmek isterdi ki?

“Sen gidiyorsun.” Babam, Vaughn'ı ve arka koltuktaki Hunter'ı görmezden gelerek yolcu kapısını suratıma çarptı. “İlaçla uyutuyorlar. Durum kontrol altında. Derslerine gir, elinden geleni yap ve buraya dön, o zaman onu birlikte görürüz.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama arkamdan Hunter, “Biz ona sahip çıkarız, efendim,” deyince çenemi kapadım.

“Hunter...” Babam parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Alınma ama sana bir karıncayı bile emanet etmem. Ne yazık ki şu anda derdim başımdan aşkın. Haydi gidin.”

Okul yolu boyunca Vaughn buz mavisi çekik gözleriyle bana kaçamak bakışlar attı. En uslu anlarında bile korkutucu

görüldüğünü fark ettim. Kimseye acıması yoktu ve hiçbir işini yarım yamalak yapmazdı. Fazla haşin bir yapısı vardı, düştüğünüzde sizi tekmeleme fırsatını asla kaçırmazdı.

“Karaciğerlerini iflas ettirmenin şu anda yapılacak en iyi eylem olduğunu sanmıyorum.” Ağzındaki sakızı bir yandan diğerine kaydırırdı.

“Sana boktan tıbbi görüşlerini sorduğumu sanmıyorum,” diye çıkışıp başımı cama yasladım ve gözlerimi kapadım.

Arkadaki Hunter iç geçirdi. Kafamın içinde biri yumruğunu gözlerime indiriyordu sanki.

Dixie olduğuna fazlasıyla emindim.

Hunter okulun tuvaletindeki klozetten kafamı çıkardı. Yüzüm ıslaktı. Saçlarımdaki sular Armani gömleğime damlıyordu. Hunter olduğunu biliyordum çünkü homurtulu sesini duymuştum ama gözlerimi açacak hâlîm yoktu.

“Bu, klozette otururken ölmekten daha acınası. Bizim kazanova neredeyse klozetin içinde boğulup ölüyordu.”

Ardından Vaughn’ın sesi geldi.

“Bayan Astalis’e başvurumu vermem lazım. Bu bokla sen ilgilen.”

“Sen var ya, şerefsizin tekisin. Onunla ne yapmamı bekliyorsun?”

“Benim arabaya götür işte.”

“Ciddi ciddi bu hâldeyken seni beklemesini mi istiyorsun?” diye bağırdı Hunter.

“Bunu kendine o yaptı.” Vaughn’ın sesindeki umursamazlığı duyabiliyordum. “Hayatın sillesi diyelim.”

“Sana da amcık diyelim mi?” demek istedim ama yapamadım. Dudaklarımı bile hareket ettiremedim.

Vaughn'ın anahtarını Hunter'a fırlattığını duydum, Hunter onu kapıp beni yükledi. Sürükleyerek ve iterek de olsa beni arabaya atıp emniyet kemerimi bağladı.

Ne olduğunu anladığımda tekrar kendimden geçtim.

“Bok gibi kokuyorsun ve kokun arabama siniyor.”

Vaughn'a cevap vermedim.

“Umumi tuvalette bayılmak. Ne kadar klas bir hareket, Knight. Hâlâ dibi görmedin mi?”

“Henüz değil,” diye homurdandım bilincim yerine gelirken. Her şey canımı yakıyordu. Ama canımı en çok ne acıtıyordu biliyor musunuz? Bu kâbusu yaşıyor olmak.

“Annenle babana söyleyeceğim.”

“Biliyorlar.” Sırıtıp gözlerimi kapadım. “Ve bu boka ayıracak vakitleri yok. Ama durma, söyle. Onlar için durumu daha zor hâle getir. Ama bir dakika ya, babam kendini ayakta tutamıyor, annem siktiğimin komasında. Seni dinleyecek birini bulma konusunda iyi şanslar.”

Vaughn başını iki yana salladı.

Artık hiçbir şey komik olmadığı hâlde güldüm.

Annemin odasına girip onu nefes almasına yardımcı olması için programlanmış yük treni gibi ses çıkaran makinelere bağlı görmenin içimi yatıştıracağını düşündüysem fazlasıyla yanılmıştım. Babam bir yanında benim elimi, diğer yanında Lev'inkini tuttu. Üçümüz orada öylece durup baktık. Baktık. Baktık.

Bunun son olduğu inancı o kadar güçlüydü ki havada hissedebiliyordunuz.

Yalnızca onun için değil hepimiz için bir son.

Annemin hastalığını öğrendiğim o küçük yaşlardan beri dünyanın gözümün önünde sona yaklaştığı düşünürdüm. Bazen ormandaki tepeye tırmanır, etrafımı saran hiçliğe bakar ve düşünürdüm; *işte burası*. Dünyanın sonu. Tam şimdi. Ya da gök gürlediğinde, yola sis çöküp araba camlarını buğuladığında. Ya da ufuk çizgisiyle okyanus arasındaki o ince hatta konsantre olup oraya doğru kaydığımı ve beni başka bir boyuta çekmesine izin verdiğimi hayal ettiğimde.

Şimdi de içimde aynen öyle bir his vardı: Sanki bundan sonra hayat duracaktı.

Mezuniyet olmayacaktı.

Futbol olmayacaktı.

Örtülerin altında Luna'yla öpüşmek olmayacaktı.

Ben tam burada son buluyordum ve ardından başka bir şey başlamıyordu.

Tam şu anda hayatımı inşa eden kişiyi kaybediyordum; beni doğuran kadın istemediğinde bana sahip çıkan kişiyi.

Şimdi bana kim sahip çıkacaktı?

Ben nereye aittim?

“Ona dokunabilir miyim?” diye sordu Lev boğuk bir sesle.

Artık minik bir çocuk değildi. On dört yaşındaydı. Bu kadar erken yaşta annesini kaybetmenin onun için çok daha zor olduğunu hayal edebiliyordum.

Rosie gittiğinde ona ilk öpücüğünü berbat etmenin sorun olmadığını kim söyleyecekti?

Çok fazla salya olabileceğini?

Ona kadınlarla ilgili kim akıl verecekti?

Onu kim okul balosu için alışverişe götürecekti?

Bailey kalbini kırdığında kim gözyaşlarını silecekti? Çünkü eninde sonunda kıracaktı, bundan şüphem yoktu. Birbirlerini üzecek kadar yakındılar.

Ben. Tüm bunları ben yapacaktım. En azından kararım bu yöndeydi. Abilik vazifemi yerine getirecektim. Getirmek zorundaydım.

“Dikkat et,” dedi babam, sesi o kadar sertti ki küçük kardeşim yüzünü buruşturdu.

Lev elini babamın elinden çekti. Anneme doğru temkinli adımlar attı, sanki çok hızlı yürürse ona zarar verecekmiş gibi. Annemin gözleri kapalı, teni solgundu. Göz kapaklarında örümcek ağlarına benzeyen mor damarlar dolanıyordu. Huzurlu görünüyordu, battaniye boynuna kadar çekilmişti. Lev’in annemin yanağına, yüzüne dokunacağını sandım. Ya da saçlarına. Parmaklarıyla battaniyeyi kavrayarak yavaşça onun beline doğru çekince şaşırdım.

“Battaniyeyi boynuna kadar çekip uyumaktan nefret eder,” dedi boğuk bir sesle, gözlerini kaçırıp duvara baktı. Ağzından gök gürültüsü gibi yüksek bir hıçkırık koptu.

Babam heykel gibi durdu, hayatın üzerimize attığı bu saçmalıkla baş etmeyi reddederek ikisine ama en çok anneme bakıyordu.

Kendime geldim, baş ağrısını ve mide bulantısını görmezden gelerek arkadan Lev’in omzunu kavradım.

“Haklısın, Levy. Hiç sevmez.”

Yirmi Birinci BÖLÜM

Luna

Keşke son ânımızı tıpkı küçük defterime yazdıklarım gibi yeniden yazabilseydim.

Onu Boon'da gördüğüm son ve sonra tekrar gördüğüm ilk ânı.

Âşık olduğum çocuk, şehvet duyduğum genç, benim sonum olacak adam.

Sonunda hastaneye vardığımda ilk gördüğüm şey kordorda ağlayan Lev'in sırtını sıvazlayan Knight oldu, yüzünde öldürücü bir ifade vardı, onlara dönmeleri için bağırان babalarından uzaklaşıyorlardı.

Yüz yüze geldiğimizde Knight durdu, ifadesi dondu. Bir öpücük ya da büyük bir aşk ilanı beklemiyordum ama onlara sarılmak için kollarımı açtığımda bunu görmezden gelerek Levy'yi yanına çekti, sanki onu korumak istiyormuş gibi. Tüm dünyadan. Ben de dahil.

"Bizi eve götürür müsün?" dedi yalvarır gibi bir tonda. "Levy'yi sizin eve bırakmak ve duş almak istiyorum. Uzun bir gün oldu."

Başımla onayladım. Şoföre ihtiyacı olacağını tahmin ettiğim için buraya gelmeden önce hızlıca eve uğrayıp babamın arabasını almıştım. Normalde araba kullanmayı pek sevmezdim ama Knight'ın durumu birçok şeyin değişmesi gerektiğini gösteriyordu. Bu yeni, paramparça olmuş hayatına uyum sağlamaya ve ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım.

Birçok dersi kaçırmış, okulu asmıştım ve burada Tanrı bilir daha ne kadar kalacaktım. Ama ne kadar gerekirse o kadar kalırdım.

Knight'ın aşkının bedeli gerçekten de pahalıydı ama bunu öderken hiç zorlanmadım.

Arabayı sessizce sürerken arkada oturan Lev hıçkırıklarını bastırmak için derin nefesler alıp veriyordu. Yüzü perişan hâldeydi; gözleri kıpkırmızıydı, elleri kucagında titriyordu. Ne diyeceğimi bilemedim ama bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Herhangi bir şey. Boğazımı temizleyip oturduğum yerde doğruldum.

“Sana bir çanta hazırlayacağım Lev, pizza için biraz para verip seni Jaime ve Mel’e bırakacağım. Onlarla konuştum. Geceyi orada geçirebilirsin.”

Dikiz aynasından Lev'in feri sönmüş gözlerinin aydınlandığını gördüm. Bailey'yi ne kadar sevdiğini biliyordum. Ben nasıl Knight'ın limanıysam o da Levy'ninkiydi. Bu ailedeki herkesin sığınacak güçlü birine ihtiyacı vardı. Tek düşüncem Dean'in kime sığınacağıydı.

“Sen konuşuyor musun?” Lev şaşıramayacak kadar bitkindi. Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi.

“Evet.”

“Ne zamandan beri?”

Başımı götümden çıkarmaya karar verdiğimden beri.

“Buna... ihtiyacım olduğunu öğrendiğimden beri. Birkaç hafta öncesinden beri. Çok uzun zaman olmadı. Senin için başka ne yapabilirim, Levy?” diye sordum.

Biri sevdiğini kaybetmek gibi çok ağır bir şeyle karşı karşıyayken belki de ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek yerine –öngörülebilir gelecekte olmayacağını bile bile– onları nasıl rahatlatabileceğim konusunda bana kılavuz olmalarını istemenin daha iyi olacağını düşündüm.

“Racer’da yeni Zelda yok mu?” diye sordu Lev.

“Var.”

“Birlikte göz atalım diyorduk.”

“Baileylere bırakırım,” diye güvence verdim.

Lev’i Followhilllere bıraktıktan sonra ben onun için banyoyu hazırlarken Knight’ın kanepeye uzanmasına izin verdim. Bok gibi kokuyordu ama bunu ona söylemekten kaçındım. Küvetteki suya tek boynuzlu at banyo bombası attım ve yüzeydeki pembe ve mor köpüklerin dansını izlerken kollarının karnıma dolanıp beni sarmaladığını, burnunu omzuma sürttüğünü hissettim.

“Duşa,” diye inledi kulağıma doğru, musluğu kapattı. Gözlerimi kapayıp popoma dayadığı ereksiyonuna karşı titredim.

“Küvetin nesi var?” Alt dudağımı yaladım.

“Küvetteyken seni aklını başından alacak şekilde beceremem.” Dişlerini tenime geçirdiği yerlerde tüylerim diken diken oldu.

İri, kaslı vücudu küvete doğru hareket etti, duşu açmadan önce küvetin tıpasını çekti. Üç duş başlığı açıldı ve buhar kabinin camıyla krem-siyah damalı duvar karoları arasında toplanırken bana dönüp soyunmaya başladı.

Ben de aynısını yaptım. Sessizce soyunduk. Bu durumda bir soğukluk vardı. Tatsız bir erotizm. Tatlı ve güven verici sözler olmadan, çok temiz bir yerde pis şeyler yapmaya hazırlanıyorduk âdeta.

“Aklının doğru yerde olduğuna emin misin?”

“Senin içinde olduğum sürece aklım hep doğru yerdedir. Sen benim yuvamsın.”

Artık tamamen çıplaktı, uzun ve kalın sert aleti doğru-
dan bana dönüktü. Bana elini uzattı. Tuttum. Dudaklarıyla
dudaklarımı yakalayıp sertçe öptü. Kollarında sersemlemeye
başlamıştım, ileri geri sallanıyordum. Tadı alkol gibiydi ama
onu bu konuda sıkıştırmanın yararı olmayacağını biliyordum.

Daha sonra, diye söz verdim kendime. Tatmin olup or-
gazma ulaştıktan sonra birbirimizin kollarında uyuklarken
içtiği için onu haşlayacaktım.

Bağımlılığını gizlemekte oldukça başarılıydı.

Bunun geçici bir süreç olduğunu umarak görmezden gel-
meye devam edemezdim.

Hayatında kalıcıydım ve Tanrı'ya yemin olsun bunun
peşini bırakmayacaktım.

Knight duşakabinin kapısını açıp içeri girmemi sağladı
ve kollarıyla beni duvara hapsederken derin ve sert bir şekilde
öpmeye devam etti. Kaslı vücuduna doğru titredim. Her bir
zerresi sert ve güçlüydü.

*Arada bir içinin biraz yumuşamasına izin verebilirsin, benim
güzel, yaralı şövalyem.*

Beni havaya kaldırırken dudaklarına doğru, “Kondom,”
diye mırıldandım.

Dengemi sağlamak için bacaklarımı ince beline dolamak
zorunda kaldım. Doğum kontrol hapı kullanmıyordum, Boon'da
doktor randevusu almıştım ama işimi şansa bırakmayacaktım.

“İçine boşalmayacağım,” dedi tenime doğru, çoktan içime
girmeye hazırды.

İnledim. “Çok tehlikeli.”

“O zaman neden beni sıkıca kavırıyorsun? Haydi ama,
Ayışığı. En kötü ne olabilir ki? Minik bir Ay parçası? Tatlı bir

kız olabilir. Ayrıca, evrenle güzel bir pazarlık falan olabilir. Bir anne kaybedip çocuk kazanıyorum. Kulağa adil geliyor.”

Sözleri karşısında o kadar şok olmuştum ki kondom kullanmadan içime girip beni karo duvara karşı becerirken ağzım açık kaldı. Birkaç itişin ardından az önce ağzından çıkanları unuttum gitti. Kendi adımları bile unuttum. Sert ve hızlı bir şekilde itiyordu, ismini haykırırken parmaklarımı yumuşak, ıslak saçlarına geçirdim.

Knight teknik olarak içimde olmasa bile beni tamamen doldurabilirdi. Seksi vücudunu benimkine bastırması bile beni ateşe vermeye yeterdi. Zirveye çıktığımı hissederken ayak parmaklarım büküldü, bedenimden deprem misali bir elektrik şoku geçti.

“Knight, Knight, Knight.”

O kadar şiddetli bir şekilde boşaldım ki etrafına sarılı bacaklarımı daha fazla kontrol demedim, kalçalarımı ardında morartılar bırakacak şekilde kavrayarak beni yakalamak zorunda kaldı. Hassas tenimin üzerindeki hoyrat parmakları orgazmı daha yoğun hâle getirdi.

İçimden çıktığı anda dizlerimin üzerine çöktüm. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Ona tapıyor muydum? Başka bir şey olamazdı. İstedğim şeyi nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Nasıl yapacağıma dair zerre bilgim yoktu.

Burnumun dibinde duran, büyük ve tamamen açığındaki aletini kavrayan iri ellerine bakarken bilgim olmasa bile bunu yapmak istedim.

Yutkundum ve aletine bakarken dudaklarımı yaladım.

“Ağzına boşalabilir miyim?”

Aklımı okumuştı, sesi hırıltılı ve boğuktu, sanki tırnaklarıyla tenimi çiziyor gibiydi. Yaptığımız şeyle sarhoşa dönmüşse benziyordu, bu daha güçlü hissetmemi sağladı.

“Ben... nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Nasıl yutkunacağını biliyor musun?”

“Şey... evet.”

“Mükemmel. Testi geçtin o zaman.”

Yeniden dudaklarımı yaladım. *Bu aleti ağzıma almak istiyordum.*

Bu düşünce beni hayrete düşürdü ama aynı zamanda zevk de verdi. Hiçbir zaman böyle bir şeye bu denli ilgi duyacağımı düşünmemiştim.

Başka bir şey düşünmek şöyle dursun, daha aklıma dahi getiremeden aletini ağzıma soktu. Beklediğimden de büyüktü. Ucunu boğazımın gerisinde hissettiğimde öğürdüm, gözlerim yaşlarla doldu. Teninde kendi tadımı alınca utandım, geri çekilmek isteyen içgüdülerimin aksine enseme kavrayıp kendini sertçe ağzıma iterek beni öğürmeye zorladı.

Aletini ısırmak yerine –ki bir yanımda bunu yapmak istedi– dudaklarımı etrafına sardım, karnıma yayılan sıcaklıkla aynı reaksiyonu verdi. İnlediğinde sıcak, yoğun sıvının gırtlığımdan aktığını hissettim. Tuzlu, doğal ve güçlü bir tadı olsa da yutmaya devam ettim.

Dürüst olmak gerekirse tadı daha çok düşük karbonhidratlı erişte gibiydi.

Gözlerimi kapayıp dizlerimi göğsüme çektim. Neden bu kadar utandığımı bilmiyordum. Yaptığımız şeyden rahatsız olmamıştım ama Knight'ın boşalmak için ağzımı kullanma şekli beni üzmüştü. Suyun yüzüme ve vücuduma akmasına izin verdim. Kabinin içinde dengesiz bir şekilde hareket ettiğini duydum, muhtemelen hâlen biraz sarhoştum, havayı Hindistan cevizi ve narenciye kokusu doldurdu; sabun, krem ve tuz her yerdeydi.

“Hey.”

Sesini duydum. Yumuşaktı. Birdenbire fazla yumuşamıştı. Ama kondom kullanmamak ve çocuk sahibi olmakla ilgili

söylediklerini ya da uyarı bile yapmadan aletini ağzıma sokup resmen ağzımı becermesini aklımdan atamıyordum.

“Ayışığı.” Eli omzumu kavradı.

Hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tuttum. O sorunlarıyla boğulurken ağlamanın yeri ve zamanı değildi. Ama yine de düşünmeden edemedim, ben gerçekten de öyle bir kız mıydım? Bu tür sorunları boş veren biri?

“N’oluyor?” Yanıma eğilince gözlerimi açtım. Perişan görünüyordu. Ama olumlu tarafından bakarsak tamamen ayılmış gibiydi.

“Bundan hoşlanmadım,” diye fısıldadım.

Elimi tuttu ve kolumu sabunlamaya başladı. Sonra diğer koluma geçti, dudaklarını bükmüştü.

“Orgazm olduğunu sandım. Hoşlandığınızı düşündüm,” dedi küçük bir çocuk gibi, kulakları kızardı. “Şey, lanet olsun. Özür dilerim.”

“Hoşlandım aslında. Sadece yapma *şeklinden* hoşlanmadım. Öfkeliydin. Kondom kullanmanı söylediğimde beni dinlemedin. Ve en son yaptığın şey...”

Bana dokunmayı bırakıp yüzüme baktı. Su üzerime akıyordu, tıpkı beni bisiklet kazasından kurtardığı o gün gibi. Bu anı kalbimin sızısını dindirdi. Ardından şu anda konuştuğum Knight’ın benim için hayatını tehlikeye atan o oğlan olmadığını hatırladım. O oğlan bir bağımlı değildi.

“Kondom meselesi için özür dilerim. Biraz... Tanrım, çok şerefsizce bir hareketti. Kahretsin.”

Gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı. Önüme oturup kollarını dizlerine dayayarak yüzünü ellerine gömdü. Onun gibi iri, atletik ve heybetli birini böyle çıplak görmek beni savunmasız bırakıyordu. Knight’ın bu görüntüsünden utanç verecek kadar hoşlanmış ama aynı derecede nefret etmiştim.

“Sarhoş olunca böyle oluyorum. Fazla kabalaşıyorum. Özür dilerim... çok üzgünüm...”

Kucağına doğru emekleyerek ellerini yüzünden çektim. Ağlamıyordu ama gözleri kıpkırmızıydı.

“Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Bu yaptığım çok boktandı, söylediklerim çok şerefsizceydi. Gerçekten samimi değildim. Şu anda bebek sahibi olamayacağımızı biliyorum. İnan bana, bunu kesinlikle istiyorum. Bir sürü bebeğimiz olacak. Ama yaşlanınca falan.”

Kalbim kaburgalarımın altında çılgında hareketlendi. Aldırış etmemeye çalıştım.

“Diğer şeye gelecek olursak...” Boğazımı temizledim.

“Hangi diğer şey?”

“Aletini ağzıma sokmandan bahsediyorum, Knight.”

“İyi de sen istedin.” Kaşlarını çattı, aklı karışmıştı. “İsteddiğini söyledin.”

“Ne?”

“İşaret dilinde söyledin, Luna. Ellerinle, *bu aleti ağzıma almak istiyorum*, dedin. Gerçekten bunu kastettiğini düşündüm çünkü dizlerinin üzerine çökmüş dudaklarını yalayarak ona bakıyordun.”

Aman Tanrım.

Gerçekten de yapmıştım. Yüce Tanrım. Gözlerime yaşlar dolmaya başladı. Knight’ın bana bu kadar kötü bir şey yapabileceğine bir an olsun inanmanın verdiği dehşetle karışık rahatlama gözyaşlarıydı. Normal şartlardaki Knight’ın asla böyle davranmayacağını biliyordum. Çocukluğumdan beri onunla aynı yatakta yatıyordum. Ama şimdi durum farklıydı. O farklıydı. Yine de bunu istediğimi ve hazır olduğumu sandığı için yapmıştı.

Şimdi onun ihtişamlı, Yunan tanrısı gibi vücudunu sabunlama sırası bana gelmişti. Her uzvunu dikkatle temizledim.

“Knight.”

“Evet?”

“Bana değer veriyor musun?”

Annesi ölüm döşegindeyken onu böyle sıkıştırmaktan nefret ediyordum ama mecburdum. Rosie’ye bir söz vermiştim ve bunu hakkıyla yerine getirecektim.

Büyük bir ciddiyetle bana bakarken kalın kaşları çatıldı. “Bir kişi hariç dünyadaki herkesten çok. İkiniz başa baş gidiyorsunuz,” dedi.

Kalbim boğazımda atıyordu. “O hâlde senden benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“*Ne istersen*,” dedi bastırarak, tıpkı Rosie’ye onun için her şeyi yapabileceğimi söylediğim şekilde.

“İçmeyi bırakman lazım. Hapları da. Kafede tuvalete gittiğimde onları yuttuğunu gördüm, sana bakmadığımı düşünüyordun. Bunun bir defaya mahsus olmadığını biliyorum. Ciddiyim, Knight. Hayatın her türlü sillesini çekmeye hazırım. Ama buna hazır değilim. Senin Knight olarak kalmana, benim...” *âşık olduğum* “...tanıdığım ve değer verdiğim Knight olmana ihtiyacım var.”

Onu sevdiğimi söylemeye cesaret edemedim, egom yüzünden değil, doğru zaman olduğuna inanmadığım içindi. Çünkü sarhoştı. Birlikte olduğumuzda da sarhoştı, bunu ilk söylediğimde ayık olmasını istiyordum.

Tabii ayık kalmayı *başarabilirse*. Bundan ciddi ciddi şüphe etmeye başlamıştım.

Geri çekilip bana boş boş baktı. Çok yorgun görünüyordu, perişan hâldeydi, sözlerimi yutmak ve onu rahat bırakmak istedim.

“Vaughn’la mı konuştun?” dedi gözlerini kısarak.

“Hayır.” Vaughn beraber olduğumuzu biliyor muydu?

Ayağa kalkıp iyice sabunlandı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece ara sıra içiyorum. Kim içmiyor ki?”

“Çoğu insan.” Ben de kalktım. “Mesela ben.”

“Hatırladığım kadarıyla bekâretini birine kaptırdığında tamamen sarhoştun. Ben bekâretimi korudum en azından. *Senin* için. Belki de içkiyi bırakması gereken *sensindir*. Ben kolay kolay sarhoş olmam. Ne kadar içeceğimi iyi bilirim.”

Bu, surata inen bir tokat gibiydi ve Knight bunun farkındaydı. Bir adım geri çekildim, suyu kapatıp havluya sarıldım. Ben, karşımdaki erkek hayatımın aşkı olsa bile toksik bir ilişki yaşamaya devam edecek bir kız değildim. Kötü ilişkilerin insana neler yapabileceğine birinci elden tanık olmuştum. Valenciana, pek sevgili anneciğim bir milyonerden diğerine geçip durmuştu. Hepsi ona şiddet uygulamıştı, tabii ki babam hariç.

“Ayışığı.” Sesi yeniden yumuşadı. Omzuma dokundu.

Silkindim. Kaba ve nefret doluydu, ayık gezene kadar da –dönem dönem– böyle kalmaya devam edecekti.

“Giyin. Seni hastaneye bırakacağım.” Sesim sertleşti.

“Bebeğim.”

“Sakın bana *bebeğim* deme. Ben *senin* yuvan değilim. İnsanlar yuvalarını yerle bir etmezler; inşa ederler. Kıymetini bilirler.”

Hastaneye dönüş yolculuğu bana Boon’a gitmeden önceki hâlimi hatırlattı.

Tamamen sessiz.

Yirmi İkinci BÖLÜM

Knight

Luna beni annemin hastane odasının önünde bırakıp babama kahve ve Vicious'ın babam için bıraktığı bir çanta giysiyi almak üzere kafeteryaya gitti. Artık yapayalnız kalmıştım, yarı aralık kapıyı iterek açtım.

İçeride gördüklerim olduğum yerde durmama neden oldu.

Babam komadaki annemin önünde diz çökmüş, elini hoyrat avuçlarının arasında tutuyordu. Babamı ilk kez böyle diz çökmüş hâlde görüyordum ve hiç şüphesiz bunun son kez olacağını da biliyordum. Annemin elini tutup öptü. Tüm bedeni titriyordu.

“Deniyorum, Bebek Leblanc. Gerçekten deniyorum ama sensiz hayata devam edebilir miyim bilmiyorum. İşin korkunç yanı, hayata devam etmeyi isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Bunu söylemek korkunç bir şey. Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ama sensiz hayatı ne yapayım? Lütfen uyan bebeğim. Lütfen. Uygulamak istedikleri deneysel bir tedavi var... Bunun sana beş yıl daha kazandıracağını söylüyorlar. Beş yıl daha tatlım. Lev üniversiteye gidecek. Knight'ın muhtemelen

Luna'dan bir-iki çocuğu olacak. O küçük canavarlara birlikte bakıcılık yapamayacağımızı hayal bile edemiyorum.”

Üzerine atlamak ve ona sıkı sıkı sarılmak istedim ama bu ânı mahvetmek istemiyordum. Bu an onların. Hareket etmek çok riskliydi. Söyleyeceklerini bitirmesi lazımdı.

Babam derin bir nefes aldı. “Benim için diren, olur mu? İyi olmak için diren? Doktorlarla ben mücadele ederim. Söz veriyorum. Herkesle mücadele ederim. Yalnızca bana küçük bir işaret ver. Ne olursa. Gözlerini kırıştır. Burnunu oynat. Kendi çabanla nefes al. İstersen osur, umurumda değil! Yeter ki bir şey yap, Rosie. Lütfen. Lütfen. Lütfen.”

Filmlerdeki gibi olsun istedim. Bir mucize olup yakarışları işe yarasın ve kadın uyansın, sonra her şey yoluna girsin. Lanet olsun ki durumun aşağı yukarı böyle olmasını bekliyordum. X Kuşağı çocuğu olmanın temel sorunu buydu. İnsana düşlerin gerçek olabileceğini öğretiyorlardı. Zalim götlekler.

Babam pes etmeden uzun uzun ona baktı, sonra omuzları çöktü, başı annemin yanına, yatağa düştü.

Yeniden başını kaldırdığında az önce yakarış gibi çıkan ses tonu sertleşmişti.

“Rose Leblanc, sakın beni bırakıp öleyim deme. Daha yapacak çok işimiz var. Knight kontrolden çıktı. Lev annesiz büyüyemeyecek kadar hassas ve duygusal. Ya Emilia? Ya arkadaşlarımız? Vicious, Trent ve Jaime başka biriyle tanışmam için beni evden sürüklemeye çalışacaklar, belki bana birini ayarlayacaklar. İçmeye başlayacağıma yemin edebilirim. Birlikte katettiğimiz tüm ilerlemeyi berbat edeceğiz.”

Durakladı.

Kalbim sızıyordu. Lev'e ya da bana davranışı yüzünden ona hâlâ kızgın olmamın bir önemi yoktu. Ya da bu doğrultuda tüm evrene.

Ağzından bir inilti daha koptu. “Beni de beraber götür.” Bu kez fısıldayarak, kırılgan, kederli ve kararlı bir sesle konuştu. “Burada sensiz kalmak istemiyorum, Rose Leblanc.”

Yutkunup ayaklarıma baktım. Ölmek istiyordu. Anlıyordum. Luna’nın hayatı tehlikeye girse ben de onun yaşadıklarının aynısını yaşamak isterdim.

“Ölene dek,” dediğini duydum, şok içerisinde başımı kaldırdım.

Nasıl ya? Bunlar Luna’yla kullandığımız sözlerdi. Tesadüf olma ihtimali kaçtı?

“Hatırlıyor musun? Çocuklar mekânımızı keşfedip onu bir ağaç eve dönüştürmemizi istemeden önce bu sözü ağaca kazımiştık? Ben hiç unutmadım, Bebek Leblanc. Ölene dek. Asla senin gibi biri olmayacak. Asla. Sen hayatta bir kez yaşanılacak bir deneyimsin bebeğim ve ben sana sahip olduğum için şanslı piçin tekiyim.”

Ağzımdan inlemeyle haykırış arası bir ses kaçınca babamın başı hızla kapıya döndü ve bakışlarımız buluştu. Gözlerimi kapadım. Onu bu hâlde yakaladığım için çekindim. Buna tanık olmaktansa hayatımın kalanında haftanın her günü onları seks yaparken yakalamayı tercih ederdim. Karnımdan bıçaklanmış gibi oldum.

“Knight.”

Bana sarıldığını fark etmem ne kadar sürdü bilmiyordum. Ya da kapı eşiğinde, ne tam olarak dışarıda ne de içeride, tıpkı yaşam ve ölüm arasında ince bir çizgi üzerinde kalmışım gibi sarılışına karşılık vermem ne kadar sürdü...

Yüzümü omuzlarına gömdüm ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Hâlâ ağlayamıyordum.

“Sona geldik, değil mi? Bana söylemen lazım,” dedim.

Başıyla onayladığını hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesini de istemiyordum zaten. Bu hepimiz için çok zordu.

“Ne kadar zamanı kaldı?”

“Şanslıysak bir hafta.”

“Tanrım. Ya deneysel tedavi?”

Az önceki mahrem çöküşüne kulak misafiri olduğumu saklayacak değildim. Trajediler, kayıplar sizi utançtan, aşağılanmadan ve insani duygulardan uzaklaştırıyordu, bir noktada umursamayı bırakıyordunuz.

Başını iki yana sallayıp bana daha sıkı sarıldı. Ona söylemek istediğim çok şey vardı: Lev’e daha fazla ilgi göstermeliydi. Küçük kardeşimi bu sona hazırlamamız gerekiyordu. Ama uzun bir zamandan sonra babamla ilk kez baş başa bir an yakalamıştım, annem ölmüyormuş, ben bir bağımlı değilmişim, kız arkadaşım benimle mutsuz değilmiş ve hayatıma çekidüzen vermişim gibi davranacaktım.

Gözlerimi kapayıp babamın parfümünün kokusunu içime çektim.

Ağacın sırtına *ölene dek* sözlerini o mu kazımişti? O sözlerin ağaç evimize kazındığını nasıl daha önce fark etmemiştim?

Yalnızca Luna o sözleri kanla yazdıktan sonra aklımda yer etmişlerdi.

Benim tek görebildiğim Luna’ydı. Hep oydu.

Annemin durumunu Luna’ya anlatmak Lev’e anlatmaktan daha kolay olduğu için ondan başlamaya karar verdim.

Ertesi sabah hastaneden doğruca okula gittim. Okuldakiler Poppy hakkında ileri geri konuşmakla o kadar meşguldü ki bendeki değişiklikleri fark etmemişlerdi bile. Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. İnsanlar annemin durumunun ne kadar kötüye gittiğini öğrenirlerse Vaughn ve Hunter’ın dedikoduların önüne geçeceğini biliyordum.

Ölümle ilgili henüz çözemediğim, utanç verici ve aşağılayıcı bir şey vardı. Bu, herkeste olan bir zayıflıktı ama yine de bundan etkileniyor olmak utanç veriyordu.

Luna beni arabayla okuldan aldı (Luna'yı dudağından öptüğümü gören Hunter, "Artık üniversiteli bir kızı beceriyorsun! Aferin sana," diye seslenmişti.) ve sahile gittik. Tüm gün tek bir damla alkol almamıştım, gergin ve diken üstündeydim. Kız arkadaşımı kızdırmamak için elimden gelen her şeyi yapmaya karar vermiştim. Dünkü konuşmamızdan sonra içimde ince bir buz üzerinde yürüdüğüme dair güçlü bir his vardı... SİKTİĞİMİN JOSH'IYLA yaşadıklarını resmen yüzüne vurmuştum.

Son günlerde hayatımın pek çok ânında olduğu gibi yolculuk da sessizlik içinde geçti. Luna bize meyveli buz aldı, kuma oturup dondurucu dalgaların parmaklarımıza çarpmasına izin verdik.

"Annemin aşağı yukarı bir haftası kaldı," dedim ona, okyanusun gökyüzüyle öpüştüğü o sihirli çizgiye bakarak; küçük çocuklar bir geçit tarafından yutuluyormuş gibi görünüyordu.

O geçidin beni de içine çekmesini istedim. Beni, babamı, annemi, Lev'i ve Luna'yı alıp kahredici sorunlarla mücadele etmeden yaşayabileceğimiz bir yere götürmesini istedim.

"Knight," diye fısıldadı, altıma kıvırdığım bacağımı kavrayıp sıkarak. "Çok üzgünüm. Ben yanındayım. Neye ihtiyacın olursa, bebeğim. Okuldan bu hafta sonuna kadar izin aldım. Annemle Emilia teyze şimdilik sizin eve taşınacaklarını söylediler, ta ki..."

Başımı ondan taraf çevirdim, yüzümde muhtemelen şaşkın bir ifade vardı. Tüm bunları nereden biliyordu, Tanrı aşkına neden bu acı dolu haberler onu bir an olsun şaşırtmamıştı? Beni kesinlikle hazırlıksız yakalamıştı.

“Telefonda konuşurlarken duydum,” diye açıkladı ensesini oarak. Yemezler. Luna canı pahasına bile olsa yalan söylemeyi beceremezdi.

“Luna,” diye uyardım.

Bunu yapmak istemiyordum. Hem de hiç. Ama hafızası iyi olan tek kişi Luna değildi. Annemin sağlığıyla ilgili en son konuştuğumuzda da garip davranmıştı. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi.

“Gerçekten bil...”

“Ama biliyorsun,” diye sözünü kestim. “Biliyorsun, anlat bana.”

Suratı düştü, yüzü gerildi. Ürkmüş görünüyordu. Buna katlanamazdım. Benim yüzümden korkmuştu. Yüzümü ovuşturarak ona patlamamak için kendime engel olmaya çalıştım. Sakin kalmak için elimden geleni yaptım.

“Lütfen bana yalan söyleme,” dedim nazıkçe, ona bakmıyordum.

“Biliyordum,” diye fısıldadı.

Bu kalbimi bir kez daha paramparça etti. Çünkü ben bilmiyordum. Etrafımdaki herkes nihai son için planlar yapıp harekete geçerken ben hâlâ dua etmeye devam ediyordum. Ben olacakları kesinkes reddetmeye devam ederken herkes yas tutmaya hazırlanıyordu. Sert bir şekilde nefesimi verdim, yüzüm hâlâ avuçlarımdan arasındaydı.

“Benden sen ve Lev için bir şey yapmamı istedi. Kış tatilinde bunun üzerinde çalıştım. Gizliydi. Ona sana daima sahip çıkacağıma söz verdim, Knight ve bu konuda ciddiydim.”

“Bunun olacağını biliyordun,” dedim tekrardan. “Onun öleceğini biliyordun. Biliyordun ve yine de Boon’a, sana gel-meme izin verdin, döndüğümde bir annem olmayacağını bile bile. Şansa bak ki öyle de oldu. Annem artık komada. Onunla bir daha asla konuşamayacağım.”

İhanetin bu kadar acı verebileceğini bilmezdim. Bu kadar acı vermesinin nedeni yaşadığımız trajedi miydi? Hangi şekilde olursa olsun emin olduğum tek bir şey vardı: önümüzdeki günlerde yetim kalacağımı öğrenmem ile kız arkadaşımın bilmesi ve bana söylememesi yüzünden kızgın ve kendime zarar verme modundaydım, yani sevgi pıtırıcığ olacak hâlde değildim.

Ancak bu kez öfkemi içime attım.

Onu suçlayıp sonra da kaybedemezdim. Bu yaptığı hiç şüphesiz adiceydi. Birini becerdikten sonra bir de üstüne benden böyle bir şey saklayamazdı. Ama görünen o ki saklayabilmişti. Onunla kavga falan etmeyecektim çünkü edersem kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

Bu huyuma devam edemezdim. Özellikle de banyodaki o minik şüpheli-rıza durumu yaşandıktan sonra. Hayır, kesinlikle devam edemezdim.

Ayağa kalkıp duygusuzca gülümsedim.

“Knight?”

“Özür dilerim, bebeğim. Gerginim.”

“Beni korkutuyorsun.”

Bir de aklımı okusan saniyesinde kaçacak yer arardın.

Aslında içimdeki tek götlek sarhoş Knight değildi. Bugünlerde ayık Knight da tam bir ezik gibi davranıyordu.

“Korkma, Ayışığı. Elimden geldiğince dayanmaya çalışıyorum. Beni eve bırakır mısın?”

Bana kaşlarını çattı, hâlâ kollarını dizlerine dolamış oturuyordu. “Ne? Neden?”

“Ev ödevim var.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?” Kaşını kaldırdı.

Bazen hâlâ konuştuğuna inanamıyordum. Böyle anlarda ise hiç konuşmamış olmasını diliyorum.

“Kalıp izleyebilirsin istersen,” yalanıma bir de kuyruk uydurdum.

“Olur.” Ayağa kalkarak bu yalanı yemledi.

Yanlış cevap, tatlım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, hemen şu anda yalnız kalmam lazımdı.

“Ama...” Merdinden kordona çıkarken bu durumun ne kadar yanlış olduğunun bilinciyle koluna girdim. “Dikkatimi dağıtmaktan başka işe yaramaz, sonra da aletimi içine sokmaya çalışırım.”

Kulağa çok yanlış geliyordu. Cümle. Bahanem. Gülümsemem. Şu durumla ilgili her şey. Ama şerefsizlik yapmamak için kendimi zorladığımı fark etmişti, bunu görebiliyordum. Şerefsizlik benim için bir refleksti.

“Sorun değil,” dedi sonunda, sanki bu fiyaskoyu kaydeden gizli bir kamera varmış gibi etrafına bakındı. “Lev’i hastaneye bırakacaktım zaten, Dean’le... konuşabilsinler diye.”

Neredeyse oh çekiyordum. Tom Brady’nin kişilik nakline ihtiyacı varsa benim de bir içki âlemine ihtiyacım vardı. Hem de hemen.

“Doğru.” *Çünkü bu konuşmanın geldiğini sen benden önce biliyordun,* diyemedim.

“Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?” Luna arabasının önünde durdu.

Bu ona karşı dürüst olmak için bir fırsattı. Bana anlatmadığı için ona kızgın olduğumu söylemek ve ortalığı ayağa kaldırmak için. Ama içimi dökmek bana hiçbir zaman fayda sağlamamıştı. En son denediğimde onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Bu yüzden hiç de içten olmayan bir şekilde gülümseyerek onu yanımda tutmaya çalıştım.

“Hayatımda hiç bu kadar emin olmadım, bebeğim.”

Yirmi Üçüncü BÖLÜM

Luna

Texas alan kodu mu?

Aramanın sesli mesajı düşmesine izin vererek ucu bucağı olmayan, iç karartıcı hastane koridorundaki sandalyemde kıpırdandım. Lev babasının kollarına kıvrılmıştı, uzun uzuvlarıyla sırik gibi bir yapısı vardı, inilti ondan kurtulmaya çalışan bir iblis gibi vücudunu yırtıp çıkıyordu. Bailey yanlarındaydı, gerçeklik tüm gücüyle yüzlerine tokat gibi inerken ileri geri sallanıyordu. Çok gençti. Çok erkendi.

Edie, babam ve Racer yanımda oturuyorlardı, dalgın dalgın birbirimize dokunarak hâlâ sağlıklı olduğumuz için şükrediyorduk. Babam kolunu Edie'nin omzuna atmıştı. Edie bir yandan Racer'ı göğsüne yaslamış, diğer yandan da elimi sıkı sıkı kavramıştı.

Bizim çıkmaz sokaktaki herkes buradaydı. Spencerlar. Followhilller. Rexrothlar. Herkes Colelara destek olmak için hastanenin bekleme odasına dolmuştu.

Knight dışında herkes.

Onun nerede olduğunu en az buradakiler kadar bilmiyordum. Ona Rosie'nin durumundan haberdar olduğumu itiraf ettiğimde ortalığı ayağa kaldırmasını beklemiştim. Haklı olarak. Ondan çok önemli bir şeyi saklamıştım. Rosie'nin bana bu sırrı saklamam için yemin ettirdiği doğrudu ama yine de onun neden ihanete uğramış gibi hissettiğini anlayabiliyordum.

İtiraf ettiğimde gözlerinin nasıl alev aldığını, irislerinin nasıl da iki karanlık kan gölü hâline dönüştüğünü hatırlayınca yerimde kıpırdandım. Yine de benimle yüzleşmek, bana bağışlamak, bir şeyleri kırmak, parmak boğumlarını parçalamak yerine –ki bunlar Knight'ın bir şeylerle başa çıkmak için yaptığı şeylerdi– yüzünde gülümseme belirmişti. Kalbimin vahşi bir hayvanınki gibi çarpmasına neden olan ürkütücü derecede rahatsız edici bir gülümseme idi. Yalnız kalmak istemesine saygı duysam da bu kadar acı çekerken onu bir başına bırakarak tamamen mahvetmekten de korkuyordum.

Telefonum elimde titredi. Yine Texas'tan aranıyordum. *Ne oluyor ya?*

Knight'ın bir yaşam belirtisi göstermesini bekliyordum. Ona onlarca mesaj bırakmıştım. Kim olduğu belirsiz bu numara dışında kimse beni aramamıştı. İnsanlar beni aramamaları gerektiğini biliyorlardı çünkü konuşamıyordum, konuşmuyordum. Konuşmak, zihnimde günlük bir alışkanlıktan ziyade hâlâ doğal gelişen öz güven patlamalarıyla mümkün oluyordu. Bu odadaki birçok insan hâlâ sesimi duymamıştı.

Sanki son on sekiz yıl hiç yaşanmamış gibi aniden telefonu cevaplamak ve konuşmaya başlamak gerçeküstü geliyordu.

Ekranım Texas'tan gelen üçüncü aramayla aydınlanırken izin isteyip dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kaydırarak kapattım.

Telefonu kulağıma dayadım ama bir şey demedim.

“Alo?” Umutsuz bir kadın sesiydi.

Sesi sanki koşuya çıkmış gibiydi. Keskin solukları kulağımda yankılanıyor, arka planda ise tekerleklerin gıcırtısı, bir asansörün ve çalan cep telefonlarının sesi geliyordu.

“Alo? Beni duyabilir musun? Ayışığı?”

Ayışığı mı? Bana neden böyle sesleniyordu?

Knight.

“Kiminle görüşüyorum?” diye karşılık verdim.

Başının dertte olduğu düşüncesiyle tüm vücudum gerildi. Kötü bir his mideme taş gibi oturdu. Küçük bahçede bir o yana bir bu yana yürüdüm.

“Knight’ın annesiyle.”

Yürümeyi bıraktım. Cam kapıya baktım. Parmaklarım uyuşmaya başlamıştı.

“Biyolojik annesi yani.” Sesi artık daha uzaktan geliyordu. Koşmayı kesmişti.

“O nerede?” diye sordum.

Şoka girmenin sırası değildi. Knight’ın annesi onu tanıyor muydu? Onunla iletişim hâlinde miydi? Bu durumla ilgili her şey fazla gerçekdışı ve tuhaf geliyordu. Başım döndü. Tökezledim ve güç bela arkamdaki ahşap banka oturdum. Yaprak gibi titriyordum, soğuktan mı, adrenalinden mi yoksa her ikisinden mi emin değildim.

“Yoğun bakımda.”

“Gerçek annesini mi ziyaret ediyor?” Nefes almakta zorlandım.

Hattın diğer ucundan şaşkınlıkla nefes aldığını duydum ve bu söylediğimin kulağa ne kadar duyarsızca geldiğini anladım.

“Özür dilerim... Ben öyle demek...”

“Yok, önemli değil. Alınacak vaktim yok şimdi.” Burnunu çekti. “Knight hastaneye kaldırıldı. Aşırı doz almış.”

“Neden aşırı doz almış?” diye bağırdım telefona, nerede olduğu ya da onu nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim

olmamasına rağmen ayağa fırladım, kapıyı sertçe açtım ve dörtlüme içeri koştum.

“Her şeyden. Alkol. Kokain. Xanax. Şu anda midelerini yıkıyorlar.” Ağlamamak için büyük çaba sarf ettiğini sesinden anlayabiliyordum.

“O iyi mi?”

“Aldığı şeylerin çoğunu kustu sanırım. Ama ne kadarının kanına karıştığını bilmemizin bir yolu yok.”

“Neredesin?” Ailelerimizi görmezden gelerek yanlarından büyük bir hızla geçip katın diğer tarafına koştum. Şansıma beni fark edemeyecek kadar kendi kederlerinde boğuluyorlardı.

“Odasının kapısındaayım. Beni içeri almadılar çünkü ben...” Cümlesini bitirmeden önce bir an duraksadı, kesik kesik, titrek bir nefes aldı. “Çünkü ben aileden değilim.”

“Bana nerede olduğunu söyle!”

Söylediğinde neredeyse uçarcasına harekete geçtim.

Dean bunu öğrenemezdi. Lev de öyle. Erkek arkadaşım hasta annesiyle aynı hastanede yaşam mücadelesi verirken böyle düşünmem korkunçtu biliyorum ama ben sadece onu değil tüm Cole klanını seviyordum.

Bana verdiği oda numarasına gittiğimde onu koridorda buldum. Minyon bir sarışındı. Kadife gibi mavi gözleri vardı ve kibirli Todos Santos Country Club’da giyse katledileceğini bildiğim bileğe kadar uzanan, şık olmayan bir elbise giyiyordu. Güzel bir kadındı ama Knight’a hiç benzemiyordu. Knight belki de biyolojik babasına çekmişti. Dürüst olmak gerekirse aralarında kan bağı olmamasına rağmen Dean’e çok benziyordu.

“Merhaba.”

“Merhaba.” Kambur duruyordu, perişandı. Sölmüş bir çiçek gibi.

“Ben kız arkadaşayım,” dedim nefes nefese, elimi uzatarak.

“Ben...” diye başladı dolgun dudağını ısırarak.

Dudakları. Knight'ın ondan aldığı şey buydu. Tatlı, dolgun dudaklar.

"Ben onun nesiylim bilmiyorum." Yumruğunu ağzına dayayarak hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

İstemsizce –ve belki de isteyerek– kollarımı ona doladım. Knight'ı bu dünyaya getiren kişiye dokunabilmek içimi minnetle doldurdu. Knight onu bir müttefik olarak görmese bile benim için öyleydi. Knight'ı bu dünyaya o getirmişti, öyle değil mi? Bu ona bir şans vermem için yeterliydi.

"Dixie." Kendini toparlamaya çalışarak burnunu çekti. "Ben Dixie."

"Onu nerede buldun? Seni mi aradı?"

Onu aramış olması mantıklıydı. Annesinin durumundan dolayı herkes perişan hâldeydi, bu yüzden bizden birini aramak istemezdi ama Dixie öyle değildi.

Elimi omzuna koydum ve onu duvara yaslı katlanır sandalyelere götürdüm. İkimiz de oturduk. Sessiz gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Hayır."

"Hayır mı?" Elimini omzundan sırtına kaydırıp okşadım. Bu esnada doğrulup elime yaslanarak daha şiddetli ama bir şekilde daha sessizce ağlamaya başladı, o anda ona uzun zamandır birinin dokunmadığını anladım. Çok uzun zamandır.

"Bana söyleyebilirsin," diye fısıldadım.

"Bu sana muhtemelen delice gelecek ama ben onu takip ettim."

Paramparça olmuş bir kâğıt mendil parçasını burnuna bastırdı. Bir kısmı un ufak olarak kucağına kar gibi yağdı.

"Bir süredir onu takip ediyorum, sadece yalnızken. Seninle, ailesiyle ya da arkadaşlarıyla birlikteyken değil. Çok üzgünüm. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama endişeliydim. Çok endişeliydim. Uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum. İşim-

den ayrıldım –babamın şirketinde sekreterdim– ve aylardır kordonun karşısındaki bir otelde yaşıyorum. Knight her gün içki içip hap kullanıyor. O iyi değil. Yardıma ihtiyacı var.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Knight’ın çok içtiğini biliyordum ama işlerin geldiği noktaya bakılırsa sorunun ciddiyeti konusunda yanılmıştım. Bunu Rosie’nin durumunun gittikçe kötüleşmesinden kaynaklanan stres bozukluğuna bağlamıştım. Knight her zaman garip ve karamsar biri olmuştu. Tanrı aşkına, lanet olası bir ergendi işte. Ayrıca savunmasızlığını soğukkanlı gülümsemesinin ve devasa cüssesinin ardına saklamayı çok iyi beceriyordu.

Dixie, “Sen onu evine bıraktıktan sonra... Tanrım, kulağa çok ezikçe geliyor,” dedi.

“Lütfen devam et.”

Bana hiç de delice gelmemişti. Knight onu reddetmişti ama o, Knight’ı bırakmamıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum çünkü aynı şeyi Val’le ben de yaşamıştık, tabii tam tersi şekilde. Val’i tüm dünyada karasevdalı bir köpek yavrusu gibi takip edebilseydim yapardım. Onun ölümünü, bağımlılığını engelleme şansım olsaydı hiçbir şey bana engel olamazdı.

“Sen gittikten sonra Coleların evinin önüne bir Mercedes yanaştı. Arabadan boyunlarında altın zincirler olan iki iri kıyım adam indi. Knight onları kapıda karşıladı. Bir dakika konuştuktan sonra ona küçük bir kese kâğıdı verdiler. Adamlar gittiğinde Knight’ın çıkmasını bekledim ama asla çıkmadı. Onu telefonla aramaya başladım. Cevap vermedi ama ben oğ... Knight’ın böyle yapmasına alışkındım,” diye başını iki yana sallayarak düzeltti. “Ama içimde gerçekten kötü bir his vardı. Buna bir annelik sezgisi diyebiliriz, gerçi bunu söylediğimi duysa yüzüme gülerdi.”

Başını geriye atıp tavana baktı. “Kapı kilitli değildi,” diye açıkladı. “Ve ben de... ve ben de...”

İçeri girmişti.

Orası El Dorado’ydu, herkesin birbirini tanıdığı bir çıkmaz sokak. Tabii ki kapı kilitli olmazdı. Ailelerimiz kapıları sadece geceleri kilitlerdi.

“Orası kapalı bir site. Nasıl girdin?” burnumu kırıştırdım.

“Birisi beni listeye eklemiş.”

“*Kim?*” diye üsteledim.

Uzaklara bakarak başını salladı.

“Onu oturma odasında kendi kusmuğunun içinde baygın hâlde yatarken buldum. Ters çevirdim ve 911’i aradım, ardından arabamla ambulansı takip ettim. Bu odaya geleli kırk dakika oldu ama bana hiçbir şey söylemiyorlar. Bebeğim için korkuyorum.”

Mendili avucunun içine aldı ve kalbine bastırdı. “Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum.”

“Sen doğru olanı yaptın.” Bacağını sıktım ve boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım.

“Teşekkürler, Ayışığı. Çok güzel bir ismin var. Çok eşsiz.”

Bir an ona öylece bakıp kakhaha attım. Hastanenin orta yerinde. Coleların yaşadığı bu çifte trajedinin ortasında. Sanırım insan doğasının savaşmaya programlandığı bir gerçektir. Ve gülmek neredeyse her şeyin ilacıydı.

“Luna,” diye düzelttim. “Adım Luna. Bana yalnızca Knight Ayışığı der.”

Bana yorgun bir şekilde gülümsedi. “Yine de seninle tanışmak güzel, Luna.”

İki saat sonra ölüm döşeğindeki annesinden sadece birkaç yüz metre ötede bir hastane yatağında yatan Knight'ın yanı başına oturdum.

O iki saati planlar yaparak geçirmiştım, uzun zaman önce yapmam gereken planlar. Beni paramparça eden planlar. Hayatımın büyük bir bölümüne ait planları yerle bir edecek planlar. Onun için...

Adım gibi emindim ki beni beş, on ya da yirmi yıl boyunca onunla kırgın bırakabilecek planlar.

Ona yardım edebilmek için kendimi saf dışı bırakacağım planlar.

Knight gözlerini açtı ama beni görür görmez hemen tekrar kapattı. Koca ellerini yarı gülererek yarı irkilerek yüzüne koydu.

“Siktir.”

“Aynen.”

“Bu sefer gerçekten sıçtım, değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Annem nasıl?”

Rosie'yi kendinden çok önemsemesini seviyordum. Knight'ın doğasında bencillik yoktu.

“Aynı,” dedim usulca. “Az önce kontrol ettim. Herkes orada.”

“Burada olduğumu biliyorlar mı?” Gözlerini tekrar açarak parmağıyla hastane yatağını işaret etti.

Başımı hayır anlamında sallayarak elimi belirgin elmacık kemiğinde gezdirdim.

Derin, rahat bir nefes aldı ve başını salladı. “Hangi vakitteyiz?”

Büyüme vakti, Knight. Ruhunun kırık parçalarını toplama ve ailen için onları yapıştırma vakti. Kendin için. Benim için.

“Gece on. Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi olmamıştım.”

Burnuna bir fiske vurup arkama yaslandım.

Bana kasvetli bir şekilde aheste aheste gülümsedi ve tişörtümün yakasına uzanıp yüz yüze gelene dek beni kendine doğru çekti. Yarı ölü bir hâlde olmasına rağmen Knight Jameson Cole her kızın şehvetli rüyası ve babasının kâbusu gibi görünüyordu.

“Sertleştım.”

“Yapma.” Ayağa kalkıp uzaklaştım. “Berbat durumdayken her şey yolundaymış gibi davranmayı kes.”

Ne kadar istesem de ona dokunamıyordum. Sarılamıyordum. Hayatta olduğu için gözyaşlarına boğulamıyordum. Ve şanslı olduğu için. Hem de çok şanslı.

Tavrımı koymam gerekiyordu ve annesiyle beraber erkenden mezara girmeden önce bunu yapmanın tam zamanıydı. Yapmak zorunda kaldığım en zor, en özverili şey olacaktı ama romantik hayallerimi beslemekten çok daha önemliydi.

Bu kırgın, güzel çocuğu gördüğüm andan beri hayatımın her günü onun benim olmasını hayal etmişim. Ve artık benim olmuşken gitmesine izin vermek zorundaydım.

“Senden ayrılıyorum.”

Gözlerime bakmak için yastığın üzerinde başını çevirdi. Sözlerimi duymazdan geldi ve serumun hortumunu damarından çekip kayıtsızca yere fırlattı. İrkildim.

Dixie dışarıdaydı, Dallas’taki ailesiyle telefonda konuşuyordu, onlara tanımadıkları ama görünüşe göre çok değer verdiği torunlarıyla ilgili son durumları rapor ediyordu; Dixie’yle görüşmek dahi istemeyen o torun.

Knight hastane önlüğünü geniş gövdesinden çekip çıkardı ve ayağa kalkmaya hazırlandı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Peşinden koşuyorum,” dedi yorgun bir şekilde, bacaklarını yatağın kenarından sarkıttığında ayakları yere çarptı. Ölü gibi

görünüyordu, bitkin ve solgundu, her zamanki hâinden çok farklıydı. “İstediğin bu değil mi, Luna? Her zaman senin için mücadele etmemi istiyorsun.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Şu anda bunu istemiyorum. Anlamıyorsun, Knight. Bitti.”

Artık bana daha farklı gözlerle bakıyordu. Daha karanlık. Odanın havası değişti, farklı bir hâl alarak boğazımı sıktı. Nefes alamaz oldum.

“Ciddi misin?” Sesi acı dolu ve cansızdı.

İşte o zaman bunun doğru karar olduğunu anladım. Her şeyden vazgeçmeye çok yaklaştı. Bunu yapmasına izin veremezdim.

“Ciddiyim.”

“Bana bunu yapamazsın,” dedi duygusuz bir sesle, gerçeği söyler gibi. “Annem ölüyor.”

“Arkadaşlığımızdan vazgeçiyor değilim; ben yalnızca senden ayrılıyorum. Her gün yanında olmaya devam edeceğim. Bana ihtiyacın olduğu sürece yanında kalabilmek için okulu dondurdum.”

Bakışlarımı kaçırdım, bunun beni ne kadar üzdüğünü görsün istemiyordum. Çünkü çok üzüyordu. Boon beni değiştirmişti ve şimdi gelişimimden, başarılarımdan uzaklaşıyordum.

Ama zaten yıllar boyunca Knight’ın benim için yaptığı şey de tam olarak bu değil miydi?

Tutacak bir ele ihtiyacım olduğunda futbol antrenmanlarına gitmemişti.

Bunun için bir araba laf yiyeceğini bilse de arkadaşlarını görmezden gelerek kafeteryada benimle oturmuştu.

Onun için gözlerimi, kalbimi ve son olarak da bacaklarımı açmam için bekleyerek bakir ve deneyimsiz kalmayı seçmişti.

Yıllarca benim için çok fazla fedakârlık yapmıştı. Ona olan borcumu en azından onun bana yaptığı şekilde ödeyebilirdim. Ama yok oluşunu izleyemezdim. Onu yapamazdım.

“Sana demiştim, bu tür davranışlara müsamaha gösteremem ve göstermeyeceğim de. Annene sana sahip çıkacağıma söz verdim. Bu benim sana sahip çıkma şeklim. Kendine gelmen için bir uyarı.”

“Sen elimde kalan tek şeysin.”

“Ailen var.”

Uzaklara baktı, sessizliği onun yerine konuşuyordu.

“Biz varız, arkadaşların. Vaugh. Hunter. Dixie var,” diye üsteledim.

Aniden başını bana çevirdi, fırtınalı gözlerinin üzerindeki kalın kaşları çatıldı. “Benim ona ih—”

“Hayır, var,” diye sertçe sözünü kestim. “Ona ihtiyacın var. Hayatını kurtardı. *İkinci kez.*”

Dixie bana Knight’ın geçen gün sahilde yaşadığı krizden bahsetmişti. Knight açıkça bir döngüdeydi ve bunu izlemek çok zordu. Tüm acı ve ıstırabın ortasında bile haşın bir sevgiye ihtiyacı vardı. Kendini yok ederek paçayı sıyıramayacağını anlamalıydı.

“Demek Dixie takımındasın.” Acı acı gülümsedi.

“Ben *Knight* takımındayım ve Dixie de aynı takımda, bu yüzden kibar davranıyorum.” Sabrım taşınca duvara tokat attım.

Geçen yıl biri bana onun beni değil de benim Knight Cole’u kurtaracak kişi olacağımı söylese yüzüne gülerdim. O kadar yıkılmazdı. Dokunulmazdı. Güçlüydü. Ama işte buradaydı, karşımda ufacak, kaybolmuş ve gerçekten tehlikede görünüyordu.

“Onu takımımda istemiyorum,” diye kızdı.

“Takımın koçu sen değilsin. Bu kararı sen veremezsin.” Başımı salladım.

“Koç kim o zaman?”

Bu sorunun cevabını biliyordum ama cevaplamak benim işim değildi.

Öne doğru bir adım atıp elini avucumun içine aldım. Ağır ve büyüktü. Bu ellerin yakın zamanda bana dokunmayacağına, beni okşamayacağına ve zevk vermeyeceğine inanamıyordum. Belki de bir daha hiç. Planın işe yarayacağını umuyordum çünkü pek çok şeyi riske atmıştım.

İki kalp, iki hayat ve bir sürü kaçırılmış fırsat.

“Sensiz yaşayamam,” dedi boğuk bir sesle, avucumu kendine çevirip ağzına götürdü ve sıcak dudaklarını avucumun hatlarında gezdirdi.

“O zaman böyle yapma.”

“Ama aynı zamanda bu acıları daha fazla taşıyamıyorum, Ayışığı.” Çaresizce nefesini verdi.

Muhtemelen daha önce hiç olmadığım kadar cesur bir şekilde yüzüne baktım. Gücümü yavaş yavaş yitirdiğimi hissedebiliyordum.

“O zaman izin ver bir kısmını ben taşıyayım.”

Yirmi Dördüncü BÖLÜM

Knight

Sade beyaz bir elbiseydi.

“Uzun, saten bir kombinezon,” demişti Emilia teyze.

Sanki bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim varmış gibi.

Elbiseye baktım, babamın onun için –annem hiçbir zaman kıyafet düşkünü biri olmasa da– kendi elleriyle yaptığı devasa giysi odasının tamamen boş bir bölümünde bir başına asılı duruyordu.

“Ona beyaz elbisesini getir. En sevdiğidir. Bugün için özellikle seçti,” demişti Em teyze.

Sanki bu, bir düğün ya da birinin bar mitzvasıydı. Annemin kendi cenazesıyla ilgili ayrıntılı planları midemi bulandırdı.

Bitkin bir şekilde askıya uzandım. Parmaklarım titriyordu. Beni birkaç gün hastanede tutup sistemimdeki bütün boktan kurtulmam için bir ton ilaç verseler de yoksunluk belamı sikiyordu.

Bütün semptomları gösteriyordum; el titremesi, ateş, uykusuz geceler ve üç kez ölmüş bir cesedi bile gururlandırarak

kadar düşük tansiyon. Yardımcı olabilecek ilaçlar almaya devam ediyordum ve acıyla başa çıkmam, hayatımı sürdürebilmem ve diğer tüm saçmalıklar için babam beni haftada iki kez terapistle görüşmeye zorlamıştı.

Hastanede geçirdiğim günlerde varlığımın her bir parçasından nefret etmiştim, özellikle de beni annemden uzak tuttuğu için. Ama sonunda başka seçeneğim olmadığını da anlamıştım. İpin ucunda o kadar çok şey vardı ki. Ailem. Luna. Arkadaşlarım. Bir de bizzat kendi lanet olasıca benliğim.

Altı gündür bir damla alkol almamıştım, bugün yedinci gündü. Hap da almıyordum. Nöbet geçirip aniden ölmememin tek nedeni, annemi gölgede bırakacak kadar pislik olmayışım-dandır diye düşünüyordum.

Hastaneden taburcu olduktan sonra Luna ve Vaughn evime girip içki raflarını ve ecza dolaplarını boşaltmışlar, ardından tüm gargara şişelerini lavaboya döküp çöpe atmaya başlamışlardı. En sonunda da alt kattaki şarap mahzenini iki kez kilitleyerek işlerini bitirmişlerdi. Vaughn ikinci bir kilit takmış ve bunu yaparken de işi eline yüzüne bulaştırmıştı. Babam en sonunda annem dışında bir şeylere dikkatini vermeye başladığında çerçeveyi kırdığı için onu öldürecekti.

Ama dürüst olalım, babam yakın zamanda kendine gelemeyecekti.

Üçüncü denemede elbiseyi askıdan almayı başardım. Onu doğrudan elbiseyi anneme giydirecek olan babama götürmek yerine parmaklarımın arasına alıp baktım.

Bundan sonra olacak her şeyin, durumu gerçeğe dönüştüreceğini ve hayatımı sonsuza dek değiştireceğini bildiğimden bu odada birkaç dakika daha kalmaya ihtiyacım vardı.

Annem alt kattaydı, banyo yapmaya hazırlanıyordu. Eve dönmüştü. Uyanıktı. Bir iyi bir kötü geçirdiği haftanın sonunda babam, onu veda edebilmesi için kimyasal komadan çıkarmaya

karar vermişti. Babam –hastanedeki bütün personelle kavga ederek ve Vicious, Trent ve Jaime’nin hastaneye bir avukat ordusu yığmasını sağlayarak– annemin kendi dilediği şekilde, huzur içinde ölmek istediğini açıkça belirtmişti.

Evde.

En sevdiği beyaz elbisesiyle.

Etrafı sevdikleriyle çevriliyken.

Her birimize kişisel olarak veda ettikten sonra.

Babam elbiseyi getirme görevini neden bana verdi biliyordum. Herhangi birinden de isteyebilirdi. Pratik ve hızlı hareket eden Emilia’dan mesela. Ya da hemen ayağa kalkıp metin, sessiz bir şekilde yardım etmeye gönüllü olacak Luna’dan. Edie’den, Melody’den ya da arkadaşlarından herhangi birinden isteyebilirdi. Ama benden istemişti.

Bunun bir parçası olmamı istiyordu.

Evin ikinci reisi olmamı.

Elbiseyi burnuma götürdüm ve gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Annem gibi kokuyordu; taze pişmiş hamur işi gibi vanilya, şampuanı gibi narenciye ve kendi tatlı, doğal kokusu.

Titreyerek geri adım attım ve kapıyı açıp giyinme odasından çıktım, parmaklarım kapının ahşap çerçevesinde gezindi. Parmaklarımın altındaki pürüzlü yüzeyi hissedince durdum ve kaşlarımı çatarak yana baktım.

Koyu renkli ahşaba araba anahtarlarıyla yapılmış gibi özensiz bir şekilde sözler kazınmıştı; son altı gündür beni içmekten ölesiye alıkoyan sözlerdi bunlar. Luna’dan bir daha duymamaya katlanamayacağım sözler.

Ölene dek.

Rosie

Bir keresinde kız kardeşim Emilia'ya nasıl bir his olduğunu sormuştum.

Normal olmanın. Sağlıklı olmanın. Genetik olarak ayrıcalıklı olmanın.

"Tahmin ettiğin üzere günler hızla akıp geçiyor," demişti. "Takvimdeki sayfalar havalanıyor sanki. Planlar yapıyorsun. Bazen onları unutuyorsun. Bazen uyguluyorsun. Bazen iptal ediyorsun. Ama onları yapamayabileceğinden asla şüphe etmiyorsun. Yoğun trafiğin, sağanak yağmura yakalanmanın ya da kaba, düşüncesiz insanlar gibi sıradan şeylerin gününü berbat etmesine izin veriyorsun, söz konusu günün ne kadar değerli olduğunun farkında bile olmuyorsun. Ne kadar eşsiz olduğunun. Böylesi bir günün bir daha asla gelmeyeceğini bilmiyorsun. Oysa bir daha hiçbir gün öyle olmayacak. İşte bu yüzden yıllar sonra geri dönüp baktığında yılların nereye uçtuğunu merak ediyorsun."

Ancak yüzümdeki ifadeyi görünce çabucak eklemişti, *"Fakat uzun zaman önce öğrendim ki sonsuza kadar yaşayamayacağımızın yüzümüze vurulması belki de hayatı en iyi şekilde yaşamamız için tam da ihtiyacımız olan şeydir. Ve bunu senin sayende öğrendim."*

İşte güzel oğlumu tam da bu yüzden evlat edinmeye karar vermiştim.

Küçük oğlumu dünyaya getirmeye.

Evlenmeye. Bir aile kurmaya. Çok sevmeye. Şiddetle. Asla sırt dönmeden.

İşte bu yüzden istediğim hiçbir şeyi kendimden esirgemedim. Güzel ailemin yalnızca hayatın ne kadar kısa olduğunu değil, asıl bunu hatırlamasını istemiştim.

Bir aileye sahip olmak bencillik mi diye birçok kez düşündüm.

Dean'den ayrılıp onun kalbini kırmak fedakârlık yapmak mıydı? Ben öyle düşünmemiştim. Hayatta ve ondan uzakta olduğum sürece Dean'in mutsuz olacağına yürekten inanıyordum. Tıpkı biz bir araya gelene dek mutsuz olduğu gibi.

Knight'ı evlat edinmemek onun için daha mı iyi olacaktı? Ya koruyucu aile sisteminde aileden aileye verilseydi? Ya ona hak ettiği şeyleri vermeyen bir aileye düşseydi? Onun için en iyi anne olacağımı *biliyordum*. Peki ya Dixie, donanımlı olmadığı zamanlarda ya da çocuğuna bakacak kadar iyi bir psikolojiye sahip değilken onu yanında tutmak zorunda kalsaydı?

Levy'ye gelince, o güzel bir sürprizdi. Onu beklemiyordum, hamile kalabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama hamile olduğumu öğrendiğimde onsuz hayatımı hayal bile edemez olmuştum. O çok değerli bir armağandı, onu sözlerin ve eylemlerin de ötesinde sevdik.

Dolu dolu bir hayat yaşadım.

Güzel bir hayat.

Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Yalnızca, bu dünyadan ayrılmadan önce bir şey daha yapabilseydim sevdiklerime küçük tavsiyeleri, sevgimi ve onayımı *verirdim*.

Şu anda yaşlanana kadar yaşamayacağımı, muhtemelen kendimi asla ak saçları ve derin kırışıklarıyla etrafı güzel torunlarla çevrili hâlde göremeyeceğimi öğrendiğim günden beri her gün zihnimde hayal ettiğim görüntüyü yaşıyorum. Elbise güzel, rahat ve ruhaniydi. Yatağıma uzanmıştım, başım dönüyordu ama yine de gülümseyerek kız kardeşim Emilia'ya sarılıyordum.

Yatağımdan kalkıp gözlerini sildi. "Önce kimi görmek istiyorsun?"

"Levy'yi."

Küçük oğlum odama girdiğinde fark ettiğim ilk şey artık o kadar da küçük olmadığıydı. Tabii ki komada olduğum

hafta hariç onu her gün görmüştüm ama sanki bir gecede boyu uzamıştı. Şimdi sırık gibi uzun görünüyordu, çenesi daha köşeliydi, gözleri daha kısık ve meraklı, daha şüpheli ve duygu doluydu. Bir gün muhteşem bir adam olacaktı, nasıl bir şeye benzeyeceğini göremeyeceğim gerçeği üzerine üzülmeyle kesinlikle reddediyordum. Ya da Bailey'le birlikte olup olmayacağına dair dırdır edemeyecek, ardı arkası kesilmeyen sorular soramayacak olmam üzerine. Düşüncelerimin bu yöne gitmesine izin veremezdim. Asıl önemli konudan sapmalarını engellemeliydim. Gülümseyerek elimle yanıma pat pat vurdum.

“Nasıl hissediyorsun, anne?” Bana kirpiklerinin altından baktı.

Muhteşem kirpikleri vardı. Benimkiler gibi. Sonsuza dek onun kirpiklerinde yaşayacağım gerçeğiyle gülümsedim. Onda. Knight'da. Kocamda.

“İyi. Sen?”

“Ben de iyiyim.”

“Yalancı.”

Yere bakıp hafifçe gülümsedi.

“Benim yanımda kendini bırakabilirsin, Levy. Sarı olarak acını yok etmek istiyorum.”

Sonraki yarım saat boyunca da öyle yaptık. Onu kucaklar-ken hıçkırdım. Ben gittikten sonra bile onu şiddetle sevmeye devam edeceğimi kavramasını istedim. Bir ebeveyninin kaybıyla beraber gelen o ihaneti hissetmemesini, hiçbir yanımin onu, abisini ve babasını geride bırakmak istemediğini bilmesi için ona yalvardım. Onlar benimle olduğu için yaşadığımı, nefes aldığımı ve geliştiğimi. Bu mücadeleye değer oldukları için gücüm tükenene dek uğurlarında savaştığımı.

Lev'in gözyaşları kurduğunda ve gücüm tükendiğinde, göğsümde huzur içinde uyumasına izin verdim ve bunu yaparken hafif sızıyı, bu kadar çok makineye bağlı olduğum

için ne kadar acı çektiğimi görmezden geldim. Akciğerlerim her nanosaniyeyle beraber çöküyordu.

Bir süre sonra kıpırdanıp başını kaldırdı ve tüm bu süre boyunca onu izlediğimi görünce gülümsedi. Sanki onu gerçekten sevdiğime dair bu güvenceye ihtiyacı vardı. Gerçekten umursadığımı görmesine.

“Benden sonra kimi görmek istiyorsun?”

“Abin, lütfen.” Gülümsedim.

Lev başıyla onayladı.

Knight odaya girip ardından kapıyı kapattığında parmağımla ona yanıma gelmesini işaret ettim.

“Nefesine bakacağım, hoh de bakayım.”

“Anne.” Gözlerini devirdi.

Çok uzundu. Çok yakışıklıydı. Tam bir gönülçelendi. Ama kalbi çok sadıktı. Kendisi de. Ne kadar yakışıklı olduğunu hayranlıkla izledim. Ne kadar saf. Endişelendiğim tek şey onun acıyla nasıl başa çıktığıydı. Alkol ve uyuşturucuya kaçmasını istemiyordum. Alkol ve uyuşturucunun gençken Dean’e neler yaptığını görmüştüm. Knight’ın ruhu çok narindi, kalbi bir kalp kırıklığıyla başa çıkamayacak kadar hassastı. Tıpkı babası gibi.

“Haydi. Ölüm döşeğindeki annenin her istediğini yapacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Derin bir oflamanın ardından bana doğru gelip ağzını burnuma dayadı. Naneli sakız ve daha gerilerden kahve kokusu geliyordu. Ayık olduğunu hemen anladım.

“Teşekkür ederim.” Sırıttım.

Geri çekilmek yerine dudaklarını burnumun ucuna dayayarak bana bir öpücük verdi.

“Nasılsın anne?”

“Göründüğümden daha iyi.”

“Mükemmel görünüyorsun.”

“Sadece hoşluk olsun diye öyle diyorsun.”

Geri çekilip bana *gerçekten mi?* der gibi baktı. “Hoşluk yapmak benim kitabımda yok.”

“Muhtemelen o kitabın sayfalarını esrar sarmak için kullandığındandır. Kız arkadaşın nasıl?” Yanıma otururken dirseğimle kaburgalarını dürttüm.

Yüzünden geçen kara bulutlara bakılırsa ters giden bir şeyler vardı.

“Beni terk etti.”

“Terk mi etti?” diye sordum anında, neşeyle.

Luna, Luna. Teşekkürler, Luna.

Başıyla onayladı, bana sorgular bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. “Çok aptalca. Şu anda bunun hakkında konuşmamalıyız.”

“Peki ne hakkında konuşmalıyız?” Tek kaşımı kaldırıp oynattım. Bunun ağır ve üzücü bir konuşma olmasını istemiyordum.

Başını sallayarak pencereden dışarı baktı. “Bilmiyorum. Senin hakkında?”

“Benimle ilgili bilinmesi gereken her şeyi biliyoruz. Bu evdeki en az ilgi çeken, en iç karartıcı konu benim.”

“Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?” Çenesini ovuşturdu, açık kahverengi sakalları hafiften çıkmaya başlamıştı.

“Birincisi, bu pek kolay bir iş değil, inan bana.” Göz kırptım. “İkincisi, üçünüz için planlarıma inancım tam. Bana küçük bir söz vermeni istiyorum.”

“Tamam.” Kalkıp dik oturarak merakla bana baktı.

Elimi onunkinin üzerine koydum. “İçmeyi bıraktın.”

“Evet.”

“Hapları da bıraktın.”

“Doğru.”

“Babanın senin için bulduğu terapistle gidiyorsun musun?”

“Günü gününe,” dedi dişlerini sıkarak.

“Eski hâline dönersen Luna asla senin olmayacak.”

“Biliyorum.” Sesi çatladı. “Bunu biliyorum, anne. Biliyorum.”

“Öyleyse bana söz ver.”

“Söz veriyorum. Bundan böyle içmek yok. Âlem yapmak yok. Alkol ve hap yok. Bir dahaki sefere hasta olduğumda Tylenol bile almayacağım.”

Sessizlik. Bu konuda dikkatli konuşmak zorundaydım. Herhangi bir şeyden şüphelenmesini, konuşmanın bu kısmının söylediğimiz her şeyi gölgelemesini istemiyordum. Zamanla beni affedeceğini biliyordum. Ama şimdi affetmezdi. Nefes aldığım sürece ona daha fazla öfke ve hayal kırıklığı yükleyemezdim.

“Sana bir tavsiye daha verebilir miyim?”

“Elbette anne.”

“İnsanlara karşı kin besliyorsun ya? Bırak bunu. Öfkene değmezler. Olmaman gereken bir yere demir atmana sebep oluyorlar.”

“Daha açık olabilir misin?”

“Hayır, olamam ama sana son bir şey söyleyebilirim.”

“Tamam.”

Elini alıp dudaklarıma dayadım. Gözyaşlarımdan arasından gülümsedim. “Ebeveynlerin bir evladı diğerinden çok sevmemesi gerekir,” diye başladım.

İtirafımın bu odanın duvarlarının dışına çıkmayacağını biliyordum. Knight, her bir zerresiyle Lev’i severdi. Levy’nin futbol takımına antrenörlük yapmaya gönüllü olan harika bir abiydi o. Bailey’nin evine gizlice girdiğinde ya da tam tersi olduğunda Lev’i onlarca kez korumuştı.

“Ama benim favorim var, Knight. Seni o kadar derinden seviyorum ki yaşamaya dayanamadığım bazı günler, acı katlanılmaz olduğunda beni ayakta tutan şey sen misin diye

merak ederek geceleri uykusuz kalırdım. Asla ama asla değersiz hissetmeni istemiyorum.”

“Hiç öyle hissetmedim.” Sakince gülümsedi ve yanaklarını avuçlayarak gözlerimin derinliklerine baktı. “Asla size ait olmadığımı hissetmedim. Bir an bile. Senin yuvam olduğunu hep biliyordum. Benim tek endişem yuvasız kalmanın beni ne hâle sokacağı.”

“Asla yuvasız kalmayacaksın, sevgili oğlum. Her zaman bir yuvan olacak. Son nefesimi verdikten sonra bile ben seninle olacağım. Unutma, aşkım. Güneş yarın yine doğacak. Hep doğar. Ve hayatının bir gününü bile onun ihtişamının tadını çıkarmadan yaşamaya kalkışma sakın. Beni gerçekten seviyorsan son sözlerime saygı gösterirsin. Yarın sabah uyanacaksın. Beni kaybettiğin için üzüleceksin. Ama zamanla gülümseyeceksin. Güleceksin. Yaşayacaksın. Arzularının peşinden koşacak, onları fethedeceksin. Sevdğin kızı geri kazanacaksın çünkü o seni seviyor ve sen de onu seviyorsun, sizi çocukluğunuzdan beri izliyorum; siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bana, gökten göz kulak olacağım güzel torunlar vereceksin. Ve her yaz yağmuru yağdığında, onun ben olduğumu ve sana seni sevdiğimi söylediğimi bileceksin.”

“Anne. Anne. Anne.” Başını göğsüme gömüp kocaman kollarını bana doladı. “Seni bırakmaya hazır değilim.”

“Git ve prensesini kurtar, aşkım.” Alnını öptüm. “O seni bekliyor. Şövalyeler böyle yapar.”

Kocam odamıza girdiğinde sonunda kendimi bıraktım.

Güçlü olmaktan yorulmuştum. Emilia için. Lev için. Knight için. Dean’in onlardan farklı bir durumda olmadığını biliyordum ama şöyle bir farkı vardı: o her zaman benim ko-

ruyucum olmuştu. Her zaman arkamı kollamıştı. Doktorlarla savaştığını, dünyanın dört bir yanından uzmanlar araştırmasını ve hastalığımla nasıl savaşağımıza dair seçeneklerimiz tükenene kadar her kapıyı çalmasını izlemek ilham vericiydi.

Bu kez *onun* kollarında olan, *onun* göğsüne yaslanan bendim. Hıçkırarak kocamın siyah polo tişörtünün yakasını tutmuş, boğazımdan iniltilerin dökülmesine izin vermiştim. Gerçek şu ki korkuyordum ve kafam allak bullaktı. Bazen sakin ve makul olmayı başarıyordum, hatta mantıklı. Hiçbir şey hissetmeyecektim. Ben sadece artık var olmayacaktım. Tıpkı bu gezegenin tarihindeki diğer insanlar gibi. Ölü, diri ya da yaşamaya mahkûm olanlar. Bu kadar basit. Diğer zamanlarda ise paniğe kapılıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Bütün oda üzerime kapanıyormuş gibi geliyordu. Vücudumun içinde sıkışıp kalmıştım, hâlâ nefes alabiliyorken bedenimden çıkmak ve ondan kaçmak istiyordum. Kistik fibrozdan.

Dean'ın göğsünde, "Korkuyorum," diye ağladım. Çünkü doğrudu. Tanrım, çok korkuyordum.

Saçlarımı okşadı ve başımın üstünü öptü. "Korkma aşkım. Söz veriyorum, ikimiz apayrı yerlerde olsak bile ben sana göz kulak olmaya devam edeceğim. Söz veriyorum, bu bir son olmayacak. Söz veriyorum, gelip seni cennette arayacağım. Eğer kaderimde başka tarafa gitmek varsa, seni temin ederim rüşvet verecek birini bulup seninle cehennemde ev arkadaşı olacağım."

Rahatlayarak kahkaha attım ve kollarının arasında titredim.

Geri çekilerek bana cesur, görkemli gülümsemelerinden biriyle baktı; kusursuz, bembeyaz dişlerle. Sonra bana kemiklerimi kıracak kadar sıkıca yeniden sarıldı.

"Peşini bırakmayacağıma söz veriyorum, Bayan Leblanc-Cole. Oğullarımızı büyük aileleri olan iyi adamlar olarak yetiştireceğime de. Mutlu ve sağlıklı olacaklar. Yapacağım

son şey olsa bile bunu sağlayacağım. Ayrıca her ay, yılda on iki ay sana geleceğime, sana fotoğraflar göstereceğime, mektuplar yazacağıma ve sana güncel dedikoduları vereceğime söz veriyorum.”

“Yılda bir kez yeter.” Sırıttım. “Ama aksatırsan nerede olursam olayım seni bulacağımdan emin ol.”

Başını iki yana sallayarak teklifimi reddetti. “Ayda bir. Alevi canlı tutmak için her ay bir randevuya ihtiyacımız var.” Göz kırptı.

Bu bana ona kesinlikle söylemem gereken bir şeyi hatırlattı, özellikle şu anda duymak istemediğini bildiğim bir şeyi.

Elimi göğsüne koydum. “Aşkım?”

“Efendim, Bebek Leblanc?”

“Bana bir söz verebilir misin?”

“Ne istersen.”

“Hayatının aşkı olduğumu biliyorum. Öyle olduğum için de kendimi çok güvende hissediyorum. Kimse bu unvanı benden alamaz. Sana iki güzel oğul verdim. Sana yaşamaya değer bir hayat verdim. Bağımlılığını yenmene yardım ettim. Kimse benim yerime geçemez...”

Normalde yumuşacık olan sesini titreten bir soğuklukla, “O zaman kimsenin senin yerine geçmesini isteme,” diyerek sözümü kesti.

Göğsünün parmaklarımin altında gerildiğini ve sertleştiğini hissettim.

“Ama *yine de...*” Sesimi bir oktav yükselttim. “Hayatının geri kalanını acı çekerek ve yalnız geçirmeni yasaklıyorum. Bu sorumluluğu yüklenmek istemiyorum. Gençsin, inanılmaz yakışıklısın ve harikası. Çocuklarla ilgili yardıma ihtiyacın olacak. Başka birini bulacaksın. Bana söz ver.”

“Hayır.”

“Dean.”

“Üzgünüm. Hayatıma başka birini alacağıma dair sana söz veremem. Kalbimde boş yer yok. Sen ve çocuklar orayı dolduruyorsunuz. Gitmek üzere olman buradan da gideceğin anlamına gelmez.” Yumruğunu göğsüne vurdu. “Günün birinde bugünün geleceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?” Aramızı işaret ederken sesi sakindi. “Biliyordum. Bunun olabileceğini biliyordum. Yine de seninle olmak için savaştım. Bu konuda içim rahat, Bebek Leblanc.”

“Bir planım var,” diye fısıldadım ama cümlemin ortasında beni öpüp gözümün önündeki bir tutam saç çekti. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki güzel yüzünün her kıvrımını ezberlemek çok kolaydı. Bir anlığına ilk tanıştığımız zaman yaptığımız gibi birbirimizi soluduk, birbirimizi hafızamıza kazıdık.

“Senden bir şey istesem kabul eder misin?” diye sordum.

“*Ne istersen,*” dedi tekrardan ama şu anda bunun pek de doğru olmadığını biliyordum.

“Kollarında ölmeme izin verir misin? Yalnızca ikimiz?”

Yatağa girip arkama yerleşti ve kollarını sahiplenici bir şekilde etrafıma sararak beni göğsüne yatırdı. Kapıya baktık. Nefes aldık. Bekledik. Sindirmeye çalıştık.

Kulağımı öptü, dudaklarını boynumdan aşağıya indirdi.

“Ölene dek,” diye fısıldadı.

“Sen yaşa.” Gülümseyerek gözlerimi kapadım. “Daima yaşa.”

Yirmi Beşinci BÖLÜM

Dean

“**N**e sikik tesadüf ama.” Armani takım elbisemin ceketini çıkarıp omzuma atarak karımın açık tabutuna bakan ilk sıradaki yerimi aldım.

Bir anlığına küfrettiğim için beni azarlamasını bekledim ama sonra gerçek kafama dank etti.

Knight, Lev’den uzaklaşarak aralarında bana yer açtı. Yemi yutmamıştı, önüne bakmaya devam ediyordu.

“Aynı kıyafetleri giyiyoruz,” dedim ve daha fazla umursamıyormuş gibi yapamayarak onu omzumla dürttüm.

Söz konusu kıyafetler siyah kumaş pantolon, siyah mokasen ile Rosie’nin sevdiği siyah blazer ceketle tamamlanan siyah bir gömlekti. Aslında bir cenaze için normal kıyafetlerdi, özellikle de kendi karınızınkiyse ama konuşarak oğlumla buzları kırmaya çalışıyordum.

Onunla ilgili aklımdan geçen bütün olumsuz düşünceleri bir kenara atmıştım. Kendimi komada olan Rosie’ye öyle bir kaptırmıştım ki aklımı kaçırma noktasına gelmişim. Ve sonunda onunla konuştuğumda, bağımlılığı için onu bir terapistle

görüşmeye zorlamıştım. Knight'ın ona patronluk taslayan bir adamdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir babaya ihtiyacı vardı.

Knight, Vaughn'inki kadar duygusuz ve ölü bir ifadeyle özenle hazırlanmış paslanmaz çelik tabuta bakıyordu. Bu benim oğlum değildi. Benim oğlum mizah anlayışı ve doğal bir albenisi olan etkileyici, hayat dolu bir şerefsizdi. Asık suratlı kankası gibi değildi.

Bana cevap verene kadar başka yöne bakmayacağımı fark ettiğinde, "Yıkılıyor," dedi.

"Tıpkı olman gerektiği gibi," diye mırıldandım.

"Tıpkı olduğum sikik herif gibi."

"Küfretme," diye söylendim.

"Yapma, Dean. Sen S-harflı bu sözcüğü sözlükteki diğer kelimelerden daha fazla kullanırsın."

Dean.

Bana Dean demişti.

"Şu anda takım elbiselerden bahsettiğinize inanamıyorum," diye homurdandı Lev, neredeyse kendi bedeninden kurtulmaya çalışıyormuş gibi ellerini birbirine sıkıca kenetleyerek.

Tabuta bakamamıştı. Sadece ellerine bakıyordu. Onu suçlayamazdım.

"Takım elbiselerden bahsetmiyoruz," dedi Knight benimle aynı anda ve bu, dönüp birbirimize bakmamıza neden oldu.

Haftalar önce Rosie'ye oral yaptığım o günden beri birbirimizin gözlerinin içine baktığımız tek andı.

Bunu fark etmem beni mahvetti.

Büyük oğlumla aylardır konuşmamıştım.

Henüz ölmemiş bir eşin yasını tutmak, varlığından zevk almak yerine kaybının kederine kapılmak ve hâlâ vakit varken ailemizin tadını çıkarmakla meşguldüm.

Rosie. Rosie. Rosie.

Arkadaşlarımız ve ailemizle dolu kilisenin ön sıralarına baktım. Karım, kimyasal komadan uyandıktan üç gün sonra son nefesini kollarımda vermişti. Cesur Rosie'm, hepimize veda edebilmek için hayata doktorların öngördüğünden daha uzun süre asılmıştı. Bencilce uykuya dalacağını, ağır nefeslerinin sık nefeslere dönüşeceğini, sonra hiç nefes almayacağını ummuştum. Ama uyanıktı, kalan gücüyle elimi sıkmaya devam etmişti. Son sözleri sonsuza dek kalbime kazınacaktı.

“Güneş yarın yine parlayacak, aşkım. Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” diye sormuştum.

“Luna'nın bana işaret dilinde söylediği ilk şey buydu. On altı yıl önce saçlarını örerken ona annesi için üzgün olup olmadığını sormuştum. Bunun önemli olmadığını, güneşin her yeni gün onunla birlikte olduğunu söylemişti. Ve biliyor musun? Haklıydı. Akıllı kız.”

“Öyle,” demiştim.

“Teşekkür ederim.” Karım bana gülümsemişti. “Bana yaşattığın hayat için.”

“Asıl ben teşekkür ederim,” diye cevaplamıştım. “Beni sana bu hayatı vermeye layık gördüğün için.”

Ona güçlü olacağıma söz vermiştim ve olacaktım da.

Onun için.

Kendim için.

Onlar için.

Artık saçmalamaya son verecektim, yarım yamalak baba olmaya son verecektim. Çok uzun süredir kendi küçük Rosie evrenimde sıkışıp kalmıştım.

“Gel bir nefesini koklayayım,” Knight'ın omzunu kavradım.

Bana dönüp göz bebeklerinden arsenik damlayan öldürücü bir bakış attı.

“Cenaze boyunca babamı mı oynayacaksın?” Duygusuzca gülümsedi.

“Ben senin babanıam.”

“Ne diyorsan o, koca adam.”

Benden daha iriydi ve bunu biliyordu. Küçük şerefsiz.

“Ağzını aç.”

“Açtırsana, Dean.”

“Ciddi misin?” Gözümün seğirdiğini hissettim. “Aç ağzını, beyefendi. Hemen.”

“Yoksa ne yaparsın?” diye üsteledi.

“Yoksa zorla açarım ve insanların annenin cenazesiyle ilgili hatırladığı tek şey bu olur.”

Bir hamle yapmayınca ayağa kalktım. Olay çıkarmak umurumda bile değildi ve sanırım o da bunun farkındaydı çünkü biz tıpatıp aynı karakterdeydik. O benim küçük hâlim gibiydi, Lev’inkinden çok daha hassas ve kırılgan bir kalbi vardı.

Knight ceketimin kenarından tutup beni aşağı çekti.

“Tanrım,” diye mırıldandı. Bana sert ve meydan okuyan gözlerle bakmaya devam ederek ağzını açtı.

Kokladım. Tamamen ayıktı. İfademi sert ve nemrut tutarak geri çekildim.

“Ton balığı mı yedin?”

Diğer yanımdaki Lev kıkırdadı. Bunu küçük bir kazanç olarak kabul ettim ama sorumsuzluğumu telafi etmeye çalıştığım çocuğum Lev değildi.

“Vaughn, Hunter ve Luna sırayla beni kontrol ediyorlar.” Knight ağzını kapayıp çenesini ovuşturdu.

“Biliyorum.” Yerime oturdum.

Okulda tuvalete giderken Vaughn ona eşlik ediyordu, her ne kadar kendini orada işeyemeyecek kadar üstün görse de. Okuldan ayrıldığı andan itibaren her hareketini Luna, sonraki her saatini de ben kontrol ediyordum. Yatağa atıp sonra terk ettiği kızlardan oluşan hareminden kurtulup bize sığındığından

şüphelendiğim Hunter geceleri geliyordu. Çocuğumla ilgilen-
diği sürece ne yaptığı umurumda bile değildi.

“Ben üç yaşında değilim,” dedi Knight.

“Tartışılır,” dedim.

“Neden bana yürümeye yeni başlamış bir çocukmuşum
gibi davranılıyor?”

“Çünkü neredeyse aynı derecede güvenilmezsin, en azından
bütün bir ay boyunca ayık kalana kadar.”

“Berbat birisin.”

Neredeyse dudağını sarkıtacaktı. Beni terslemese de en
azından benimle konuşuyordu ki bu da bir şeydi. Şu anda
bunun önemi çok *büyük*tü.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. Sanırım daha
açık konuşmam gerekiyordu.

“Aylar önce kıcıımı kaldırıp ebeveynlik görevimi yerine
getirmem gerekiyordu. Artık genelevdeki bir orospu gibi kı-
çımın yer görmeyeceğinden emin olabilirsin, evlat.”

“Canım ne isterse onu yaparım. On sekiz yaşındayım,”
dedi Knight, aynı anda Lev uygunsuz konuşmam karşısında
öksürdü.

“Öylesin,” diye fısıldayıp Knight’a doğru eğildim. “Ama
iyileşmek istiyorsun. İsteddiğini biliyorum. Nedenini de bili-
yorum.”

Tören, doğduklarında Knight ve Lev’i vaftiz eden Peder
Malcolm’un duasıyla başladı. Şahsen çok dindar biri değil-
dim ama Rosie çocukların vaftiz edilmesini istemişti ve o
istediğini hep elde ederdi. Pederin duasının ardından Emilia
karım hakkında konuşma yapmak için kürsüye çıktı. Ondan
sonra da sıra bendeydi.

Ağır bir konuşma yapmadım. Öbür dünyaya inanmıyordum
ama ortada Rosie’nin yukarıdan izlediğine dair en ufak bir

şans varsa beni gözyaşı dökerken görürse Hayalet Casper'ın daha sevimsiz versiyonu olarak mezara kadar bana musallat olacağını biliyordum. Ayrıca, son iki haftadır gözyaşlarım tükenmişti. Karımı kaybetmeden önce olduğum o acımasız orospu çocuğu artık terk edilmiş ve geride bırakılmıştı.

Her gece ağlamıştım.

Bazen bütün gece.

Hatta birçok kez kapı açıkken; Emilia, Knight, Lev ve ailem beni duyup görebilirken. Gurur artık benim için boyumu aşan bir lükstü.

Kürsüden yerime döndüğümde en kötü kısma geçmek için Peder Malcolm'un töreni tamamlamasını bekledim. Hayatımın aşkını gömmek zorunda kalacağım kısma. Şüphesiz paramparça olacağım kısma.

Beni şok ederek Rosie'nin tabutunun önündeki podyuma çıkan sonraki kişi oğlumun ara sıra kız arkadaşı olan Luna Rexroth oldu. Adımları hızlıydı ama bir şekilde endişeli olduğu belliydi. Ne haltlar dönüyordu böyle?

Luna Rexroth konuşamazdı. Karımın zamansız ölümüyle ilgili üzüntüsünü telepati yoluyla mı anlatacaktı?

Knight'ın yanımda kıpırdandığını, yakasını çekiştirdiğini ve ağzını sildiğini hissettim. Telaşlanmadan ona bakamıyordu. Ayrıca Luna'nın kalabalıktan ve insanlardan nefret ettiğini biliyordu. Bunu herkes biliyordu. Ki bu da şu soru işaretini oluşturunuyordu: Kürsüde ne yapıyor?

Knight'a bir bakış atarak aynı soruyu gözlerimle de sordum. Beni görmezden geldi, bakışları hâlâ uzun, siyah bir elbise giyen Luna'daydı.

Luna boğazını temizleyip elinde tuttuğu bir nesneyi düzeltti, defter gibi bir şeydi. Parmağıyla deftere dokundu, sanki onunla sohbet ediyormuş gibi sessizce başını salladı.

İnsanlar fısıldaşarak etrafa bakınmaya başladılar. Todos Santos'daki herkesin bildiği kadarıyla Luna Rexroth dilsizdi. Bazıları bunun seçici sessizlik olduğunu biliyordu. Çoğunluğu ise onun ne şekil bir dilsiz olduğunu umursamıyordu.

Yerinde kıpırdanarak defterinin sayfalarını çevirmekle meşgul olan Luna'ya bakmaya devam ederken dudaklarımı bir santim bile kıpırdatmadan, "Sevgilini kurtar," dedim Knight'a.

Gözleri hâlâ Luna'nın üzerinde, donakalmış bir şekilde bana cevap verdi. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Bunu bitirmesi gerekiyor." Nefes aldı.

Kalkıp en yakın arkadaşımın kızını bu fiyaskodan kurtarmak üzereydim ki Luna sahnenin kenarına koştu ve küçük bir uzaktan kumanda alıp yerine geri döndü. Bizlere sırtını dönerek uzaktan kumandaya birkaç kez bastığında Rosie'nin tabutunun arkasında portatif bir projektör belirdi.

Ekranı bir fotoğraf kapladı: Rosie ve Emilia, üç dört yaşlarından daha büyük değillerdi, anadan doğma çıplak, aynı kahve-sarı tona sahip kıvrıkcık saçları dağınık hâlde su dolu iki kovada oturmuş birbirlerine sırtıyorlardı.

Luna bizden tarafa döndü, titrek bir nefes aldı ve ağzını açtı.

"Sevgi rahatsız edici bir duygudur. Sınırlarınızı zorlar. Biriniz bana bir yıl önce buraya çıkıp sizinle konuşacağımı söyleseydi suratına gülerdim. Elbette sessizce."

"*Aman Tanrım.*"

"*Konuşuyor.*"

"*Bunu kaydediyor musun?*"

Arkamdaki fısıltıları duyuyor ve Luna'nın büyük bir rahatsızlık hissettiğini biliyordum ama arkamdaki sırada oturan babası Trent'e bakmadan edemedim. Parlayan gözlerle

kürsüdeki kızına gülümsüyordu. Yüzünün her bir santimine gurur yayılmıştı.

Bu şok edici olay karşısında herkes o kadar sessizdi ki iğne düşse duyulurdu.

Bakışlarımı oğluma çevirdim. Gülümsüyordu.

Aylar sonra ilk kez memnun görünüyordu.

Hoşnut değildi belki.

Kesinlikle mutlu da değildi.

Ama yeşil gözlerinin ardında umut verici bir şey vardı.

Dönüp Luna'ya baktığımda kumandanın tuşuna dokundu.

“Gerçek şu ki...” diye iç geçirdi. “Burada konuşmak istememiştim. Bu, Rosie'ye verdiğim sözün bir parçasıydı. Benden onu istediği gibi hatırlamaları adına Knight, Lev ve Dean için bunu yapmamı istemişti. Son bir ayda olduğu gibi güçsüz, sağlıksız ve geçen her dakika canı için savaşıyor hatırlanmak istemedi. İyi bir hayatı olduğunu ve sizden daha fazlasını beklemediğini hatırlamanızı istedi. Bu fotoğraf kırk yıl önce Rosie'nin Virginia'daki arka bahçesinde çekilmiş. İlk hatırası buymuş. Bana bunun onun için çok büyük bir anlamı olduğunu söyledi çünkü Olimpik havuzları ve ihtişamlı okyanusuyla Todos Santos'a taşınmadan önce, birinin sahip olabileceği en mutlu edici şeyin su dolu bir kova olduğuna inanıyordu. Lev ve Knight'ın ona neden küçükken onları her yaz su dolu kovalara koyduğunu sorduklarını söyledi. Hayattaki küçük şeylerin ne kadar önemli olduğunu hatırlayabilmeleri içinmiş.”

Luna Knight'a gülümseyip göz kırptı.

Sırada Rosie, Emilia ve benim liseden bir fotoğrafımız vardı. Em ve ben son sınıftaydık; Rosie daha küçüktü. Kolumu Emilia'nın omzuna atmıştım ama gülümseyerek Rosie'ye bakmakla meşguldüm. Rosie dehşete kapılmış hâlde kameraya bakıyordu. Güzeller güzeli karımla uzun, mutlu yıllar yaşamış olsam da onun kalbini kırdığımı bilmek beni hâlâ üzüyordu.

Bu kalp kırıklığı ne kadar uzun süre önce ve ne kadar önemsiz olursa olsun.

“Knight, Lev; Rosie bu ânı size anlatmamı istedi. Babanıza âşık olduğunu anladığı an diye anlattı. Ama bu konuda hiçbir şey yapmamayı seçti çünkü kız kardeşini de aynı ölçüde çok seviyordu. Bu, yıllar sonraki Rosie’den size kendi sözleriyle verilen bir mesaj: ‘Siz Rosie gibi olmayın. Dean olun. Bir şey istiyorsanız ne olursa olsun onun peşini bırakmayın. Aşk nadir bulunan bir şeydir.’”

Luna’nın gözleri artık Knight’ın üzerindeydi, yalnızca Knight’a bakıyordu ve odadaki hava değişmişti. Kelimeleri yalnızca konuşmuyor, onlara *dönüşüyordu*.

“Bu değerli armağandan vazgeçmeyin. Peşine düşün. Yakalayın. Sıkı sıkı tutun. Gitmesine izin vermeyin. Buna rağmen giderse...”

Gözleri Knight’a takılmıştı ve ilk kez –kendi oğlumu tanıdığımdan beri ilk kez– gözlerinde yaşlar gördüm. Mideme yumruk yemek gibiydi.

“Bunun için *savaşın*,” diye bitirdi Luna.

Daha fazla fotoğraf gösterdi. Daha fazla hikâye. Bir tanesi düğün günümüzden, birkaç meslektaşımın ölümüne sıkıcı bir sohbetten kalkıp onu kucakladığım gibi eşiği aştığım andan. Onu eski model kiralık arabamıza taşımış, sonra doğrudan havaalanına ve Bali’deki balayımıza götürmüştüm.

Sonra diğer fotoğraflar geldi.

Kollarımızda bir günlük Knight’la.

Doğumundan hemen sonra kızgın, kıpkırmızı suratıyla Lev.

Rosie’nin hastaneye ilk uzun yatışı. Tüm aile etrafında toplanarak kâğıt oynamış, tarçınlı çörekler yemiştik ve ona bakan tüm hastane personeli için ayrıntılı hayat hikâyeleri uydurmuştuk.

Luna'nın anlattığı her hikâye beni ayağa kaldırdı, hayata döndürdü. Kilisedekiler güldü, ağladı, alkışladı ve Rosie'nin bize bıraktığı hikâyeleri nefeslerini tutarak dinledi. Ve Luna'nın işi bitene kadar kimse onun konuşabilmesinin ne kadar garip bir şey olduğunu fark etmedi. Herkes pür dikkat Rosie'nin bize bıraktığı mutlu anılara odaklanmıştı.

Ayağa kalktığımızda ve insanlar tabutuna yöneldiğinde, karımın bunu yapması için neden Luna Rexroth'u görevlendirdiğini anlamıştım. Durumun kesinliği, sanki karımın öldüğünü ilk öğrendiğim andaki gibi beni yıktı. Sıranın arkasına tutunarak kendimi doğrulttum.

Levy, Bailey'nin kollarına koştı, Bailey de Rosie'nin sayısız kez benim için yaptığı gibi onun acısını paylaşmaya çalıştı.

Gözlerimi kapayıp burnumdan nefes aldım, Knight ve Luna'nın da benzer bir kavuşma yaşamasını bekledim, özellikle Luna'nın bugün sergilediği sadakat ve güven gösterisinden sonra. Omzumda bir el hissettiğimde şaşırdım. Gözlerimi açtığımda karşımdaki kadını belli belirsiz tanıdım. Uzak bir anıya benziyordu. Sararmaya yüz tutmuş eski bir fotoğraf gibi.

“Başın sağ olsun.”

Sesi samimiydi. Başımla onayladım. Ona kim olduğunu sormak ayıp olur mu diye merak ettim. İkimizi de garip bir duruma sokmak yerine –aslında onun kim olduğu umurunda değildi– kibarca gülümsedim ve karıma saygılarını sunmak ve veda etmek için sıraya giren insanlara doğru ilerledim.

Kadının arkamdan, “Bekle,” diye bağırdığını duydum. “Konuşmamız gerek. Sana... sana... sana ihtiyacım var.”

Durdum. Arkama döndüm. Uysal görünüyordu. Ürkek. Neredeyse korkuyor gibiydi. Buranın yeni dul kalmış milyonlar için dünyanın en iyi tavlama yeri olmadığını fark etmemiş miydi?

Sabrım taşınca kaşlarımı çattım. “Evet?”

“Karın buraya gelmemi istedi.”

“Öyle mi?” Şüpheyle gülümsedim.

Bunu bir saniyeliğine bile yememiştim. Karımın onu gömmeden önce genç sarışınları üzerime atmaya pek hevesli olduğunu sanmıyorum.

Minyon sarışın gerginlikle başını salladı ve sertçe yutkundu.

“Kimsin sen?”

“Dixie Jones.”

“Dixie Jones,” Adını tekrarlardım, ismi anımsamaya çalışırken jeton düştü.

Siktir lan.

Gözlerimi kısıp hemen Knight’ı bulmak için başımı çevirdim. Birden öfkelenmiştim. Çocuğumu, sanki o bebekmiş ve bu kadın onu kaçırmak üzereymiş gibi korumak istedim. Ancak Knight muhtemelen ikimizden de iri yarıydı. Öz anesini atkı diye boynunda taşır, içeriye girerken çıkarmayı unuturdu. Korumama ihtiyacı yoktu ama yine de bunu yapmak istiyordum.

“Knight burada olduğumu biliyor,” dedi Dixie aklımı okumuş gibi, bir adım geri çekilerek.

Belli ki hissettiğim kadar öfkeli görünüyordum. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Burada ne arıyordu?

“Burada ne halt ediyorsun?” Düşüncemi yineledim.

Açıklamaya hazır görünüyordu ama karımın cenazesinde istediğim son şey öz anne dramı yaşanmasıydı.

Elimi kaldırdım ve başımı hayır anlamında salladım. İnsanlar bakışlarını bize çevirmeye başlamışlardı bile. Bu genç yabancıyla konuşmak yerine arkadaşarımla ve ailemle olmam gerekiyordu. Karımın ona olan tuhaf düşkünlüğüne rağmen Dixie Jones’un çok da zeki biri olmadığına karar verdim.

Merhum. Merhum karımın. Buna asla alışamayacaktım. Ama Rosie onun buraya gelmesini istemişti. İsteğine saygısızlık edemezdim.

“Biliyor musun? Oğlum on sekiz yaşında. Yani artık reşit. Onunla konuşmak istiyorsan konuş. Seni hayatında isterse benim için sorun yok.”

Başıyla onayladı.

Susmalıydim ama yapamadım.

“İstemezse...” dedim yavaşça, bakışlarımı ona dikerek. “Ona yaklaşırsan sana dünyayı zindan ederim. Seni mahkeme salonlarının dibine öyle bir gömerim ki daha nefes almaya vakit bulamadan tabut sırası sana gelir. Knight yeterince şey yaşadı. Şimdi, izin verirsen Dixie, hayatımın aşkına veda etmem gerek.”

Sonra arkamı döndüm ve yirmi yıl önce burada evlendiğim kadına doğru yürüdüm. Ama o zaman üzerinde bir gelinlik, yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

Ama o zaman bana sonsuza dek beni seveceğine dair söz vermişti.

Ama o zaman “sonsuza dek”in yeterince uzun bir zaman olmadığını çok iyi bilerek bu sözüne evet demiştim.

Tabutuna, sakın gülümsemesine, muhteşem porselen yüzüne ve çok sevdiği beyaz şifon elbisesine bakarken aslında “sonsuza dek”in gerçekten de yeterince uzun olmadığını fark ettim.

Bizimki gibi bir aşk için yeterince uzun değildi.

Kısa bir zaman sonra karımın taze mezarının başında Levy'nin Bailey'ye sarılışını izlerken ölmek istedim.

Luna'nın incecik kollarıyla Knight'ı sarıp sarmalamasını izlerken karımın mezarının yanına bir çukur daha kazıp oraya yatmak istedim.

Herkes çiftler hâlindeydi. Doğa gerçekten de şerefsizin tekiydi.

Vicious ve Emilia. Jaime ve Melody. Trent ve Edie. An-nemle babam. Jaime'nin kızı Daria ve nişanlısı Penn.

Karımın tabutunun üzerindeki toprak hâlâ tazeydi. Kap-kara. Nemli. Onu oradan çıkarmak için henüz geç değildi. Ama tabii ki bunu yapamazdım. Delilik olurdu.

Bu kadın için çok daha delice şeyler yaptın.

Sakin kalmak gibi bir seçeneğim yoktu, bu yüzden ak-lıselim kalmaya çalıştım. Bebek adımlarıyla falan. Gözlerimi kırıpıştırıp bakışlarımı karımın tabutunu yutan toprağın sal-dırgan görüntüsünden uzağa çevirdim. Etrafımda onlarca insan vardı ama bir şekilde uzaktan bile fark edebileceğim tek kişi Dixie Jones'du. Herkesten uzakta, geride durmuş alt dudağını çiğniyordu, tıpkı bazen bir şey düşünürken ya da sadece her zamanki serseri havasında olduğunda Knight'ın aptal dil piercingini çiğneyişi gibi.

Birinin yanağını omzuma bastırdığını hissettim. Baktı-ğımda Emilia olduğunu gördüm.

“Seninle gurur duyardı,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.” *Aklımı okuyabilseydi duymazdı.* İçimden fırtına gibi geçen tüm o karanlığı bilseydi duymazdı.

Emilia'nın arkasından Vicious sırtıma dokundu. “Üzgünüm.”

“Ben de, kardeşim.” Omzumun diğer tarafına Trent do-kundu.

“Yanımdayız. Her zaman senin için buradayız,” diyerek araya girdi Jaime.

Mel ve Edie de bana sarıldılar. Sonra çocuklar da onları takip edip bana arkadan, önden, her yerden sarıldılar. Birkaç

saniye içinde kitlesel bir kucaklaşmanın merkezindeydim. Baktığım her yerde tanıdığım ve sevdiğim yüzler vardı.

Ve onların yüzünde acıma görmüyordum. Beni kendimi bırakmaktan, Rosie'nin yanına bir çukur kazıp oraya girmekten alıkoyan şey de bu oldu. Yüzlerinde acıma yerine hayranlık ve kararlılık vardı. Ama yine de bunda teselli bulamadım. Tam olarak değil. Knight'ın elini enseme hissedene ve oğlumun bana baktığını görene kadar teselli bulamadım. Bana sarılmak için eğildi, o kadar yakındı ki dudakları kulağıma değiyordu.

"Dixie'ye defolup gitmesini mi söyledin?" dedi sert bir tonda.

Lanet olsun. Ona yalan söylemek istemiyordum. Ama elimde patlayacak başka bir tartışmaya girmek de istemiyordum.

"Knight," dedim.

"Teşekkür ederim." Beni kendine doğru çekip sarıldı.

Birbirimizin kemiklerini ezecek kadar sıkıca sarıldık.

"Seni seviyorum, baba."

"Ben de seviyorum," diye karşılık verdim çatlayan sesimle.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Yirmi Altıncı BÖLÜM

Knight

Bariz nedenlerden ötürü bu hafta okula gitmemem gerekiyordu ama yine de gittim. Ders çalışmak için değil –Tanrı korusun– akordeon dersinden sonra Poppy’yi tek başına yakalamak için. Evet, akordeon dersi alıyordu. Ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? Yasal olarak içki içme yaşına gelmeden alkolik olup çıkmıştım.

Sınıfının kapısında bekledim, koridorda dolandım, vakit öldürmek için havayı tekmeledim.

Ondan özür dilemek ani bir karardı ancak alkol ve haplardan uzaklaştıktan sonra birlikte geçirdiğimiz kısa zamanda yaşadığımız karmaşayı sakın kafayla değerlendirdince bunu yapmam gerektiğini düşündüm. Özellikle de aletimi içine sokmadan hemen önce bunu yapamayacağımı itiraf ederek ilişkimizi zirvede bitirdikten sonra.

Bunu Luna dışında biriyle yapamazdım.

O anda yapamazdım. Belki de asla yapamazdım.

Poppy için bardağı taşıran bu olmuştu. Ağaç evimizin gövdesinden hızla inerek kışının üzerine düşüşünü ve ara-

basını park ettiği yerin tersi istikametine doğru koşuşunu izlemiştim. O anda aşağı inip onu doğru tarafa yönlendirmek zorunda kalmıştım ki bu, cinsel yolla bulaşan hastalıkların tedavi edildiği bir klinikte tek gecelik ilişki yaşadığınız birine rastlamaktan bile garipti.

Vaughn ve Hunter bana kendimi o kadar kötü hissetmemem gerektiğini, bu ilişkiyi ondan birkaç kez ayrılmaya çalıştığım hâlde Poppy'nin tek başına yönettiğini söylediler. Ama bu bir bahaneydi ve artık saçmalıklardan bıkmıştım.

Onu incitmiştim.

Ona haksızlık etmiştim.

Bu yüzden özür dilemem gerekiyordu.

Konu kapanmıştır.

Poppy'yi çekingen bir şekilde, başı yerde, üzerinde kocaman bir ceket ve başında, sadece kataloglarda ya da plajlarda gördüğünüz o büyük şapkalardan biriyle sınıftan çıkarken yakaladım.

“Şimdi de ajan mı oldun?” Kapının pervazından ayrılıp ellerimi ön ceplerime sokarak onun yanında yürümeye başladım. Çıkışa doğru neredeyse koşarak ilerledi. Arabasına gidiyordu.

“Daha beteri. Bir münzeviyim.”

“Nasıl?”

“Herkes bana gülüyor. Tam bir alay konusuyum, Knight. Senin yüzünden,” diye fısıldadı ağzının içinde ve şapkasını eğdi.

“Telafi etmek için buradayım.”

“Hayatımı cehenneme çevirmek için burada olduğuna eminim.”

“Bu lafı hak ettim.” İç çektim. Çift kapıdan çıkıp otoparka doğru merdivenleri inerken hâlâ peşindeydim.

Poppy son adımda durdu ve aniden bana doğru döndü. “Bak. Bu benim uzun bir süreden sonra okuldaki ilk günüm. Lütfen bunu benim için mahvetme.”

“Benim de,” diye itiraf ettim.

“Hasta mıydın?”

Kafamı hayır anlamında salladım. Yüksek sesle söylemek istemiyordum. Zaten bunu yapabileceğimi de sanmıyordum. Ayrıca, affedilmek için boktan bir yol izlediğimi düşünmesini istemedim.

Bu esnada Poppy’nin yüzü buruştu, gözyaşlarını ve duygularını bastırmaya çalışarak dudaklarını ısırды. Bunu sözcüklere dökmek zorunda olmadığını anladım. İnsanların ailemde olanlar hakkında orada burada konuşmadığını bilmek beni rahatlattı. Zaten Vaughn ve Hunter etraftayken benim hakkımda olumlu, olumsuz ya da başka türlü bir şey söylemek için aptal olmaları gerekirdi.

“Ah, Knight.” Şapkayı kafasından çekip yere attı. “Çok, çok üzgünüm. Bu korkunç bir şey. Nasılsın? İyi misin?”

İyi miydim?

Hayır, değildim.

İyinin yakınından bile geçmiyordum.

Ve o anda bir daha asla iyi olamayacağımı hissettim.

Tüm öfkeyi, üzüntüyü ve saçmalıkları yutkunarak başımı iki yana salladım.

“Olacağım,” diye yalan söyledim. “Annesiz büyüdüğün hâlde ne harika, kibar ve anlayışlı biri olduğunu görünce, bir insan olarak az da olsa tahammül edilebilir biri olma şansım olduğunu fark ettim. Ama buraya bu nedenle gelmedim, Poppy. Her şeyin içine ettiğim için buradayım ve özür dilemek istiyorum. Bu koridorlarda, arkandan konuştuklarını bilerek yürümenin ne kadar boktan bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Buna sebep olduğum için üzgünüm.”

Okul sonrası etkinlik sınıflarından daha fazla insan çıkmaya başladı. Aklıma saçma ama dahice bir fikir geldi.

Detaylı açıklama: Çoğunlukla saçmaydı, Poppy'nin itibarını önemseydiğini biliyordum ama insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurunda değildi. Luna'nın da umurunda olmadığını biliyordum.

Poppy, "Sorun değil," derken merdivenlerden inerek arabalarına yönelen insanların bize merakla bakmaya başladığını fark ettim. "Senin All Saints'in kralı olduğunu biliyordum. Yine de peşinden koştum. Bu, senin olduğu kadar benim de suçum." Burnunu çekti.

"Lütfen." Aniden ağlayarak omuzlarını sarstım. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. *Ne oluyor?* diye sordu.

Benimkiler de *oyuna ayak uydur* diye cevapladı.

"Poppy, beni terk ettiğini biliyorum ama ilişkimizi düzeltmek istiyorum. Düzeltmek için her şeyi yaparım, bebeğim."

Yüzünden öyle duygular geçti ki bayılacağını sandım.

Muhtemelen bunu neden yaptığımı merak ediyordu. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Belki de cenazede annemin ne kadar sevildiğini fark etmiş ve bir gün ansızın bu dünyadan pek çok insanın birinci sınıf amcık olarak bildiği biri olarak gitmek istememiştim. Bazıları için belki de öyleydim. Bunun onlar için bir önemi yoktu ama kesinlikle bilinçli yaptığım bir şey değildi.

"Hayır!" Poppy aşırı dramatik bir şekilde ağladı, ona keşke biraz az abartsan demek istedim. Kollarını havaya savurdu. "Yapamam! Sana asla bir şans daha veremem, Knight Cole. Ben başka bir kimseye aşığım."

Başka bir kimseye mi? Kime, Billy Shakespeare'e mi? Kim bu şekilde konuşurdu? Ah, doğru ya, Poppy. Poppy böyle konuşurdu. Tanrı aşkına, akordeon çalmayı bile biliyordu. Muhtemelen Latince konuşuyor ve bir korseyi nasıl bağlayacağını da biliyordu. Neredeyse gülecektim. Neredeyse. Bunun yerine başımı salladım.

“Kim o pislik?”

“Katiyen söyleyemem!”

Katiyen mi? Katiyen mi? İnsanların etrafımızda toplandığının, telefonlarını çıkarıp video kaydetmeye başladıklarının belli belirsiz farkındaydım. Seyircilere aldırmadım. Futbol sezonunda her cuma bu ânı iple çekerdim. Görüntüler sızarsa bunu Luna’ya açıklayabilmeyi umuyordum.

Ama herhangi bir açıklama yapmam gerekmeyeceğinin farkındaydım. Kalbimden geriye kalan her şeyin ona ait olduğu aşikârdı. Asla başkasının olamazdım.

“Dostum, sanırım kız senin herifi bir düelloya ya da başka bir şeye çağırmanı bekliyor. Hatun kafayı yemiş,” diye seslendi biri merdivenlerin tepesinden.

Kafamı kaldırıp ona öldürücü bir bakış attım.

“İşine bak.”

“Özür dilerim.”

Poppy’ye döndüm.

“Hayatıma devam etmeye çalışacağım Pops ama kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, bu çok zor olacak.” Sonra etrafıma baktım ve kollarımı havaya savurarak, “Bir kova patlamış mısır da ister misiniz amcıklar? Defolun gidin lan!” diye bağırdım.

Yeni yetim kaldığım gerçeği olmasaydı insanların arabalarına ve sınıflara dönme hızı beni gerçekten güldürürdü.

Üç dakika sonra Poppy ve ben otoparkta yalnız kalmıştık.

Onun için Mini Cooper’ının kapısını açtım. Gözyaşlarının arasında gülümsedi. İnsanların benim için ağladığını görmekten nefret ederdim. Bardağın dolu tarafından bakarsak artık benim *yüzümden* ağlamıyordu. Ne garip.

“Luna’yı gerçekten çok ama çok mutlu edeceksin,” dedi.

“Öyle mi dersin?” Ona bunu sorma cesaretini buldum ama esasen başka biriyle Luna hakkında konuşmak kendimi suçlu hissettiriyordu.

Poppy başını salladı. “Sen gerçek bir şövalyesin.”

“Güzel kelime oyunu.”

“Ama doğru.”

“Teşekkür ederim, Günışığı.” Başının üstünü öptüm. “Küçük bir not: Futbol futboldur, Amerikan futboluysa Amerikan futboludur. İkisi aynı şey değil. Pekâlâ. Hoş çakal.”

Annemin artık hayatta olmadığı gerçeğine uyum sağlamak için zihnimdeki yapılacaklar listemin üzerini tek tek çizdim.

~~Cuma günleri film geceleri.~~

~~Her cumartesi aile ile sushi keyfi.~~

~~Haftalık üniversite-başvurularım-nasıl-gidiyor tartışmamız.~~

~~Lev ve Bailey hakkında sessiz dedikodular.~~

Bu konuda çok çalışıyor, alışkanlıklardan kurtulma sanatını mükemmelleştiriyordum. Ama yine de bazen çuvalladığım oluyordu. Bir kadın tavsiyesi almak için boş bulunup annemin odasına girdiğimde onu yastık ve yorganlardan oluşan tahtında bulmayı beklediğim zamanlar canım çok yanıyordu.

Yatağını boş buluyordum –ne şaşırtıcı, seni salak– ve artık bizimle olmadığı gerçeğine alışmaya başlasak da yine de kendime kırk dakika kadar çökme, görünürdeki her şeyi yumruklama, duvar kâğıdının yerden tavana bir bölümünü yırtma izni veriyor ve bu odada daha fazla film izlemeyeceğimi fark edince bunlara kırık bir televizyon da ekliyordum.

Ama tüm bu süreçte hiç içmedim. Bir damla bile.

Prius kullanan, saçma sapan, tiki görünümlü terapistim Chris, “derinlere inmeme” ve “farkındalığa giden yolu bulmama” yardım etmeye çalışsa bile –pratik olarak beni zor yollara soksa da– anneme verdiğim söze sadık kaldım. Ve Luna’ya. Ama en çok da kendime.

Şimdi ne olacaktı? Poppy ile işleri –sonunda– yoluna koymuştum ama bir plana ihtiyacım vardı.

Ona ne söyleyeceğimden tam olarak emin olmadan önce Luna’ya yaklaşmamın bir yolu yoktu ve bunun için de bir kadının fikrine ihtiyacım vardı; tercihen akıllı başında, bilgili bir kadının. Sorun şu ki, Daria mini bir şeytandı ve ona bir torba taşa güvendiğimden biraz daha az güveniyordum. Ya da şöyle ifade edeyim: Bir torba taşı en azından bir silah olarak kullanabilirdim. Daria işe yaramaz bir iblisti ve konuşulacak kadınlar listesinin en altındaydı.

Aynı şey okuldan tanıdığım diğer tüm kızlar için de geçerliydi. Onların gizli niyetleri vardı. Ya onlarla ilgilenmediğim için benden nefret ediyorlardı ya da beni, Luna’ya geri dönme çabalarımı sabote etmeye çalışacak kadar çok seviyorlardı.

Edie, Mel veya Emilia teyzemle konuşabilirdim ama gerçek şu ki Dixie’ye hayatımı kurtardığı için yüz yüze teşekkür etmek istiyordum ve bu yüzden ona siktir olup gitmesini söylediğim yerde, yani okyanusun karşısındaki bankta onunla bir kez daha buluşmayı kabul ettim.

Ama Texas’a dönmesini önerdiğimde farkında olmadığım bazı gerçekler öğrenmiştim:

1. Dixie, onu istemesem bile beni burada kalacak kadar önemsiyordu. Herkes benden nefret etmekle ya da sefil, alkolik hâllerimden iğrenmekle meşgulken o hayatımı kurtarmıştı. Ben onu yargılamamak için hiçbir fırsatı kaçırmazken o beni asla yargılamamıştı.

2. Luna konusunda bana yardımcı olacak bir kadın fikrine ihtiyacım vardı ve Dixie bir kadındı. Dahası zeki bir kadındı, bunu yeni yeni öğreniyordum.
3. Dixie bana Dallas'a tek yön bileti olduğunu söylemişti ve bu, bir hafta içinde iki anneyi de kaybetmek gibi gelmişti. Bu şekilde hissettiğim için kendime biraz kızmıştım. Kafam allak bullaktı ama bu, annemin kaybından bir şey eksiltmedi.

Dixie elleri kucağında, yüzünde ürkek bir gülümsemeyle bankta beni bekliyordu. On beş dakika erken gelmeme rağmen onu burada bekliyor görmek beni şaşırtmadı. Dixie her zaman üç adım öndeydi ve Todos Santos'a geldiğinden beri benim için hep hazırda bekliyordu.

Belki de bu yüzden ondan nefret etmek anlamsızdı. Ona karşı duygularım körelmişti. Artık annem öldüğü için tüm duygularım onun yasını tutmaya ya da Luna'yı geri kazanmak için bir plan yapmaya yönelikti. Dixie artık bir tehdit değildi çünkü annemin bir şekilde onun burada olduğunu öğreneceğinden ve yerini başkası almış gibi hissedeceğinden korkmuyordum.

Dixie bana mor ve mavi renkli bir meyveli buz uzattı. Çilek ve üzümlü. Bu en sevdiğimdi, meyveli buz hakkında hiç konuşmamıştık gerçi ama beni takip ederek öğrendiği birçok şeyden biri olduğunu tahmin ettim.

"Teşekkürler." Gün batımına karşı gözlerimi kısarak meyveli buzu yaladım. Buna karşılık olarak, dağınık saçlarımdan bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Nasılsın?"

Harika. Havadan sudan konuşacağız demek. Tam da ihtiyacım olan şey.

"İyiyim." Herkesin en sevdiği kelime.

“Hayır, değilsin. Canının yandığını görmek beni rahatlattı. Acıyı maddelerle uyuşturmak durumu daha da kötü hâle getiriyor.”

Umutunu ufacık parçalara ayırmak ve ona, ayık olsam bile –ki bunu Luna’ya söz verdiğim için yapıyordum, ona değil– yemek yemediğimi ve uyku uyumadığımı söylemek istedim. Gözlerimi her kapattığımda annemi görüyordum. Her açtığımdaysa, hayaletimsi bir Ayışığı’nın benden uzaklaştığını ve göz açıp kapayıncaya kadar kaybolduğunu görüyordum. Zaman içinde Luna’nın bana karşı duyduğu sorumluluk hissinin azalacağından korkuyordum. Boon’a döneceğinden. April’e. SİKTİĞİMİN JOSH’INA.

Dixie’ye iki kadın tarafından ele geçirildiğimi, kalbimde, beynimde ya da ikisinin arasındaki boşlukta kendisine yerim olmadığını söylemek istedim.

Yine de tanıştığımızdan beri ilk defa bu saçmalıkların hiçbirini dile getirmedim.

“Ne zaman gidiyorsun?”, Konuyu değiştirdim.

Dixie ile annem hakkında konuşmak bile ihanet gibiydi. Babama annemin cenazesine katıldığı için Dixie’ye kızmasına sevindiğimi söylemiştim ama gerçek şu ki o anda ona karşı hissettiğim en yoğun şey acımaydı. Evet, o hayattayken Rosie değildi ama annem herkes tarafından sevilmişti. Herkes ona hayrandı. Herkesin kıymetlisiydi ve hayatındaki erkekler ona tapıyordu.

Dixie’yi asla aynı şekilde sevemezdim. Kahretsin, annem için hiç düşünmeden canımı bile verirdim ben.

“Knight...”

“Sadece basit bir soru sordum, Dixie,” diye tersledim.

Sessizce bana bir zarf uzattı. Çoktan açılmıştı ve buruş buruştu. Ensemi ovuşturdum.

“Yapıştırıcıyı alamadın mı?” Bir kaşımı kaldırdım.

“Oku.” Saçmalamamı duymazdan gelerek beni dürttü.
“Lütfen.”

“Peki, sonra bana ne zaman gideceğini söyleyecek misin?”
Burada istenmediğini göstermeye çalışarak alaycı bir şekilde
sırıttım ama artık onu mutsuz etmek için uğraşmıyordum.

“Oku ve sonra hâlâ gitmemi istiyorsan bana söyle.” Çe-
nesini dikleştirdi.

Bu ilgimi çekti. Mektubu çıkardım ve ilk fark ettiğim şey
el yazısı oldu. Yüzüme bir kova buzlu su yemiş gibi hissettim.
Çünkü bu el yazısını her zaman, her yerde, uykumda bile
tanırdım. Düzgün ve kalın, uzun harfler.

Boğazım kurudu, gözlerim her kelimeyi su gibi içti.

Sevgili Dixie,

*Sana yazmayı bırakmam gerektiğini biliyorum.
Belki de bu noktada zorluyorumdur. Mesele şu ki, fazla
zamanım kalmadı ve siz ikinizi bir araya getirmek için
elimden geleni yapmadığımı bilerek bu dünyadan göçüp
gitmeyi göze alamam.*

*Sana fotoğraflarını gönderdiğimde neden mektupla-
rına cevap vermediğini anlayabiliyorum. Knight'ımıza
bağlanmak korkunç derecede kolaydır. “Bizim” derken,
benim, Dean'in ve senin olmasını kastediyorum.*

Çünkü o senin de evladın, Dixie. Senin de.

*O muhteşem biri, değil mi? Gördüğüm en güzel
çocuk. Ama onu bu kadar popüler yapan sadece yakı-
şıklılığı ve atletik yapısı değil. Onun sadece yakışıklı
bir yüzden ibaret olduğunu düşünmeni istemiyorum.*

*Komşumuzun seçici dilsiz kızıyla yakın arkadaş
olduğunu biliyor musun? Kız hiç konuşmuyor. İlkokul
ve ortaokul boyunca, hasta olduğu zamanlarda bile her
gün onun çantasını taşıdı. Geçen yıl liseden mezun*

olduğu zamana kadar, her teneffüs ve öğle arasını sırf kızla birlikte oturacak biri olsun diye onula geçirdi. Bir keresinde ona hakaret ettiği için bir çocuğun yüzüne yumruk attı ve uzaklaştırma aldı. Kalbi büyük, açık ve sünger gibi. İyilikle ağırlaşmış bir sünger. Yemin ederim.

Aynı zamanda komik biri de. Umarım bunu bir böbürlenme olarak anlamazsın ama o gerçekten harika bir çocuk. Babasını hatırlıyor musun? Onun da iyi bir espri anlayışı var mıydı? Knight aklına koyduğunda beni mutluluk gözyaşlarına boğabilir. Ve bunu sık sık yapar. Özellikle de kendimi iyi hissetmediğimde. Ya-tağımın önünde sanki bir sahnedeymiş gibi durur ve bana şakalar yapar.

Seni onu sevmeye ikna etmeye çalışmıyorum. Onu zaten sevdiğini biliyorum. Oğlumuz nazik, yakışıklı, sağlıklı ve güçlü olduğu için paylaşmamız gereken ne-şenin tadını çıkaran benim. Tek pişmanlığım, onunla yeniden bağlantı kurmanı isteme koşullarım.

Knight bir anneyi hak ediyor. Onunla ilgilenecek birini.

Lev de bir anneyi hak ediyor ama senden asla böyle bir rolü üstlenmeni isteyemem.

Kocam Dean'ın bir arkadaşına ihtiyacı var.

Bekâr olduğunu biliyorum. Yalnız yaşadığını biliyorum. Knight'ı vermekten pişmanlık duymadığını biliyorum.

Lütfen Dixie, bunu yanlış anlama. Yargılayıcı ve emrivaki olduğumu biliyorum. Neden benim olanı isteyeceğini varsayayım ki? Neden hayatımın inanılmaz derecede arzu edilebilir olduğunu düşünerek seni yerime geçmeye davet edeyim?

Ama şunu bil ki, bu San Diego uçak biletini ve Todos Santos oteli için rezervasyonu sana acıdığım için göndermiyorum. Bunu kalbimin en derinlerinde, onlar için her şeyi yapabileceğini bildiğim için yapıyorum. Burada acınası biri varsa o da benim.

Bu yüzden lütfen beni kırma.

Senden gelecek her şeyi kabul etmeye hazırım. Gurur yapacak zamanım yok.

Lütfen Todos Santos'a gel.

Lütfen oğlumuz Knight'la tanış.

Lütfen onunla tekrar bağ kurmaya çalış.

Lütfen bunu bir sır olarak sakla.

Gitme vaktim geldiğinde lütfen Lev ve Dean'in yanında ol. Knight'ı büyütmenin her anını sevdim. Bu iyiliğin karşılığını, bunu anlamayacak ve düpedüz mantıksız bulacak olsalar da dayanacak bir kadına ihtiyaç duyduklarında ailemin yanında olarak ödeyebilirsen sana minnettar olurum.

Sevgiyle,

Sadakatle,

Samimi ve umutsuzca,

Rosie Leblanc-Cole

Ellerim o kadar titriyordu ki kelimeler bulanıklaşmaya başladığında mektubu bırakmak zorunda kaldım.

Bunu annem yapmıştı. Dixie'yi buraya o davet etmişti. Onu hayatıma sokmuştu.

Onunla görüşmem bir ihanet değildi. Dixie'yle görüşmem annemin isteği doğrultusunda gerçekleşmişti. Bu kadınla ilişki kurmamı o istemişti. Beni istemeyen ama bir şekilde hiç tanımadığı bir kadın için kendinde iyilik yapacak gücü bulan bu kadınla. Yaptığı iyiliğin karşılığı olarak. Dixie'ye fotoğraf-

larımı görmek istemediği, benim için çaba sarf etmek ya da beni sahiplenmek istemediği için kızgın olmam gerekiyordu.

Ama değildim.

Dürüst olmak gerekirse, her ne kadar buna gönülsüz olsa da Rosie için bu kadar özverili bir şey yaptığı için onun çok güçlü biri olduğunu düşünüyordum. Bunu çok sevdiğim annem için yapmıştı. Ayrıca Dixie'nin buraya hangi amaçla geldiğinin de bir önemi yoktu. Ona zorluk çıkardığım ilk anda kaçıp gitmemişti. *Kalmıştı.*

Ben ona geçimsiz bir pislik gibi davranırken bile kalmıştı.

Bağımlılığımıza rağmen kalmıştı. Telefonlarını cevapsız bıraktığımda. Çöküş yaşadığımda. Gözyaşı döktüğümde. Ölümle burun buruna geldiğimde.

Babam ona siktir git dedikten sonra bile kalmıştı ve ben buraya gelip şahsen defolup gitmesini söyleyerek durumu pekiştirmiştım.

Beni doğuran bu kadın her kimse, olduğuna inandığım bencil kaltak değildi.

Mektubu yerden alıp ona geri verdim, doğru kelimeleri aradım ancak öyle bir şeyin olmadığını biliyordum.

“Tamam,” dedim sonunda. Evet. Doğru kelime olmaktan en uzak şey buydu, seni pislik.

“Tamam mı?” Çenesini göğsüne indirip yüzümün hatlarını inceledi.

“Gerçekten kalmak istiyor musun?” Umursamaz davranmaya çalışarak omuz silktim.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. *Kahretsin anne. Mezardayken bile bizi kolluyorsun.* Böyle yapacağını bir şekilde biliyordum, bu nedenle de beni bekleyen çok daha fazla sürpriz olduğunun farkındaydım. Rosie ile aramızdaki bu şey hiçbir zaman sona ermeyecekti.

Sanırım annem birçok yönden Luna'yla benzeşiyordu. Biz daima, sona ermeyen bir şey olacaktık. Bunu garantilemişti.

“Evet,” dedi Dixie boğuk bir sesle. “Geride bıraktığım iyi bir işim var. Ailemin maddi durumu iyi. Ama burada seninle kalmak istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Rosie abartmıyordu. Harikasın ve benden bir parçasın. Tüm Cole klanını tanımak istiyorum.”

Ona yandan sert bir bakış attım. Başını salladı, burnunu çekti ve parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

“O manada değil. Tanrım. Asla. Ben asla... asla...”

Utançtan o kadar kızardı ki her an alev alabilirdi. Bakire miydi? Yani, belli ki değildi, beni doğurmuştu ama bana hamile kaldığı geceden sonra başka biriyle olmuş muydu?

“Hiç sevgilim olmadı.” Sorulmamış soruma cevap verdi. “Olsun da istemiyorum. Sadece Rosie'ye bir iyilik yapmak istiyorum. Bana o kadar güveniyordu ki burada kalmam için masraflarımı ödedi. Kapalı mahallenize bile girmeme izin verdi. Ama daha bencilce bir şey istiyorum; bir oğul kazanmak. Tabii beni kabul edersen.”

Onu kabul edersem.

Onu kabul etmeli miydim?

Milyon dolarlık bir soruydu. Çünkü onu hayatıma kabul edeceksem ve her şeyini geride bırakıp buraya taşınacaksa, işler zorlaştığında onu yarı yolda bırakmayacağımdan emin olmak zorundaydım.

“Senin için bir sınavım var.” Ayağa kalkıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

O da beni takip ederek ayağa fırladı. Gözlerimi ondan ayırmadan boş meyveli buz kabını birkaç metre uzaktaki bir çöp kutusuna attım.

Yutkundu. “Dinliyorum.”

“Luna'yla ilgili.”

“Kız arkadaşın mı?” diyerek araya girdi.

Meraklı bir anne olma konusunda daha şimdiden harika iş çıkarıyordu. Kordonda yürümeye başladım, aceleyle adımlarını bana uydurdu.

“Hayır, o artık benim kız arkadaşım değil. Benden ayrıldı.”

“Neden?” diye sordu nefes nefese.

“Kötü eğilimleri olan sarhoş bir aptal olduğum için. Aslında pek çok insana pislik gibi davranıyordum. Luna’dan intikam almaya çalışırken bir kızı incittim.”

“Ne demek incittin?” Sesi boğazına takılıp kaldı.

Neden endişelendiğini hemen anladım. Durup elimi omzuna koydum. Şaşırtıcı bir şekilde elimin altında sakinleşti, endişesi yüzündeki kırışıklıklardan buharlaşarak yok oldu.

“Hayır, Dixie. Öyle bir şey değil. Poppy’nin duygularıyla oynadım ama o benimle olmak için çok zorladı. Onunla yatmak bile istemedim, o istese bile. Evet, onu incittim ama fiziksel olarak değil.”

“Peki.” Başını salladı. “Devam et.”

“Neyse, Luna beni terk etti. Bir süre ayık kaldıktan sonra konuyu tekrar gözden geçireceğini söyledi. Ama ne kadar süre? Annemi kaybettim. Onu da kaybedemem. Babam ve Lev dışında artık benim için önemli olan tek şey o.”

Sessizlik yüklü duraksama Dixie’nin de adını eklememi söylüyordu. Henüz böyle bir fikri düşünmeye bile hazır değildim. Dixie, düşman ve tanıdık arasındaki o eşiği henüz geçebilmişti. Aileden önce dost bölgesine geçmesi için dağlarla ve nehirlerle dolu uzun bir yolu vardı.

“Peki, soru nedir?”

Yürümeyi bıraktım. O da durdu.

Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. “Onu nasıl geri kazanabilirim?”

“Yardım etmemi mi istiyorsun?” Gözleri parıldıyordu.

İstiyor muydum? Evet, istiyordum. Luna yanımda olacağına söz vermişti ama sadece bir arkadaş olarak yanımdaydı. Ayık olduğumu biliyor ama ona dokunmama hâlâ izin vermiyordu. Onu öpmeme. Hissetmeme.

Anlıyordum. İlişkimizi berbat etmiştim. Alkolden ve diğer her şeyden uzak durmam için bana bir neden vermesi gerekiyordu. Özellikle de annem yokken. Ama cenazede kendi söylediklerini kulağı işitmemiş miydi? Birini seviyorsan onun gitmesine izin vermezdin. Kaçma şanslarının olmadığını anlayana kadar onları baskı altına alırdın. Aynen. Bu benim uygulamak istediğim, denemeye hevesli olduğum yöntemdi.

“Evet.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Evet, yardımını istiyorum Dixie. Test bu,” diye ekledim. “Bana yardım edersen hayatıma dahil olursun.”

“Peki ya Luna yakınlaşma çabalarına cevap vermezse?”

Esasen neyle karşı karşıya olduğunu bilmek için sorduğunu, bunun Luna ve benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum ama yine de başarısız olma fikri kusmak istememe neden oldu.

“Öyle bir şey olursa duruma bakarız.”

“Hayır,” dedi. “Bunu kabul etmiyorum. Ben işimi bırakıp buraya yerleşmek üzereyim. Bu yüzden, ne olursa olsun seni haftada iki kez görebileceğime dair bir söz vermeni istiyorum. *Kendi rızanla,*” diye ekledi, bu da beni güldürdü.

Artık beni takip etmeyecekti.

“Buluşmak istiyorsan nerede buluşacağımızı ben seçeceğim,” diye açıklık getirdim.

“Benim için sorun değil.” Başıyla onayladı.

“Sana ne zaman ve ne kadar süreceğini haber veririm. İşleri benim yöntemimle yapmamız gerek.” Parmağımı göğsüme doğrulttum. “Çünkü senin yolun berbattı, Dix. Alınmak yok.”

“Hiç alınmadım.”

“Ee, Luna’yla ilgili planın nedir?” diye sordum konumuza dönerek.

Kusuruma bakmazsanız bir anne kazanmadan önce Luna’yı kazanmam gerekiyordu.

“Mükemmel bir plan yapmam için bana biraz zaman vermen gerek. Saat sekizde kaldığım otelde buluşur muyuz? Çin yemeği sipariş edebiliriz.”

“Çin yemeğinden nefret ederim,” diye söylendim.

“Suşi?”

“Suşi annemle geleneğimizdir. Yani hayır.”

“Özür dilerim.” Yüzü mahcup bir ifadeyle buruştu, sanki annemin burada olmamasının nedeni oymuş gibi. “Donuta ne dersin?”

“Donut mı?”

“Donut da bizim geleneğimiz olur. Donut seviyorsun.”

Ona bu konuda hiçbir şey söylememiştim

“Bana nereden bildiğimi sormayacak mısınız?” Sırıttı.

“Hım, hayır. Yaşayan herkes gibi donut severim. Tahmin etmesi o kadar da zor değil. Karbonhidrat ve şeker, oral orgazma eş değerdir.”

“Doğru. O zaman daha açık konuşayım. En sevdiğin donut antep fıstıklı ve vanilyalı, üzerinde hiçbir şey olmadan seviyorsun.”

Son birkaç aydır hiç donut yememiştim, bu yüzden bunu beni takip ederken öğrenmiş olamazdı. “İşte şimdi spesifik konuşmaya başladın. Ama doğru. Ve ürkütücü. Bunu nereden biliyorsun?”

Donut seviyordum ama karın kaslarımın olması da hoşuma gidiyordu ve bu ikisi bir arada olmuyordu. Evet, tombul olamayacak kadar genç ve hareketliydim ama babam ve arkadaşları kırk yaşına geldiğimde altmışımda görünmemek için iyi alışkanlıklar edinmek gerektiğini söylüyordu.

Her neyse, bu konuşma çok da kötü değildi, bunu gelişmeden sayabilirdik.

“Çünkü sen karnımdayken fıstıklı donuta deli oluyordun.” Kızardı.

Daha fazla şey söylemesini bekleyerek yüzüne bakakaldım.

“Ve süt. Donutla sütü çok severdin.”

“Günde litrelerce süt içiyorum,” diye itiraf ettim.

Süt sevmeyenlerin canı cehenneme. Onun sayesinde sağlıklı, güçlü kemiklere sahiptim. Ayrıca, Dixie düşündüğümünden daha çekilir biriydi.

“Elbette seni onlarla şımarttım. Her gün bir tane alıyordum. İlk başta her çeşit donut aldım ve her birinden bir ısırık yedim. Antep fıstıklı olandan ısırık aldığımda tekmenin en hasını attın. Bu yüzden her öğleden sonra seninle Antep fıstıklı donut yer olduk. Büyük bir bardak süt ve donut.”

“Vay be... güzelmiş.”

“Ee, donut yiyip plan yapmaya ne diyorsun?” Gülümsedi.

“Olur diyorum.” Başımınla onayladım.

Yirmi Yedinci BÖLÜM

Luna

“İşte orada.”

Giyim reyonunda boş boş gezerken arkamdan bir fısıltı duydum. Tiz bir kadın sesiydi.

“Kasabada annesi öldüğü hafta Knight’tan ayrıldığına dair dedikodular dolanıyor. Ne kadar kalpsizce, değil mi? Knight yıllarca onu koruyup kolladıktan sonra. Resmen o kızdan başka bir hayatı olmadı.”

“Delice,” dedi bir kız şok içinde.

İnsanlar bazen –hatta sık sık– konuşamıyorsam duyamayacağımı da varsayıyorlardı. Ya da duyabildiğimi ama bunun onlar için önemli olmadığını. Çünkü dönüp onlara cevap veremezdim. Asla vermedim. Asla veremeyeceğimi varsaydılar. Ama bugün, Melody, Emilia ve Edie ile Daria’ya nişan elbisesi bakarken, bu kaba kızlar boylarının ölçüsünü alacaklardı.

“Luna,” diye seslendi Edie soyunma odalarının önündeki krem rengi koltuktan, elinde bir şampanya kadehiyle diğer kadınların yanındaydı. Daria içerideydi, butikteki beşinci elbisesini deniyordu. Tüm alışveriş boyunca Rosie gerçeğini

görmezden gelmeye çalışarak elbiselere odaklanıyormuş gibi yapmıştık. Beni öylece ağlarken görmesinler diye geri çekilip kendim için bir şeyler bakıyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştım. Rosie'yi çok özlemiştim. Her geçen gün daha da çok özlüyordum.

“..ve artık Daria Followhill'le takılıyor? Ne kadar da uygun. Artık havalı çocuklar kulübüne girebilmek için tek yapması gereken onun gibi bir sürtük olmak.”

Arkamdaki konuşma yoğunlaştı.

“Umarım Knight Poppy'ye geri döner. En azından o kız aptal bir ilkokul bebesi gibi oyunlar oynamıyordu.”

“Luna, bebeğim, buraya gel. Bence doğru elbiseyi bulduk,” dedi Edie.

Arkamdaki kızları görmüş, bakışlarından benim hakkımda konuştuklarını anlamış ve beni bu üzücü durumdan kurtarmak istemiş olmalıydı.

Edie, Emilia, Melody ve Daria, tıpkı çevremdeki herkes gibi konuşmama alışmışlardı ama yine de aşırı korumacıydılar. Hâlâ başımın çaresine bakamayacağımdan korkuyorlardı.

“Bir dakika anne!” Edie'ye net ve yüksek bir sesle seslendim.

Arkamdaki laklak sona erdi. Kıyafet karıştırma da. Yüzümde sakın bir gülümsemeyle arkama döndüm. Bunu yapmanın zamanı gelmişti: Knight'ın geniş, kurşungeçirmez gövdesinin arkasına saklanmak yerine zorbalara karşı kendi başıma durmanın zamanı.

Onun neyi olduğuma ve onun benim neyim olduğuna dair olası yanlış anlaşılımları ortadan kaldırmanın zamanı.

Susarak çenelerini kapatmalarını beklemek zayıflık işareti değildi. Nazik ve uysal olmak, içimde fırtınalar kopmadığı anlamına gelmiyordu. Durgun sular derin olurdu. Okulumdaki en gürültülü ve popüler çocuklar genelde gizlisi saklısı en çok olan insanlar oluyorlardı. Kızlara doğru yürüdüm, Vans'larımın

çıkardığı gıcırtilar mağazada duyulabilen tek şeydi. Onlardan birkaç santim uzakta durdum, gülümsemem genişledi.

Onları tanıyordum. Amigo takımındaki iki son sınıf öğrencisiydi: Arabella ve Alice. İkisini de geçen yıl Vaughn'ın partisinde görmüştüm. Arabella Knight'a sırnaşıp durmuş ve onunla yattığını gözüme sokmuştu. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman da doğru olmamıştı. Knight sadece benimle yatmıştı. Bunu şu anda yüzüne vurabileceğimi fark ettim. Ama yapmayacaktım.

Onun bu çocukça oyunları için fazla büyük ve zekiydim.

“Bilgin olsun,” dedim hoş bir şekilde. Arabella'nın etek ucu kuş tüylü, payetli ve tüllü bebek pembesi bir elbiseyi sanki benden korunmaya çalışıyormuş gibi göğsüne tutuşunu eğlenerek izledim. “Knight'tan ayrılmadım. İlişkimizden çok daha büyük ve daha ciddi bir şeyle meşgul olduğu için ara verdik. O benim. Her zaman da benimdi. Poppy'nin ya da senin değil, Arabella. Daha önce açıklığa kavuşturmadıysam şimdi kavuşturayım: Onun ya da benim hakkımda kötü bir söz söylersen senin sinsi kışın da dahil olmak üzere yoluma çıkan herkesi mahvederim. Nezaketimi zayıflıkla karıştırma sakın. Ben kendi sorunlarımı çözmeye çalışırken sana sadece onu oyalama izni verdim. Şimdi buradayım. Burada kalmaya devam edeceğim. Her zaman onun yanında olacağım.”

Derin bir nefes aldım, konuşuyor olmam karşısında şoka girmiş hâlde kocaman açtıkları gözleri ve açık kalan ağızlarıyla bana bakmaları beni ürkütmedi. Kışklarını ellerine verirken eğleniyor olmama da şaşırmışlardı.

“Onu seviyorum. Hem de çok. İlişkimiz hakkında söylediğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bu yüzden sana, kendine yeni bir dedikodu kurbanı seçmeni ya da daha iyisi, burnunu ait olduğu yere sokmanı şiddetle tavsiye ederim. Yani kendi işine. Bu arada, bu...” Elbiseyi Arabella'nın yuvarlak

uçlu, *nude* ojeli pençelerinden çekip omzumun üzerine attım. "...nişanında Daria'nın üzerinde muhteşem görünecek. Bir sürtükten diğerine, teşekkürler."

Ardından arkamı döndüm ve bir zafer edasıyla Edie, Emilia, Melody ve Daria'ya doğru yürüdüm. Artık boş olan soyunma odasının önünde duran Daria kollarını göğsünde kavuşturmuş bana keyifli bir sırıtışla bakıyordu.

Elbiseyi ona fırlattım, havada yakaladı.

"Seninle gurur duyuyorum, Azize Luna," dedi.

"O aptalların karşısına dikildiğim için mi?" diye sordum. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Daria başını iki yana salladı, sırıtışı genişledi. "Hayır, zamanlaman mükemmel olduğu için. Koşullar göz önüne alındığında aşk beyanının kabul gördüğünü düşünüyorum."

"Koşullar mı?" Afallamış hâlde gözlerimi kırıştırdım. "Nasıl yani?"

Daria'nın bakışları butiğin kapısına kaydı. Camekânın ardında kalbimin çiçek açmasına ve neredeyse göğsümden fırlamasına neden olan bir şey gördüm.

Knight, Vaughn, babam, Dean, Jaime, Lev, Racer, Penn, Hunter ve All Saints Lisesi'nin tüm futbol takımı orada duruyordu, her biri Knight'ın korkunç el yazısıyla yazılmış bir karton tutuyordu.

Vaughn'inkinde şöyle yazıyordu: *Luna*

Babaminkinde: *Bana*

Dean'inkinde: *Benimle*

Jaime'ninkinde: *Evlenme*

Lev'inkinde: *Onurunu*

Racer'inkinde: *Bahşeder*

Penn'inkinde: *Misin*

Hunter'inkinde: ???

Bir futbolcununkinde: *Tamam*

Başka bir futbolcununkinde: *Sakin*

Başka bir futbolcununkinde: *Ol*

Başka bir futbolcununkinde: *Sadece*

Başka bir futbolcununkinde: *Şakaydı*

Başka bir futbolcununkinde: ...

Başka bir futbolcununkinde: *(Çoğunlukla)*

Başka bir futbolcununkinde: *Aslında*

Başka bir futbolcununkinde: *Lanet*

Başka bir futbolcununkinde: *Olsun*

Başka bir futbolcununkinde: *Ben*

Başka bir futbolcununkinde: *Gayet*

Başka bir futbolcununkinde: *Ciddiyim*

Son olarak Knight'inkine gelmiştik, onun tuttuğu en büyüğüdü ve birden fazla kelime yazıyordu.

Ölene dek, Ayışığı?

Ne kadar çok şeyi riske attığımı bilerek ağzımı açtım. Knight'ın bir kez daha her şeyi tersten yaptığını bilerek. Önce evlilik teklifi, hemen ardından henüz gelmemiş olan aşk ilanı. Aramızı düzeltme. Tekrar bir araya gelme. Ama işte karşımızda böyle bir Knight vardı.

Hiçbir şeyi kitabına göre yapmazdı.

Ama ayıktı.

Canı yanıyordu.

Ve benimdi.

Bu verdiğim en kolay karardı. Şimdiye kadarki en kolay karar. Rosie'nin yukarıda bir yerlerde her şeyi izlediğini biliyordum. Aslında, bisikletimle yağmurda hayatımı kurtardığı günden beri Knight'ın ağzından duymak için can attığım o kelimeleri dile getirmeden bana buna razı gelmemem gerektiğini söylediğini neredeyse duyabiliyordum. Onu kardeş olarak sevmediğimi fark ettiğim günden beri. O hiç kardeşim gibi olmamıştı. O, hayatımın aşkıydı.

“Knight Jameson Cole,” dedim net ve yüksek bir sesle, dinleyicilerimizin olmasını umursamadan. Satış görevlilerinin telefonlarını çıkarıp bunu kaydettiklerini, Edie, Mel ve Emilia’nın gözlerinde yaşlar olduğunu görebiliyordum. Daria, ondan rol çaldığıma dair şaka yollu bir şeyler mırıldandı.

“Hemen buraya gel ve sadık kocam olmak istiyorsan bana S ile başlayan o sözü söyle.”

Tüm futbol takımı kahkahaya boğuldu ve Knight’ın gergin gülümsemesi, bir insanın yüzünde gördüğüm en ukala, kibirli ve sevimli sırıtışa dönüştü. Dizlerimi titretti. Bunun ölene dek böyle olacağını biliyordum. O içeriye girdiğinde kalbim her zaman tekleyecekti, onu kaç kez görmüş olursam olayım.

Kartonu omzunun üzerinden atarak cam kapıyı açtı ve sağındaki Arabella ve Alice’i görmezden gelerek içeri girdi. Yanıma vardığında diz çöktü ama bana bakmak yerine krallığının önünde diz çöken, kılıcı yere değen bir şövalye gibi eğildi. Elini cebine attı ve bir yüzük çıkardı, kutusu yoktu. Hemen tanıdım. Rosie’nin yüzüğüydü.

Hikâyesi şöyleydi, Dean bunu ona ikinci evlilik yıldönümlerinde vermişti. Çok daha küçük taşlarla çevrili, yuvarlak kesimli, sarımsı yeşil bir pırlanta. Dean’in ayık olduğu her yıl için büyük olan pırlantanın çevresine bir mini taş daha ekleniyordu. Bir noktada, yüzüğün halkası da değerli taşlarla süslenmeye başlamıştı.

Knight’ın mesajı açık ve netti. Mevzuyu görmezden gelmiyordu, balıklama dalarak mücadele ediyordu. Bana sadece kalbini ve sadakatini değil, aynı zamanda ayık kalacağına dair bir vaat de veriyordu.

“Korkunç bir erkek arkadaş olduğumu biliyorum. Artık birlikte olmadığımızı biliyorum. Bir arkadaş olarak değil, sevgili olarak sana verdiğimden çok daha iyisini hak ettiğini de biliyorum, seks kısmı dışında. Seks kısmı...” Benim göz-

lerim dehşet ve utançla kocaman açılırken onunkiler gülerek bakıyordu. “Yani şimdi kabul edelim, Ayışığı. Yatakta hayvan gibiyiz, değil mi? İnkâr etmenin bir anlamı yok.”

Babam iki eliyle Knight’ın ağzını kapattı. “Konuşmanı yap.”

Herkes güldü. Sanırım Rosie komaya girdiğinden beri ailelerimiz ilk kez gerçekten mutluydu ve Knight’ın buna neden ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum. Bu büyük, şenlikli, harikulade evlilik teklifine. Hepimizin buna ihtiyacı vardı.

Knight, sanki bazı haylaz düşüncelerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Her neyse, istediğiniz doğrultusunda –oldukça makul bir istek doğrultusunda leydim– seni temin ederim ki seni seviyorum. Sana aşığım. Senin için deliriyorum. Dört yaşından beri. Benim için hep sen vardın. Asla başkası olmadı. Kısacık bir an için bile. Senden ayrılmayı hayal ettiğimde bile. Senden nefret ettiğimde ya da ettiğimi düşündüğümde bile birlikte olacağımızı biliyordum. Biliyordum işte. Aşkımızın nabızı her daim atıyordu. Bazen hafifçe. Bazen o kadar hızlı ki başka bir şey duyamıyordum. Ama asla ölmedi. Asla. Buna izin vermedim.”

Titrek bir nefes alıp ellerimi omuzlarına koydum ve kalkması için ona işaret ettim. Ama yerinde kaldı, dizinin üstünde.

“Geceyi Dixie’de geçirdim, hatalarımı asla tekrarlama-yacağımı bilmen için bir yol bulmaya çalıştım. Bir daha asla alkol ve uyuşturucuya boyun eğmeyeceğim. Asla bu şekilde kendimi yok etmeyeceğim. Ama aklıma gelen tek şey bana çuvallamamam için bir şans verebileceğin oldu. Çünkü ayrıyken bunu nereden bilebilirsin ki? Kuzey Carolina’ya gelmeye karar verdim bebeğim. Benim için çok şeyden vazgeçtin ve ben de senin için aynısını yapmaktan mutluluk duyarım.”

Kafamı çılgınca iki yana salladım. Neredeyse şiddetle. Knight’ın gülümsemesi artık tamamen silinmişti. Yüzü biraz solgundu.

“Hayır,” dedim, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin vererek.

“Hayır mı?” Hâlâ bir dizinin üstündeydi ve ayağa kalkmaya da niyeti yok gibiydi.

Bu çok hoşuma gitmişti. Hâlâ savunmasız şekilde durması hoşuma gitmişti. Benim içindi.

“Hayır, Boon’a geri dönmeyeceğiz. Orası beni birçok açıdan değiştirdi ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım ama benim evim burası. Sen buradasın. Ailelerimiz burada. Bazı insanlar eyalet dışındaki bir üniversiteye gidebilir ve kendi hayatlarını yaşayabilir ama biz değil. Geride çok şey bırakmış oluruz. Hayır bebeğim, kalıyoruz. Üniversiteye burada gideceğiz. Senin bağımlılığını ve benim engellerimi burada aşacağız. Büyüdüğümüz sokağa yakın olacağız. Âşık olduğumuz yere. Dağıldığımız yere. Ayrıldığımız ve tekrar bir araya geldiğimiz yere.”

Bir anlık sessizliğin ardından Knight boğazını temizledi.

“Ee, bu bir evet mi hayır mı? Çünkü Dixie bütün bunları dışarıda videoya alıyor ve telefonunun hafızasında ne kadar yer kaldığını bilmiyorum.”

Kahkahalar havada çınladı. Gülenlerin arasında benim olmam da hoş bir sürprizdi.

“Evet!” diye bağırdım. “Evet, Luna Cole olmak çok hoşuma gider!”

Beni kucakladı ve tüm dünya görececek şekilde öptü. Kollarımı ensesinde birleştirip dudaklarımı onunkilere gömdüm. Prenseslere yaraşır bir andı ama ben bunu hovarda bir prensle yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Sonunda beni yere bırakıp gözlerime baktığında, daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Çok çok iyi.

“Her zaman. Daima. Sonsuza dek,” dedi dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeyken.

Cümlesini, yıllar önce kafamda hayal ettiğim şekilde tamamlamaya karar verdim.

“Seni seçiyorum.”

Knight

Bir Yıl Sonra

“**A**man Tanrım. Knight. Knight. Knight. Aman...”
“*Knight*. Evet. Biliyorum.” Luna’yı parmaklamakla yalamak arasında gidip geliyorum. Bugünlerde çok azgın, bu da *beni* tam bir abazana çeviriyor.

Evet. Tamam. Ben her zaman abazanım.

Ama şimdi doğruya doğru, nişanlımın amındaki meniye yalamaktan, dilimi klitorisine sürmekten ve onu önümüzdeki ayın son çarşambasına kadar becermekten daha ateşli bir şey mi var?

Evet, ben de öyle düşünüyorum.

Saçımı kavrayıp kafamı kasıklarından çekene kadar onu yalamaya devam ediyorum, gözleri gri bir fırtına gibi. Nişan yüzüğünün pırlantalarının kafatasıma battığını hissedebiliyorum ve bu da aletimin heyecan içinde seğirmesine neden oluyor. Luna Rexroth’un, o erkeksi kızın, dilsizin, kimsenin fark etmediği o kızın yatakta biraz haşın olabileceği kimin aklına gelirdi?

Ben değil, orası kesin. Hayat böyle sürprizlerle dolu işte.

“Seni içimde istiyorum.” Tahrik olduğundan sesi daha da öfkeli geliyor.

Kendime engel olamıyorum. Gülerек neredeyse üzerine devriliyorum. Ama bana bunu yapma şansı vermiyor. Koca kıcımlı üzerine çekip ince bacaklarını belime dolayarak beni hapsediyor ve içine girmemi bekliyor.

Ben de öyle yapıyorum. Onu, zevk inlemeleri sırasında bir tutam tatlı bir acı duyana dek sonuna kadar dolduruyorum. Yavaşça girip çıkıyorum, kondomsuz. Dudaklarını öperek onunla sevişiyorum.

Benim.

Çenesinin ortasını.

Benim.

Burnunu.

Benim, benim, benim.

“Ayışığı,” diye mırıldanıyorum, ona taktığım bu lakap atlamak üzere olduğum bir uçurum gibi.

Önümde uzanan güzel geleceği tüm ihtişamıyla görebiliyorum. Yaratacağımız anılar, göreceğimiz yerler ve bizi sonsuza dek tanımlayacak anlarla dolu bir gelecek.

Yanında olacağıma dair verdiğim söze sadık kalarak her gün telefonda konuştuğum Levy’yle biriktirdiğimiz anılar.

Yavaş yavaş hayata dönen babamla.

Beni kızdırmamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan Dixie’yle. İtiraf etmeliyim ki şu âna dek oldukça başarılı oldu.

Ve beni kaçınılmaz bir trajediden kurtarmak için doğan o kızla.

Ay, sahil evinin perdelerinin arasından gülümseyerek bize bakıyor.

Başardın, diyor.

Başardık.

Dışarıdan hiçbir şeyin görünmediği harika pencerelerimiz var ama evin içinden dışarıdaki her şeyi görebiliyoruz. Buraya altı ay kadar önce, Vaughn eşyalarını toplayıp İngiltere'ye gittiği gün taşındık.

İnsanlar Todos Santos'tan taşındığımızı öğrenince *şaşırdılar* ama benim için dünyadaki en doğal şeydi bu. Hayat mücadelesine dalmadan önce Luna'yla biraz zamana ihtiyacımız vardı. Ebeveynlerimizin ve arkadaşlarımızın uğrayıp bizi rahatsız etmediği bir yere. Todos Santos'a arabayla kısa bir mesafedeyiz; trafik yokken bir saatten az sürüyor.

Luna kollarımda, "Knight," diye mırıldanıyor. "Hızlı."

"Ama ya eğer..."

"*Daha hızlı!*"

Tırnakları sırtıma batıyor ve...

Peki, tamam. Dixie'nin abarttığını düşünmüştüm ama hamile kadınlar gerçekten de biraz deli oluyorlar. Dixie her hafta sonu buraya geliyor. Beraber akşam yemeği yiyor, trivia gecesi ve *Brady Bunch* saçmalıkları oynuyoruz. Beni Luna'nın bir sürü hormonal güçlkle karşılaşacağı konusunda uyarana da o olmuştu.

Sokakta kirli bir köpek yavrusu ya da düşmüş tek bir eldiven gördüğü her seferinde ağlama krizlerine girmesini kastetti sanmıştım ama hayır, Luna bir yaban geyiğinden bile azgın birine dönüşmüştü.

Şikâyet ettiğimden *değil* tabii.

"Bebeğe zarar vermek istemiyorum," diye inliyorum, bir şekilde durumu 13 yaş ve altı seviyesinde tutmaya çalışarak.

Ağzım uyuşana kadar nişanlımı yalayabilirim ama iri aletimin bebeğe zarar vereceğinden endişeleniyorum. Kibirlik falan etmiyorum, gerçekten endişeleniyorum. Büyük Knight'ın bebeğin kafasına falan toslamasını istemiyorum.

"*Anne, neden tek bir gözüm var?*"

“Oğlum, sana hamileyken baban sikiyle gözünü çıkardı.”

Riske girmek istemediğim için kimse beni suçlayamaz, özellikle de Vaughn haberleri duyduğundan beri bayram ederken. Onunla Skype üzerinden görüştüğümüzde nişanlıma Ergen Anne dedi (yanılıyordu, Luna yirmi yaşındaydı) ve Luna canının ramen aşerdiğini itiraf ettiğinde, hemen hamile kalmasını eleştirerek, nişanlımın aletime özel bir düşkünlüğü olduğunu söyledi.

Ve bunu söylediği için onu sakatlayamadım.

O kadar uzaktaydı ki yüzüne yumruk bile atamadım.

“İşleri hızlandırmazsan ben sana zarar vereceğim. On dakikadır orgazmın eşiğindeyim,” diye homurdanıyor Luna, beni dalgınlığımdan çıkararak.

“Ya kızımızı incitirsem?”

“İncitmezsin.”

“Nereden biliyorsun?”

“O kadar iri değilsin!” diye haykırıyor, bıkkın bir sesle. Duraksıyorum, itişin ortasında ona dehşetle bakıyorum. İri olduğumu biliyorum. Bunu kanıtlayacak istatistiklerim var. Lisenin ilk yılında soyunma odasında cetvel bile kullanırdık. Bu nasıl saçma bir cevaptı? Büyük Knight hayatının aşkından böyle bir söz duyacak ne yapmıştı?

“Sözünü hemen geri al,” diye uyarıyorum, içine o kadar sert ve o kadar derinlemesine dalıyorum ki boğazına ulaşmış olmam muhtemel.

Gülüyor. Ve boşalıyor. Sikimin üzerine. Ve biraz daha gülüyor. Dünyanın en iyi partneri olduğumu söyleyebilirim. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın en iyi partneri.

Nihayet kelimenin tam anlamıyla uygun bir bağlamda kullanıyorum. Ve bunu sesli şekilde bile söylemiyor, yalnızca düşünüyorum.

“İkinci üç ayın en tehlikeli zaman olması gerekmiyor mu?” İçine girip çıkmaya devam ederek kendi orgazmımı kovalıyorum.

Luna, bebeğe zarar vermeyeceğimiz konusunda bu kadar ısrarcıysa bir bildiği vardır diyorum. Ayrıca, o sağlık konusunda takıntılı manyağın teki. Bu bebeği kendi hayatından bile çok seviyor, bu da ufaklığın emin ellerde olduğu anlamına geliyor. Ve göbeğinin de.

“Hamilelik öyle bir şey değil, Knight. Seks yapabiliriz. Bebek güvende. Ama ya sen? Yatakta benimle bu şekilde ne kadar oynayacağına bağlı olarak kaderin ellerimde.”

Onunla işim bittiğinde banyoya güç bela yürüyebiliyor. Yatakta uzanıp çıplak bedeninin ışığı yanan banyodaki hareketlerini izliyorum. Üç ay önce hamile olduğunu öğrendiğimizde çok mutlu olmuştuk. Birçok insanın düşüncesinin aksine bu hamilelik yüzde yüz planlıydı.

Evet, evet, biliyorum. İkimiz de UCLA’ya gidiyoruz. İkimiz de henüz öğrenciyiz. Küçükler Ligi’ndeki bir futbol takımına koçluk yapıyorum, bok gibi bir maaşım olsa da bunu tamamen keyfi yapıyorum. Ama Luna iyi para kazandıran bir projeyi yeni bitirdi. Hamilelik haberini Daria ve Penn’in Palm Springs’teki gecikmiş düğününde tesadüfen duyurmuştuk. Luna içmiyordu. Daria da. Yetişkinlerin ikiyle ikiyi bir araya getirmeleri uzun sürmedi.

“Bebeklerimiz bebek sahibi oluyor!” demişti Melody Followhill.

Bazı nedenlerden dolayı kulağa çok iğrenç geliyordu.

Çocuk sahibi olmaya kolayca karar vermemiştik. Yaşatımız olan mutlu çiftlerin listesindeki her kutucuğu işaretlemiş olsak da –nişan, ev, Johnny adında büyük, siyah bir Labrador ve Çürük adında çirkin, sıçan görünümlü beyaz bir Husky– bir şeyler eksikti. O şey tabii ki annemdi. Sadece varlığının

eksikliği de değildi, ilgilenecek birinin eksikliğiydi. Uğruna savaşacak birinin. Yanında olunacak birinin.

Luna'yla olayımız buydu, ikimizin de doğasında birilerini koruyup kollamak vardı. Ben onunla ve annemle ilgilenmeye, Luna da ben dahil dünyanın kalanını kurtarmaya o kadar alışmıştık ki bu sevginin fazlasını verecek birine ihtiyaç duyar hâle gelmiştik.

Babam nişanlımı henüz on dokuz yaşındayken bilerek hamile bıraktığımı öğrendiğinde beni neredeyse öldürecekti. Neyse ki Dixie onu sakinleştirmişti.

Luna banyoda bir şarkı mırıldanıyor. Depeche Mode'dan "Enjoy the Silence". Yüzünde hafif bir gülümseme var. Ufaklık kız mı erkek mi diye merak ediyorum. Ona hep kızımız diyoruz çünkü bir yanımız bebeğin bir şekilde annemin varlığını yaşatmasını istiyor.

Bebeğin gözleri benimki gibi yeşil mi yoksa annesininki gibi gri mi olacak diye merak ediyorum.

Luna'nın esmer, pürüzsüz tenini mi yoksa benim ince, dolgun dudaklarımı mı alacak.

Umarım bebek onun kız ya da erkek olduğunu umursamadığımızı, bizim yalnızca bir çocuk istediğimizi anlar. Çünkü biyolojik annelerimizin aksine biz onu bırakmayacağız. Sadece doğumdan sonra da değil. Sonsuza dek bırakmayacağız. Üniversite için bile. Hatta abartarak odasına bile kapatabiliriz.

Tamam, ebeveynlik böyle bir şey değil. Sözümü geri alıyorum.

"Bu şarkıdan nefret ettiğini sanıyordum," diye sesleniyorum Luna'ya ve yatağa vurarak ikinci raund için beş dakikalık süresi kaldığını hatırlatıyorum.

"Ediyorum," diyor neşeyle ve banyodan çıkıp zarafetle yatağa atlıyor.

Venice Plajı'ndaki evimiz çok güzel. Geceleri, turistlerin kahkahaları ve çığlıkları, gençlerin naraları ve balkonumuzun karşısındaki sokak sanatçılarının berbat müzikleri eşliğinde kıyıya vuran dalga seslerini duyabiliyoruz. Yine de dışarıdaki bu keşmekeşi seviyorum. Bana ne kadar şanslı olduğumu, tanıdığım en sessiz insanla yaşayarak ne kadar doğru bir seçim yaptığımı hatırlatıyor.

“O zaman neden mırıldanıyorsun?” Onu kollarımın arasına çekip burnumu boynuna gömüyorum.

Sıcak göğüslerimiz birbirine çarpıyor. Benimki sert ve kaslı. Onunki ise yumuşak ve kıvrımlı.

“Çünkü...” Gülümsüyor. “Edie seviyor, ben de Edie'yi seviyorum.”

“Bu mantıkla bakarsak o zaman anal seks de seviyorsun.”

“Öyle mi?” Bana yandan saçmalamayı kes bakışı atıyor.

“Evet. Çünkü ben anal seviyorum, sen de beni seviyorsun.”

“Yalnızca doğum gününde.” Uyarı niteliğinde parmağını kaldırıyor. “Görünen o ki, seni yalnızca o gün seviyorum.”

“Bir de ulusal bayram günlerinde,” diye pazarlık yapıyorum.

“Anlaştık.”

“Kanada'nın ulusal bayramlarında da. Ülkelerarası dostluk göstermenin zamanı geldi.”

Gülüyor. Ben de ona eşlik ediyorum. Bebeğin tekmelemeye başlayarak partiye katılacağı günü iple çekiyorum.

Onu ne kadar beklediğimizi bilmiyor.

Hep etrafımda olmasını ne kadar istediğimi.

Annem ölmeden kısa bir süre önce Luna'yla korunmasız seks yaptığım için ondan özür dilemiştim ama bu aslında tam bir özür değildi çünkü gerçekten de çocuklarımız olsun istemiştim.

Annelerimizin yaptığının kefaretinin ödemek istemiştim.

Ancak Dixie artık kızgın olduğum o kadın değil. Belki de hiç olmadı. Belki de anlayamadığımız insanları kafamızda canavar gibi resmediyoruz.

Belki de onları anlamak için çabalamıyoruz.

Belki de çabalamaktan korkuyoruz.

Her iki şekilde de artık korkmuyorum. Aşkımızdan. Duygularımızdan. Affetmekten.

Luna'yla en başından beri birbirimizin kişiliğine şekil verdik. İhtiyaçlarımıza. Arzularımıza. Manevi değerlerimize.

Ve bunlardan da önemlisi sevgimize.

Luna

Karnımdaki küçük şişliği gizlemeyen siyah bir elbise giyiyorum. Hamileliğimi saklamak istemiyorum. Karnımla gurur duyuyorum. Hamileyken kendimi bir bütün gibi hissediyorum. Sanırım hem biyolojik hem de biyolojik olmayan çocukları olan o kadınlardan biri olacağım ama bunu Knight'a söyleyip onu korkutmak istemiyorum. Çünkü henüz resmi olarak yirmi yaşında bile değil.

Ayrıca, birbirimize her seferinde bir adım atacağımıza söz verdik ve bu ufaklığı dünyaya getirmeden ya da ebeveynlerimiz çocuğumuz evlilik dışı doğacak diye kalp krizi geçirmeden önce evlenmemiz gerekiyor. Artık hangisi daha önce gerçekleşir bilemiyorum.

Beni çağırmak üzere olduklarını bilerek sahnenin ağır siyah perdelerinin arkasında volta atıyorum. Birazdan sahneye çıkacağım ve bana sorular soracaklar. Ve onlara cevap vereceğim. Uzun uzadıya. Daha da önemlisi kelimelerle.

Bu, on yedi yıllık sessizliğim hakkında yazdığım kitap için imzaladığım sözleşmenin bir parçasıydı. *Silent No More*, hayatımda çok farklı roller oynayan iki kadına, yani Rosie ve Val'e adanmıştı. Biri sesimi öldürmüştü, diğeri hayata döndürmüştü.

Kitap geçen hafta yayımlandı ve *USA Today*'in Çoksatan Kitaplar listesine girdi. Aynı yayıneviyle ikinci sözleşmemi imzalamanın eşiğindeyim. Gelecek yıl okulu, bebeği, kitabı, kocayı, hayatı *ve* bir de üstüne Vaughn'ın sergisini görmek için Londra gezisini nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama göreceğiz.

"Ayışığı." Nişanlım bir fincan çay ve küçük beyaz bir kutuyla sahne arkasında beliriyor. Çayı bana veriyor. "Nasıl gidiyor?" Alnıma bir öpücük konduruyor.

"İyi," diyorum.

Birbirimize bakıp gülüyoruz çünkü bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyoruz. *Hiçbir şey*. Hiçbir anlamı yok.

Çayımdan bir yudum alıyorum. "Gerçeği bilmek ister misin? Korkudan çok heyecan var."

"Güzel. Bir donut al bakayım." Kutuyu açıyor ve içindeki karbonhidrat yüklü tatlılara göz atıyorum.

"Üzerinde şu yeşil şeyden var." Burnumu kırııştırıyorum.

"Evet. Fıstık."

"Fıstıktan nefret ederim."

"Ufaklık sevebilir ama." Knight yanağımı okşuyor. "Denemeye değer."

"Ufaklık durduk yere neden fıstık sevsin ki?"

"Çünkü ben seviyormuşum."

Benimle bu kadar özel bir bilgiyi paylaştığı için donuttan dikkatli bir ısırık alıyorum. Fıstık sevmememe rağmen midemde bir hareketlenme hissediyorum. Sanki karnımın içinde bir balık yüzüyor. Knight'a bakan gözlerim kocaman açılıyor.

“Ne? Ne oldu?” Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Tam ona cevap vermek üzereyken koordinatör elimi tutup beni sahneye doğru sürüklüyor.

“Adınızı çağırıyorlar. İyi şanslar, Bayan Rexroth!” diyor, alkışlar ve bağırışlar duyuyorum.

Sahneye ilerlerken ısıklık sesleri de duyuyor ve kaynağını buluyorum. Hunter ve Vaughn ön sıradaki yerlerine yayılmışlar. Hunter yumruğunu havaya kaldırıyor. Yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle April, Ryan ve Josh hemen yanlarında oturuyor ve biliyorum ki aylar önce dilediğim özürler kabul edilmiş.

Onlara veda etmek için Boon’a döndüm çünkü hayatımı bu denli değiştiren insanlara kendimi izah etmeme fikrini hazmedemiyordum. Her ne kadar April’le fikir çatışması yaşayıp hiç-de-mükemmel-olmayan-şeyler yapsak da sorunlarımızı çözdük.

Josh’a gelince, bir süredir okuldaki en düzgün kızlardan biriyle çıkıyor ve ilişkileri gittikçe ciddileşiyor.

Danışmanım Malory de burada. Okulu bıraktıktan sonra onunla irtibatı koparmadım. Daha doğrusu o benimle irtibatı koparmadı. Eski hâlime dönmemi istemiyordu ve eskisinden de iyi olduğumu duymak hoşuna gidiyordu.

Sunucu kitabımı anlatırken koordinatör beni sahnenin ortasındaki bir sandalyeye yönlendiriyor. Bir an için tamamen uyuşuyorum. Odayı tarıyor ve herkesi inceliyorum.

Emilia gülümsüyor, elinde kitabımın bir kopyası var.

Yanında kocası Vicious amca var, bana eliyle selam verip gülümsüyor.

Babamın gözleri yaşlarla parlıyor.

Edie ağlamamak için kendini zor tutuyor.

Racer, Lev ve Bailey birbirlerine sıkıntılı bakışlar atıyorlar. İnsan içinde duygu gösterisi yapmak onlara göre bir şey değil.

Bakışlarım Dean ve Dixie'nin üzerinde duruyor. Yan yana oturmuş birbirlerini görmezden gelerek dikkatle bana bakıyorlar. Ama bir şey gözümü onlardan almama engel oluyor; aralarındaki kolçakta Dean'in serçeparmağı Dixie'ninkine dolanmış.

Yaşananların detaylarını henüz bilmesek de Knight'ın biyolojik babası yüzünden Dixie'nin hâlâ yaralı ve incinmiş olduğunu biliyorum.

Dean'in Rosie'yi geride bırakmaya henüz hiçbir şekilde hazır olmadığını da biliyorum.

Ama o ikisi için hâlâ umut var ve nedendir bilinmez bu beni kitap anlaşımasından daha çok mutlu ediyor.

Rosie ölüm döşegindeyken onları bir araya getirmemi istemişti. Geçtiğimiz yıl boyunca onun bu dileğini yerine getirmeye çalıştım; akşam yemeği davetleri düzenledim, onları restorana yemeğe götürdüm. İkisinin yan yana olmasını sağladım ama artık onları bir araya getirmek için bahanem kalmadı ve bu durum biraz zorlama olmaya başladı.

Geçen hafta Edie bana onları dondurmacıda gördüğünü söyledi. Basit bir akşam gezmesiymiş. Birbirleriyle konuşmuyorlarmış. El ele tutuşmuyorlarmış. Onlar sadece sevgi denilen bu yavaş ve ürkütücü şeyi çözmeye çalışıyorlardı.

Karnımı okşayıp mikrofonu dudaklarıma dayıyor ve ağzımı açıyorum. Salondaki herkesin aynı anda nefes aldığını hissederek ağzımı mikrofonla gizlemeye çalışıyorum. Ardından hikâyemi asıl önemli kısmından başlayarak anlatmaya koyuluyorum.

“Hikâye, altında kirli bezle terk edilen bir bebekle başladı ve yumrukları yara bere içinde, altın kalpli bir oğlanla değişti...”

Son

Teşekkürler

Yaralı Şövalye için teşekkür etmem gereken çok kişi var. Benim için kesinlikle yazımı en zor kitaplardan biriydi. Bir noktada yazsam mı yazmasam mı diye merak etmeye başladığım da oldu. En yakın arkadaşlarımdan bazılarının elimi tuttuğu ve sonuna kadar gitmem için bana destek çıktığı uzun molalar vermek zorunda kaldım. O kişileri aşağıda sıralıyorum.

Her şeyden önce, beta okuyucularım Tijuana Turner, Sarah Grim Sentz, Amy Halter, Lana Kart, Helena Hunting ve Ava Harrison'a detaylara gösterdikleri delice özen için teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı başlangıçta olduğundan çok daha iyi bir şeye dönüştüren Tanrım, sana da minnettarım.

Editörlerime çok teşekkür ederim. İlk olarak, Angela Marshall Smith (sen ne yaptığını biliyorsun, *kahkaha*), Jessica Royer Ocken (#OCD4Life) ve Paige Maroney Smith. Bana itici güç olduğunuz ve yazarlığımı geliştirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Harika kapak için Letitia Hasser'a (bize göre harika en azından, değil mi?) ve muhteşem mizanpajı için Stacey Blake Ryan'a teşekkür ederim. Ayrıntılara gösterdikleri ilgi ve sevgi için Social Butterfly PR'a, özellikle Jenn, Sarah ve Brooke'a çok ama çok teşekkür ederim. Sizlerle çalışmak çok eğlenceliydi. Sizleri çok seviyorum.

Bu oyunda hep herkesten bir adım önde ilerleyen, tam bir rock yıldızı olan menajerim Kimberly Brower'a. Kariyerim boyunca gösterdiğin büyük destek için teşekkür ederim. Benim için dünyalara bedeldi.

Hayatınıza girerek onu mükemmel şekilde değiştiren bazı insanlar vardır. İşte benim için o insanlardan bazıları: Charleigh Rose, Vanessa Villegas (Knight'ı daha tanımadan sevmiştii), Marta Bor, Betty Lankovits, Lin Tahel Cohen, Avivit Egev, Keri Roth, Ratula Roy, Sher Mason, Lisa Morgan, Kristina Lindsey, Chele Walker, Nina Delfs, Yamina Kirky, Nadine, Amanda Soderlund, Ariadna Bastulo, Brittany Danielle Christina, Vanessa Serrano, Vickie Leaf, Sheena Taylor, Sophie Broughton, Leeann Van Rensburg, Tanaka Kangara, Hayfaah Sumtally, Isa Lopez, Jodie Wilkins, Aurora Hale, Erica Panfile, Stacey Edmonds, Lulu Dumonceaux, Julia Lis, Autumn Hale, Jacquie ve Sarah Kellogg Plocher.

Bu seriye olan destekleri ve sevgileri için Sassy Sparrows grubuna; Yaralı Şövalye'yi okuyup desteklemeye karar veren harika blog yazarlarına çok özel teşekkürler. Son olarak da siz okurlarıma bu harika yolculuk için teşekkür etmek istiyorum. Kitaplarımı okuduğunuz, onlar hakkında konuştuğunuz ve hayallerimi gerçekleştirmeme olanak sağladığınız için sizlere minnettarım.

Vaktiniz varsa birkaç saniyenizi ayırarak bu kitap için de kısa bir inceleme bırakırsanız onur duyarım.

Milyonlarca kez teşekkürler.

LJ Shen

BÜTÜN AŞK HİKÂYELERİ AYNI ŞEKİLDE YAZILMAZ.
BİZİMKİNİN KOPARILMIŞ BÖLÜMLERİ, EKSİK PARAGRAFLARI
VE ACI TATLI BİR SONU VAR.

Luna Rexroth içine kapanık ama aynı zamanda
herkes tarafından sevilen biriydi.

Tatlıydı.

İlgiliydi.

Yardımseverdi.

Sessizdi.

Sahteydi.

Herkesin sevdiği ve aynı zamanda acıdığı uysal dış görünüşünün
altında tam olarak neyi ve kimi istediğini bilen bir kız vardı.

Ona gülmeyi öğreten kişiyi.

Yaşamayı.

Sevmeyi.

Knight Cole herkesin en sevdiği futbol yıldızıydı.

Çok yakışıklıydı.

Atletikti.

Güçlüydü.

Popülerdi.

Yalancıydı.

Bu baş belası şeytan yalnızca bakışlarıyla ayağınızı yerden kesebilirdi
ama gözleri yan evde oturan kızdan, yani Luna'dan başkasını
görmüyordu.

Fakat o artık eski Luna değildi. Knight'in ona kol kanat germesine
ihtiyacı kalmamıştı.

Hayat All Saints'in altın çocuğuna çelme taktığında şövalyelerin
'kahraman olmadığını' öğrenmek zorunda kalacaktı.

Bazen en büyük aşk hikâyeleri trajediyle güzelleşirdi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6411-29-6

www.olimposyayincilik.com

/olimposyayinlari

/olimposyayin

/olimposyayinlari

9 786256 411296